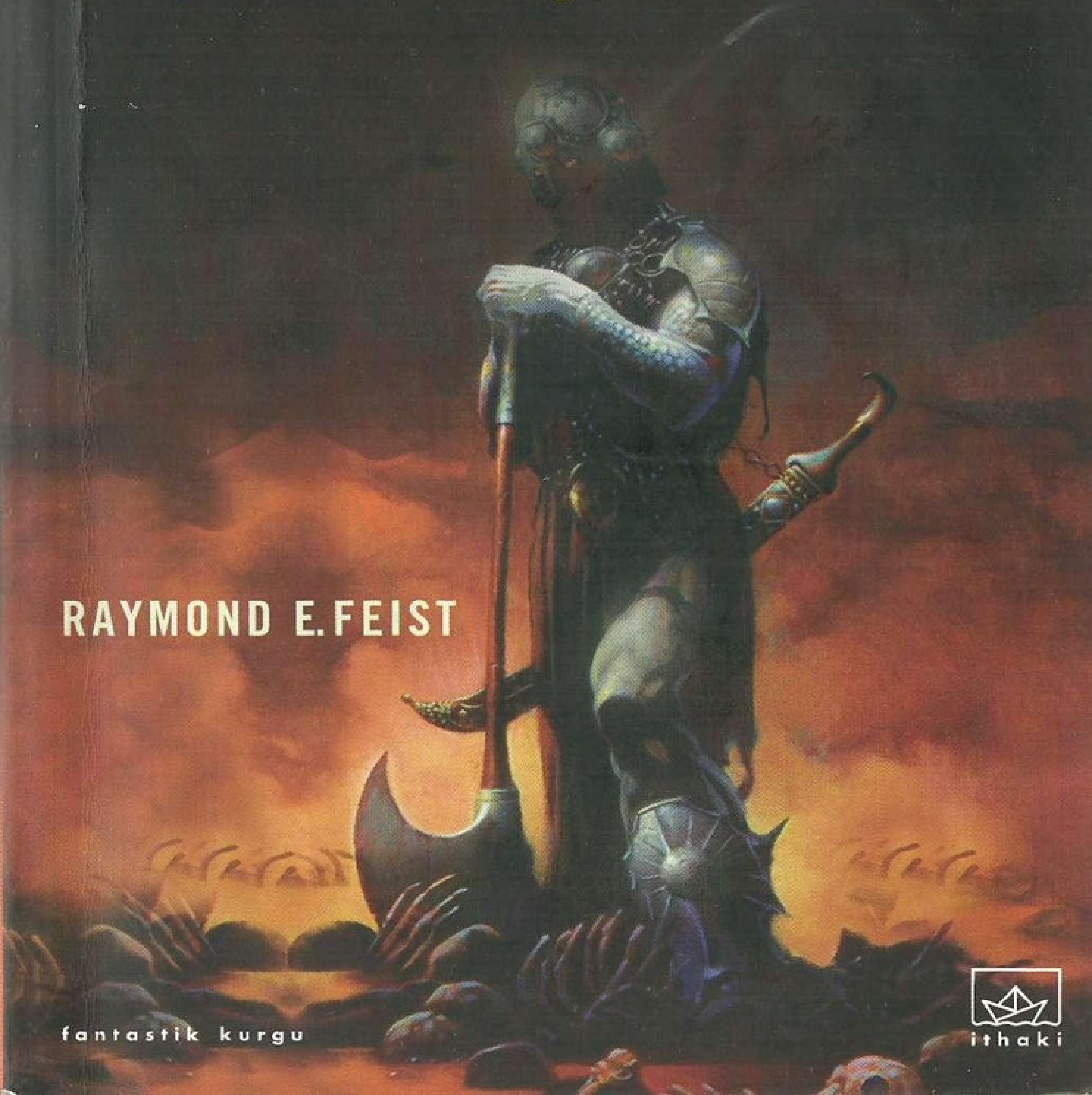
GEDİKSAVAŞLARI EFSANESİ 3

GÜMÜŞDİKEN

RAYMOND E. FEIST

fantastik kurgu

ithaki

RAYMOND E. FEIST

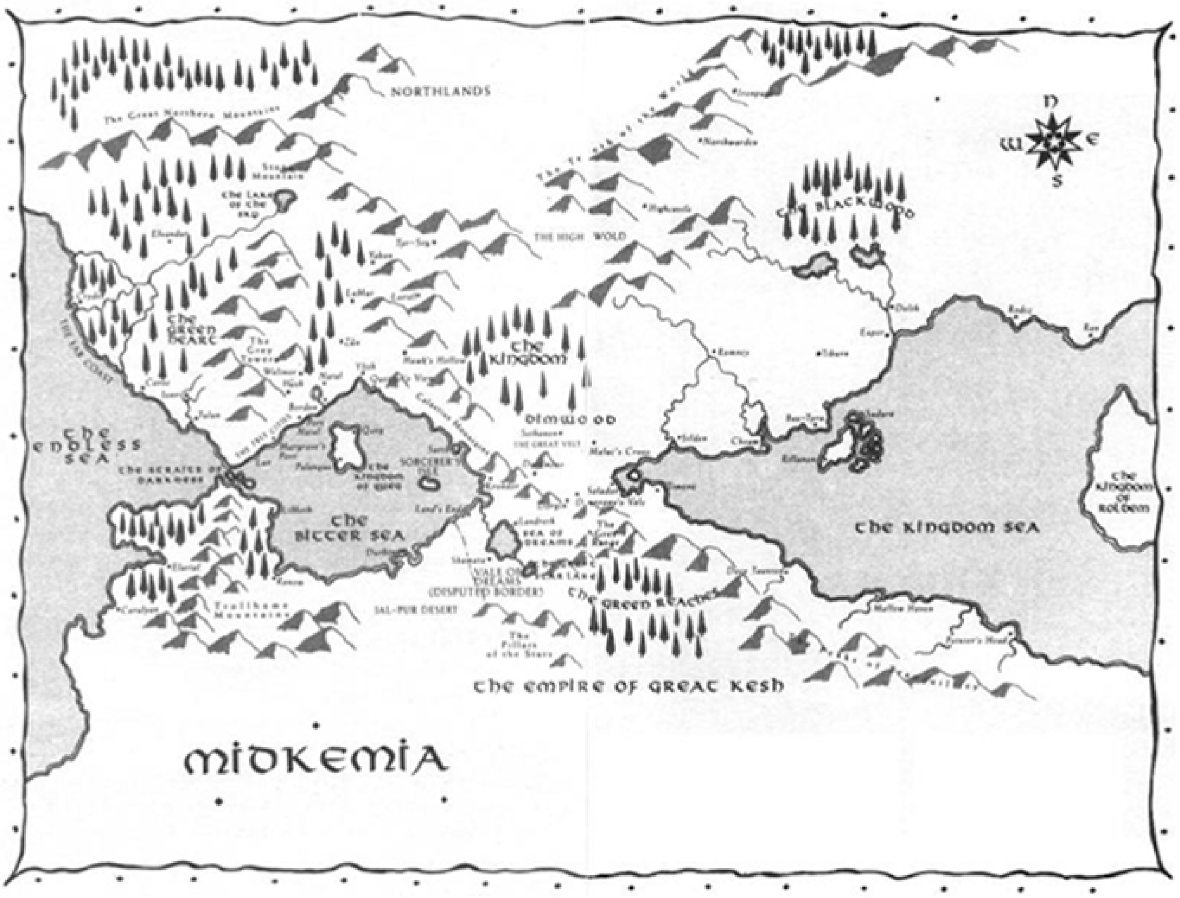
GEDİKSAVAŞLARI EFSANESİ

GÜMÜŞDİKEN

Çeviren: GAMZE SARI
Tarayan: Beydaba
Düzenleyen: eldkaan

ithaki

Table of Contents

MIDKEMIA
NORTHLANDS
The Great Northern Mountains
THE HIGH WOLD
THE BLACKWOOD
THE GREEN HEART
THE FAR COAST
THE KINGDOM
DIMWOOD
THE ENDLESS SEA
THE STRAITS OF DARKNESS
THE KINGDOM OF QUEG
SORCERER'S ISLE
THE BITTER SEA
Trollhome Mountains
JAL-PUR DESERT
VALE OF DREAMS (DISPUTED BORDER)
SEA OF DREAMS
The Pillars of the Stars
THE GREEN REACHES
THE EMPIRE OF GREAT KESH
THE KINGDOM SEA
THE KINGDOM OF ROLDEM
N
S
E
W

Üçüncü Kitap

Arutha ve Jimmy

ÖN DEYİŞ

ALACAKARANLIK

GÜNEŞ DORUKLARIN ARDINA ÇÖKTÜ.

Güneşin son sıcak ışınları toprağa değdi ve geriye bir tek gün batımının ardından gelen al renkli şavkı kaldı. Doğudan çivit rengi karanlık, hızla yaklaşıyordu. Rüzgar tepeleri keskin bir bıçak gibi kesip geçmekteydi; ilkyaz hayal meyal hatırlanan bir düşten ibaretti sanki. Kıştan kalan buzlar hâlâ gölgeli ceplere tutunuyordu, ağır çizmelerin altında yüksek sesle çatırdayan buzlar. Üç şekil akşamın karanlığından çıkıp ateşin ışığına girdi.

İhtiyar cadı başını kaldırıp baktı; üçünü gören gözleri hafifçe irileşti. Soldaki şekli, tıraşlı başı ve kafasının üzerinde tek bir tutam saçı olan, geniş omuzlu, sessiz savaşçıyı tanıyordu. Daha önce bir kez daha gelmiş, tuhaf ayinler için büyülü işaretler aramıştı. Güçlü bir klan reisi olmasına rağmen, doğasının kötü olması yüzünden kadın onu göndermişti; iyiyle kötü mefhumu cadı için nadiren bir önem taşıyor da olsa, onun bile bazı sınırları vardı. Üstelik her türlü moredhele, özellikle de kara güçlere sadakat nişanesi olarak kendi dilini kesmiş olanlarına karşı pek az sevgisi vardı.

Dilsiz savaşçı kadını ırkı için alışılmadık olan mavi gözlerle süzdü. Çoğundan geniş omuzluydu, ormanları mesken edinmiş kuzenlerinden daha kuvvetli kolları ve omuzları olan dağ klanlarına göre bile. Dilsiz, geniş, yukarı doğru kıvrık kulaklarına altın halkalar takmıştı; moredhelin kulak memesi olmadığından, bu ona acı veriyor olmalıydı. Her bir yanağında üç yara izi vardı, cadının gözünden kaçmayan gizemli simgeler.

Dilsiz yoldaşlarına bir işaret yaptı ve en sağdaki başıyla onaylar gibi göründü. Adam her şeyi örten bir cüppeye, yüz hatlarını açığa vurmayan derin bir kukuletaya bürünmüş olduğundan, emin olmak kolay değildi. İki eli de kavuşturduğu bol kol yenlerinde gizlenmişti. Cüppeli şekil, uzaklardan geliyormuş hissi veren bir sesle konuşarak, "Alametlerin yorumlanmasını istiyoruz," dedi. Sesi ıslık gibi, neredeyse bir tıslamaydı ve içinde yabancı bir ton vardı. Ellerinden biri ortaya çıktı ve cadı geri çekildi, zira el şekilsiz ve pullarla kaplıydı, sahibinin yılan derisiyle kaplı pençeleri varmış gibi. O zaman yaratığın ne olduğunu anladı: Pantathia yılan halkından bir rahip. Yılan halkıyla kıyaslandığında, moredheller cadının gözünde epey itibarlı sayılırdı.

Kadın ilgisini başlardaki şekillerden alarak ortadakini inceledi. Dilsizden bir kafa boyu uzundu ve cüsse bakımından ondan da muazzamdı. Ayı postundan, ayının kafatası miğfer görevi gören cüppesini ağır ağır çıkardı ve bir yana attı. İhtiyar cadının nefesi kesildi, zira bu uzun yaşamında gördüğü en çarpıcı moredheldi. Tepe klanlarına özgü ağır bir pantolon, deri yelekle dizlerine kadar gelen çizmeler giymişti ve göğsü çıplaktı. Güçlü kaslarla donanmış bedeni ateşin ışığında parlıyordu ve cadıyı incelemek için öne eğildi. Yüzü mükemmele yakın güzelliğiyle neredeyse korku vericiydi. Ama kadının nefesini kesen adamın korku veren güzelliğinden çok, göğsündeki işaretti.

Cadıya, "Beni tanıyor musun?" diye sordu.

Kadın başıyla onayladı. "Kim gibi göründüğünü biliyorum."

Daha da öne eğildi; ateşin ışığı yüzüne alttan vuruyor, doğasındaki bir şeyi açığa çıkarıyordu. Bir gülümsemeyle, "Ben göründüğüm kişiyim," dedi. Kadın korku hissetti, zira adamın latif yüz hatlarının, iyiliksever gülümsemesinin ardında, kötülüğün çehresini görmüştü ve öyle katışıksız bir kötülüktü ki bu, tahammül edilemezdi. "Alametlerin okunmasını istiyoruz," diye yineledi, buz kadar berrak deliliğin sesiyle.

Kadın kıkırdadı. "Böylesine ulu birinin dahi sınırları mı var yani?"

Yakışıklı moredhelin gülümsemesi ağır ağır kayboldu. "Kişi kendi geleceğini önceden bilemez."

Kendi muhtemel yazgısına razı olan kadın, "Karşılığında gümüş isterim," dedi.

Moredhel başıyla onayladı. Dilsiz kemerindeki keseden bir para çıkardı ve cadının önüne, yere attı. Kadın paraya dokunmadan taş bir fincan içinde

bazı maddeler hazırladı. Karışım hazır olduğunda, gümüşün üzerine döktü. Hem paradan, hem de yılan adamdan bir tıslama geldi. Yeşil pullu pençe işaretler yapmaya başladı ve cadı, "O saçmalıklar yok, yılan. Sıcak topraklardan gelen büyün ancak okumamı eğriltmeye yarar," diye terslendi.

Ortadaki şekil cadıya başını sallayarak yılan adamı hafif bir dokunuş ve bir gülümsemeyle durdurdu.

Cadı çatlak bir sesle, boğazı korkudan kuruyarak, "O zaman gerçeği söyleyin: Ne bilmek istiyorsunuz?" dedi. Artık kabarcıklanan yeşil bir çamurla kaplanmış, tıslayan gümüş parayı inceledi.

"Zamanı geldi mi? Mukadder kılınanı şimdi yapacak mıyım?"

Paradan parlak, yeşil bir alev sıçradı ve dans etti. Cadı alevin hareketlerini incelerken gözleri alevin içinde bir tek kendisinin sezebileceği bir şey görüyordu. Bir süre sonra, "Ateş Haçı'ndan gelen Kantaşları. Neysen, osun. Yapmak üzere doğduğun neyse... yap!" Son sözcük yarı çığlık şeklinde çıkmıştı.

Cadının ifadesindeki bir şey beklenmedikti, zira moredhel, "Başka ne var, kocakarı?" dedi.

"Rakipsiz değilsin, zira felaketin olan biri var. Tek başına durmuyorsun, çünkü ardında... anlamıyorum." Sesi cılız, belli belirsizdi.

"Ne?" Moredhel bu defa gülümsememişti.

"Bir şey... engin bir şey, uzak bir şey, kötü bir şey."

Moredhel durup düşündü; yılan adama dönerek alçak, ancak buyurgan bir sesle konuştu. "Git, o zaman, Cathos. Saklı hünerlerini kullanıp bu zayıflık merkezinin nerede yattığını öğren. Hasmımızın adını koy. Bul onu."

Yılan adam acemice eğilerek selam verdi ve ayaklarını sürüyerek mağaradan çıktı. Moredhel dilsiz yoldaşına dönüp, "Sancakları yükselt, generalim ve sadık klanları, Sar-Sargoth kulelerinin altında, Isbandia ovalarında topla. Kendime seçtiğim o sancağı en yükseğe kaldır ve herkes bilsin ki, mukadder kılınana başlıyoruz artık. Sen benim savaşustam olacaksın, Murad ve herkes senin kullarım arasında en âlisi olduğunu bilecek. Şan ve yücelik seni bekliyor artık.

"Sonra, deli yılan aradığımızın kimliğini ortaya çıkardığında da, Kara Katilleri sal. Bırak ruhları bana ait olanlar, düşmanı arayarak hizmet etsinler bana. Onu bul! Onu yok et! Git!"

Dilsiz bir kez başıyla onayladıktan sonra mağaradan çıktı. Göğsünde işaret olan moredhel yüzünü cadıya döndü. "Öyleyse, insan süprüntüsü,

devinenlerin hangi kara güçler olduğunu biliyor musun?"

"Evet, yıkımın elçisi, biliyorum. Kara Hanım aşkına, biliyorum."

Moredhel güldü, soğuk, nükteden yoksun bir sesti bu. "Ben işareti taşıyorum," dedi, göğsündeki, ateşin şavkında öfkeyle için için yanar gibi görünen, mor doğum izini işaret ederek. Bunun basit bir şekil bozukluğu değil, bir tür büyülü tılsım olduğu belliydi, zira uçuş halindeki bir ejderin kusursuz bir siluetini oluşturuyordu. Parmağını kaldırarak yukarıyı işaret etti. "Erk bende." Havaya kaldırdığı parmağıyla dairesel bir hareket yaptı. "Ben önceden bilinenim. Alın yazısı benim."

Cadı ölümün onu kollarına almaya koştuğunu bilerek başını salladı. Birden ellerini havada deli gibi oynatarak bir büyü okumaya başladı. Mağarada bir güç toplaşımı tezahür etti ve geceyi tuhaf bir feryat doldurdu. Önündeki savaşçı başını iki yana sallamakla yetindi. Cadı ona bir büyü, onu durduğu yerde kavurması gereken bir büyü yapmıştı. Ancak moredhel oradaydı, ona kötü bir gülümsemeyle bakıyordu. "Beni aciz güçlerinle sınamaya mı çalışıyorsun, görücü?"

Kadın bir etki göremediğinden yavaşça gözlerini kapadı ve dimdik oturarak yazgısını bekledi. Moredhel parmağını ona doğrulttu ve ucundan gümüşi bir ışık huzmesi, çıkarak cadıya çarptı. Cadı ıstırap içinde bir çığlık attı, sonra da beyaz alevlere gömüldü. Bir an karanlık silueti cehennemi yerin içinde kıvrandı, derken alevler kayboldu.

Moredhel yerdeki, bir bedenin ana hatlarını çizen küllere çabuk bir bakış attı. Derin bir kahkahayla cüppesini toparladı ve mağaradan çıktı.

Dışarıda yoldaşları atını tutarak bekliyorlardı. Aşağıda, hâlâ küçük olan, ama büyümeye mahkum çetesinin kampını görebiliyordu. Atına bindi ve "Sar-Sargoth'a!" dedi. Dizginleri çekerek atını çevirdi ve dilsizle yılan rahibi peşine katıp tepenin yamacından inmeye başladı.

YENİDEN BULUŞMA

GEMİ HIZLA EVE DOĞRU YOL ALIYORDU.

Rüzgar yön değiştirmişti ve kaptanın sesi havada çınladı; mürettebatı tazelenen esintinin ve limana güven içinde ulaşmaya can atan bir kaptanın taleplerini yerine getirmek için koşuşturdular. Kaptan deneyimli bir yelkenciustasıydı, Kralın donanmasında neredeyse otuz yıl geçirmişti, on yedi yıldır da kendi gemisine komuta ediyordu. Ve Kraliyet Kartalı Kral'ın filosundaki en iyi gemiydi, ancak kaptan yine de biraz daha fazla rüzgar diliyordu, zira yolcular güvenli bir biçimde karaya çıkana dek kendisini rahat hissetmeyecekti.

Ön güvertede kaptanın kaygılarının nedeni olan, üç uzun boylu adam duruyordu. Biri sarışın, biri esmer olan ikisi küpeştede durmuş, bir şakayı paylaşıyorlardı, zira ikisi de gülüyorlardı. İkisi de bir doksan boyundaydı ve bir savaşçı ya da avcının kendinden emin tavırlarına sahiptiler. Adalar Krallığı'nın Kralı Lyam ile ağabeyi ve Crydee Dükü Martin, pek çok şeyden, avlardan ve şölenlerden, yolculuktan ve politikadan, savaştan ve ihtilaftan, ara sıra da babaları Dük Borric'ten bahsediyorlardı.

Diğer ikisi kadar uzun boylu ya da geniş omuzlu olmayan üçüncü adam, biraz ötede küpeşteye dayanmış, kendi düşüncelerine dalmıştı. Krondor Prensi ve üç kardeşin en küçüğü olan Arutha da geçmişi düşünüyordu, ama gördüğü şeyler Tsuranilere yapılan, artık Gediksavaşları olarak anılan savaşta ölen babası üzerine değildi. Bunun yerine geminin yeşim rengi suları yaran pruvasını izliyor ve o yeşillikte, parıldayan iki yeşil göz görüyordu.

Kaptan gemi direğine bir bakış attıktan sonra yelkenlerin rüzgara göre düzenlenmesini emretti. Bir kez daha ön güvertedeki üç adama baktı ve Rillanon'un uzun kulelerinin görünürde olmasını diledi. Zira bu üçü, Krallık'taki en nüfuzlu ve önemli adamlardı ve yelkenciustası, geminin

başına bir talihsizlik gelmesi durumunda, Krallık'a neler olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Arutha kaptanın bağırışını ve yardımcılarıyla mürettebatının yanıtlarını hayal meyal duyuyordu. Son yılın olayları onu bitkin düşürdüğünden, etrafında olanlara pek az dikkat ediyordu. Düşüncelerini tek bir şeye odaklayabiliyordu: Rillanon'a ve Anita'ya dönmekte oluşuna.

Arutha kendi kendisine gülümsedi. Yaşamı ilk on sekiz yılı boyunca olaysız görünmüştü. Ardından Tsurani istilası gelmiş ve dünya sonsuza dek değişmişti. Krallık'taki en iyi kumandanlardan biri sayılmaya başlamış, Martin'in şahsında varlığından bihaber olduğu bir ağabey bulmuş ve binlerce dehşete ve mucizeye tanık olmuştu. Ama Arutha'nın başına gelen en mucizevi şey, Anita'ydı.

Lyam'ın taç giyme töreninden sonra ayrılmışlardı. Lyam bir yıla yakın süredir, kraliyet sancağını hem doğu lordlarına, hem de komşu ülkelerin krallıklarına sergilemekteydi; şimdiyse geri dönüyorlardı.

Lyam'ın sesi Arutha'nın daldığı derin düşünceleri böldü.

"Dalgaların parıltısında ne görüyorsun, küçük kardeşim?"

Arutha başını kaldırıp bakarken Martin güldü ve Crydee'nin sabık Avcıustası, bir zamanlar adına Martin Longbow denilen kişi, en ufak kardeşine bakarak kafa salladı. "Bir yıllık vergisine iddiaya girerim ki, dalgalarda bir çift yeşil gözle şuh bir gülümseme görüyor."

Lyam, "Seninle iddiaya tutuşacak değilim, Martin. Rillanon'dan ayrıldığımızdan beri Anita'dan devlet işleriyle ilgili üç mesaj aldım. Annesi taç giymemden bir ay sonra mülklerine dönmesine rağmen, herkes onu Rillanon'da tutmak için işbirliği yapıyor. Kaba bir tahminle Arutha tüm bu zaman boyunca ondan ortalama haftada ikiden çok mektup aldı. İnsan bundan bir iki sonuç çıkarabilir," dedi.

"Onun gibi biri beni geri de bekliyor olsa, ben de dönmeye can atardım," diye onayladı Martin.

Arutha ketum biriydi, iş derindeki duygularını açığa vurmaya gelince asabileşirdi ve Anita'ya ilişkin bir soru karşısında da iki kat hassasiyet gösteriyordu. Narin genç kadına imkansız bir aşkla tutulmuştu, kızın yürüyüşünden, hareketlerinden, sesinden, ona bakışından sarhoş oluyordu. Bu adamlar belki de Midkemia üzerinde, kendisini duygularını paylaşacak kadar yakın hissettiği yegane iki adam da olsa, çocukken bile bir şakaya hedef olduğunu hissettiğinde hoşgörülü davrandığı pek görülmemişti.

Arutha'nın yüzü asılınca, Lyam, "Kara bakışlarını bir tarafa kaldır, ufak fırtına bulutu seni. Ben senin sadece Kral'ın değil, ağabeyinim de ve gerekirse kulaklarını çekebilirim," dedi.

Annelerinin ona verdiği takma ismin kullanılması ve Kral'ın Krondor Prensi'nin kulaklarını çekmesini tahayyül etmek, Arutha'nın hafifçe gülümsemesine neden oldu. Bir an sessiz durdu, sonra, "Bu konuda onu yanlış anladığımdan endişe ediyorum. Mektupları, sıcak olmasına rağmen, resmi, zaman zaman da mesafeli. Sarayında da pek çok genç hükümdar nedimi var," dedi.

Martin, "Krondor'dan kaçtığımız andan beri, yazgın mühürlendi, Arutha. O seni ilk andan okunun hedefine oturtmuştu, bir geyiği cezbeden bir avcı gibi. Crydee'ye varmadan önceleri, biz saklanırken bile, sana belirli bir şekilde bakıyordu. Yo, seni beklediğine şüphe yok."

"Üstelik" diye ekledi Lyam, "ona hislerini açtın."

"Eh, tam olarak değil. Ama ona sevgi dolu düşkünlüğümü ifade ettim."

Lyam ile Martin birbirlerine baktılar. "Arutha," dedi Lyam, "yılsonu vergi hesaplarını yapan bir katip kadar tutkulu mektup yazarsın sen."

Üçü de güldüler. Aylar süren yolculuk, aralarındaki ilişkinin yeniden tanımlanmasına olanak sağlamıştı. Martin çocukluklarında diğer ikisinin hem öğretmeni, hem de arkadaşı olmuş, onlara avcılığı ve ahşap işçiliğini öğretmişti. Ama aynı zamanda o zamanlar, Avcıustası sıfatıyla, Dük Borric'in personelinin üst mevkiden bir üyesi olmasına rağmen, halktan biriydi. Babalarının gayrı meşru oğlu, kendilerinin de ağabeyi olduğunun açığa çıkmasıyla birlikte üçü bir alışma devresinden geçmişlerdi. O zamandan beri serüven arayanların sahte yoldaşlığına, çıkar sağlamayı umanların boş dostluk ve sadakat vaatlerine katlanmak zorunda kalmış ve bu arada başka bir şeyi keşfetmişlerdi. Üçü de diğer ikisinin şahsında, güvenebilecekleri, sırlarını açabilecekleri, mevkide bu ani yükselişin ne anlama geldiğini anlayan ve yeni yüklenen sorumlulukların baskısını paylaşan iki adam bulmuşlardı. Üçü de diğer ikisinin şahsında birer dost bulmuştu.

Arutha kendi kendisine gülerek başını iki yana salladı. "Sanırım ben de en baştan beri biliyorum, şüphelerim de olsa. O kadar genç ki."

Lyam, "Yaklaşık olarak Babamla evlendiğinde annemizin olduğu yaşta, demek istiyorsun herhalde?" dedi.

Arutha Lyam'a şüpheci bir bakışla baktı. "Her şeye bir cevabın var mı senin?"

Martin Lyam'ın sırtına bir şaplak attı. "Elbette," dedi. Sonra usulca, "O yüzden Kral o," diye ekledi. Lyam Martin'e yalandan bir kaş çatısıyla dönünce de, en büyük ağabey devam etti. "Bu yüzden, döndüğümüz zaman, ona evlenme teklif et, sevgili kardeşim. O zaman Rahip Tully'yi ateşin başında uyuklamakta olduğu yerden uyandırabilir ve hep birlikte Krondor'a yollanıp neşeli bir düğün yapabiliriz, Ben de bütün bu kahrolası yolculuklara son verip Crydee'ye dönebilirim."

Yukarıdan biri, "Kara göründü!" diye haykırdı.

"Ne yanda?" diye bağırdı kaptan.

"Dosdoğru ileride."

Uzaklara bakan Martin'in idmanlı avcı gözleri, uzaktaki kıyıları herkesten önce gördü. Elini sessizce kardeşlerinin omuzlarına koydu. Bir süre sonra üçü de mavi gökyüzüne yaslanan uzun kulelerin ırak siluetini görebildi.

Arutha usulca, "Rillanon," dedi.

Hafif ayak sesleri ile aceleyle seğirten ayakların üzerinde toplanmış bol bir eteğin hışırtısı, uzun bir salonda kararlı adımlarla ilerleyen, narin bir şeklin görüntüsüne eşlik ediyordu. Haklı bir yakıştırmayla sarayın en güzeli olarak kabul edilen hanımın latif yüz hatları, pek de hoşnut olmayan bir ifadeye bürünmüştü. Salonun iki yanına dizilmiş muhafızlar sırtlarını duvara vererek duruyorlardı, ama gözleri onun geçişini izliyordu. Muhafızlar arasında birden fazlası hanımın iyi bilinen asabiyetinin muhtemel hedefini düşündü ve içten içe gülümsedi. Şarkıcının gözü açılmak üzereydi, kelimenin tam anlamıyla.

Kral'ın kız kardeşi olan Prenses Carline, aynı anda hem yana sıçrayıp hem de ona selam vermeye çalışarak, kendisini kıç üstü oturtan bir yiğitlikte bulunan, şaşalamış bir hizmetkarın yanından bir leydiye hiç de yakışmayan bir tarzda, bir hışımla geçerek sarayın misafir kanadında kayboldu.

Carline bir kapının önüne gelince durdu. Açılmış, koyu renk saçlarını düzelttikten sonra kapıyı çalmak üzere elini kaldırdı, sonra durdu. Kapının açılmasını bekleme düşüncesi sinirini bozduğu için mavi gözleri kısıldı, bu yüzden geldiğini duyurmadan kapıyı iterek açmakla yetindi.

Gece perdeleri hâlâ kapalı olduğundan, oda karanlıktı. Geniş yatak Carline'in kapıyı arkasından çarpması üzerine inleyen, battaniyelerin

altındaki, geniş bir yumru tarafından işgal edilmişti. Carline üzerine giysilerin saçılmış olduğu zeminin üzerinde adımını seçerek perdeleri sertçe açtı ve parlak, sabah ortası güneşini içeri saldı. İki kırmızı halkalı göz yatak örtülerinin altından bakarken yumrudan yeni bir inleme duyuldu. "Carline," dedi kuru ve çatlak bir sesle, "beni kavurarak öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Carline gelip yatağın başucunda durarak çıkıştı; "Bütün gece kafayı çekmemiş ve beklendiği gibi sabahleyin kahvaltıya gelmiş olsaydın, ağabeylerimin gemisinin görüldüğünü duymuş olabilirdin. İki saat içinde rıhtıma varmış olacaklar."

Ozan, seyyah, Gediksavaşı kahramanlarından ve son zamanlarda saray şarkıcısı ve Prenses'in daimi eşlikçisi olan Tyr-Soglu Laurie, doğrulup oturdu ve yorgun gözlerini ovuşturdu. "Kafayı çekmiyordum. Dolth Kontu repertuvarımdaki şarkıların hepsini dinlemekte ısrar etti. Neredeyse şafak sökene kadar şarkı söyledim." Gözlerini kırpıştırdı ve Carline'e gülümsedi. Özenle düzeltilmiş san sakalını kaşıyarak, "Adamın tahammülü sınırsız, ama aynı zamanda da müzik zevki kusursuz," dedi.

Carline yatağın kenarına oturdu, ona doğru eğildi ve ona ufak bir öpücük verdi. Kendisini sarmalamaya çalışan kollardan ustalıkla sıyrıldı. Elini Laurie'nin göğsüne koyup onu uzakta tutarak, "Dinle bakalım, seni âşıkane bülbül, Lyam, Martin ve Arutha çok geçmeden burada olacak ve Lyam maiyetini toplar ve formaliteleri bitirir bitirmez, ona evliliğimiz konusunu açacağım," dedi.

Laurie kaçacak delik ararcasına etrafına bakındı. Son yıl içinde, ilişkileri derinlik ve tutku bakımından ilerlemişti, ama Laurie'nin evlilik konusuna karşı neredeyse refleks kabilinden bir kaçınma tepkisi vardı. "Şimdi bak, Carline-" diye söze girdi.

Carline parmağını Laurie'nin çıplak göğsüne batırarak, "Hakikaten de 'Şimdi, Carline!'" diye araya girdi. "Seni soytarı, sırf bana kur yapma izni almak için yalvar yakar olan doğulu prensler, Krallık'taki düklerin yarısının oğulları ve daha kim bilir kaç kişi var. Ben ise onları her zaman yok saydım. Ya ne uğruna? Kafasız bir müzisyen duygularımla oynasın, diye mi? Eh, hesabı tutmanın zamanı geldi."

Laurie darmadağın san saçlarını iterek sırıttı. Doğrulup oturdu ve daha Carline bir şey yapamadan onu uzun uzun öptü. Uzaklaştığında, "Carline, canımın sevdiği, lütfen. Bu yollardan daha önce geçtik," dedi.

Carline'in öpücük esnasında yarı kapalı olan gözleri birden fal taşı gibi açıldı. "Ah! Demek bu yollardan daha önce geçtik, ha?" dedi büyük bir hiddetle. "Evleneceğiz. Son sözüm budur." Laurie'nin ona yeniden sarılmasına engel olmak için ayağa kalktı. "Prenses ile ozan âşığı, sarayın skandalı haline geldi. Üstelik özgün bir hikaye de değil. İnsanlar bana gülmeye başlıyor. Lanet olsun, Laurie, neredeyse yirmi altı yaşıma geldim. Benim yaşımdaki kadınların çoğu sekiz, dokuz yıllık evli. Kız kurusu olarak öleyim mi istiyorsun?"

Hâlâ bunları komik bulan Laurie, "Asla, aşkım," diye yanıt verdi. Carline'in güzelliğinin ve herhangi birinin ona kız kurusu demesi ihtimalinin düşüklüğünün yanı sıra, kız ondan on yaş küçüktü; çocukça öfke patlamaları da bu algılamaya katkıda bulunuyordu. Laurie tamamen doğruldu ve kahkahalarını zapt ederken ellerini bir çaresizlik jestiyle iki yana açtı. "Ben neysem oyum, sevgilim, ne fazlası, ne de azı. Burada özgür bir adam olduğum zamanlarda herhangi bir yerde bulunmadığım kadar uzun zamandır bulunuyorum. Gerçi, bunun öncekinden çok daha hoş bir esaret olduğunu teslim etmem gerek." Tsuranilerin ana dünyası olan Kelewan gezegeninde köle olarak geçirdiği yıllardan bahsediyordu. "Ama ne zaman bir daha yollara düşmek isteyeceğimi bilemezsin." Konuşurken Carline'nin öfkesinin tırmandığını görüyordu ve kendi kendisine, kızın tabiatındaki en kötü özellikleri ortaya çıkaranın kendisi olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Hızla şerit değiştirdi. "Hem iyi bir... Kral'ın kız kardeşinin kocasına ne deniyorsa, işte ondan olup olmayacağımı bilmiyorum."

"Eh, buna alışsan iyi olacak. Şimdi ayağa kalk da giyin."

Laurie Carline'nin ona attığı pantolonu kaptı ve çabucak üzerine giydi. Giyinme işini bitirdiğinde onun önümde durdu ve kollarını Carline'in beline doladı. "Tanıştığımız günden beri sana tapan bir kulun oldum, Carline. Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim, sevemem de, ama-"

"Biliyorum. Aynı bahaneleri aylarca dinledim." Bir kez daha göğsüne parmağını batırdı. "Sen hep bir seyyahtın," diye alay etti. "Her zaman özgürdün. Bir yere takılıp kalırsan nasıl davranacağını bilemiyorsun -gerçi Kralın sarayına postu sermeye katlanabildiğin gözümden kaçmadı."

Laurie gözlerini göklere çevirdi. "Bu gerçek."

"Eh, âşığım, bu bahaneler gariban bir meyhanecinin kızına veda ederken işini görebilir, ama burada sana pek faydaları olmaz. Lyam'ın bütün bunlar

hakkında ne düşüneceğini göreceğiz. Arşivlerde asillerle kırıştıran avam tabakadan şahıslarla ilgili bir kanun mutlaka vardır, talimin ederim."

Laurie kıs kıs güldü. "Var. Benden faydalanman karşılığında babam bir altın lira, bir çift katır, bir de çiftlik almaya hak kazanıyor."

Carline birden kıkırdadı, güldüğünü saklamaya çalıştı, sonra da bir kahkaha attı. "Seni piç kurusu." Laurie'ye sıkı sıkı sarılarak başını omzuna koydu ve içini çekti. "Sana hiç kızgın kalamıyorum."

Laurie onu kollarıyla nazikçe sardı. "Sana zaman zaman kızman için haklı gerekçeler veriyorum," dedi usulca. "Evet, öyle."

"Eh, o kadar da sık değil."

Carline, "Buraya bak, seni serseri," dedi. "Ağabeylerim şu anda limana yaklaşıyor; sense burada durmuş ağız dalaşı yapıyorsun. Benimle laubali olmaya cüret ediyor olabilirsin, ama Kral meselelerin halihazırdaki durumundan pek haz etmeye bilir."

Laurie sesinde bariz bir kaygıyla, "Ben de bundan korkuyorum," dedi.

Carline'in tavrı birden yumuşadı. Yüzünde yatıştırıcı bir ifade belirdi. "Lyam ben ne istersem onu yapacaktır. Ufacık bir çocuk olduğum zamandan beri gerçekten istediğim bir şeye hayır diyebildiği olmamıştır hiç. Burası Crydee değil. Burada işlerin farklı yürüdüğünü, benim de artık çocuk olmadığımı biliyor."

"Ben de fark ettiydim."

"Seni serseri. Bak, Laurie. Sen basit bir çiftçi ya da ayakkabı tamircisi değilsin. Bildiğim her 'eğitim görmüş' soyludan daha fazla dil biliyorsun. Okuyup yazabiliyorsun. Çok gezmişsin, Tsurani dünyasında bile. Zekan ve yeteneğin var. Yönetmeye bunu doğum hakkıyla kazanan pek çok soyludan daha kadirsin. Üstelik dük olmadan önce avcı olan bir ağabeyim olabiliyorsa, neden bir zamanlar ozan olan bir kocam olamasın ki?"

"Mantığına laf yok. Sadece iyi bir yanıtım yok. Sana duyduğum sevginin haddi hesabı yok, ama gerisi-"

"Mesele şu ki, sen yönetme kabiliyetine sahipsin, ama sorumluluğu istemiyorsun. Tembelsin işte."

Laurie güldü. "Babam da on üç yaşımda beni evden bu yüzden attı. Benden asla doğru dürüst bir çiftçi olmayacağını söylediydi.".

Carline onu nazikçe itti, ses, daha ciddi bir tona büründü. "İşler' değişiyor, Laurie. Bunu çok düşündüm. Daha önce iki kez âşık olduğumu sandım, ama kim olduğumu unutup da böyle utanmaz davranmama bir tek

sen neden oldun. Seninle birlikteyken, hiçbir şey mantıklı değil, ama bunun zararı yok, çünkü mantıklı olup olmadığını umursamıyorum. Ama şimdi umursamak zorundayım. Bir karar versen ve elini çabuk tutsan iyi olacak. Mücevherlerim üzerine iddiaya girerim ki, Arutha ile Anita, ağabeylerim sarayda bir gün geçirmeden nişanlandıklarını açıklayacaklar. Bunun anlamı da, hep birlikte onların düğünü için Krondor'a yollanacağız.

"Onlar evlendiğinde, Lyam ile birlikte buraya döneceğim. Bizimle birlikte dönüp dönmeyeceğine karar vermek sana kalmış, Laurie." Onun gözlerinin içine baktı. "Seninle muhteşem bir zaman geçirdim. Önce Pug, sonra da Roland hakkında çocukça hayaller kurarken tahayyül bile edemeyeceğim duyguları tattım. Ama bir seçim yapmaya hazırlanman gerekiyor. Sen benim ilk aşığımsın ve her zaman yüreğime en yakın sevgilim olacaksın, ama buraya döndüğüm zaman ya kocam olacaksın ya da bir anı."

Laurie cevap veremeden de kapıya doğru yürüdü. "Seni her yönden seviyorum, seni serseri. Ama zaman kısa." Durdu. "Şimdi benimle gel de Kral'ı selamla."

Laurie yanına geldi ve ona kapıyı açtı. Arabaların karşılama komitesini rıhtıma götürmek üzere bekledikleri yere doğru seğirttiler. Ozan, seyyah ve Gediksavaşları kahramanı, Tyr-Soglu Laurie, bu kadının yanındaki varlığının fena halde farkındaydı ve bundan sonsuza dek mahrum kalmanın nasıl bir duygu olacağını tahmin etmeye çalıştı. Bu ihtimal karşısında kendisini su götürmez bir biçimde mutsuz hissetti.

Adalar Krallığı'nın başkenti olan Rillanon, Kralını karşılamak için bekliyordu. Binalar şenlik flamaları ve sera çiçekleriyle donanmıştı. Çatılarda görkemli flandralar uçuşuyordu ve Kral'ın geçeceği sokakların üzerinde, binaların arasına göz alıcı bayraklar asılmıştı. Krallığın Mücevheri olarak bilinen Rillanon, pek çok tepenin yamacında duruyordu; zarif kuleler, hafif kemerler ve ince köprülerle dolu, fevkalade bir yerdi. Merhum Kral Rodric, şehrin restorasyonuna kalkışarak sarayın önündeki binaların pek çoğuna güzelim mermer ve kuvars cephe kaplamaları eklediğinden, şehir ikindi güneşinde parıldayan bir harikalar diyarına dönüşmüştü.

Kraliyet Kartalı, karşılama grubunun beklemekte olduğu, Kral'ın rıhtımına yaklaştı. Uzakta, rıhtımı gören binaların ve tepe yamaçlarının üzerinde, vatandaşlar sürüler halinde toplaşmış, genç krallarının dönüşüne

alkış tutuyordu. Rillanon yıllardır Kral Rodric'in deliliğinin kara gölgesinde yaşamıştı ve Lyam hâlâ şehir nüfusunun büyük bölümü için bir yabancı da olsa, çok seviliyordu; çünkü gençti, yakışıklıydı, Gediksavaşları'nda gösterdiği cesaret iyi biliniyordu ve büyük cömertlik göstermişti. Vergileri düşürmüştü.

Liman kılavuzu, bir ustaya özgü rahatlıkla Kral'ın gemisini ona ayrılan yere getirdi. Gemi çabucak rıhtıma bağlandı ve borda iskelesi indirildi.

Arutha ilk inen Lyam'ı izledi. Lyam, geleneklerin gerektirdiği biçimde, dizlerinin üzerine çöktü ve ana yurdunun toprağını öptü. Arutha'nın gözleri kalabalıkta Anita'yı aradı, ama Lyam'ı selamlamak üzere yaklaşan asillerin arasında onu göremedi. Arutha'nın dikkatine ozan Laurie'nin yanından ayrılıp koşan ve Lyam'a sarılan kız kardeşi takıldı. Karşılama komitesinin diğer üyeleri örfler konusunda Carline kadar serbest olmasa da, Kral'ın hizmetinde bekleyen saray mensuplan ve muhafızlardan içten bir tezahürat koptu. Sonra Carline'in kolları Arutha'nın boynuna dolandı ve Carline ağabeyini kucaklayıp öptü. "Ah, ekşi suratını özlemişim," dedi mutlu mutlu.

Arutha'nın yüzünde düşüncelere daldığı zamanlara özgü ters ifade vardı. "Hangi ekşi suratımı?" dedi.

Carline başını kaldırıp Arutha'nın gözlerine baktı ve masum bir gülümsemeyle, "Bir şey yutmuşsun da, midende kımıldıyormuş gibi bir halin var."

Bunu duyan Martin bir kahkaha attı, derken Carline bu defa da ona sarılmıştı. Bir kız kardeşe sahip olma konusunda diğer ikisi kadar rahat olmadığından, başta biraz kasıldı, ama sonra rahatladı ve o da Carline'i kucakladı. Carline, "Siz üçünüz yokken sıkıldım burada," dedi.

Laurie'yi az ileride gören Martin başını iki yana salladı ve, "Görünüşe göre pek sıkılmamışsın," dedi.

Carline şakacı bir tavırla, "Yalnızca erkekler kendilerini şımartabilir, diye bir kanun yok. Üstelik, ağabeylerim dışında, tanıdığım en iyi erkek o," dedi. Arutha Anita'yı aramaya devam ederken Martin buna ancak gülümseyerek karşılık verebildi.

Rillanon Dükü, Kral'ın Başdanışmanı ve Lyam'ın büyük dayısı olan Lord Caldric, Kral'ın dev eli kendi elini enerjik bir el sıkışla kavradığında gülümsedi. Yakındakilerin tezahüratları yüzünden Lyam sesini duyurmak için neredeyse bağırmak zorunda kaldı. "Dayı, Krallık'ın durumu nasıl?"

"Eh, Kralım, siz döndüğünüze göre iyi."

Arutha'nın ifadesi daha da üzüntülü bir hal alınca, Carline, "Şu asık suratını bir tarafa kaldır, Arutha. Doğu bahçesinde seni bekliyor," dedi.

Arutha Carline'i yanağından öptü, ondan ve gülen Martin'den uzaklaştı ve Lyam'ın yanından koşarak geçerken, "Majesteleri'nin izniyle," diye bağırdı.

Caldric ile diğer saray nedimleri Arutha'nın davranışı karşısında hayrete düşerken, Lyam'ın yüz ifadesi çabucak şaşkınlıktan neşeye döndü. Lyam Caldric'in kulağına eğildi ve, "Anita," dedi.

İşi anlayınca kıkırdayan Caldric'in ihtiyar yüzü pırıl pırıl bir gülümsemeyle parladı. "O zaman yakında yeniden, bu defa kardeşinizin düğünü için Krondor'a yelken açacaksınız, öyle mi?"

"Düğünü burada yapmayı yeğlerdik, ama gelenekler Prens'in kendi şehrinde evlenmesini şart koşuyor ve geleneğin önünde eğilmemiz gerekiyor. Ama buna daha birkaç hafta var. Bu işler zaman alır ve bu arada yönetmemiz gereken bir krallık var; gerçi görünüşe bakılırsa, bizim yokluğumuzda, işleri hayli iyi idare etmişsin."

"Belki de, Majesteleri, ama Rillanon'da yeniden bir Kral olduğuna göre, geçen yıl askıya alman pek çok mesele sizin dikkatinize sunulacaktır. Yolculuklarınız sırasında size iletilen o dilekçeler ve diğer belgeler, göreceklerinizin ancak onda biriydi."

Lyam yalandan inledi. "Sanırım kaptanı yeniden denize yollasak iyi olacak," dedi.

Caldric gülümsedi. "Gelin, Majesteleri. Şehriniz Kralını görmek istiyor."

Doğu bahçesi bir siluet dışında boştu. Bu siluet daha tomurcuklanmaya hazır olmayan bakımlı çiçek tarhlarının arasında sessizce ilerliyordu. Birkaç verimli çiçek cinsi daha şimdiden baharın parlak yeşil rengine bürünmeye başlamıştı ve bahçenin sınırlarını çizen çalıların çoğu dört mevsim yeşil olan cinstendi, ama bahçe hâlâ birkaç hafta içinde yüzünü gösterecek baharın taze vaadinden çok kışın çorak bir simgesi gibi görünüyordu.

Anita aşağısında uzanan Rillanon'a baktı. Saray, bir zamanlar orada olan, hâlâ merkezini oluşturan geniş bir kalenin bulunduğu yerde, bir tepenin üzerinde duruyordu. Sarayı dolanan yolunun büklümleriyle saran nehrin üzerinden yedi yüksek kemerli köprü aşıyordu. İkindi havası serindi ve Anita has ipekten bir şalı omuzlarına sıkıca sardı.

Anılar aklına gelince gülümsedi. Merhum babası, Prens Erland ile geçen yılda tüm olup bitenleri düşününce yeşil gözleri biraz buğulandı: Guy du Bas-Tyra'nın Krondor'a gelip onu bir devlet evliliğine zorlamaya

çalışmasını ve Arutha'nın tebdili kıyafet Krondor'a gelişini. Crydee'ye kaçana kadar bir ay Şakacılar'ın -Krondor'un hırsızlarının- himayesinde Aratha'yla birlikte saklanmışlardı. Gediksavaşları'nın bitiminde Anita Lyam'ın taç giydiğini görmek için Rillanon'a gitmişti. Bütün bu aylar içinde, Kral'ın kardeşine de derinden âşık olmuştu. Ve şimdi Arutha Rillanon'a dönüyordu.

Çizmelerin taş döşemede çıkardığı sesleri duyunca döndü. Kral'ın limana gelişini haber vermeye gelmiş bir hizmetkar ya da muhafız görmeyi bekliyordu. Bunun yerine kaliteli, ancak buruşuk yolculuk kıyafetleri içindeki, yorgun görünümlü bir adam bahçenin öte tarafından ona doğru yaklaştı. Koyu kumral saçları rüzgarda dağılmıştı ve kahverengi gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. Neredeyse sıska olan yüzünde, ciddi bir şeyler düşündüğü zaman takındığı ve Anita'nın çok sevdiği o yarı kaş çatışı vardı. O yakına gelirken Anita içten içe onun kıvrak, çabukluğu ve hareket bakımından tutumluluğuyla neredeyse bir kediyi andıran yürüyüşüne hayran oldu. Anita'nın yakınma geldiğinde çekinerek, hatta utanarak gülümsedi. Anita ona yıllarca öğretilen saray muvazenesini toparlayamadan, gözlerinin dolduğunu hissetti. Bir an sonra kendini onun kollarına atmış, ona sıkı sıkı sarılmıştı. Tek söylediği, "Arutha," idi.

Bir süre hiçbir şey söylemeden, birbirlerine sıkı sıkı sarılarak durdular. Sonra Arutha kızın başını usulca kaldırıp onu öptü. Tek kelime etmeden ona bağlılığını ve özlemini anlattı, Anita da tek kelime etmeden cevap verdi ona. Anita'nın deniz yeşili gözlerine ve ufak bir çil saçıntısıyla, açık tenindeki hoş bir kusurla bezeli, tatlı burnuna baktı. Yorgun bir gülümsemeyle, "Döndüm," dedi.

Sonra bu bariz yoruma kahkahalarla gülüyordu. Anita da öyle. Bu narin genç kadını kollarında tutmaktan, sarayda o mevsim moda olan karmaşık bir topuzla toplanmış, koyu kızıl saçlarının hafif kokusunu içine çekmekten büyük bir neşe hissediyordu. Onunla yine birlikte olmaktan mutluydu.

Anita bir adım geriye çekildi, ama elini sıkı sıkı tutmayı sürdürdü. "O kadar uzun zaman oldu ki," dedi usulca. "Sadece bir aylığına olacaktı... sonra bir ay, bir ay daha. Yarım yılı aşkın zamandır yoksun. Rıhtıma gidemedim. Seni görünce ağlayacağımı biliyordum." Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Gülümsedi ve onları sildi.

Arutha onun elinin içindeki elini sıktı. "Lyam sürekli ziyaret edecek soylular bulup duruyordu. Krallık meseleleri," dedi sesinde alaylı bir

itirazla. Anita'yla tanıştığı günden beri Arutha, kıza karşı duygularını bir türlü açıkça ifade edememişti. İlk andan itibaren ona karşı büyük bir çekim hissetmesine rağmen, Krondor'dan kaçışlarından beri sürekli olarak duygularıyla boğuşmuştu. Ona fena halde kapıldığını hissetmesine rağmen, onu çocuktan az hallice, ancak ergen biri gibi görüyordu. Ama Anita ona sakinlik veren biri olmuş, ruh hallerini başka hiç kimsenin yapamadığı gibi okumuş, kaygısını nasıl gidereceğini, öfkesini nasıl dindirebileceğini ve onu karanlık, içedönük hallerinden nasıl çekip alacağını bilmişti. Arutha onun mülayim hallerini sever olmuştu.

Lyam ile birlikte şehirden ayrıldıkları gecenin öncesine kadar sessizliğini korumuştu. Aynı bahçede yürümüş, gecenin ilerleyen saatlerine kadar konuşmuşlardı ve dişe dokunur pek az şey söylenmiş olmasına rağmen, Arutha oradan bir anlayışa vardıklarını hissederek ayrılmıştı. Anita'nın neşeli, hatta zaman zaman resmi bir dille yazılmış mektupları onu endişelendirmiş, o gece kızı yanlış anlamış olduğundan korkmasına neden olmuştu, ama şimdi, ona bakarken, yanılmadığını biliyordu. Herhangi bir girizgah yapmadan, "Buradan gittiğimizden beri seni düşünmekten başka çok az şey yaptım," dedi.

Anita'nın gözlerine yaşların dolduğunu gördü ve kız, "Ben de seni," dedi.

"Seni seviyorum; Anita. Hep yanımda ol istiyorum. Benimle evlenmeyi kabul eder misin?"

Anita, "Evet," derken onun elindeki elini sıktı ve Arutha'yı yeniden kucakladı. Arutha'nın başı hissettiği katıksız mutluluğun ağırlığıyla dönüp duruyordu. Onu sıkı sıkı tutarak, "Sen benim mutluluğumsun. Sen benim yüreğimsin," dedi.

Orada bir zaman durdular, uzun boylu, uzun bacaklı Prens ile boyu çenesine anca gelen ince Prenses. Usulca konuştular ve ikisine de diğerinin varlığından başka hiçbir şey önemli görünmedi. Sonra gırtlağını temizleyen birinin utangaç sesi ikisini de daldıkları derinliklerden kopardı. Dönüp bahçenin girişinde duran bir saray muhafızını gördüler. "Majesteleri yaklaşıyor, Prens ve Prenses hazretleri. Birkaç dakika sonra büyük salona girecek," dedi.

Arutha, "Hemen oraya gideceğiz," dedi. Anita'yı elinden tutup onların peşinden gelen muhafızın yanından geçirdi. Arutha ile Anita omuzlarının üzerinden geriye baksalardı, deneyimli saray muhafızının gülümsemesini saklamak için çabaladığını göreceklerdi.

Arutha Anita'nın elini son bir kez sıktıktan sonra Lyam sarayın muazzam taht odasına girerken, kapının yanına yerleşti. Kral tacın üzerinde durduğu kaideye yaklaşırken, hükümdar nedimleri ona eğilerek selam verdiler ve Saray Teşrifatçısı, yere tören asasının demir kaplı alt tarafıyla vurdu. Bir çığırtkan, "Duyduk duymadık demeyin! Duyduk duymadık demeyin! Herkesçe biline: Tanrıların inayetiyle, haklı hükümdar birinci Lyam bize geri döndü ve yine daha tahtında oturuyor. Kralımız çok yaşa!" diye bağırdı.

Büyük salonda toplananlar, "Kralımız çok yaşa!" diye karşılık verdiler.

Alnında sade tacı, omuzlarında mor örtüsüyle yerine oturan Lyam, "Eve dönmekten mutluyuz," dedi.

Teşrifatçı yere bir kez daha vurdu ve çığırtkan bağırarak Arutha'nın adını söyledi. Aaıtha arkasında protokol gereği Carline ve Anita, onların arkasında da Martin ile birlikte salona girdi. Her biri sırayla anons edildi. Herkes Lyam'ın yanında yerini aldığında, Kral Arutha'ya işaret etti.

Arutha yanma geldi ve kulağına eğildi. "Ona teklif ettin mi?" dedi Kral.

Arutha yamuk bir gülümsemeyle, "Ona ne teklif ettim mi?" diye yanıt verdi.

Lyam sırıttı. "Evlenme tabii, seni maymun. Elbette ettin ve o şapşal gülümsemene bakılırsa, o da kabul etti," diye fısıldadı. "Yerine dön de biraz sonra duyurusunu yapayım." Arutha Anita'nın yanına döndü ve Lyam Dük Caldric'e yanına gelmesini işaret etti. "Yorulduk, Lord Şansölyem. Bugünkü işleri kısa tutarsak, memnun olacağız."

"Bugün Majesteleri'nin dikkatine sunulması gerektiğini düşündüğüm iki mesele var. Gerisi bekleyebilir."

Lyam Caldric'in devam etmesini işaret etti. "Öncelikle, Sınır Baronları'ndan ve Yabon Dükü Vandros'tan, Batı Krallığı'ndaki olağandışı goblin faaliyetlerine dair raporlar var."

Bunu duyan Arutha dikkatini Anita'dan uzaklaştırdı. Batı Krallığı kendisinin yönetimindeydi. Lyam önce ona, sonra da Martin'e bakarak ilgilenmeleri gerektiğini belli etti.

Martin, "Ya Crydee, lordum?" dedi.

Caldric, "Uzak Sahil'den herhangi bir haber yok, Dük Hazretleri," dedi. "Halihazırda elimizde sadece doğuda Yüksekşato ile batıda Gökyüzü'nün Gölü arasındaki bölgeden gelen raporlar var - kuzeye doğru düzenli

aralıklarla ilerleyen goblin çeteleri ve köylerden geçerken yaptıkları tek tük baskınlar."

"Kuzeye doğru mu?" Martin Arutha'ya bir göz attı.

Arutha, "Majesteleri'nin izni olursa?" dedi. Lyam başıyla evetledi. "Martin, sence goblinler Kara Yol Kardeşliği'yle buluşmak üzere mi ilerliyor?"

Martin bunun üzerine kafa yordu. "Böyle bir olasılığı yok saymamaktan yanayım. Goblinler uzun zamandır moredhellere hizmet ediyor. Gerçi Kara Kardeşler'in güneye ilerlemesini, Gri Kuleler Dağları'ndaki yuvalarına geri dönmelerini beklerdim." Elflerin kara kuzenleri, Gediksavaşları sırasındaki Tsurani işgali yüzünden Gri Kuleler'den kuzeye göçmek zorunda kalmıştı. Martin Caldric'e, "Lordum, Kara Kardeşlik hakkında raporlar oldu mu?" dedi.

Caldric başını iki yana salladı. "Dünyanın Dişleri'nin eteklerinde her zamanki gibi görülüyorlar, Dük Martin, ama olağandışı herhangi bir şey yok. Kuzeyreisi, Demirgeçidi ve Yüksekşato lordları, Kara Kardeşlik hakkında her zamanki raporlarını gönderiyorlar, o kadar."

Lyam, "Arutha, bu raporları gözden geçirme ve Batı'da neyin gerekli olacağını belirleme işini sana ve Martin'e bırakacağız," dedi. Caldric'e baktı. "Başka ne var, lordum?"

"Yüce Kesh İmparatoriçesi'nden bir mesaj, Majesteleri."

"Kesh, Adalar'a ne söyleyecekmiş peki?"

"İmparatoriçe elçisini, Abdurrahman Memo Hazara Han adında birini, Kesh ile Adalar arasında artık ne anlaşmazlık varsa, gidermek üzere Adalar'a yollamış."

Lyam, "Bu haberler bizi memnun etti, lordum. Düşler Vadisi meselesi, Krallığımız ile Yüce Kesh'in birbiriyle başka meselelerde adilane alışverişlerde bulunmasına fazlasıyla uzun zamandır engel olmakta. Bu meseleyi ebediyen çözümleyebilirsek, iki ulus için de iki kat faydalı olacaktır." Lyam ayağa kalktı. "Ama Elçi Hazretleri'nin bizimle Krondor'da görüşmesi gerekeceğini, zira kutlamamız gereken bir düğün olduğunu haber edin.

"Maiyetimin lordları ve leydileri, kardeşimiz Arutha ile Prenses Anita'nın yakın gelecekteki düğününü derin bir mutlulukla duyuruyoruz." Kral Arutha ve Anita'ya dönerek onları ellerinden tuttu ve duyuruya alkış tutan saray halkına takdim etti.

Carline ağabeylerinin yanında durmakta olduğu yerden Laurie'ye kaşlarını çatarak karanlık bir bakış attıktan sonra, Anita'yı yanağından öpmek üzere gitti. Salonda neşe hüküm sürerken Lyam, "Bugünkü işler sona erdi," dedi.

KRONDOR

ŞEHİR DERİN UYKUDAYDI.

Acı Deniz'den ağır bir sis gelmiş, Krondor'u kesif bir beyazlıkla örtmüştü. Batı Krallığı'nın başkenti hiç dinlenmezdi, ama alışılmış gece sesleri, sokaklarda hâlâ dolaşanları ve hareketlerini gizleyen, neredeyse aşılmaz siste boğuluyordu. Her şey, her zaman olduğundan daha dingin, daha az keskin görünüyordu, şehir kendi kendisiyle barışıkmış gibi.

Şehrin sakinlerinden biri için, gecenin koşulları neredeyse idealdi. Sis her sokağı dar, karanlık bir geçide, her bina bloğunu kendi başına bir adaya dönüştürmüştü. Sonu gelmeyen karanlık yer yer köşe başlarındaki sokak lambalarıyla, yanlarından geçenler için bir kez daha rutubetli ve puslu geceye dalmadan önce sıcaklık ve aydınlık sunan ufak istasyonlarla bölünüyordu. Ama bu ışık sığınaklarının arasında, karanlıklarda çalışmaya düşkün kişiler fazladan korunuyorlardı, zira ufak sesler sönüyor ve hareketler tesadüfi görülmelere karşı gizleniyordu. Eliuzun Jimmy işinde gücündeydi.

Yaklaşık on beş yaşında olmasına rağmen Jimmy daha şimdiden, Hırsızlar Loncası olan Şakacılar'ın en yetenekli üyelerinden biri arasında gösteriliyordu. Jimmy kısa yaşamının neredeyse tümünde hırsızlık yapmıştı; seyyar satıcıların arabalarından meyve çalmaktan Şakacılar'ın tam bir azası olmaya terfi etmiş bir sokak çocuğuydu. Jimmy babasını tanımıyordu, annesi ise sarhoş bir denizcinin elinde can verene dek Fakir Mahalle'de bir fahişeydi. O günden sonra çocuk bir Şakacı olmuş ve hızla yükselmişti. Jimmy'nin yükselişindeki en şaşırtıcı şey yaşı değildi, zira Şakacılar bir çocuk hırsızlığı denemeye hazır yaşa gelir gelmez, ortaya salınması gerekir inanandaydılar. Başarısızlığın da kendisine özgü avantajları vardı. Kötü bir hırsız çabucak ölü bir hırsız oluverirdi. Başka bir Şakacı tehlikeye düşürülmediği sürece, vasat bir hırsızın ölümü pek bir

kayıp sayılmazdı. Yo, Jimmy'nin hızlı yükselişindeki en şaşırtıcı yan, neredeyse sandığı kadar iyi olmasıydı.

Doğaüstünün kıyısında gezinen bir sinsilikle, odada dolandı. Gecenin sessizliği yalnızca varlığından şüphe duymayan ev sahibi ve sahibesinin horultularıyla bölünüyordu. Uzak bir sokak lambasının açık pencereden sızan hafif aydınlığı tek ışığıydı. Jimmy etrafına bakındı, diğer duyuları arayışında ona yardımcı oluyordu. Jimmy'nin hafif adımlarının altında yer tahtalarının çıkardığı sesteki ani değişim, hırsıza aradığı şeyi bulduğunu haber verdi. Tacirin servetini saklamak konusundaki özgün fikir yoksunluğuna içten içe güldü. Çocuk hırsız, gerektiğinden fazla hareket etmeden sahte yer tahtasını kaldırdı ve elini Kassar Trig'in(1) zulasına soktu.

Trig bir homurtu koyuverip yana döndü ve şişman karısından da yanıt kabilinden bir horlama geldi. İki uyuyan şekil birkaç dakika sessiz kalana kadar Jimmy, anca nefes alarak yerinde donup kaldı. Daha sonra kalın bir kese çıkardı ve ganimetini tuniğine, kemeriyle tutturarak yerleştirdi. Tahtayı yerine yerleştirdi ve pencereye döndü. Şansı yaver giderse, hırsızlığın fark edilmesi günler alabilirdi.

Pencereden dışarı adımını attı ve geriye doğru dönerek saçağa uzandı. Hızla kendini çektikten sonra, çatıda oturuyordu. Kenardan sarkarak pencerenin kepenklerini hafif bir itişle kapattı ve maymuncukla kurcalayıp içerideki mandalın yerine oturmasını sağladı. Kassarın altının nasıl çalındığını bulmaya çalışırken kuşkusuz düşeceği şaşkınlığı düşünüp içten içe gülerek maymuncuğu çabucak aldı. Jimmy bir an ses çıkarmadan yatarak içeride olabilecek herhangi bir uyanma belirtisine kulak kabarttı. Hiçbir ses gelmeyince, rahatladı.

Ayağa kalktı ve şehrin çatılarına verileri isimle, Hırsızların Anayolu'nda ilerlemeye başladı. Trig'in evinin çatısından yandaki çatıya atladı, sonra vurgununu incelemek üzere kiremitlere oturdu. Kese kassarın cimri bir adam olduğunun, düzenli kârının büyük bölümünü biriktirdiğinin kanıtıydı. Hepsini kumarda kaybetmeyecek olursa, Jimmy'yi aylarca rahat ettirirdi.

Hafif bir ses Jimmy'nin çatıya çökmesine ve sessizlik içinde kiremitlere yapışmasına neden oldu. Başka bir ses, yattığı çatının tepesinin öte yanından gelen bir itişme sesi duydu. Çocuk elini sisin ıslattığı kıvırcık kumral saçlarında gezdirdi ve talihine lanet etti. Çatıların üzerinde yakında başka birinin olması ancak bela anlamına gelebilirdi. Jimmy Şakacılar'ın

Geceustası'nın yazılı emri olmadan çalışıyordu; birkaç defasında yakalanıp azarlanmasına ve dayak yemesine yol açan bir alışkanlıktı bu, ama halihazırda başka bir Şakacı'nın gece işini tehlikeye düşürüyorsa, sert sözlerden ya da iki şamardan büyük bir riske atılıyor, demekti. Konumu hüneri ve zekasıyla kazanılmış olduğundan Jimmy, loncadaki diğerleri tarafından yetişkin muamelesi görüyordu. Bunun karşılığında ondan, yaşı dikkate alınmaksızın, sorumluluk sahibi bir lonca azası olması bekleniyordu. Başka bir Şakacı'nın yaşamını tehlikeye atarsa, kendi hayatını da kaybedebilirdi.

Diğer alternatif de birincisi kadar kötü olabilirdi. Korsan çalışan bir hırsız şehirde Şakacılar'ın izni olmadan faaliyet gösteriyorsa, kimliğini öğrenmek ve onu rapor etmek Jimmy'nin göreviydi. Bu Jimmy'nin Şakacı adabı ihlalini bir nebze hafifletebilirdi, özellikle de loncaya kassarın altınından her zamanki üçte ikilik payı verirse.

Jimmy çatının tepesinden kaydı ve sesin kaynağının karşısına gelene kadar sürünerek ilerledi. Tek yapması gereken bağımsız hırsızı gözucuyla görüp onu rapor etmekti. Geceustası adamın eşkalini dağıtır ve eninde sonunda adam, onu Şakacılar'ın hak ettikleri görgü kuralları konusunda eğitecek birtakım lonca sopacıları tarafından ziyaret edilirdi. Jimmy yukarı yanaştı ve çatı tepesinin üzerinden baktı. Hiçbir şey göremedi. Etrafına bakınca, gözünün kıyısında hafif bir hareket görüp döndü. Yine hiçbir şey göremedi. Eliuzun Jimmy oturup beklemeye başladı. Burada hassas merakını cezbeden bir şeyler vardı.

İş çalışmaya geldiğinde, Jimmy'nin zaaflarından biri bu keskin meraktı bir o, bir de vurgununu bu konudaki isteksizliğini pek onaylamayan loncayla paylaşma gerekliliği. Şakacılar tarafından yetiştirilmesi ona yaşının çok ötesinde bir hayat görüşü -kinizme yaklaşan bir alaycılık- vermişti. Eğitimsiz, ancak açıkgözdü. Bildiği tek bir şey vardı: Ses hiç yoktan çıkmazdı -büyünün söz konusu olduğu zamanlar hariç.

Jimmy bir an önünde görmediği şeyin ne olduğunu çözmek üzere yerleşti. Ya görünmez bir ruh çatı kiremitlerinin üzerinde rahatsızca kıvranıyordu ki bu mümkün olmakla birlikte, hiç muhtemel değildi veya çatı tepesinin diğer tarafındaki gölgelerin derinlerinde, daha cismani bir şey gizlenmişti.

Jimmy çatı tepesinin karşı tarafına gelene dek sürünerek ilerledi ve çatının doruğunun üzerinden bakmak için kendini biraz kaldırdı. Karanlığa

baktı ve başka bir hafif hışırtı duyduğunda, bir hareket gördü. Karanlığın içinde, derinlerde, koyu renk cüppe giymiş biri vardı. Jimmy yerini ancak o hareket ettiğinde seçebiliyordu. Jimmy daha iyi bir açıdan izlemek için doruğun altında ilerleyerek şeklin tam altına geldi. Yine yükseldi. Pusuya yatmış kişi cüppesinin omzunu düzelterek kımıldadı. Jimmy'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Önündeki şekil baştan aşağı siyaha bürünmüştü ve elinde geniş bir arbalet taşıyordu. Bu hırsız filan değil, bir Geceşahini'ydi!

Jimmy bir taş kadar hareketsiz yattı. İş başındaki bir Ölüm Loncası üyesine toslamak, insanın ileri yaşlar için beklentilerini zenginleştirecek bir şey değildi. Ama Şakacılar arasında, katiller kardeşliği hakkındaki her türlü haberin hemen rapor edilmesi yolunda daima geçerli olan bir emir vardı ve bu emir, Şakacılar'da en yetkili kişi olan Dürüst Adam'ın bizzat kendisinden gelmişti. Jimmy becerisine güvenip fark edilmeyeceğini düşünerek beklemeyi seçti. Bir Geceşahini'ni neredeyse efsanevi vasıflarına sahip olmayabilirdi, ama onda Şakacılar'm tarihindeki en genç Usta Hırsız olan, on beş yaşındaki bir çocuğun had safhadaki kendine güveni vardı. Varlığı fark edilirse, Hırsızların Anayolu'ndaki ilk kovalamacası olmayacaktı bu.

Zaman geçti ve Jimmy kendi yaşından beklenmeyecek bir disiplinle bekledi. Gerekirse saatlerce kıpırdamadan duramayan bir hırsızın ölü bir hırsız olması uzun sürmezdi. Ara sıra Jimmy katilin dolaşmasını duyuyor ve gözucuyla görüyordu. Jimmy'nin efsanevi Geceşahinleri karşısında duyduğu huşu giderek azaldı, zira bu hareketsiz kalma bakımından pek yetenekli değil gibiydi. Jimmy krampları ve kaskatı olmayı önlemek üzere kasları sessizce gerip serbest bırakma hilesini uzun zaman önce öğrenmişti. Sonra, çoğu efsanenin abartıldığını ve Geceşahinleri'nin mesleği söz konusu olduğunda, insanların onlara huşuyla yaklaşmasının bir avantaj olduğunu düşündü.

Katil birden hareket ederek arbaletini kaldırdığında, cüppesi tamamen sıyrıldı. Jimmy yaklaşan nal sesleri duydu. Aşağıdan biniciler geçiyordu ve katil silahı ağır ağır indirdi. Aşağıdakilerin kafasındaki av olmadığı belliydi.

Jimmy artık cüppesinin gizlemediği adamı daha iyi görebilmek için dirsek zoruyla kendisini biraz daha yükseltti. Hırsız bacaklarını altında toplayarak gerekirse sıçrayarak uzaklaşmaya hazırlandı ve adamı inceledi. Jimmy adamın koyu renkli saçlara ve açık bir tene sahip olması dışında pek az şey seçebildi. Derken katil dosdoğru çocuğa bakar gibiydi.

Jimmy'nin kalbi kulaklarında güm güm attı ve katilin böyle bir gümbürtüyü nasıl olup da duymadığını merak etti. Ama adam nöbetine geri döndü ve Jimmy sessizce çatı doruğunun aşağısına indi. Ani bir kıkırdama dürtüsünü bastırarak ağır ağır soluk aldı. Gülme isteği geçtikten sonra, biraz rahatladı ve bir kez daha bakmayı göze aldı.

Katil yine bekliyordu. Jimmy yerleşti. Geceşahini'nin silahına şaşmıştı. Ağır arbalet, herhangi bir oktan daha az hassas olduğundan, bir keskin nişancı için kötü bir seçimdi. Kısa bir oku muazzam bir güçle fırlattığı için - bir okla alındığında ölümcül olmayan bir yara, darbenin gücü yüzünden, kısa bir arbalet okuyla alındığında insanı öldürebilirdi- az eğitim görmüş birisinin işini görürdü. Jimmy bir defasında bir meyhanede sergilenen çelikten bir göğüs zırhı görmüştü. Metal göğüslükte, ağır bir arbaletten atılan kısa bir okun açtığı, Jimmy'nin yumruğu büyüklüğünde bir delik vardı. Zırhın asılma nedeni silah için olağan sayılan delik büyüklüğü değil, onu giyen adamın her nasılsa hayatta kalmış olmasıydı. Ama silahın da handikapları vardı. On iki metrenin ötesinde hedefini bulmak konusunda iyi olmamasının yanı sıra, menzili kısaydı.

Jimmy Geceşahini'ni izlemek için boynunu uzattı ve sağ kolunda bir seğirme hissetti. Ağırlığını hafifçe sol tarafına kaydırdı. Birden elinin altındaki bir kiremit yerinden oynadı ve gürültülü bir çatırtıyla kırıldı. Çatının üzerinden takırdayarak geçip aşağıdaki parke taşlarına çakıldı. Jimmy için bu ölümünü haber veren bir gök gürültüsüydü.

Katil insanüstü bir hızla ilerleyerek döndü ve ateş etti. Jimmy'nin ayağının kayması hayatını kurtardı, çünkü oktan kaçmaya yetecek hızda yana kaçılması mümkün değildi, ama yerçekimi ona gereken hızı sağlamıştı. Çatıya çarptı ve okun başının üzerinden geçtiğini duydu. Kısa bir an boyunca kafasının olgun bir balkabağı gibi patlayışını hayalinde canlandırdı ve hırsızların hami tanrısı Banath'a içinden şükretti.

Jimmy'yi bundan sonra kurtaran, refleksleri oldu, zira durmak yerine sağ tarafına doğru yuvarlandı. Bir saniye önce yattığı yere bir kılıç çatırdayarak indi. Katili koşarak geride bırakacak mesafe avantajına sahip olmadığını bildiğinden Jimmy sıçrayarak çömeldi ve tek bir hareketle sağ çizmesinden kamasını çekti. Dövüşmeyi hiç sevmezdi, ama kariyerinin daha başlarında, yaşamının bıçak kullanma yeteneğine bağlı olduğunu idrak etmişti. Ne zaman fırsat bulsa, gayretle çalışmıştı. Jimmy'nin tek dilediği, bu çatı üstü baskınının meçini getirdiği bir zamana denk gelmiş olmasıydı.

Katil çocukla yüz yüze durmak için döndü ve Jimmy onun kısa bir an bocaladığını gördü. Geceşahini hızlı reflekslere sahip olabilirdi, ama çatı tepelerindeki güvenilemez zemine alışık değildi. Jimmy katilin rahatsızlığını komik bulduğundan çok korkusunu gizlemek için sırıttı.

Katil tıslayarak, "Seni buraya getiren hangi tanrılarsa, onlara dua et, çocuk," diye fısıldadı.

Jimmy bu lafın tuhaf olduğunu, yalnızca konuşanın dikkatini dağıtmaya yarayacağını düşündü. Katil öne hamletti, kılıcı Jimmy'nin önceden olduğu yeri biçti, ama çocuk oradan uzaklaşmıştı.

Çatının üzerinde hızla koştu ve Kassar Trig'in oturduğu binaya geri sıçradı. Bir saniye sonra katilin de oraya indiğini duydu. Jimmy geniş bir açıklıkla karşılaşana kadar çevik adımlarla koştu. Aceleyle binanın o ucuyla diğer bina arasındaki boşluğun aşılamaz derecede geniş olduğunu unutuvermişti. Topuklarının üzerinde döndü.

Katil kılıcının ucunu Jimmy'ye doğrultmuş, yavaşça yaklaşıyordu. Jimmy'nin aklına bir şey geldi ve çatının üzerinde pata küte dans etmeye başladı. Bir an sonra sese aşağıdan öfkeli bir yanıt geldi. "Hırsız var! Mahvoldum ben!" Jimmy Kassar Trig'in penceresinden dışarı sarkarak şehrin nöbetçilerini ayaklandırdığını hayalinde canlandırdı ve katilin de kafasında aynı görüntünün olduğunu ümit etti. Aşağıdaki hengame şüphesiz kısa sürede binanın etrafının sarılmasına yol açacaktı. Katilin, başarısızlığının mimarını cezalandırmak yerine kaçması için dua etti.

Katil kassarın haykırışlarını hiçe sayarak Jimmy'ye doğru ilerledi. Bir kez daha hamletti ve Jimmy bir kez daha eğilerek katilin kol menzilinin içine girdi. Jimmy kamasıyla bir hamle yaptı ve ucunun Geceşahini'nin kılıç tutan koluna gömüldüğünü hissetti. Katilin kılıcı çınlayarak aşağıdaki sokağa düştü.

Gecede kassarın haykırışlarını susturan bir acı feryadı yankılandı. Jimmy kepenklerin çarpılarak kapandığını duydu ve tam başının üzerinden gelen çığlığı duyan zavallı Trig'in ne düşünüyor olabileceğini merak etti.

Katil Jimmy'nin başka bir darbesinden sakınmak için eğildi ve kemerinden bir hançer çekti. Jimmy aşağıdaki sokaktan bağırışlar duydu ve bir yardım çığlığı atma dürtüsüne direndi. Diğer eliyle dövüşüyor bile olsa, katili yenebileceğine pek ihtimal vermiyordu, ama kassarın çatısında neden bulunduğunu açıklamak konusunda da isteksizdi. Üstelik, bağırarak yardım

istese dahi, nöbetçiler oraya varana, eve girene ve çatıya ulaşana kadar, mesele bir sonuca bağlanmış olurdu.

Jimmy topukları boşlukta asılı durana kadar çatının ucuna dek geriledi. Katil, "Kaçacak yerin kalmadı, çocuk," diyerek arayı kapattı.

Jimmy umutsuz bir kumara hazırlanarak bekledi. Katil gerildi, bu Jimmy'nin beklediği işaretti. Jimmy aynı anda eğilip geri adım attı ve kendini aşağı bıraktı. Katil üzerine doğru hamlesine başlamıştı ve kılıcı beklediği dirençle karşılaşmayınca, dengesini yitirip öne doğru düştü. Jimmy çatının ucunu yakaladı; darbenin etkisiyle neredeyse omuzları yerlerinden çıkacaktı. Katilin yanından geçişini, karanlığın içinde sessizce düşerek aşağıdaki parke taşlarına çakılısını görmekten çok hissetti.

Jimmy bir an acıyla alev alev yanan elleri, kolları ve omuzlarıyla asılı kaldı. Kendisini bırakıp yumuşacık karanlığa düşmek o kadar kolaydı ki. Bitkinlikten ve acıdan silkinip kurtularak yakınan kaslarına onu yeniden çatıya çekmeleri için ısrar etti. Oraya varınca bir an soluk soluğa yattı, sonra yüz üstü yuvarlanıp aşağı baktı.

Katil parke taşlarında hareketsiz yatıyor, yamulmuş boynu artık hayatta olmadığına dair açık bir kanıt teşkil ediyordu. Jimmy korkunun verdiği üşüme hissini nihayet kendine itiraf ederek derin derin soluk aldı. Bir ürpertiyi bastırdı ve iki adam aşağıdaki sokağa hızla girerken eğildi. Adamlar cesedi tutup çevirdiler, sonra kaldırıp aceleyle uzaklaştılar. Jimmy düşündü. Katilin etrafta işbirlikçilerinin olması, bunun bir Ölüm Loncası girişimi olduğunun kesin bir kanıtıydı. Ama gecenin bu saatinde bu sokaktan geçmesi beklenen kimdi? Bir an etrafına bakınarak şehir nöbetçilerinin birkaç dakika sonra mutlaka gelecek olması gerçeğine rağmen, merakını tatmin etmek için biraz daha orada oyalanma riskini kafasında tarttı. Merak galip geldi.

Sisin içinde nal sesleri yankılandı ve çok geçmeden iki binici Trig'in evinin Önündeki meşaleden yayılan ışığın içine girdiler. Bu noktada Trig kepenklerini yeniden açmaya ve feryat figanına kaldığı yerden başlamaya karar verdi. Biniciler başlarını kaldırıp kassarın penceresine bakarken Jimmy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Jimmy adamlardan birini bir yılı aşkın süredir görmemişti, ama iyi tanıyordu. Gördüklerinin ne anlama geleceğini düşünüp başını iki yana sallayan çocuk hırsız, bunun oradan ayrılmak için iyi bir an olduğuna kanaat getirdi. Ayağa kalktı ve Hırsızların Anayolu üzerinden, Şakacılar'ın İstirahat Yeri'ne doğru yolculuğuna başladı.

Arutha atının dizginlerini çekti ve başını kaldırıp gecelikli bir adamın pencereden haykırmakta olduğu yere baktı. "Laurie, bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Feryatlarla çığlıkların arasında çıkarabildiğim kadarıyla, o vatandaş kısa bir süre önce bir cürüme kurban gitmiş."

Arutha güldü. "O kadarını ben de tahmin etmiştim." Laurie'yi pek iyi tanımasa da, ozanın zekasından ve espri anlayışından keyif alıyordu. Şimdilerde Laurie ve Carline arasında bir sorun olduğunu ve Laurie'nin Arutha'ya Krondor'a yolculuğunda eşlik etmek istemesinin de bu yüzden olduğunu biliyordu. Carline bir haftaya kadar Anita ve Lyam'la birlikte gelecekti. Ama Arutha uzun zaman önce, Carline'in ona açmadığı şeylerin kendi üstüne vazife olmadığına karar vermişti. Üstelik şayet Carline'in tepesini attırmışsa, Laurie'ye acıyordu. Anita'dan sonra, Carline Arutha'nın kendisine kızmasını isteyeceği en son insandı.

Arutha ve Laurie komşu binalardaki birkaç uykulu insan bağırarak bir şeyler sormaya başlarken bölgeyi incelediler. "Eh, burada mutlaka birazdan bir inceleme olacaktır. Biz yola düşsek iyi olacak."

Sözleri bir kehanetmiş gibi, Arutha ile Laurie sisin içinden bir ses duyarak irkildiler. "Dur bakalım!" Karanlığın içinden şehir bekçi birliğinin gri keçe berelerini ve sarı yeleklerini giymiş üç adam çıktı. Kaslı, kalın kaşlı bir adam olan en soldaki bekçi, bir elinde bir meşale, diğerinde de büyük bir cop taşıyordu. Ortadaki adam hayli geçkindi, görünüşe bakılırsa emekliliği yaklaşmıştı, üçüncü de genç bir delikanlıydı, ama ikisinde de, ellerini geniş kemer bıçaklarında gelişigüzel tutuşlarından anlaşılan bir sokakta deneyim kazanmışlık havası vardı. Yaşça büyük olan bekçi, sesinde iyi huylu bir şakacılık ve otorite karışımıyla, "Ne oluyor bu gece?" dedi.

"O evde bir sorun var, bekçi." Arutha kassara doğru işaret etti. "Biz sadece buradan geçiyorduk."

"Öyle mi, efendim? Eh, herhalde bütün bunların ne olduğunu anlayana kadar birkaç dakika daha burada kalmaya itirazınız olmaz." Genç bekçiye etrafa bakınmasını işaret etti.

Arutha başıyla evetleyerek hiçbir şey demedi. O noktada evden kırmızı suratlı, pofuduk bir adam, bir taraftan kollarını sallayıp bir taraftan da, "Hırsızlar! Odama, ta odama girip hazinemi çalmışlar! Kanuna saygılı bir vatandaş yatağında bile güvende değilse ne yapılacak, sorarım size?" diye bağırarak çıktı. Gözüne Arutha ve Laurie ilişince, "O zaman hırsızlar, vahşi

hırsızlar bunlar mı?" dedi. Bol bir gecelik giymişken ne kadar olabilirse o kadar vakur bir biçimde, "Altınlarıma, kıymetli altınlarıma ne yaptınız?" diye ünledi.

Kaslı bekçi haykıran adamın kolunu çekiştirerek kassarı neredeyse tam devir döndürdü, "Dur bakalım, bağırmasana pinti herif."

"Pinti herif ha!" diye bağırdı Trig. "Sorarım size, bir vatandaşa, kanuna saygılı bir vatandaşa pinti herif deme hakkını-" Durdu ve bir bölük süvari sisin içinden belirince yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Süvarilerin başında, Prens'in Kraliyet Hane Muhafızları yüzbaşısı yeleği giymiş, uzun boylu, esmer tenli bir adam vardı. Sokaktaki kalabalığı görünce, adamlarına atlarını dizginlemelerini işaret etti.

Arutha başını iki yana sallayarak, "Krondor'a sessizce dönmek buraya kadarmış," dedi.

Yüzbaşı, "Bekçi, bütün bunlar da ne oluyor?" dedi.

Bekçi selam durdu. "Ben de şu an bunu öğrenmeye çalışıyordum, Yüzbaşı. Bu ikisini tutukladık..." Arutha ile Laurie'yi işaret etti.

Yüzbaşı atıyla yakma geldi ve bir kahkaha attı. Bekçi ne diyeceğini bilemeden bu uzun boylu yüzbaşıya yan bir bakış attı. Crydee garnizonunun sabık çavuşu Gardan, Arutha'ya yaklaşıp selam durdu. "Şehrinize hoş geldiniz, Majesteleri." Bu sözler üzerine diğer muhafızlar eyerlerinde doğrularak Prenslerine selam durdular.

Arutha muhafızların selamına karşılık verdikten sonra, nutku tutulan bekçilerle kassarın gözlerinin önünde Gardan'la el sıkıştı. "Ozan," dedi Gardan, "seni de tekrar görmek güzel." Laurie bu selamı gülümseyip elini sallayarak kabul etti. Gardan'ı Arutha'nın onu şehir ve saray muhafızlarının komutasını almaya göndermesinden önce kısa bir süre tanıyabilmişti, ama kır saçlı askeri severdi.

Arutha bekçilerle kassarın beklemekte olduğu yere baktı. Bekçiler berelerini çıkarmıştı ve en kıdemli olanı, "Majestelerinden, af diliyorum, ihtiyar Bert bilmiyordu. Saygısızlık etmek istememiştim, Efendimiz," dedi.

Saatin geç, havanın da soğuk olmasına rağmen eğlenen Arutha başını iki yana salladı. "Saygısızlık etmedin, Bekçi Bert. Sen sadece görevini doğru yapıyordun." Gardan'a döndü. "Şimdi gökler adına, nasıl buldun beni?"

"Dük Caldric Rillanon'dan dönmekte olduğunuz haberiyle birlikte eksiksiz bir seyahat programı gönderdi. Yarın gelmeniz bekleniyordu, ama Kont Volney'e muhtemelen bu gece gizlice şehre girmeye çalışacağınızı

söyledim. Salador'dan geldiğiniz için, gireceğiniz tek bir kapı vardı" -sokağın aşağısındaki, sisli gecede görünmeyen doğu kapısına doğru işaret etti- "ve buradayız işte. Majesteleri talimin ettiğimden bile önce geldi. Kafilenizin geri kalanı nerede?"

"Muhafızların yarısı Prenses Anita'ya annesinin mülküne kadar eşlik ediyor. Geri kalanı şehirden atla altı saatlik uzaklıkta kamp kurmuş durumda. Bir geceyi daha yolda geçirmeye katlanamadım. Üstelik yapılacak çok iş var." Gardan soran bakışlarla Prens'e baktı, ama Arutha'nın tek söylediği, "Volney'le konuştuktan sonra daha fazlasını söyleyeceğim," oldu. "Şimdi" -kassara baktı- "bu gürültücü arkadaş kim?"

"Bu Kassar Trig, Majesteleri," diye yanıtladı kıdemli bekçi. "Birisinin odasına girip malını çaldığını iddia ediyor. Damından gelen boğuşma seslerine uyandığını söylüyor."

Trig araya girdi. "Başımın üzerinde dövüşüyorlardı... tam... başımın... üzerinde..." Kiminle konuştuğunu fark edince sesi kesildi. Birden utanarak, "...Majesteleri," diye bitirdi.

Kalın kaşlı bekçi ona sert bir bakış attı. "Bir tür çığlık duyduğunu ve kafasını bir kaplumbağa gibi pencereden içeri çeki verdiğini söylüyor."

Trig şiddetle kafa salladı. "Birisi cinayet, kanlı bir cinayet işliyor gibiydi, Majesteleri. Korkunçtu." Kaslı bekçi sözünü kesmesinin karşılığında Trig'in kaburgalarına bir dirsek attı.

Genç bekçi ara sokaktan geldi. "Bu evin öte yanındaki çöplerin üzerine atılmıştı, Bert." Katilin kılıcını uzattı. "Kabzasında biraz kan vardı, ama kılıcın üzerinde hiç yoktu. Sokakta ufak bir kan birikintisi de var, ama bir ceset yok."

Arutha Gardan'a kılıcı almasını işaret etti. Muhafızları ve yeni gelenlerce alınan bariz komuta duruşunu gözleyen genç bekçi kılıcı verdi, sonra da kendi beresini çıkardı.

Arutha kılıcı Gardan'dan aldı, kılıçta dikkate değer hiçbir şey göremedi ve bekçiye döndü. "Muhafızlarını çevir, Gardan. Saat geç oldu ve bu gece uyumaya pek zaman kalmadı."

"Ama hırsızlık ne olacak?" diye haykırdı, sarsılmaktan sessiz kalmayı unutan kassar. "Birikimlerimdi, tüm hayat boyu biriktirdiklerimdi onlar! Mahvoldum ben! Ne yapacağım?"

Prens atını çevirip bekçilerin yanına geldi. Trig'e, "Taziyelerimi sunarım, iyi yürekli kassar, lakin bekçilerin mallarını almak için ellerinden geleni

artlarına koymayacaklarından şüphen olmasın," dedi.

"Şimdi," dedi Bekçi Trig'e, "gecenin geri kalanında yatıp uyumanı tavsiye ediyorum, beyim. Sabah olunca bekçinin görevli çavuşuyla bir şikayet formu doldurabilirsin. Alınanların tarifini isteyecektir senden."

"Alınanların mı? Altın, be adam, aldıkları oydu! Sakladıklarımın hepsi!"

"Altın, öyle mi? O zaman," dedi Bert deneyimin sesiyle, "bu gece yatmanı ve hazineni yeniden biriktirmeye başlamanı öneririm, zira Krondor'da sis olduğu ne kadar kesinse, bir meteliğini dahi bir daha göremeyeceğin de o kadar kesindir. Ama o kadar kederli durma, iyi yürekli beyim. Sen varlıklı bir adamsın ve altın senin mevkiine, kaynaklarına ve girişimciliğine sahip olanlarda çabucak birikir."

Arutha kahkahasını bastırdı, zira şahsi trajedisine rağmen adam keten geceliği, ucu neredeyse burnuna inmiş gece başlığıyla pek komik görünüyordu. "İyi yürekli kassar, kaybını telafi edeceğim." Kemerinden hançerini çekti ve bekçi Bert'e uzattı. "Bu silah ailemin armasını taşıyor. Yegane benzerleri ağabeylerim, Kral ile Crydee Dükü tarafından taşınıyor. Onu yarın saraya getirirsen karşılığında sana bir kese altın verilecektir. Eve döndüğüm gün Krondor'da mutsuz kassar istemiyorum. Şimdi hepinize iyi geceler dilerim." Arutha atını mahmuzladı ve yol arkadaşlarım saraya doğru götürdü.

Aratha ile muhafızları karanlığın içinde kaybolduğunda, Bert Trig'e döndü. "Eh, beyim, iş iyiye vardı," dedi Prens'in hançerini kassara vererek. "Ve Krondor Prensi'yle konuşma fırsatını bulan soylu doğmamış, az sayıda kişiden biri olduğun gerçeğinden ayrıca mutluluk duyabilirsin, biraz tuhaf ve çetin koşullar altında da olsa." Adamlarına, "Biz devriyemize dönelim. Böyle bir gecede bu ufak heyecan kırıntısından daha fazlası olacaktır." Adamlarına onu izlemelerini işaret etti ve onları beyazlığın içine sürdü.

Trig orada tek başına durdu. Bir an sonra yüzü aydınlandı ve başını kaldırıp karısına ve hâlâ pencereden bakmakta olan diğerlerine seslendi; "Prens'le konuştum! Ben, Kassar Trig!" Neşeyi andıran duygularla kassar, Arutha'nın hançerini sıkı sıkı tutarak sıcak evine yürüdü.

Jimmy son derece dar bir tünelde ilerliyordu. Geçit, şehrin o bölümünde yaygın olan lağımlar ve diğer yeraltı yapıları labirentinin bir parçasıydı ve o yeraltı geçitlerinin her bir karışı, Şakacılar'ın kontrolündeydi. Jimmy bir sürükçünün -lağımlarda artık ne bulunabilirse, onunla geçinen birinin- yanından geçti. Adam lağım sularında sürüklenen bir çöp yığınını

durdurmak için değneğini kullanıyordu. Yüzen kütleye, bir sözcük çarpıtmasıyla sürük eden şey, adı veriliyordu. Adam yığının içinde bir maden, para ya da işe yarar herhangi bir şey aradı. Aslında bir nöbetçiydi. Jimmy ona işaret etti, görünüşe bakılırsa, terk edilmiş bir mahzendeki düşmüş bir destek olan alçak bir kirişin altından eğilerek geçti ve tünellerin arasına oyulmuş geniş bir salona girdi. Hırsızlar loncasının yüreği, Şakacılar'ın İstirahat Yeri burasıydı.

Jimmy silah dolabından meçini aldı. Karşı karşıya olduğu çelişki yüzünden sıkıntılı olduğundan, oturacak sessiz bir köşe aradı. Kurallar kassarın evinden yaptığı izinsiz hırsızlığı itiraf etmesi, altını bölüşmesi ve Geceustası'nın ona layık gördüğü cezaya katlanmasını gerektiriyordu. Ertesi gün öğleden sonra lonca nasıl olsa kassarın soyulduğunu öğrenecekti. Hiçbir korsan çalışan hırsızın etrafta olmadığı anlaşıldığında da şüpheler Jimmy'de ve ara sıra izinsiz yağmalara girişen diğerlerinde toplanacaktı. O zaman verilecek herhangi bir ceza, şimdi itiraf etmediği için, iki kat haşin olacaktı. Yine de Jimmy salt kendi çıkarlarını göz önünde tutamıyordu, zira katilin hedefinin Krondor Prensi'nin ta kendisi olduğunun farkındaydı. Jimmy de Şakacılar Prens ile Prenses Anita'yı du Bas-Tyra'nın adamlarından sakladığı zamanlarda, Arutha'yla Prens'ten hoşlanmasına yetecek kadar zaman geçirmişti. Çocuğun belinde taşıdığı meçi Arutha bizzat Jimmy'ye vermişti. Yo, Jimmy katilin varlığını hiçe sayamazdı, ama izleyeceği en iyi yolun ne olduğundan emin değildi.

Birkaç dakika sessizce düşündükten sonra Jimmy kararını verdi. Önce Prens'i uyarmayı deneyecek, sonra da katil hakkında bildiklerini Gündüzustası Hızlı Alvarny'ye aktaracaktı. Alvarny dostuydu ve Jimmy'e Geceustası olan Gaspar daVey'den daha fazla müsamaha gösteriyordu. Çocuk gerçekleri söylemekte fazla gecikmediği sürece Alvarny Dürüst Adam'a Jimmy'nin rapor vermeyi ertelemesi konusunda bir şey söylemezdi. Bunun anlamı da Jimmy'nin Arutha'ya hızla ulaşmak, sonra da hemen dönüp Gündüzustası'yla konuşmak -en geç ertesi günün şafağında- zorunda olduğu anlamına geliyordu. Bundan biraz olsun gecikirse, Jimmy Alvarny'nin göz yumma kabiliyetini dahi aşan bir şekilde tehlikeye düşmüş olurdu. Alvarny yaşamının sonbaharında olduğundan cömert biri olmasına rağmen, yine de bir Şakacı'ydı. Loncaya sadakatsizlik, onun dahi izin vermeyeceği bir şeydi.

"Jimmy!"

Jimmy başını kaldırıp Golden Dase'in yaklaştığını gördü. Daha genç olmasına rağmen bu çarpıcı hırsız, zengin ve geçkin kadınları servetlerinden ayırmak konusunda daha şimdiden deneyim kazanmıştı. Gizlilikten çok sarışın yüzünün yakışıklılığına ve cazibesine güveniyordu. Dase giydiği kıymetli kıyafetlerle gösteriş yaptı. "Ne düşünüyorsun?"

Jimmy başını sallayarak beğenisini belirtti. "Terzileri soymaya mı başladın?"

Golden Jimmy'ye yalandan, şakacı bir tokat savurduktan sonra darbesinden kolayca kaçınan çocuğun yanına oturdu. "Yo, seni sokak kedisinin piç evladı, başlamadım. Halihazırdaki 'hamim', meşhur Biracıustası Fallon'un dul eşi." Jimmy adamın ününü duymuştu; biraları o kadar beğeniliyordu ki, merhum Prens Erland'ın sofrasını bile süslemişti. "Merhum kocasına, artık da kendisine ait olan uzak menzilli ticarethaneleri göz önüne alınarak, resepsiyona davet edildi."

"Resepsiyon mu?" Jimmy Golden'ın canı istediği zaman açıklama arzusunda olduğu bir dedikodu kırıntısı olduğunu biliyordu.

"Ah," dedi Golden, "bir düğün olacağından bahsetmiş miydim?"

Jimmy gözlerini devirerek yukarı baktı, ama yine de işi bozmadı. "Ne düğünü, Golden?"

"Eh, kraliyet düğünü elbette. Oturacağımız masa Kral'a uzak da olsa, en uzaktaki masa değil."

Jimmy aniden doğruldu. "Kral mı? Hem de Krondor'da!"

"Elbette."

Jimmy Golden'ın koluna yapıştı. "Baştan anlat şunu."

Yakışıklılığına rağmen pek kavrayışlı olmayan üçkağıtçı, "Fallon'un dul eşi, on yedi yıldır tanıdığı bir kişi olan, sarayın satın alma sorumlusu tarafından, bir ay içinde, aynen aktarıyorum 'kraliyet düğünü' için fazladan stok yapılması gerektiği bilgisini almış. Bir kralın kendi düğününde bulunacağını farz etmekte bir sakınca göremiyorum."

Jimmy başını iki yana salladı. "Hayır, seni avanak, Kral'ın değil. Anita ile Arutha'nın."

Golden bu söze içerlemeye hazır gibi göründü, ama gözlerinde ani bir ilgi kıvılcımı belirdi. "Bunu nereden çıkardın?"

"Kral Rillanon'da evlenir. Prens ise Krondor'da." Golden başıyla doğrulayarak bunun mantıklı olduğunu ifade etti. "Anita ve Arutha'yla birlikte saklanmıştım; evlenmeleri bir zaman meselesiydi. Bu yüzden

döndü." Golden'ın buna verdiği tepkiyi görünce çabucak, "...Ya da yakında dönecek," diye ekledi.

Jimmy'nin aklı deli gibi çalışıyordu. Lyam düğün için Krondor'da olmakla kalmayacak, Batı'da önem arz eden soyluların her biri ve Doğu'dakilerin hatırı sayılır bir bölümü de olacaktı. Ve Dase düğünden haberdarsa, Krondor'un yarısı bundan haberdar, diğer yarısı da şafak sökmeden haberdar olacak, demekti.

Jimmy daldığı düşüncelerden Geceustası'nın kıdemli teğmeni, Gecemuhafızı, Gülen Jack'in yaklaşması kopardı. İnce dudaklı adam gelip Jimmy ile Dase'in önünde durdu ve ellerini beline koyarak, "Kafanda bir şey var gibi, çocuk," dedi.

Jimmy Jack'i hiç sevmezdi. Jack, vahşi öfke nöbetlerini ve gereksiz zalimlikleri alışkanlık edinmiş, haşin, küstah bir adamdı. Loncada yüksek bir mevkide olmasının tek nedeni, loncanın sopacılarını ve diğer tez canlılarını hizada tutabilme konusundaki yeteneğiydi. Jimmy'nin antipatisi Jack'te karşılığını aynen buluyordu, zira Jack'in ismine "Gülen" lakabını ekleyen Jimmy olmuştu. Jack'in loncada olduğu yıllar boyunca, kimse onun güldüğünü hatırlamıyordu. "Aslında, hiçbir şey yok," dedi Jimmy.

Jack'in gözleri önce Jimmy'yi, sonra da Dase'i uzun bir an boyunca incelerken kısıldı. "Doğu kapısının yakınlarında bir tantana olduğunu duydum; bu gece oralarda değildin, değil mi?"

Jimmy kayıtsız bir ifade takındı ve Jack soruyu ikisine birden sormuş gibi, Dase'a baktı. Jimmy Jack'in Geceşahini'ni zaten bilip bilmediğini merak etti. Biliyorsa ve başka biri de yakınlarda Jimmy'yi gördüyse, Jimmy Jack'in sopacılarından merhamet bekleyemezdi. Yine de Jimmy, Jack'in kanıta sahip olması durumunda sorularla değil ithamlarla geleceğini düşünüyordu. Kurnazlık Jack'in alametifarikası değildi. Jimmy, "Yeni bir sarhoş kavgası mı? Yo, gecenin büyük bölümünü uyuyarak geçirdim," diye yanıtlarken ilgilenmiyormuş gibi yaptı.

"İyi o zaman, dinlenmişsindir," dedi Jack. Başının bir işaretiyle Dase'in oradan ayrılması gerektiğini belirtti. Golden ayağa kalkıp bir şey söylemeden gitti ve Jack çizmesini Jimmy'nin yanındaki bAnita koydu. "Bu gece bir iş var."

"Bu gece mi?" dedi geceyi çoktan yarı yarıya bitmiş sayan Jimmy. Gün doğumuna ancak beş saat kalmıştı.

"Özel bir iş. Onun kendisinden," dedi Dürüst Adam'ı kastederek. "Sarayda bir kraliyet eğlentisi var ve Kesh elçisi geliyor. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde bir sürü armağan, düğün armağanları geldi. En geç yarın öğle vakti saraya gidecekler, bu yüzden onları kaldırmak için tek şansımız bu gece. Bu nadir bulunan türden bir fırsat." Ses tonu Jimmy'nin kafasında, varlığının rica değil talep edildiği konusunda herhangi bir şüpheye yer bırakmıyordu. Jimmy o gece saraya doğru yola çıkmadan önce biraz uyumayı ümit etmişti, ama artık bu pek ufak bir ihtimaldi. Sesinde bir teslimiyetle, "Ne zaman ve nerede?" dedi.

"Bir saat sonra, rıhtım tarafındaki Kemancı Yengeç Hanı'nın bir sokak aşağısındaki büyük ambarda."

Jimmy burayı biliyordu. Başıyla onayladı ve başka tek kelime etmeden Gülen Jack'in yanından ayrıldı. Basamaklardan çıkıp sokağa yöneldi. Katiller ve entrikalar konusu birkaç saat daha beklemek zorundaydı.

Krondor hâlâ sisin avucundaydı. Ambarın bulunduğu, rıhtımın kıyısındaki bölge, sabahın erken saatlerinde genellikle sessiz olurdu, ama bu gece manzara bu dünyaya ait değil gibiydi. Jimmy, değeri içeride depolanmasını gerektirmeyecek kadar düşük, dolayısıyla çalınma tehdidinden muaf mallardan oluşan büyük denklerin arasından geçti. Ham pamuk, nakledilecek hayvan yemi ve istiflenmiş keresteler, Jimmy'nin içinden sessizce geçtiği, delirtici karmaşıklıkta bir labirent oluşturuyordu. Birkaç rıhtım bekçisi görmüştü, ama gecenin rutubeti ve cömert rüşvetler, bir mangalda yanan ve kasveti azaltan harlı ateşin bulunduğu barakalarından uzaklaşmamalarını sağlıyordu. Onları sıcaklıktan uzaklaştırmak için en az bir isyan gerekirdi. O ilgisiz muhafızlar yerinden kımıldanana kadar Şakacılar çoktan o bölgeden uzaklaşmış olurdu.

Belirlenen buluşma yerine varan Jimmy etrafına bakındı ve görünürde kimseyi göremeyince beklemek üzere yerleşti. Alışkanlık edindiği üzere erkenciydi, zira hareket başlamadan, önce aklındakileri düzene sokmaktan hoşlanırdı. Üstelik Gülen Jack'in verdiği buyruklarda, onu temkinli davranmaya sevk eden bir şeyler vardı. Bu kadar önemli bir iş nadiren son dakikada yapılırdı ve Dürüst Adam'ın Prens'in öfkesini çekecek bir şeye kalkışması ondan da nadir bir şeydi ve kraliyet düğününün armağanlarını aşırmak Arutha'nın öfkesini çekecekti. Ama Jimmy'nin loncadaki konumu her şeyin gereğince yapılıp yapılmadığını bilecek kadar yüksek değildi. Tetikte olması gerekecekti.

Yumuşak adımlarla yaklaşan birinin sesi Jimmy'nin gerilmesine neden oldu. Gelen her kimse, beklendiği üzere ihtiyatla hareket ediyordu, ama Jimmy hafif ayak sesleriyle birlikte tuhaf bir gürültü duydu. Bu tahtaya çarpan metalin hafif sesiydi ve sesi tanır tanımaz Jimmy sıçrayarak oradan uzaklaştı. Yüksek bir pat sesi ve tahta kıymıkları patlamasıyla birlikte bir arbalet oku Jimmy'nin bir an önce durduğu bir tahta kasanın yanını yarıp geçti.

Bir an sonra iki şekil, gri gecedeki karanlık siluetler, loşluğun içinden çıkarak ona doğru koşmaya başladılar.

Gülen Jack elinde kılıcıyla tek kelime etmeden Jimmy'ye saldırırken yanındaki adam yeni bir atış yapmak için arbaletini aceleyle doldurdu. Jimmy silahlarını çekti ve Jack'in başının üzerinden savurduğu bir kılıç hamlesini kılıcın yolunu kamasıyla değiştirerek, sonra da meçiyle bir karşı hamle yaparak savuşturdu. Jack bir adım yana sıçradı ve iki şekil iki yanına geçti.

"Şimdi o kurbağa bıçağını ne kadar iyi kullanabildiğini göreceğiz, seni sümüklü, ufak piç kurusu," diye hırladı Jack. "Kanının dökülüşünü görmek bana kahkaha atmak için bir neden verebilir."

Jimmy dikkatini dağıtacak konuşmalara girmeyi reddederek hiçbir şey söylemedi. Tek yanıtı Jack'in gerilemesine neden olan, yükseğe doğru bir hamleydi. Jack'ten daha iyi kılıç kullandığı gibi bir yanılgı içinde değildi; tek isteği kaçma şansı bulmasına yetecek kadar hayatta kalmaktı.

İleri geri hareket ettiler, birbirlerine hamleler yaptılar ve birbirlerinin hamlelerini savuşturdular; ikisi de mücadeleyi sona erdirecek bir açıklık arıyordu. Jimmy bir karşı hamle denedi ve konumunu yanlış değerlendirince aniden yan tarafı alev alev yanmaya başladı. Jack Jimmy'yi kılıcının kenarıyla kesmeyi başarmıştı; acı verici ve zayıflatma ihtimali olan bir yaraydı, ama ölümcül değildi, en azından henüz. Jack avantajın kendisinde olmasından faydalanıp baskısını artırırken acıdan midesi bulanan Jimmy hareket edecek daha fazla boşluk bulmaya çalıştı. Jack daha ağır olan meçinin avantajını Jimmy'nin gardını kesmek için kullanırken Jimmy üstten gelen vahşi bir biçme hamlesinden geriye doğru kaçıldı.

Jack'e yoldan çekilmesini söyleyen ani bir bağırış, Jimmy'yi diğer adamın arbaletini tekrar doldurduğuna dair uyardı. Jimmy daireler çizerek Jack'ten uzaklaşırken onu kendisiyle suç ortağının arasına almaya çalışıyordu. Jack Jimmy'ye hamle ederek onu hızla döndürdü, sonra da aşağı doğru bir kesme

hareketi yaptı. Darbenin şiddeti Jimmy'nin dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Dev bir el yakasından tutup onu çekmiş gibi, birden geriye doğru sıçradı. İri bir kasaya çarptı ve bir an gözlerinde hayret dolu bir inanmazlık belirdi, sonra parmaklan kılıcının kabzasından kayarken gözleri yuvarlandı. Jimmy, Jack'in sandığının olduğu yerde, başka bir arbalet okunun geçişiyle kanlı, şekilsiz bir yığının durduğunu gördü. Jack'in saldırısının ani şiddeti olmasa, ok Jimmy'nin sırtına saplanacaktı. Jack hiç ses çıkarmadan kendini saldı ve Jimmy onun kasaya çivilendiğini gördü. Jimmy çömeldiği yerden kalktı ve arbaleti küfrederek fırlatan adsız adamla yüzleşmek üzere döndü. Adam kılıcını çekip Jimmy'ye doğru koştu. Jimmy'nin kafasına doğru bir hamle yaptı ve çocuk eğilerek topuğunu kavradı. Adamın darbesi yüzünden dengesini biraz kaybederek kıç üstü oturdu. Jimmy kamasını adama doğru fırlattı. Uzun hançerin ucu adamın yan tarafına saplandı ve adam yaralanmadan çok bir rahatsızlık olan yarasına baktı. Ama Jimmy'nin tek ihtiyaç duyduğu, adamın dikkatini kısa bir süreliğine dağıtmaktı. Jimmy bir dizinin üzerine kalkıp onu şişlerken adsız adamın yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti.

Adam düşerken Jimmy kılıcını çekip aldı. Kamasını ölü adamın yan tarafından çekti ve silahlarını silip yerine yerleştirdi. Kendini yavaşça inceleyerek kan kaybettiğine, ama yaşayacağına karar verdi.

Mide bulantısıyla savaşarak Jack'in kasada asılı durduğu yere baktı. Gecemuhafızı'na bakarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. O ile Jack asla birbirlerine bir nebze olsun sevgi beslememişti, ama adam neden böylesine girift bir tuzak kursundu ki? Jimmy bunun bir şekilde katil ve Prens konusuyla ilgili olup olmadığını merak etti. Bu Prens'le konuştuktan sonra üzerinde kafa yorabileceği bir konuydu, zira arada doğrudan bir ilişki varsa bu, Şakacılar için hayra alamet değildi. Gülen Jack kadar yüksek mevkili birinin ihaneti, loncayı temellerinden sarsardı.

Jimmy perspektifini hiç kaybetmeden Jack ile yoldaşının cüzdanlarını aldı ve ikisini de tatmin edici ölçüde dolu buldu. Jack'in arkadaşını yağmalamayı bitirdiğinde, adamın boynunda bir şey fark etti.

Aşağıya uzanan Jimmy'nin eline üzerinde abanoz bir şahinin asılı olduğu, altın bir zincir geldi. Muskayı bir süre inceledikten sonra, tuniğine sıkıştırdı. Etrafına bakındığında, cesetleri bırakacak elverişli görünen bir yer saptadı. Jack'i oktan kurtardı, onu ve diğer adamı kasaların arasındaki bir kuytuya

taşıdı ve üzerlerine birtakım ağır çuvallar yığdı. Hasar görmüş iki kasayı sağlam yüzleri dışa gelecek şekilde çevirdi. Birisi cesetleri bulana kadar günler geçebilirdi.

Yaralı tarafına ve bitkinliğine kulak asmadan Jimmy hâlâ kimsenin onu görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı, sonra puslu karanlığın içinde kayboldu.

ENTRİKALAR

ARUTHA VAHŞİCE SALDIRIYORDU.

Prens düello arkadaşını gerilemeye zorlarken Laurie Gardan'ı daha sıkı çabalaması için teşvik ediyordu. Ozan müsabakayı yapmanın onurunu Gardan'a seve seve bırakmıştı, zira Salador'dan Krondor'a kadar olan yolculukta Arutha'nın partneri hep kendisi olmuştu. Alıştırma Kral'ın sarayında paslanan kılıç kullanma hünerini keskinleştirmiş de olsa, şimşek kadar hızlı Prens'in karşısında sürekli kaybetmekten sıkılmıştı. Hiç değilse bu sabah yenilgisini paylaşacak biri olacaktı. Laurie yüzbaşının Prens'i yanlış bir kontrol hissine yönelttiğini fark ettiğinde bir çığlık attı. Ama şiddetli bir çekişmeden sonra Prens yine hücumdaydı ve Gardan, "Dur!" diye haykırıyordu.

Kıs kıs gülen Gardan geriledi. "Bütün hayatım boyunca, kılıçta beni yenen sadece üç kişi oldu, Majesteleri: Kılıçustası Fannon, babanız ve siz.".

Laurie, "Saygıdeğer bir üçlü," dedi. Arutha Laurie'ye bir müsabaka önerecekken gözüne bir şey takıldı.

Sarayın egzersiz bahçesinin bir köşesinde, saray alanını sokaktan ve ötesindeki şehirden ayıran bir duvarın üzerine sarkmış, geniş bir ağaç vardı. Ağacın dalları arasında bir şey hareket ediyordu. Saray muhafızlarından biri, çoktan Prens'in bakışı üzerine harekete geçmiş, oraya doğru ilerliyordu.

Birden dallardan biri atlayarak çevik bir hareketle ayaklarının üzerine indi. Arutha, Laurie, Gardan ve diğerleri kılıçlarını hazır ederek durdular. Muhafız artık bir genç olduğunu açıkça gördükleri kişiyi kolundan tutup Prens'e doğru getirdi.

Yaklaşırlarken Arutha'nın yüzünden bir tanıma kıvılcımı geçti. "Jimmy?"

Jimmy sabahleyin kendi kendine beceriksizce sardığı yan tarafındaki yarasının acısı yüzünden hafifçe yüzünü buruşturarak eğildi. Gardan, "Majesteleri, bu delikanlıyı tanıyor musunuz?" dedi.

Arutha başını evet anlamında sallayarak, "Evet. Biraz büyümüş, biraz da boyu uzamış olabilir, ama bu genç serseriyi tanıyorum. Şehirdeki haydutlar ve yankesiciler arasında şimdiden namı alıp yürümüş olan Eliuzun Jimmy bu. Anita'yla benim şehirden kaçmamıza yardım eden çocuk hırsız bu," dedi.

Laurie çocuğu süzdükten sonra bir kahkaha attı. "Kasumi'yle ben Şakacılar tarafından Krondor'dan götürüldüğümüzde ambar karanlık olduğundan onu hiç açıkça görememiştim, ama dişlerim adına, aynı delikanlı bu. 'Annemlerde parti var.'"

Jimmy sırıttı. " 'Ve herkes çok eğlenecek.'"

"Sana bir defasında Kasumi'yle birlikte Tsurani İmparatoru'nun mesajını Kral Rodric'e taşırken, bizi ambardan şehir kapısına götüren ve biz Krondor'dan kaçarken muhafızları peşine takıp uzaklaştıran bir delikanlıdan bahsetmiştim. Bu çocuk oydu ve adını bir türlü hatırlayamadım."

Arutha kılıcını kaldırdı, diğerleri de aynısını yaptı. "Eh, o zaman, Jimmy, seni tekrar gördüğüme sevinmekle birlikte, şu duvarlardan sarayıma tırmanma meselesi var."

Jimmy omuzlarını silkti. "Eski bir tanıdığınızı görmek isteyebileceğinizi düşündüm, Majesteleri, ama yüzbaşının muhafızlarının size haber etmesini sağlayabileceğimden şüpheliydim."

Gardan bu arsız yanıta gülümsedi ve muhafıza çocuğun kolunu bırakmasını işaret etti. "Muhtemelen haklısın, pırtık Jack."

Jimmy birden sarayın iyi giyimli ve temiz pak sakinlerine alışık bu adamların gözüne kötü göründüğünü fark etti. Gelişigüzel kesilmiş saçlarından, pis, çıplak ayaklarına kadar, her karışı bir dilenci çocuğu andırıyordu. Jimmy sonra Gardan'ın gözlerinden şaka yaptığını anladı.

"Görünüşü seni yanıltmasın, Gardan. Yaşının gösterdiğinden çok daha kabiliyetlidir." Arutha Jimmy'ye, "İçeri böyle girmekle Gardan'ın muhafızlarını biraz gözden düşürüyorsun. Beni bulmak için bir nedenin vardır herhalde, değil mi?"

"Evet, Majesteleri. Son derece ciddi ve acil bir mesele."

Arutha başıyla onayladı. "Eh, o zaman, neymiş bu son derece ciddi ve acil mesele?"

"Birisi başınıza bir ödül koymuş."

Gardan'ın yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Laurie, "Ne, nasıl?" dedi.

"Sana bunu düşündüren nedir?" dedi Arutha. "Biri bunu tahsil etmeye çalıştı da ondan."

Arutha, Laurie ve Gardan'ın yanında, Prens'in konsey salonunda çocuğun hikayesini dinleyen iki kişi daha vardı. Landreth Kontu Volney, Guy du Bas-Tyra'nın vekilliği sırasında kaybolan Krondor Dükü, Baş Şansölye Lord Dulanic'in yardımcılığı görevini ifa etmişti. Volney'in yanında, Tek Yol Tanrıçası rahibi, bir zamanlar Prens Erland'ın başdanışmanlarından biri olan ve orada Gardan'ın ricası üzerine bulunan Rahip Nathan oturuyordu. Arutha bu iki adamı tanımıyordu, ama orada olmadığı aylar boyunca, Gardan onların görüşlerine güvenir olmuştu ve bu kanaatin Arutha için önemi büyüktü. Gardan Arutha'nın yokluğunda fiilen Krondor'un Şövalye-Mareşali rolünü üstlenmişti, Volney'in de Şansölye rolünü üstlenmesi gibi.

İki adam da tıknazdı, ama Volney bedensel emeği asla tanımamış, yaşamının tümünde şişman olan biri gibi görünmesine rağmen, Nathan'da yeni yeni kilo alan bir güreşçi hali vardı. O yumuşak görünümün altında, güç hâlâ bekliyordu. İkisi de Jimmy önceki geceki iki dövüşünü anlatmayı bitirene dek bir şey söylemedi.

Volney bir an çocuğu, özenle taranmış, gür kaşlarının altından süzdü. "Tamamıyla kaçık. Böyle bir entrikanın var olabileceğine inanmak istemiyorum."

Arutha ellerini yüzünün önünde birleştirmiş, parmaklarını huzursuzca esneterek oturmuştu. "Ben katilin kılıcına hedef olan ilk prens olmazdım, Kont Volney." Gardan'a, "Muhafızların sayısını hemen iki katına çıkar, ama bunu herhangi bir açıklama yapmadan, sessizce yap. Sarayda söylentilerin uçuşmasını istemiyorum. İki haftaya kadar Krallık'taki lafını etmeye değer her soylu, kardeşimle birlikte bu salonlarda olacak," dedi.

Volney, "Belki de Majesteleri'ni uyarmalısınız," dedi.

"Yo," dedi Arutha kesin bir ifadeyle. "Lyam Kraliyet Hane Muhafızları'nın tam bir bölüğüyle yolculuk edecek. Krondor Mızraklı Askerlerinden bir müfreze kolunu onlarla Malac Geçidi'nde buluşmak üzere yollayın, ama bunun resmi karşılama birliğinden başka bir şey olduğuna dair kimseye haber sızdırmayın. Yolculuk ederken yüz asker onu koruyamazsa, kimse koruyamaz.

"Yo, sorunumuz burada, Krondor'da yatıyor. Hiçbir alternatifimiz yok."

"Anladığıma emin değilim, Majesteleri," dedi Rahip Nathan.

Jimmy sırıtırken Laurie gözlerini havaya dikti. Arutha sertçe gülümsedi. "Sanırım iki sokak uyanığı dostumuz ne yapılması gerektiğini açıkça anlıyor." Jimmy ile Laurie'ye dönerek Arutha, "Bir Geceşahini yakalamamız gerekiyor," dedi.

Volney yemek salonunda volta vururken Arutha sessizce oturuyordu. Yemeği olduğu zaman mideye indirmesine yetecek kadar açlık çekmiş olan Laurie, tıknaz Landreth salonu arşınlarken yemek yiyordu. Arutha Volney'in masanın önünde bir devir daha yapışını izledikten sonra bitkin bir sesle, "Kontum, böyle yürümeniz şart mı?" dedi.

Kendi düşüncelerine dalmış olan Kont aniden durdu. Arutha'ya hafifçe eğildi, ama yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Majesteleri, sizi rahatsız ettiğim için müteessirim" -ses tonundan hiç de müteessir olmadığı anlaşılıyordu ve Laurie bir sığır pirzolasının ardından gülümsedi- "ama o hırsıza güvenmek resmen ahmaklık."

Arutha'nın gözleri irileşti ve şaşkın ifadesine aynen karşılık veren Laurie'ye baktı. Laurie, "Sevgili Kontum, lafı böyle dolaştırmayı bırak. Gel, Prens'e kafandakini açık açık söyle. Açık sözlü ol, be adam!" dedi.

Yaptığı gafı fark eden Volney kıpkırmızı oldu. "Affınızı diliyorum, ben..." Gerçekten utanmış görünüyordu.

Arutha ona yamuk yarı gülümsemesiyle baktı. "Affedildin, Volney, ama sadece küstahlığın için." Volney'i bir an sessizce süzdükten sonra, "Açık sözlülüğünü hayli ferahlatıcı buluyorum. Lütfen devam et," diye ekledi.

"Majesteleri," dedi Volney kesin bir ifadeyle, "bildiğimiz kadarıyla, bu çocuk sizi ele geçirmek ya da başkalarının kafalarına koyduğunu iddia ettiği gibi yok etmek üzere düzenlenmiş bir tezgahın parçası olabilir."

"Ya ne yapmamı istersin?"

Volney durdu ve başını ağır ağır iki yana salladı. "Bilmiyorum, Majesteleri, ama çocuğu istihbarat toplamak üzere tek başına göndermek... bilmiyorum."

Arutha, "Dostum ve danışmanım Kont'a her şeyin yolunda olduğunu söyle," dedi.

Laurie bir ağız dolusu kaliteli şarabı yutarak, "Her şey yolunda, Kont," dedi. Arutha ona karanlık bir bakış atınca da, "Aslına bakarsanız, efendim, mümkün olan her şey yapılmakta. Şehrin âdetlerini Dürüst Adam'ın tayfasından olmayan birinin bilebileceği kadar iyi bilirim. Jimmy bir

Şakacı. On iki casusun bulamayacağı yerde bizi Geceşahinleri'ne götürecek bir ipucu bulabilir," diye ekledi.

"Unutmayın ki," dedi Arutha, "Guy'ın gizli servisinin yüzbaşısı Jocko Radburn'le tanışmıştım ve adam Anita'yı yeniden ele geçirmek için hiçbir şeyden geri durmayan, kurnaz, gözü kara bir adamdı. Şakacılar onunla başa çıkabilmişti."

Volney biraz çöker gibi oldu, sonra oturmak için Prens'in iznini rica etti. Arutha elini sallayarak bir sandalyeye oturmasını işaret etti ve Volney otururken, "Belki de haklısın, ozan. Sorun bu tehlikeye karşılık verecek bir yönteme sahip olmayışımda. Ortalıkta cirit atan katiller olduğu düşüncesi beni çok rahatsız ediyor," dedi.

Arutha masanın karşısına doğru eğildi. "Benim kadar mı? Unutma, Volney, görünüşe bakılırsa, hedefleri bendim."

Laurie başıyla onayladı. "Peşinde oldukları ben olamazdım."

"Belki müzik düşkünü biriydi?" diye karşılık verdi Arutha soğuk bir tavırla;

Volney içini çekti. "Bütün bu işlerde iyi davranmadıysam, özür dilerim. Bu Prenslik'i yönetme işini bitirip kurtulmayı birden çok defa istedim."

"Saçmalık, Volney," dedi Arutha. "Burada çok önemli bir iş başardın. Lyam doğu turuna onunla birlikte çıkmamda ısrar ettiğinde, Batı Krallığı'nın benden başka herhangi birinin yönetiminden kötü etkileneceğini düşünerek reddettim -bunun nedeni senin yeteneğinden duyduğum herhangi bir kuşku değil, Bas-Tyra'nın hâkimiyetinin etkileriydi. Ama bunun böyle olmadığını gördüğüme memnunum. Krallığın gündelik işlerini yönetme konusunda herhangi birinin senden başarılı olabileceğini sanmıyorum, Kont."

"Majesteleri'ne teşekkür ederim," dedi iltifat yüzünden siniri biraz geçen Volney.

"Aslına bakarsan, senden burada kalmanı isteyecektim. Dulanic esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğuna göre, şehir namına hareket edecek bir Krondor Dükümüz yok. Lyam makamın boşaldığını daha iki yıl duyuramaz -onu unvanından mahrum ederek Dulanic'in anısına saygısızlık etmemek için ama hepimiz onun Guy ya da Radburn'ün elinde can verdiğini farz edebiliriz. Bu yüzden şimdilik, sanırım senin Şansölye görevini fiilen yerine getirmene göre bir plan yapacağız."

Volney bu habere pek sevinmemiş gibiydi, ama bu duyuruyu, saygılı bir tavırla karşıladı. "Majesteleri'ne güveni için teşekkür ederim," dedi.

Gardan, Rahip Nathan ve Jimmy'nin gelişi yüzünden daha fazla konuşamadılar. Jimmy'yi bir sandalyeye yarı taşıyarak götürürken Nathan'ın kalın ensesi şişti. Çocuğun beti benzi atmıştı ve ter içindeydi. Arutha formaliteye boş vererek bir sandalyeyi işaret etti ve rahip Jimmy'yi oraya bıraktı.

"Bu nedir?" dedi Arutha.

Gardan yarı gülümsüyor, yarı onaylamayan bakışlarla bakıyordu. "Bu genç eşkıya dün geceden beri yan tarafında iğrenç bir kesikle ortada dolaşıyormuş. Yarayı kendi kendine sarmış ve işi yüzüne gözüne bulaştırmış."

Nathan, "Yara iltihaplanmaya başlamıştı," diye ekledi, "bu yüzden onu temizlemek ve sarmak zorunda kaldım. Çocuk ateşlenmeye başladığından yarayı size gelmeden önce tedavi etmekte ısrar ettim." Jimmy'ye baktı. "Deşilmekten dolayı biraz solgun, ama bir iki saate kadar iyileşir. Yarayı yeniden açmadığı sürece," diye ekledi Jimmy'ye manalı manalı bakarak.

Jimmy'nin mahcup bir hali vardı. "Size zahmet verdiğim için özür dilerim, peder, ama başka koşullar altında, yarayı tedavi ettirirdim."

Arutha çocuk hırsıza baktı. "Ne öğrendin?"

"Bu katil yakalama işi düşündüğümüzden de zor olabilir, Majesteleri. Temas kurmanın bir yolu var, ama değişiklik gösteriyor ve dolambaçlı." Arutha başını sallayarak devam etmesini işaret etti. "Sokakta yaşayanlara epey yalvarmam gerekti, ama toparlayabildiklerim şunlar: Ölüm Loncası'nın hizmetlerinden yararlanmak istiyorsanız, Lims-Kragma Tapınağı'na gitmeniz gerekiyor." Nathan Ölüm Tanrıçası'nın adı geçince bir korunma işareti yaptı. "Bir dua okunuyor ve buna ayrılmış bir çömleğe adak parası bırakılıyor, ama üzerinde adınızın olduğu bir parşömenin içine dikilmiş altınla. Bir güne kadar, onların istediği bir anda, sizinle temasa geçiyorlar. Siz kurbanın kim olduğunu söylüyorsunuz, onlar da fiyatı. Ödüyor ya da ödemiyorsunuz. Öderseniz, size altını ne zaman ve nereye bırakmanız gerektiğini söylüyorlar. Ödemezseniz, ortadan kayboluyorlar ve onlara bir daha ulaşamıyorsunuz."

"Basit," dedi Laurie, "Zamanı ve yeri onlar belirlediğinden, bir tuzak kurmak kolay olmayacak."

"Bence imkansız," dedi Gardan.

Arutha yüzünde derin düşüncelere daldığını gösteren bir ifadeyle, "Hiçbir şey imkansız değildir," dedi.

Laurie uzun bir an boyunca düşündükten sonra, "Buldum!" dedi.

Arutha ile diğerleri ozana baktılar. "Jimmy, altını o gün içinde bırakan herkesle temasa geçtiklerini söyledin." Jimmy başıyla onayladı. "O zaman yapmamız gereken, altını bırakan kişinin tek bir yerde kalmasını sağlamak. Kontrolümüz altındaki bir yerde."

Arutha, "İnsan düşününce, oldukça basit bir fikir, Laurie. Ama nerede?"

Jimmy, "Bir süreliğine devralabileceğimiz birkaç yer var, Majesteleri, ama bu yerlerin sahipleri güvenilmez kişiler," dedi.

"Ben bir yer biliyorum," dedi Laurie, "dostumuz Eliuzun Jimmy sadakat duasını ederse tabii, Geceşahinleri'nin bunun bir tuzak olduğunu düşünme olasılıkları azalır."

"Bilmiyorum," dedi Jimmy. "Krondor'da işler tuhaftır. Benden kuşkulanılıyorsa, başka bir fırsat elde edemeyebiliriz." Onlara Jack ile arbaletli bilinmeyen arkadaşının saldırısını hatırlattı. "Kişisel garez yüzünden yapılmış bir şey olabilir; bir lakaptan daha önemsiz bir konu yüzünden çıldıran adamlar gördüm, ama durum bu değilse... eğer Jack bir şekilde o katille ilişki içindeyse..."

"O zaman," dedi Laurie, "Geceşahinleri Şakacılar'ın bir memurunu kendi davalarına katmışlar, demektir."

Jimmy kabadayılık maskesini aniden bırakarak üzüntülü bir ifadeye büründü. "Bu düşünce beni birinin Majesteleri'ne bir arbalet oku saplaması ihtimali kadar rahatsız etti. Şakacılar'a ettiğim yemini ihmal ediyorum. Dün gece her şeyi anlatmam gerekirdi, şimdiyse buna mutlaka mecburum." Ayağa kalkmaya hazır görünüyordu.

Volney Jimmy'nin omzunu eliyle sıkı sıkı tuttu. "Seni haddini bilmez çocuk! Prensin, hatta belki de Kralının karşı karşıya olduğu tehdit düşünüldüğünde bir haydut cemiyetinin bir an olsun üzerinde kafa yormaya değer olduğunu mu söylüyorsun?"

Jimmy ters bir cevap vermenin eşiğinde görünüyordu ki Arutha, "Sanırım çocuğun söylediği tam da buydu," dedi. "O bir yemin etmiş."

Lauire çabucak çocuğun oturduğu yere yürüdü. Volney'i bir kenara çekerek, başı Jimmy'yle aynı hizaya gelene dek eğildi. "Evlat, biliyoruz, senin de kendine göre kaygıların var, ama işler hızla ilerliyor gibi görünüyor. Şakacılar'ın arasına casuslar sızmışsa, zamanından önce

konuşmamız, oraya yerleşmiş olanların izlerini örtmelerine neden olabilir. O Geceşahinleri'nden birini ele geçirebilirsek..." Düşüncesini yarım bıraktı.

Jimmy başıyla onayladı. "Dürüst Adam senin mantığını izlerse, sağ kalabilirim, ozan. Hareketlerimi basit bir hikayeyle örtebileceğim raddeyi çoktan geçtim. Çok geçmeden hesap vermem gerekecek. Pekala, Ağları Açan'ın tapınağına bir not götüreceğim. Ve ondan zamanım gelmişse bana bir yer açmasını istediğimde maskaralıktan yapmayacağım bunu."

"Ben de," dedi Laurie, "eski bir dostumla bir hanın ödünç verilmesi konusunda görüşmeye gitmeliyim."

"İyi," dedi Arutha. "Kapanı yarın kuracağız."

Volney, Nathan ve Gardan izlerken Laurie ile Jimmy, planlar üzerine derin sohbetlere dalarak oradan ayrıldılar. Arutha da onların gidişini, kara gözlerinde gizlediği sessizce yanan öfkeyle izledi. Gediksavaşları'nda yıllarca süren mücadelelerden sonra Krondor'a Anita'yla uzun, huzurlu bir yaşam sürme umutlarıyla dönmüştü. Şimdi birileri o huzurlu yaşamı tehdit etmeye cüret etmişti. Ve o birileri bunu ağır ödeyecekti.

Gökkuşağı Papağan Hanı sessizdi. Fırtına kepenkleri Acı Deniz açıklarındaki ani bir bora yüzünden kapandığından, meyhane şömineden ve bir düzine müşterinin pipolarından yükselen mavi duman yüzünden pusluydu. Gelişigüzel bakan birine han başka yağmurlu gecelerde olduğundan farksız görünmezdi. Hanın sahibi Lucas ile iki oğlu uzun barın arkasında duruyordu; aralarından biri zaman zaman yemek almak ve masalara servis yapmak üzere kapıdan mutfağa geçiyordu. Şöminenin yakınındaki köşede, ikinci kata çıkan merdivenin karşısında, sarışın bir ozan usulca evinden uzak düşmüş bir denizcinin şarkısını söylüyordu.

Yakından bakıldığında, masalardaki adamların biralarına neredeyse dokunmadıkları görülecekti. Görünüşleri kaba da olsa, tavırları rıhtımda çalışan işçilerden ve deniz yolculuklarından yeni dönmüş gemicilerden farklıydı. Hepsinde de belli bir sert bakış vardı ve yara izleri meyhane kavgalarında değil, geçmişteki savaşlarda kazanılmıştı. Hepsi de Gardan'ın, Gediksavaşları'nda savaşmış Batı Ordusu gazilerinin en deneyimlilerinden oluşan Hane Muhafızları bölüğündendi. Mutfakta beş yeni aşçı ve yamak çalışıyordu. Üst katta, merdivene en yakın odada, Arutha, Gardan ve beş asker sabırla bekliyordu. Arutha hana toplamda yirmi dört adam yerleştirmişti. O civarda yaşayanlardan sonuncusu da fırtınanın

başlamasıyla birlikte çıkıp gittiğinden, orada bulunanlar sadece Arutha'nın adamlarıydı.

Kapıdan en uzak olan köşede, Eliuzun Jimmy beklemekteydi. Bütün gün bir şeyler içine dert olmuştu, ama ne olduğunu bir türlü tam olarak kestiremiyordu. Ama bildiği bir şey vardı: O gece bu odaya giren kendisi olsaydı, deneyimlerle kazandığı ihtiyatı, onu uzaklaşması için uyarırdı. Geceşahinleri'nin ajanının onun kadar uyanık olmadığını ümit etti. Buradaki bir şey yanlıştı işte.

Jimmy oturduğu yerde arkasına yaslandı ve neyin ters olduğunu merak ederek peynirini kemirdi. Gün batımının üzerinden bir saat geçmesine rağmen hâlâ Geceşahinleri'nden olabilecek birinden eser yoktu. Jimmy orada dosdoğru tapınaktan gelmiş, onu iyi tanıyan birkaç dilencinin onu iyice görmesini sağlamıştı. Krondor'daki herhangi bir kimse onu bulmak istiyorsa, nerede bulunduğuna dair bilgi kolayca ve ucuza satın alınabilirdi.

Ön kapı açıldı ve içeri yağmurdan ıslanan cüppelerindeki suyu silkeleyen iki adam girdi. İkisi de dövüşçü adamlar, belki de bir tüccarın kervanını koruyarak hatırı sayılır meblağda gümüş kazanmış haydutlara benziyordu. Kıyafetleri aynı türdendi: deri zırh, baldırlarına kadar gelen çizmeler, yan taraflarında enli kılıçlar ve koruyucu cüppelerinin altında sırtlarına atılmış kalkanlar.

Kara saçlarının arasından ak bir yol geçen, daha uzun boylu adam, bira sipariş etti. Zayıf, sarışın bir adam olan diğeri, odaya göz gezdirdi. Gözlerinin kısılışındaki bir şey Jimmy'yi telaşlandırdı: Adam da handa farklı bir şey olduğunu hissetmişti. Arkadaşına alçak sesle bir şeyler söyledi. Saçlarında ak olan adam başıyla evetledikten sonra barmenin getirdiği biraları aldı. Bakır paralarla ödeme yaptıktan sonra iki adam boş olan yegane masaya, Jimmy'nin oturduğunun yanındakine geçtiler.

Ak saçlı adam Jimmy'ye dönüp, "Delikanlı, bu han her zaman böyle kasvetli midir?" dedi. Jimmy o an bütün gün onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı. Muhafızlar beklerken askerlere özgü alçak sesle konuşma alışkanlıklarına dönmüşlerdi. Odada her zamanki meyhane gürültüsü eksikti.

Jimmy işaret parmağını dudaklarına tutup, "Şarkıcı yüzünden," diye fısıldadı. Adam başını çevirip bir an Laurie'yi dinledi. Laurie yetenekli bir icracıydı ve o gün çok çalışmış olmasına rağmen, sesi hâlâ yerli yerindeydi. Şarkısını bitirdiğinde Jimmy bira maşrapasını masaya vurdu ve "Hey!

Ozan, bir daha, bir daha!" diye bağırdı ve Laurie'nin oturduğu kaideden yana bir gümüş metelik fırlattı. Birkaç metelik daha atıldı. Laurie neşeli ve açık saçık bir yeni şarkıya girdiğinde, bara her zamanki konuşma uğultusundan pek de farklı olmayan bir ses yeniden hâkim oldu.

İki yabancı yeniden sandalyelerine yerleştiler ve ara sıra birbirleriyle konuşarak dinlemeye başladılar. Odanın haleti-ruhiyesi bekledikleri hale benzemeye başlayınca gözle görülür biçimde rahatlamışlardı. Jimmy bir süre oturup yan masadaki iki adamı izledi. Bu adamlardaki bir şey olması gerektiği gibi değildi; onu daha birkaç saniye önce meyhanedeki yanlış nota gibi rahatsız eden bir şey.

Kapı tekrar açıldı ve bir adam daha içeri girdi. Onun girmesiyle birlikte Jimmy'nin kafasına dört şey dank etti. Yan masadaki adamlar, rahat görünümlerine rağmen, kılıçlarıyla kalkanlarını el altında tutuyorlardı, onları ellerine almak için bir saniyeden fazlasına ihtiyaçları yoktu. Uzun süren bir kervan yolculuğunun ertesinde paralı askerlerin yapacağı gibi içmiyorlardı; aslına bakılırsa, içkilerine neredeyse hiç dokunulmamıştı. Jimmy'nin karşısında oturan adam bir elini içeri girdiğinden beri cüppesinden çıkarmamıştı. Ama en çok şey anlatan, üç adamın da sol ellerinde, üzerine kazılı, Gülen Jack'in arkadaşından alman muskaya benzer bir şahin arması işlenmiş, iri, siyah yüzükler takmış olmalarıydı. Jimmy'nin zihni hızla çalışıyordu, zira buna benzer yüzükleri daha önce görmüştü ve ne için kullanıldıklarını biliyordu.

Jimmy doğaçlama bir hareketle çizmesinden bir parşömen parçası çıkardı. Parşömeni masaya, adamın sağ tarafında epey uzağa koyarak, onu sağ elini açığa çıkarmadan sol eliyle tuhaf bir şekilde uzanmak zorunda bıraktı. Adamın eli parşömene değdiği anda Jimmy kamasını çekti ve adamın eline saplayarak masaya çiviledi. Adam bu ani saldırı karşısında donup kaldı, sonra da hançer tutan diğer eli cüppesinden çıktı. Çocuk hırsız geriye doğru düşerken hançeri Jimmy'ye doğru savurdu. Derken adam acıyı hissetti ve ıstırap içinde haykırdı. Sandalyesine takılıp yuvarlanan Jimmy yere çarparken, "Geceşahinleri!" diye haykırdı.

Oda bir an hareketle doldu. Lucas'ın ikisi de Batı Ordusu gazileri olan oğulları barın üzerinden sıçrayıp Jimmy'nin yanındaki masada oturan ve ayağa kalkmaya çalışan adamların tepesine indiler. Jimmy kendisini ters dönmüş sandalyenin üzerinde geriye doğru asılı halde buldu ve sakar hareketlerle çekerek doğrultmaya çalıştı. Bulunduğu konumdan,

barmenlerin ak saçlı adamla boğuştuğunu görebiliyordu. Öteki sahte paralı asker de sol elini yüzüne yaklaştırmış, yüzüğünü dudaklarına götürmüştü. Jimmy, "Zehir dolu yüzükler! Zehir dolu yüzükleri var!" diye bağırdı.

Başka muhafızlar, yüzüğünü masaya çivilenmiş elinden çıkarmak için deli gibi uğraşan kukuletalı adamı kıskıvrak yakalamıştı. Bir saniye saha geçtikten sonra, etrafındaki üç adam tarafından sıkı sıkı tutulmuş, yerinden kıpırdayamıyordu.

Ak saçlı adam barmene doğru bir tekme savurdu, yana yuvarlandı, sıçrayarak doğruldu ve ani hareketi yüzünden gafil avlanan iki adamı devirerek kapıya doğru depar attı. Bir an kapıya giden yol açılırken odayı sandalye ve masaların oluşturduğu yığının üzerinden geçmeye çalışan askerlerin savurduğu küfürler doldurdu. Geceşahini kapıya ve özgürlüğe yaklaşıyordu ki, ince yapılı bir dövüşçü önüne çıktı. Katil kapıya doğru sıçradı. Arutha neredeyse insanüstü bir hızla öne bir adım attı ve ak saçlı adamın kafasına meçinin kabzasıyla vurdu. Sersemleyen adam bir an sendeledi, sonra bayılarak yere yıkıldı.

Arutha dimdik durup odayı inceledi. Sarışın katil boş bakan gözlerini havaya dikmişti, besbelli ölüydü. Kukuletalı adamın cüppesi geriye savrulmuştu ve elini masaya çivileyen hançer çekilirken yüzü acıdan bembeyazdı. Kendi başına ayağa kalkamayacak kadar güçsüz görünmesine rağmen, üç asker onu tutuyordu. Kama masadan çekildiğinde, bir çığlık atarak bayıldı.

Jimmy ölü adamın çevresinden dikkatlice dolaştı ve Arutha'nın yanına geldi. Yerdeki adamdan diğer siyah yüzüğü çıkarmakta olan Gardan'a baktıktan sonra Arutha'ya sırıttı. Elini kaldırarak parmaklarıyla ikiye kadar saydı.

Hâlâ mücadele yüzünden yüzü al al olan Prens gülümseyip başıyla evetledi. Adamlarından hiçbiri yaralı görünmüyordu ve iki katili canlı ele geçirmişti. Gardan'a, "Onları yakından izle ve saraya götürdüğünde tanımadığımız hiç kimsenin onları görmemesini sağla. Etrafta herhangi bir söylenti dolaşmasını istemiyorum. Bu üçünün yokluğu fark edilince, etrafta Ölüm Loncası'ndan başkaları varsa Lucas ile diğerleri zaten yeterince tehlikede olacaklar. Bu birlikten meyhane kapanana kadar işlerin normal görünmesine yetecek kadar adamı geride bırak ve Lucas'a zararı iki katıyla ve teşekkürlerimizle birlikte öde," dedi. O daha sözlerini bitirmeden Gardan'ın birliği meyhaneye çeki düzen vermeye, kırık masayı alıp geri

kalan masaları ötekinin yokluğu hissedilmeyecek şekilde düzenlemeye başlamışlardı bile. "Bu ikisini seçtiğim odalara götürün ve elinizi çabuk tutun. Sorgulamaya bu gece başlayacağız."

Sarayın uzak bir kanadına çıkan kapının önünü muhafızlar kesmişti. Buradaki odalar nadiren, ikinci dereceden önemli konuklar tarafından kullanılıyordu. Sarayın ana binalarından tek ve kısa bir hol ve tek bir kapı sahanlığından geçilerek ulaşılan bu kanadı yakın bir geçmişte inşa edilmişti. Dış kapı içten sürgüyle kapatılmış, dışına kimsenin, kim olursa olsun, o kapıdan girip çıkmayacağına dair emirlerle donatılmış iki muhafız tarafından tutulmuştu.

Kanadın içinde dış odalardan hepsi kapatılmıştı. En büyük odanın ortasında, Arutha tutsaklarını incelemekteydi. İki adam da sağlam tahta karyolalara kalın urganlarla bağlanmıştı. Arutha onların intihara kalkışmaları ihtimaline karşılık, işini şansa bırakmıyordu. Rahip Nathan, iki katilin yaralarıyla ilgilenen yardımcılarına nezaret etmekteydi.

Rahip yardımcılarından biri birden saçında ak bir tutam olan adamın yatağının başından ayrıldı. Yüzünde bariz bir şaşkınlıkla Nathan'a baktı. "Rahip, gelin de bakın."

Jimmy ve Laurie de rahip ile Arutha'nın arkasından geldiler. Nathan rahip yardımcısına yanaştı ve herkes aldığı keskin soluğu duydu. "Sung yolu göster bize!" Ak saçlı adamın deri zırhı kesilip çıkarılınca altından üzerinde gümüş bir balık ağı olan, siyah bir tunik çıkmıştı. Nathan öteki esirin cüppesini de çekip aldı. Cüppenin altında, gece karası renkte, onun da kalbinin üzerine gümüş bir ağ işlenmiş, başka bir giysi vardı. Tutsağın eli bandajlanmıştı ve adam kendisine gelmişti. Gözlerinde çıplak bir nefretle Sung rahibine kafa tutarak bakıyordu.

Nathan Prens'e yana geçmesini işaret etti. "Bu adamlar, herkesi sonunda kendisinde toplayan Ağ Atan kisvesindeki Lims-Kragma'nın armasını taşıyor."

Arutha başıyla onayladı. "Bu mantıklı. Geceşahinleri'ne tapınak aracılığıyla ulaşıldığını biliyoruz. Tapınak hiyerarşisi bu işten bihaber dahi olsa, tapmaktan birileri Geceşahinleri'nin işbirlikçisi olmalı. Gel, Nathan, bu diğerini sorgulamamız gerekiyor." Baygın adamın yatağının başına geldiler. Arutha adama bakarak, "Ölümüme bir fiyat biçen kim?" dedi.

Nathan baygın olmayan adamla ilgilenmek üzere çağrıldı. "Sen kimsin?" diye sordu Prens diğerine. "Şimdi cevap ver, yoksa çektiğin acı başına

geleceklerinin yanında devede kulak kalacak." Arutha işkence ihtimalinden haz duymuyordu, ama şahsına yapılan saldırıdan kimin sorumlu olduğunu öğrenmek için hiçbir yoldan imtina etmeyecekti. Soru ve tehdit sessizlikle karşılandı.

Bir an sonra Nathan Arutha'nın yanına döndü. "Ötekisi öldü," dedi usulca. "Buna dikkatli yaklaşmak zorundayız. O adamın senin kafasına indirdiğin darbeden ölmemesi gerekirdi. Bedene ölüme direnmek yerine onu kabul etme emrini vermenin bir yoluna sahip olabilirler. Güçlü bir adamın bile, yeterince zaman tanınırsa, kendi iradesiyle kendini öldürebileceği söylenir."

Arutha Nathan'ın muayene etmekte olduğu adamın alnındaki boncuklanan terleri fark etti. Rahip kaygılı bir ifadeyle, "Ateşi var ve sürekli yükseliyor. Bir açıklama yapmadan önce onu tedavi etmem gerekecek," dedi. Rahip çabucak iksirini getirdi ve adama askerlerin açık tuttuğu çenesinin içinden, zorla biraz sıvı içirdi. Sonra rahip büyüsünü okumaya başladı. Yataktaki adam hummalı bir şekilde kıvranmaya başladı, yüzü konsantre olmaktan buruşuk bir maskeye dönmüştü. Kollarındaki tendonlar dışarı fırlamıştı ve esaretiyle mücadele ederken boynu sicim gibi damarlardan oluşan bir kütleydi sanki. Aniden kulağa boş gelen bir kahkaha atıp gözlerini kapayarak geriye doğru düştü.

Nathan adamı muayene etti. "Baygın, Majesteleri." Rahip, "Ateşin yükselmesini yavaşlattım, ama durdurabileceğimi sanmıyorum. Burada bir büyü faaliyeti söz konusu. Gözlerimizin önünde eriyip gidiyor. Onda iş başında olan büyü neyse, karşı koymak zaman alacak... zamanım varsa." Nathan'ın sesinde şüphe vardı. "Ve sanatlarım buna yeterse."

Arutha Gardan'a döndü. "Yüzbaşı, en güvendiğin adamlarından on tanesini alıp doğrudan Lims-Kragma tapınağına git. Başrahibe'ye, ona hemen buraya gelmesini buyurduğumu bildir. Onu gerekirse güç kullanarak getir, ama getir."

Gardan selam verdi, ama gözlerinde bir şey titreşmişti. Laurie ile Jimmy onun rahibeye kendi salonlarında kafa tutma düşüncesinden pek hoşlanmadığını biliyordu. Yine de sadık yüzbaşı dönüp bir şey söylemeden Prensine itaat etti.

Arutha hummalı bir ıstırap içinde yatan yaralı adama döndü. Nathan, "Majesteleri, ateş yükseliyor, yavaşça belki, ama yükseliyor," dedi.

"Daha ne kadar yaşar?"

"Hiçbir şey yapamazsak ancak gecenin geri kalanı boyunca."

Arutha öfkeyle yumruk yaptığı sağ elini sol elinin ayasına vurdu. Şafağa altı saatten az kalmıştı. Şahsına yapılan saldırının nedenini öğrenmek için altı saatten az zaman. Ve bu adam ölürse, başladıkları noktaya dönmüş olacaklardı, hatta daha kötü bir noktaya, çünkü tanımadığı düşmanının başka bir tuzağa düşme ihtimali düşüktü.

Laurie usulca, "Yapabileceğin başka bir şey yok mu?" diye sordu.

Nathan düşündü. "Belki..." Hasta adamın yanından uzaklaştı ve yardımcılarına yataktan öteye gitmelerini işaret etti. Bir el hareketiyle, içlerinden birine rahip büyülerinin bulunduğu büyük bir kitabı getirmelerini işaret etti.

Nathan yardımcılarına birtakım talimatlar verdi; ayini ve ayinde kendilerinin rolünü bilen rahip yardımcıları, çabucak dediğini yaptılar. Yere tebeşirle, yatağın merkezinde olduğu bir pentagram çizildi ve sınırının içine pek çok runik simgeler konduruldu. İşlerini bitirdiklerinde, odadaki herkes yerdeki tebeşir işaretlerinin kapsamı içinde kalmıştı. Simgenin tüm köşelerine yanan bir mum yerleştirildi ve altıncı bir mum, durmuş kitabı incelemekte olan Nathan'a verildi. Nathan ışığı girift bir desende sallayarak odada rahip olmayanlarca bilinmeyen bir dilde yüksek sesle bir şeyler okumaya başladı. Yardımcıları sessizce bir kenarda duruyor, okuma sırasında yer yer bir ağızdan karşılık veriyordu. Diğerleri havanın tuhaf bir biçimde durgunlaştığını hissettiler ve son heceler zikredilirken ölüm döşeğindeki adam alçak, merhamet uyandıran bir sesle inledi.

Nathan kitabı çarparak kapadı. "Benim iznim olmadan pentagramın sınırlarından ancak bizzat tanrıların bir vasıtası kadar güçlü biri geçebilir. Herhangi bir karanlık bir fail tarafından gönderilen hiçbir ruh, iblis ya da varlık artık bizi rahatsız edemez."

Nathan bundan sonra herkese pentagramın dışında durmalarını söyledi, kitabı yeniden açtı ve başka bir büyü okumaya başladı. Sözcükler tıknaz rahibin ağzından çabucak dökülüyordu. Büyüyü tamamladı ve yatağın üzerindeki adama işaret etti. Arutha hasta adama baktı, ama bir şey göremedi, derken Laurie'yle konuşmak üzere döndüğünde, bir değişiklik fark etti. Adamı gözucuyla gören Arutha, etrafında, pentagramı dolduran ve doğrudan bakıldığında görülemeyen, hafif bir ışık halesi gördü. Rengi hafif, süt beyazı kuvarstı. Arutha, "Nedir bu?" diye sordu.

Nathan yüzünü Arutha'ya çevirdi. "Zamandaki geçişini yavaşlattım, Majesteleri. Onun için artık bir saat bir ana denk geliyor. Büyünün etkisi ancak şafağa kadar sürecek, ama onun için yalnızca bir çeyrek saat geçmiş olacak. Bu sayede zaman kazandık. Şansımız yaver giderse, artık öğlene kadar sağ kalabilir."

"Onunla konuşabilir miyiz?"

"Hayır, zira sesimiz ona arıların vızıltısı gibi gelir. Ama gerekirse, büyüyü kaldırabilirim."

Arutha ağır ağır kıvranan, hummalı adama baktı. Eli yatağın bir santim üzerinde, havada asılı gibi duruyordu. "O zaman," dedi Prens sabırsızlıkla, "Lims-Kragma Başrahibesi'nin keyfini beklememiz gerekiyor."

Çok beklemediler; Başrahibe'nin tavırlarından da pek mutlu olmadığı anlaşılıyordu. Dışarıda bir hareketlilik oldu ve Arutha kapıya doğru seğirtti. Orada Gardan'ı siyah cüppe giymiş bir kadınla birlikte bekler halde buldu. Kadının yüzü kalın, tül gibi, siyah bir peçenin ardına gizlenmişti, ama başı Prens'e dönüktü.

Arutha'ya doğru bir parmak uzandı ve derin, kulağa hoş gelen bir kadın sesi, "Neden buraya gelmem emredildi, Krallık Prensi?" dedi.

Arutha manzarayı sindirirken bu soruyu duymazdan geldi. Gardan'ın arkasında, mızraklarını göğüslerinin önünde tutmuş, Lims-Kragma'nın siyah ve gümüş rengi yeleklerini giymiş bir grup azimli tapınak muhafızının yolunu kesen Muhafızlardan bir dörtlü vardı. "Neler oluyor, Yüzbaşı?"

Gardan, "Leydi muhafızlarını içeri getirmek istiyor, ben de buna izin vermedim," dedi.

Rahibe sesinde buz gibi bir öfkeyle, "Söylediğiniz gibi geldim, ruhban sınıfının dünyevi otoriteyi hiçbir zaman tanımamış olmasına rağmen. Ama bir tutsak olarak gelmeyeceğim, sizin için bile olsa, Krondor Prensi," dedi.

Arutha, "İki muhafız içeri girebilir, ama tutsaktan uzak duracaklar. Hanımefendi, siz de işbirliği yapacak ve içeri gireceksiniz, şimdi." Arutha'nın ses tonu, haleti ruhiyesi konusunda herhangi bir şüpheye mahal vermeyecek cinstendi. Başrahibe kudretli bir mezhebin yöneticisi olabilirdi, ama karşısındaki kişi, Kral hariç Krallık'ta sözü en çok geçen adam, son derece önemli bir konuda işine karışılmasına tahammül göstermeyecek biriydi. En öndeki muhafızlardan ikisine başıyla işaret verdi ve adamlar içeri girdiler. Kapı arkalarından kapandı ve iki muhafız Gardan tarafından yana götürüldüler. Dışarıda, saray muhafızları geriye kalan tapınak

muhafızlarından ve kemerlerinde taşıdıkları hain kıvrık kılıçlardan gözlerini bir an olsun ayırmıyorlardı.

Rahip Nathan Başrahibe'ye kaskatı bir selam verdi; iki mezhep birbirinden pek haz etmezdi. Başrahibe rahibin varlığını görmezden gelmeyi tercih etti.

Yerdeki pentagramı görür görmez söylediği ilk şey, "Öte-dünyadan bir müdahale olmasından mı korkuyorsunuz?" oldu. Ses tonu aniden analitik ve sert bir hal almıştı.

Yanıt veren Nathan oldu. "Leydi, emin olmadığımız pek çok şey var, ama ister fiziksel olsun, ister ruhsal, her türlü kaynaktan gelebilecek engelleri önlemeye çalışıyoruz."

Başrahibe onun sözlerini duyduğunu gösteren bir harekette bulunmadı, ama biri ölü, diğeri yaralı olan iki adama yaklaşabildiği kadar yaklaştı. Siyah tunikleri görünce bir an adımını şaşırdı ve Arutha'ya baktı. Arutha peçenin ardından kadının üzerindeki hain bakışlarını hissedebiliyordu. "Bu adamlar benim mezhebime mensup. Nasıl oldu da burada yatıyorlar?"

Arutha'nın yüzü kontrollü bir öfke maskesiydi. "Hanımefendi, bu soruya yanıt vermek için buraya getirildiniz. Bu ikisini tanıyor musunuz?"

Başrahibe adamların yüzlerini inceledi. "Bunu tanımıyorum," dedi saçında ak bir tutam olan ölü adamı işaret ederek. "Ama diğeri tapınağımın rahiplerinden biri; adı Morgan, Yabon'daki tapınaktan aramıza yeni katıldı." Bir an bir şey düşünerek durdu. "Gümüş Ağ Tarikatı biraderlerinin armasını taşıyor." Başını çevirerek bir kez daha Arutha'yla yüz yüze geldi. "Onlar inancımızın askeri koludur, Rillanon'daki Büyük Usta'larının yönetimindedirler. O da tarikatının uygulamaları konusunda Anaerkimiz dışında hiç kimseye hesap vermez." Yine durakladı. "Ona da nadiren hesap verir." Başkası herhangi bir yorum yapamadan devam etti. "Benim anlamadığım şey, nasıl oldu da benim tapınağımın rahiplerinden biri onların armasını giydi? O tarikatın, kendisini bir rahip olarak gösteren bir üyesi mi? Savaşçı rolü oynayan bir rahip mi? Yoksa ne rahip ne de savaşçı, ikisinde de sahtekar mı? Bu üç olasılığın üçü de yasaktır ve Lims-Kragma'nın öfkesini çekme tehlikesi vardır. Burada bulunma nedeni nedir?"

Arutha, "Hanımefendi, söyledikleriniz doğruysa" -rahibe muhtemel bir yalan iması karşısında gerildi- "olanlar beni olduğu kadar tapınağınızı da ilgilendiriyor. Jimmy, Geceşahinleri hakkında bildiklerini anlat," dedi.

Ölüm Tanrıçası'nın Başrahibesi'nin dikkatli bakışları altında rahatsız olduğu her halinden belli olan Jimmy, hızlı hızlı konuştu ve öyküyü her zamanki süslemelerinden feragat ederek anlattı. Bitirdiğinde Başrahibe, "Majesteleri, söylediğiniz tanrıçamız nezdinde rezil bir fiil," dedi. Sesi soğuk bir öfkeyi yansıtıyordu. "Geçmiş zamanlarda, inanç sahibi olan bazıları kurban vermeye kalkmıştı, ama bu uygulamalar uzun zaman önce terk edildi. Ölüm sabırlı bir tanrıçadır; herkes zamanı gelince ona gelecektir. Kara cinayetlere ihtiyacımız yok. Bu adamla konuşmak istiyorum." Tutsağı işaret etti.

Arutha tereddüt etti ve Rahip Nathan'ın da başını hafifçe iki yana salladığını fark etti. "Üzerinde fazladan bir baskı olmadan da zaten ölmesine saatler kaldı. Sorgulama şiddetli bir hal alırsa, biz daha o kara suların derinliklerine inemeden can verir."

Başrahibe, "Niye kaygılanıyorsun ki, rahip? Can da verse, hâlâ benim tebaamdır. Ben Lims-Kragma'nın fani eliyim. Onun azametinde yaşayan hiçbir insanın elde edemeyeceği gerçeklere ulaşabilirim."

Rahip Nathan onun önünde eğildi. "Ölümün hükümranlığında, siz en yücesiniz." Arutha'ya, "Biraderlerim ve ben çekilebilir miyiz, Majesteleri? Mezhebim bu uygulamaları nahoş bulur," dedi.

Prens başıyla onayladı ve Başrahibe, "Gitmeden önce ona ettiğiniz yavaşlık duasını kaldır. Benim yerime sen yaparsan daha az zorluk çıkar," dedi.

Nathan bunu çabucak yaptı ve yataktaki adam hummalı bir şekilde inlemeye başladı. Sung rahibi ile yardımcıları odadan alelacele ayrıldılar ve onlar gittiklerinde Başrahibe, "Bu pentagram dış güçlerin bu eyleme engel olmasını önlemeye yardımcı olacaktır. Bu son derece kutsal bir ayindir, zira sonucu ne olursa olsun, tanrıçamız mutlaka bu adamı yanına alacaktır," dedi.

Arutha ile diğerleri pentagramın dışında beklemeye başladılar ve rahibe, "Yalnızca ben izin verdiğimde konuşun ve mumların yanıp bitmediğinden emin olun, yoksa serbest kalabilecek güçleri... azletmek sıkıntı verici olabilir," dedi. Başrahibe siyah peçesini kaldırdı ve Arutha onun görünüşü karşısında sersemledi. Genç ve son derece güzel bir kızdan az hallice görünüyordu; gözleri mavi, teni, şafak pembesi rengindeydi. Kaşlarından anlaşıldığı kadarıyla saçları en açık altın tonunda olacaktı. Ellerini başının

üzerine kaldırıp dua etmeye başladı. Sesi yumuşak, tınılıydı, ama sözcükler yabancı ve korku vericiydi.

Başrahibe okumaya devam ederken yataktaki adam kıvranıyordu. Birden gözleri açıldı ve yukarıya baktı. Şiddetle sarsılmaya, onu zapt eden bağları zorlamaya başladı. Rahatladı, sonra dönüp Başrahibe'ye baktı. Yüzünden ırak bir bakış geçti ve gözleri sırasıyla odaklanıp odağını yitirmeye başlar gibi oldu. Bir an sonra dudaklarında yabancı, sinsi bir gülümseme, yüzünde alaycı bir zalimlik ifadesi belirdi. Ağzı açıldı ve çıkan ses derin ve boğuktu. "Ne türlü bir hizmet istiyorsun hanımım?"

Tavrında ters bir şey varmış gibi, Başrahibe'nin kaşları hafifçe çatıldı, ama rahibe duruşunu bozmadı ve buyurgan bir tonla, "Gümüş Ağ Tarikatı'nın cüppesini giymişsin, yine de tapınakta çalışıyorsun. Bu sahtekarlığı açıkla," dedi.

Adam güldü, azalarak kaybolan, cırtlak bir kıkırdamaydı. "Ben hizmet edenim."

Başrahibe durdu, çünkü yanıt hoşuna gitmemişti. "Yanıt ver o zaman, hizmet ettiğin kimdir?"

Bir kahkaha daha geldi ve adamın gövdesi bir kez daha kasılarak onu tutan ipleri gerdi. Alnında boncuk boncuk terler peydah oldu ve iplere asılırken kollarındaki kaslar yol yol oldu. Sonra gevşedi ve yeniden güldü. "Ben yakalananım."

"Kime hizmet ediyorsun?"

"Ben balık olanım. Ben bir ağın içindeyim." Bir kez daha deli kahkaha ve kasılmayı, andıran iplere abanma. Adam kendisini zorlarken tefler yüzünden oluk oluk akıyordu. Bir çığlık atarak iplerine tekrar tekrar asıldı. Adam sarf ettiği çabadan kendi kemiklerini kıracakmış gibi görünüyordu ki, "Murmandamus! Kuluna yardım et!" diye çığlık attı.

Bilinmeyen bir yerden gelen bir rüzgar odada 'eserken mumlardan biri aniden söndü. Adam buna bedenini yalnızca başı ve ayakları yatağa değecek şekilde bir kemer halinde büken tek bir kasılmayla karşılık verdi. Aniden yatağa yığılıp kaldı. Başrahibe bir adım geriledi, sonra da adama bakmak üzere odayı aştı. Usulca, "Öldü. Mumu yeniden yakın," dedi.

Arutha işaret etti ve muhafızlardan biri bir çırayla başka bir mumdan ateş alıp sönmüş olanı yaktı. Rahibe başka bir büyü okumaya başladı. İlki hafif rahatsızlık vericiyken, bu ikincisi bir dehşet duygusu, yitik ve donuk bir sefalet ülkesinin en uzak yerinden gelen bir ürperti taşıyordu. Ne teselli, ne

de umudu olmayanların haykırışlarının yankısını içinde barındırıyordu. Yine de içinde başka bir nitelik de vardı; tüm yükleri bir kenara koyup dinlenmenin her nedense harika bir şey olacağına dair güçlü ve çekici, neredeyse ayartıcı bir his. Büyü devam ederken kötü önseziler arttı ve bekleyenler Başrahibe'nin büyü okuyan sesinden uzaklara kaçma dürtüsüyle savaştılar.

Büyü aniden sona erdi ve oda bir mezar kadar sessizleşti. Başrahibe Kralın Lisanı'nda konuştu. "Bedenen bizimle birlikte olan, ancak artık hanımımız, Lims-Kragma'nın iradesine tabi olan sen, duy sesimi. Ölüm Leydimiz her şeye sonunda nasıl buyurursa, şimdi onun adıyla buyuruyorum sana. Geri dön!"

Yataktaki şekil kımıldandı, ama tekrar hareketsiz kaldı. Başrahibe, "Geri dön!" diye, bağırdı ve şekil yine kımıldandı. Ölü adamın başı ani bir hareketle havaya kalktı ve gözleri açıldı. Odaya göz gezdiriyor gibiydi, ama gözleri, açık olmalarına rağmen, yalnızca akları görünecek şekilde havaya dikilmişti. Yine de cesedin hâlâ görebildiğine dair bir his vardı, zira kafası, Başrahibe'ye bakıyormuş hissi veren bir şekilde durdu. Ağzı açıldı ve içinden uzaklardan gelen, boğuk bir kahkaha döküldü.

Başrahibe öne çıktı. "Sessiz ol!"

Ölü adam sessizleşti, ama sonra yüzünde bir sırıtış, yavaş yavaş genişleyen, korkunç ve kötücül bir ifade peydah oldu. Yüzü seğirmeye, bir tür tuhaf felce uğramışçasına oynamaya başladı. Adamın teni ürperdi, sonra ısıtılmış balmumu gibi kendini bıraktı. Teninin renginde hafif bir değişiklik oldu; cildi daha açık, neredeyse beyaz bir tona büründü. Alnı daha yüksek, çenesi daha biçimli, burnu daha kemerli ve kulakları sivri bir hal aldı. Saçları siyaha döndü. Birkaç saniye içinde, sorgulamakta oldukları adam gitmiş, yerini artık insan olmayan bir biçim almıştı.

Laurie usulca konuştu. "Tanrılar adına! Bir Kara Yol Kardeşi!"

Jimmy huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Morgan Biraderiniz Yabon şehrinin çok daha kuzeyinden gelmiş, leydim," diye fısıldadı. Sesinde şakacılık değil, sadece korku vardı.

Bilinmeyen bir yerden esen yel bir kez daha geldi ve Başrahibe Arutha'ya döndü. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı ve konuşuyormuş gibi görünüyor, ancak kimse söylediği sözleri duyamıyordu.

Elflerin nefret duydukları kara kuzenlerinden biri olan yataktaki yaratık manyakça bir coşkuyla çığlık attı. Ani ve hayret verici bir güç gösterisiyle

moredhel kollarından önce birini, sonra diğerini iplerinden kurtardı. Muhafızlar daha bir tepki veremeden bacaklarını tutan iplerden de kurtuldu. Ölü yaratık bir anda ayağa fırlamış, Başrahibe'ye doğru atlıyordu.

Kadın şaşmaz bir şekilde duruyor, etrafa bir erk hissi yayıyordu. Elini yaratığa doğrulttu. "Dur!" Moredhel ona itaat etti. "Hanımımın gücü adına, çağırılan sana itaat etmeni buyuruyorum. Onun hükümranlığında yaşıyorsun ve onun yasalarına ve onun rahiplerine tabisin. Onun gücü adına geri çekilmeni emrediyorum sana!"

Moredhel bir an kararsız kaldı, sonra ürkütücü bir hızla uzandı ve bir eliyle Başrahibe'nin gırtlağına yapıştı. O boğuk, uzaktan gelirmiş gibi sesiyle, "Kulumu rahatsız etmeyin, leydi. Hanımınızı bu kadar çok seviyorsanız, o zaman ona gidin!" diye çığlık attı.

Başrahibe yaratığın bileğini kavradı ve yaratığın kolu boyunca mavi alevler sıçrayarak yaşam buldu. Yaratık acı dolu bir haykırışla kadını ağırlıksızmışçasına havaya kaldırdı ve onu Arutha'nın yanındaki duvara çarptı; duvara çakılan başrahibe yere kaydı.

Yaratık başka bir gümbürtülü kahkaha böğürtüsüyle Arutha'ya döndü. "Şimdi, Batının Lordu, karşılaştık ve zamanın geldi!"

Moredhel bir an ayaklarının üzerinde sarsıldıktan sonra Arutha'ya doğru bir adım attı. Tapınak muhafızları Gardan'ın adamlarından bir an önce kendilerine geldiler. Siyah ve gümüş renklere bürünmüş iki muhafız öne sıçradı; biri yaklaşan moredhel ile baygın rahibenin arasına geçti, diğeri de yaratığa saldırdı. Arutha'nın askerleri yaratığın Arutha'ya ulaşmasını önlemekte ancak bir adım geri kalmışlardı. Laurie sıçrayıp kapıya vararak dışarıdaki muhafızlara seslendi.

Tapınak muhafızı eğri kılıcını moredhele sapladı. Yaratık yüzünde korkunç bir coşku ifadesiyle gülümserken görmeyen gözleri genişleyerek kırmızı gözpınarları ortaya serildi. Bir anda yaratığın kolları öne atılarak muhafızın gırtlağına sarılmıştı. Bir bükme hareketiyle muhafızın boynunu kırdı ve adamı yana fırlattı. Arutha'nın muhafızlarından yaratığa ilk ulaşanı, yan taraftan, sırtında kanlı bir yarık açan bir darbe indirdi. Yaratık elinin tersiyle bir tokat aşkederek muhafızı yere yıktı. Aşağı uzanıp kendi göğsünden eğri kılıcı çekti ve bir hırlamayla yana attı. Öteye dönerken Gardan aşağıdan ve arkadan vurdu. Dev yüzbaşı yaratığı güçlü kollarıyla sararak ayaklarını yerden kesti. Yaratığın pençeleri Gardan'ın kollarını yarıyordu, ama Gardan hâlâ onu havada tutuyor, Arutha'ya doğru

ilerlemesini engelliyordu. Derken yaratık geriye doğru bir tekme atınca topukları Gardan'ın bacaklarına çarptı ve ikisi de yere kapaklandı. Yaratık ayağa kalktı. Gardan ona yeniden ulaşmaya çalışırken düşmüş tapmak muhafızının bedenine basıp tökezledi.

Laurie iç taraftaki sürgüyü yana çekince kapı savrularak açıldı ve saray ile tapınak muhafızları ozanın yanından koşarak geçtiler. Yaratık Arutha'dan bir kılıç boyu uzaklıktaydı ki, ilk muhafız, bir saniye sonra da iki muhafız daha yaratığa arkadan saldırdı. Tapınak muhafızları tek kalmış arkadaşlarına katılarak baygın Başrahibe'nin çevresinde bir koruma çemberi oluşturdular. Arutha'nın muhafızları moredhele yapılan saldırıya katıldılar, Gardan düştüğü yerden kalktı ve Arutha'nın yanına koştu. "Siz gidin, Majesteleri. Biz onu sayıca üstünlüğümüz sayesinde burada tutabiliriz."

Kılıcını hazırda tutan Arutha, "Ne kadar süreyle, Gardan? Zaten ölü olan bir yaratığı nasıl durdurabilirsin ki?" dedi.

Eliuzun Jimmy Arutha'nın yanından geri geri uzaklaşarak kapıya yanaştı. Gözlerini kıvranan cesetlerin oluşturduğu düğümden alamıyordu. Muhafızlar kılıçlarının kabzaları ve yumruklarıyla yaratığı dövüyor ve sopalayarak ona boyun eğdirmeye çalışıyorlardı. Yaratığın pençeleri tekrar tekrar tenleri tırmalarken eller ve yüzler yapışkan bir kırmızılığa bürünmüştü.

Laurie arbedenin etrafından dolanarak hançer gibi tuttuğu kılıcıyla bir açıklık aradı. Hırsız kapıya doğru fırlarken

Jimmy'yi görünce, "Arutha! Jimmy alışılmadık bir sağduyu sergiliyor. Git buradan," diye seslendi. Sonra kılıcıyla hamle etti ve karmakarışık bedenler yığınının içinden pes, tüyler ürpertici bir inleme duyuldu.

Arutha kararsızlığın pençesinde kalmıştı. Yığın santim santim ona yaklaşıyor gibiydi, sanki muhafızların ağırlığı ancak yaratığın ilerlemesini yavaşlatmaya yarıyordu. Yaratığın sesi odada çınladı. "İstersen kaç, Batının Lordu, ama asla kullarımdan saklanacak bir yer bulamayacaksın." Fazladan bir güç bulmuş gibi moredhel gövdesini havaya kaldırdı ve muhafızları sağa sola fırlattı. Muhafızlar Başrahibe'nin önünde ayakta duranlara çarptılar ve bir an yaratık dik durabildi. Anık kanla kaplı yüzü kanayan yaralardan bir maskeydi. Bir yanağından yırtılan eti sarkıyor, moredhelin yüzünü sabit bir meşum gülümsemeye dönüştürüyordu. Muhafızlardan biri ayağa kalkıp bir kılıç darbesiyle yaratığın sağ kolunu parçalamayı başardı. Yaratık döndü ve elinin tek bir tarama hareketiyle adamın gırtlağını yırttı. İşe yaramaz

durumdaki sağ kolu yan tarafından sarkan moredhel gevşek, lastik gibi dudaklarının arasından konuştu; sesi kabarcıklanan, ıslak bir gürültüydü sanki. "Ben ölümle beslenirim! Gelin! Sizinkiyle de besleneyim!"

İki asker arka taraftan moredhelin üzerine atlayarak onu bir kez daha yere, Arutha'nın önüne yıktılar. Yaratık muhafızlara kulak asmadan yeri tırnaklarıyla kazıyarak ve sağlam kolunu parmaklarını bir pençe gibi büküp uzatarak Prens'e yaklaştı. Üzerine daha başka muhafızlar bindi ve Arutha öne atılarak kılıcını yaratığın omzundan sırtına doğru iyice derine sapladı. İğrenç şekil kısa bir an titredi, sonra da öne doğru hareketine devam etti.

Dev, tiksindirici bir yengeç gibi, bedenler yığını santim santim Prens'e doğru yaklaşıyordu. Muhafızların etkinliği arttı, yaratığı liflerine ayırarak Arutha'yı ondan koruyabileceklermiş gibi. Arutha geriye doğru bir adım attı; kaçma konusundaki gönülsüzlüğü yavaş yavaş moredhelin durdurulmayı reddedişiyle dengeleniyordu. Bir haykırışla askerlerden biri yana savruldu ve başı yere duyulabilir bir çatırtıyla vurarak tüm ağırlığıyla çarptı. Başka biri, "Majesteleri, gücü giderek artıyor!" diye bağırdı. Bir üçüncüsü zıvanadan çıkmış yaratığın bir gözünü çıkarmasıyla çığlık attı. Yaratık muazzam bir kabarmayla geriye kalan askerleri de fırlatıp attığında Arutha'yla arasında kimse kalmadı.

Laurie Arutha'yı sol kolundan çekiştirerek Prens'i ağır ağır kapıya doğru yönlendirdi. Gözlerini ayaklarının üzerinde sağa sola yalpalayan tiksinti verici yaratıktan bir an olsun ayırmadan yan yan yürüyorlardı. Yaratığın görmeyen gözleri iki adamı izliyor, tanınmaz haldeki pelte gibi bir kırmızı maskeye dönmüş yüzünden öfkeyle bakıyordu. Başrahibe'nin muhafızları yaratığa arkadan hücum ettiler ve moredhel bakmadan sağ eliyle arkaya doğru bir hamle yaparak adamın kafatasını kırdı.

Laurie, "Kolunu yeniden kullanabilir hale geldi! Kendi kendini iyileştiriyor!" diye haykırdı. Yaratık bir sıçrayışta yanlarındaydı. Arutha aniden birinin kendisini yana çektiğini ve yere indiğini hissetti. Arutha bir görüntüler karmaşası içinde Laurie'nin Arutha'nın kafasını omuzlarından ayıracak darbeden kaçındığını gördü. Arutha yuvarlandı ve Eliuzun Jimmy'nin yanında ayağa kalktı. Çocuk onu yere yıkarak zarar görmesini önlemişti. Jimmy'nin arkasında Arutha Rahip Nathan'ı görebiliyordu.

Boğa enseli rahip sol elini ayası dışarı bakacak şekilde kaldırarak canavara yaklaştı. Yaratık her nasılsa rahibin yaklaştığını hissetmişti, zira dikkatini Arutha'dan alıp Nathan'a doğru döndü.

Nathan'ın elinin ortasında bir ışık belirerek önce için için yanmaya, sonra yerinde kalakalmış moredhelin üzerine keskin beyaz şavkını saçarak parlamaya başladı. Yaratığın yırtık dudaklarından boğuk bir inilti döküldü. Sonra Nathan büyü okumaya başladı.

Moredhel tiz bir çığlık attı ve görmeyen gözlerini Nathan'ın gizemli ışığından kaçırarak gerilemeye başladı. Boğuk ve fokurdayan sesi kulaklardaydı. "Yakıyor... yakıyor!" Tıknaz din adamı öne doğru bir adım atarak yaratığı sendeleyerek gerilemeye zorladı. Yaratık fani olan hiçbir şeye benzemiyordu, yüz yarasından koyu, neredeyse pıhtılaşmış kanı akıyor, gövdesinden iri et ve giysi parçaları sallanıyordu. Daha da çömeldi ve "Yanıyorum!" diye bağırdı. Muhafızlar can havliyle etrafa bakınarak her yanda hissedilen adsız dehşetin kaynağını aradılar.

Yaratık aniden yeni bir güç bulmuş gibi doğruldu. Sağ eli aniden uzanarak yanan ışığın kaynağım, Nathan'ın sol elini kavradı. Parmaklarla pençeyi andıran başka parmaklar birbirine geçti ve yaratığın eli bir tutuşma sesiyle birlikte tütmeye başladı. Moredhel din adamına bir darbe indirmek üzere sol elini geri çekti, ama ona vurmak üzere düzeldiğinde, Nathan odadaki diğerlerinin bilmediği bir sözcüğü haykırdı ve yaratık sendeleyerek inledi. Nathan’ın sesi çınlayarak odayı mistik dua ve kutsal büyü sesleriyle doldurdu. Yaratık bir an dondu, sonra yerinde titredi. Nathan büyüsünü hızlandırdı ve yaratık sert bir darbe almışçasına sersemledi ve bedeninden duman çıkmaya başladı. Nathan saflık tanrıçası, Beyaz Sung'n erkini çağırırken sesi boğuktu ve zorla çıkıyor gibiydi. Çok uzaktan gelirmiş gibi olan yüksek bir inleme moredhelin ağzından döküldü ve yaratık tekrar titredi. Bu mistik savaşın içinde kilitlenip kalan Nathan büyük bir ağırlığı yüklenmeye çalışırmış gibi omuzlarını kaldırdı ve moredhel dizlerinin üzerine çöktü. Nathan'ın sesi tekdüze bir tonda duyulmaya devam ederken, sağ eli arkaya doğru kıvrıldı. Rahibin alnından ter damlaları boncuk boncuk dökülüyordu ve boynundaki damarlar dışarı fırlamıştı. Yaratığın harap derisinde ve ortaya serilmiş kaslarında kabarcıklar oluştu ve yaratık bir feryat kopardı. Odayı bir cızırtı ve yanan et kokusu doldurdu. Yaratığın gövdesinden koyu, yağlı dumanlar yükseldi ve muhafızlardan biri başını öte yana çevirip kustu. Bu yaratığa iradesini zorla kabul ettirirken Nathan'ın gözleri irileşti. Yavaşça sağa sola sallanıyorlar, yaratığın teni Nathan'ın büyüsü yüzünden kararıp kuruyarak çatlıyordu. Moredhel rahibin kavrayışındaki güç karşısında arkaya doğru eğildi ve aniden kararan

bedeninin üzerine mavi enerji aktı. Nathan kavrayışını gevşetti ve yaratık gözlerinden, ağzından ve kulaklarından alevler fışkırarak yana devrildi. Çok geçmeden alevler bedeni sardı ve hızla kül ederek odayı fena, yağlı bir kokuyla doldurdu.

Nathan yavaşça Arutha'ya döndü ve Prens karşısında bir anda yaşlanmış bir adam gördü. Din adamının gözleri irileşmişti ve yüzünden ter boşanıyordu. Çatlak bir sesle, "Majesteleri, oldu," dedi. Nathan Prens'e doğru önce bir, sonra iki adım attı ve zayıfça gülümsedi. Sonra öne doğru düştü ve yere çarpmadan Arutha tarafından yakalandı.

ORTAYA SERİLENLER

KUŞLAR YENİ GELEN ŞAFAĞI KARŞILAMAK İÇİN ŞARKI SÖYLÜYORDU.

Arutha, Laurie, Jimmy, Volney ve Gardan Prens'in özel görüşme odasında oturmuş, Nathan ile Başrahibe'den haber bekliyorlardı. Tapınak muhafızları rahibeyi bir konuk odasına taşımış ve tapınaktan çağırılan şifacılar ona bakarken başında nöbet beklemişlerdi. Onlar rahibenin yanından bütün gece ayrılmazken kendi mezhebinin üyeleri de Nathan'a kendi odasında bakmışlardı.

Odadaki herkes geceki dehşetler yüzünden suspus olmuştu, hiçbiri konuyu açmaya gönüllü değildi. Uyuşukluktan ilk sıyrılan ve sandalyesinden ayrılıp pencerenin yanma giden Laurie oldu.

Arutha'nın gözleri Laurie'nin hareketini izliyordu, ama zihni bir düzine yanıtsız soruyla cebelleşmekteydi. Onun ölmesini isteyen kim ya da neydi? Ve neden? Ama onun için kendi güvenliğinden daha önemli olan, bunun Lyam, Carline ve oraya yakında varacak olan diğerleri için ne tür bir tehlike teşkil ettiği konusuydu. Ve en önemlisi, Anita'ya yönelik herhangi bir tehlike var mıydı? Son birkaç saat zarfında Arutha en az on kez düğünü ertelemeyi düşünmüştü.

Laurie yarı uyuklar haldeki Jimmy'nin yanında bir koltuğa oturdu. Alçak sesle, "Jimmy, Başrahibe'nin bizzat kendisi çaresiz durumdayken Rahip Nathan'ı çağırmak nereden aklına geldi?" diye sordu.

Jimmy gerindi ve esnedi. "Gençliğimden hatırladığım bir şeydi." Bunu duyan Gardan güldü ve odadaki gerilim biraz azaldı. Jimmy sözlerine devam ederken Arutha bile gülümser gibi oldu. "Bir süre Astalon rahiplerinden biri olan Rahip Timothy isimli birinin vesayetine bırakılmıştım. Ara sıra bir çocuğun bunu yapmasına izin verilir. Bu Şakacılar'ın çocuktan büyük beklentileri olduğunu gösterir," dedi gururla.

"Yalnızca harflerle sayıları öğrenecek kadar kaldım, ama orada birkaç bilgi kırıntısı daha topladımdı.

"Rahip Timothy'nin bir zamanlar tanrıların doğası üzerine bir söylevini hatırlıyorum -gerçi beni neredeyse uyutmuştu. O saygıdeğer şahsın söylediğine göre, birbirine zıt güçler, zaman zaman iyi ve kötü olarak adlandırılan pozitif ve negatif güçler mevcut. İyi iyiyi, kötü de kötüyü yok edemez. Kötülüğün bir temsilcisini engellemek için iyiliğin bir temsilcisine ihtiyacın vardır. Başrahibe çoğu kişi tarafından karanlık güçlerin bir hizmetkarı sayılır ve o yaratığı uzak tutmayı başaramazdı. Sung ile kullarının huyları 'iyi' olarak görüldüğünden, rahibin yaratığa karşı durabileceğini düşündüm. Bunun nasıl mümkün olabileceğini gerçekten bilmiyordum, ama o şey saray muhafızlarını teker teker çiğnerken etrafta duramazdım."

Arutha, "Bunun iyi bir tahmin olduğu ortaya çıktı," dedi. Ses tonundan Jimmy'nin zekasını takdir ettiği anlaşılıyordu.

Odaya bir muhafız girdi ve "Majesteleri, rahip kendini topladı ve size haber yolluyor. Sizden odasına gelmenizi rica ediyor," dedi. Arutha sandalyesinden fırladı ve hemen ardından gelen diğerleriyle birlikte odadan ayrıldı.

Bir yüzyılı aşkın süredir, gelenekler Krondor Prensi'nin sarayında tanrıların her biri için birer sunak bulunan bir tapınak bulundurmasını şart koşmuştu; böylece konuk olan her kim, taptığı tanrılar hangileri olursa olsun, yakınlarda ruhsal huzura kavuşabileceği bir yer bulacaktı. Prens'in farklı danışmanları gelip giderken tapınağın bakımıyla ilgilenen mezhep zaman zaman değişirdi. Erland'ın olduğu gibi Arutha'nın yönetiminde de tapmakla ilgilenenler Nathan ile yardımcılarıydı. Rahibin meskeni tapınağın arkasındaydı ve Arutha içeri geniş, kemerli salondan geçerek girdi. Orta sahanın karşı ucunda, dört büyük tanrıya adanmış sunağın bulunduğu bölümün arkasında bir kapı görülebiliyordu. Arutha tapınağın iki yanındaki ikinci dereceli tanrılara adanmış sunakların yanından geçerek kapıya doğru yürürken çizmeleri taş zeminde çınlıyordu. Nathan'ın meskeninin kapısına yaklaşırken Arutha kapının açık olduğunu gördü ve içeride bir hareketlilik fark etti.

Rahibin odasına girdi ve Nathan'ın yardımcıları yana çekildiler. Arutha odanın yalınlığı karşısında şaşırdı; içinde herhangi bir şahsi eşya ya da süsleme olmayan bir hücreden biraz farklıydı. Etrafta görülebilen,

kullanıma yönelik olmayan tek eşya, uzun, beyaz bir cüppeye bürünmüş güzel bir genç kız olarak temsil edilen Sung'ın, Nathan'ın yatağının yakınındaki ufak bir masada duran bir heykelciğiydi. Nathan yastıklara dayanarak oturmuştu. Yardımcısı olan rahip etrafta dolanıyor, Nathan'ın olabilecek herhangi bir ihtiyacını karşılamaya hazır bekliyordu. Kraliyet hekimi yatağın yanında beklemekteydi. Eğilerek selam verdi ve "Herhangi bir bedensel arızası yok, Majesteleri, yalnızca bitkin. Lütfen kısa tutun," dedi. Hekim, ardından da tüm yardımcılar çekilirken başıyla evetledi. Adam giderken Arutha Gardan ile diğerlerine dışarıda beklemelerini işaret etti.

Arutha Nathan'ın yanına geldi. "Nasılsın?" "Yaşayacağım, Majesteleri," diye yanıt verdi Nathan zayıfça.

Arutha kapıya doğru hızlı bir bakış attı ve Gardan'ın yüzündeki telaşlı ifadeyi gördü. Bu, Arutha'nın Nathan'ın katlandığı işkencenin onu değiştirmiş olduğuna dair düşüncesini onaylıyordu. Arutha usulca, "Sadece yaşamaktan fazlasını yapacaksın, Nathan. Çok geçmeden eski haline döneceksin," dedi.

"Hiçbir insanın, yüzleşmek zorunda kalmaması gereken bir dehşeti yaşadım, Majesteleri. Bu yüzden sizinle bir sırrımı paylaşmam gerektiğini anlamış olabilirsiniz." Kapıyı işaret etti.

Rahip yardımcısı kapıyı kapadı ve Nathan'ın yatağının başına döndü. Nathan, "Şimdi size tapınağın dışında pek bilinmeyen bir şey anlatmalıyım, Majesteleri. Bunu yaparak büyük bir sorumluluğu üzerime alıyorum, ama bunun gerekli olduğu kanısındayım," dedi.

Arutha bitkin haldeki rahibin usulca söylediği sözlerini daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildi. Nathan, "Eşyanın bir 'düzeni vardır, Arutha, Hepsinin Üzerindeki Tek olan Ishap tarafından uygulanan bir denge. Büyük tanrılar küçük tanrılar aracılığıyla hükmeder, küçük tanrılara ise rahiplikler hizmet eder. Her mezhebin kendi misyonu vardır. Bir mezhep diğeriyle çelişki içindeymiş gibi görünebilir, ama daha âli olan gerçek, tüm mezheplerin eşyanın düzeninde kendisine özgü bir yere sahip olduğudur. Tapınaklarda düşük konumda olanlara dahi bu âli düzen hakkında bilgi verilmez. Tapınaklarda ara sıra patlayan çekişmelerin nedeni budur. Başrahibe'nin dün gece yaptığı ayinden duyduğum rahatsızlık, gerçek bir hoşlanmama halinden çok, yardımcılarımın görmesi içindi. Bir bireye tapınaklar tarafından açıklanan bilginin miktarı, o bireyin kavrayış kapasitesine bağlıdır. Pek çokları gündelik yaşamlarını idare edecek, yalın

iyi ve kötü, aydınlık ve karanlık kavramlarına ihtiyaç duyar. Sen bunlardan biri değilsin.

"Seni Tek Yol Tarikatı, doğam gereği en uyumlu olduğum mezhep konusunda eğittim. Ama benim konumuma erişen diğerleri gibi, diğer tanrılar ve tanrıçaların tabiatını ve tezahürlerini iyi tanıyorum. Dün gece o odada görünen şey, hiç tanımadığım bir şeydi."

Arutha anlamamış gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Moredheli güden erkle savaşırken, doğası hakkında bir şeyler hissedebildim. Yabancı, karanlık ve iğrenç, merhamet nedir bilmeyen bir şey. Köpürüyor ve egemenlik kurmayı ya da yok etmeyi arzuluyor. Karanlık olarak bilinen tanrılar, Lims-Kragma ve Guiswa bile hakikat anlaşıldığı zaman gerçekten kötü değildir. Ama bu şey umut ışığını gölgeliyor. Çaresizliğin tecessümü o."

Rahip yardımcısı Arutha'nın gitme zamanının geldiğini işaret etti. Arutha kapıya yaklaşırken Nathan arkasından seslendi. "Bekle, bir şeyi daha anlaman gerekiyor. Onu yendiğim için değil, içinde bulunduğu kutusundan onu yoksun bıraktığım için gitti. Saldırıyı sürdürmek için herhangi bir fiziksel araca sahip değildi. Ben yalnızca onun bir aracısını yendim. O... o anda kendisinden bir şeyleri açığa vurdu. Henüz Tek Yol Hanımımla yüzleşmeye hazır değil, ama onu ve diğer tanrıları küçümsüyor." Yüzünden telaşı okunuyordu. "Arutha, tanrıları küçümsüyor o!" Nathan doğrulup oturdu ve elini uzattı. Arutha dönüp Nathan'ın uzattığı elini tuttu. "Majesteleri, kendisini yüce gören bir güç bu. Nefret ediyor, küfrediyor ve ona karşı gelen herkesi yok etmeye niyetli. Eğer-" Arutha, "Yavaş ol, Nathan," dedi.

Rahip başıyla evetledi ve arkasına yaslandı. "Benimkinden daha büyük bir bilgeliği ara, Arutha. Zira hissettiğim başka bir şey daha vardı. Bu hasım, bu her şeyi örten karanlık, giderek güçleniyor."

Arutha, "Uyu, Nathan," dedi. "Bırak bu da bir başka kabus olsun." Rahip yardımcısına kafa sallayıp odadan çıktı. Kraliyet hekiminin yanından geçerken, "Ona yardım edin," dedi, bir buyruktan çok yalvarıştı bu.

Arutha Lims-Kragma Başrahibesi'nden haber beklerken saatler geçti. Jimmy alçak bir sedirin üzerinde uyurken tek başına bekledi. Gardan muhafızlarının konuşlandırılması işine nezaret etmek üzere gitmişti. Arutha önceki gecenin gizemleriyle uğraşmakta olduğundan Volney Prenslik'i idare etmekle meşguldü. Arutha Lyam'a Krondor'a gelene kadar tam olarak ne

olup bittiği hakkında bilgi vermemeye karar vermişti. Daha önce gözlemlediği gibi, Lyam'ın maiyeti yüzü aşkın asker içerdiğinden, onu tehlikeye atmak için ufak bir ordu kabilinden bir şeyler gerekecekti.

Arutha bir an daldığı düşüncelerden sıyrılarak Jimmy'yi inceledi. Ağır ağır soluk alırken hâlâ bir çocuğa benziyordu. Yarasının ağırlığını gülerek savuşturmuştu, ama işler nihayet sakinleştiğinde, neredeyse ânında uykuya dalmıştı. Gardan onu nazikçe kaldırıp koltuğa yatırmıştı. Arutha başını hafifçe iki yana salladı. Çocuk alelade bir suçlu, genç yaşamının tek bir gününde bile dürüstçe çalışmamış bir toplum asalağıydı. On dört ya da on beş yaşını aşmamış olmasına rağmen, daha şimdiden bir palavracı, yalancı ve hırsızdı, ama pek çok şey olsa da, dostuydu. Arutha içini çekti ve çocuk hakkında ne yapması gerektiğini merak etti.

Bir içoğlanı Başrahibe'den gelen, Arutha'nın hemen oraya gelmesini rica eden bir mesaj getirdi. Prens Jimmy'yi uyandırmamak için sessizce ayağa kalktı ve içoğlanını izleyerek Başrahibe'nin şifacıları tarafından tedavi edilmekte olduğu yere gitti. Arutha'nın muhafızları kapının dışında, tapınak muhafızları içinde bekliyordu; tapınaktan gelen rahibin ricası üzerine Arutha'nın tanımayı kabul ettiği bir imtiyazdı bu. Rahip Arutha'ya, hanımının yaralanmasından bir şekilde o sorumluymuş gibi soğuk bir selam verdi. Arutha'yı bir rahibenin tapınağının lideriyle ilgilenmekte olduğu yatak odasına götürdü.

Arutha Başrahibe'nin durumunu görünce sersemledi. Kadın bir yastık yığınına dayanmış yatıyordu; açık sarı saçları rengi atmış çehresini çevreliyordu, kışın buz 'mavisi yüzünün hatlarına işlemişti sanki. Bir günde yirmi yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. Ama gözlerini Arutha'ya çevirdiğinde, tavrında hâlâ bir güç havası vardı.

"İyileştiniz mi, hanımefendi?" Başını kadına doğru eğen Arutha'nın ses tonundan kaygısı okunuyordu.

"Hanımım için yapacak işlerim daha bitmedi, Majesteleri. Ona katılmama daha zaman var."

"Bu haberi duyduğuma sevindim. İstediğiniz gibi geldim."

Kadın sırtını yastıklara dayayarak doğrulup oturdu. Beyaza yakın saçlarını gayri ihtiyari bir hareketle geriye attı ve Arutha Başrahibe'nin suratsız tavrına rağmen olağanüstü bir güzelliğe sahip bir kadın olduğunu gördü; ancak bu içinde hiçbir yumuşaklık izi taşımayan bir güzellikti. Hâlâ gergin olan bir sesle rahibe, "Arutha conDoin, Krallığımız ve daha fazlası

tehlike altında," dedi. "Ölüm Hanımı'nın hükümranlığında, benim üstüm olan tek bir kişi vardır; Rillanon'daki Anaerkimiz. Onun dışında, ölümün krallığında hiç kimse benim gücüme karşı gelmemelidir. Ama artık tanrıçanın bizzat kendisine meydan okuyan bir şey geliyor; daha zayıf olmasına, hâlâ kendi güçlerini öğrenmekte olmasına rağmen, hanımımın egemenliğindeki bir varlığın üzerindeki denetimimi aşan bir şey.

"Sözlerimin ne kadar önemli olduğu konusunda herhangi bir fikriniz var mı? Sanki anne sütünden yeni kesilmiş bir bebek sarayınıza, yo, ağabeyiniz Kral'ın sarayına gelmiş ve maiyetini, muhafızlarını, bizzat halkı ona karşı çevirmiş ve onu iktidar makamında çaresiz bırakmış gibi. Yüz yüze olduğumuz şey bu. Ve büyüyor. Biz bu sözleri ederken, gücü ve gazabı artıyor. Ve kadim..." Gözleri irileşti ve Arutha aniden içlerinde bir delilik izi gördü. "Hem yeni, hem de eski... Anlamıyorum."

Arutha şifacıya bakarak kafasını salladı ve rahibe döndü. Rahip kapıyı işaret etti ve Arutha gitmek üzere hareketlendi. Kapıya vardığında Başrahibe'nin sesi hıçkırıklara boğuldu.

Dış odaya ulaştıklarında rahip, "Majesteleri, ben İç Muhit Rahiplerinin Reisi Julian. Rillanon'daki ana tapınağımıza burada olanların haberini gönderdim. Ben..." dedi. Söylemek üzere olduklarından rahatsızmış gibi bir hali vardı. "Büyük olasılıkla birkaç ay sonra Lims-Kragma Başrahibi olacağım. Onunla ilgileneceğiz," dedi kapalı kapıya bakarak, "ama bir daha hanımımızın hizmetinde bize asla rehberlik edemeyecek." Dikkatini yeniden Arutha'ya çevirdi. "Tapınak muhafızlarından dün gece olanları öğrendim ve az önce Başrahibe'nin sözlerini duydum. Tapınak yardım edebilirse, bunu yapacağız."

Arutha adamın sözlerini düşündü. Mezheplerden birinin rahibinin soyluların birine danışmanlık yapması olağandı. Soyluların karşı karşıya kaldığı mistik öneme sahip meselelerin bolluğu, ruhani bir rehberlik almayı gerekli kılıyordu. Arutha'nın babasının danışmanlar kumluna bir büyücüyü dahil eden ilk kişi olmasının nedeni buydu. Ama tapmak ile dünyevi yetke, egemen aygıtların bizzat kendileri arasındaki etkin işbirliği, nadiren görülen bir şeydi. Arutha nihayet, "Teşekkür ederim, Julian. Neyle uğraştığımız hakkında daha iyi bir fikre sahip olduğumuz zaman, sizin bilgeliğinizden yararlanacağız. Dünya görüşümün biraz dar olduğunu yakın zamanda anladım. Sunduğunuz yardımın çok değerli olacağını düşünüyorum," dedi.

Rahip başını eğdi. Arutha gitmeye davrandığında, "Majesteleri?" dedi.

Arutha arkasını dönüp baktığında rahibin yüzünde kaygılı bir ifade gördü. "Evet?"

"Bu şey her neyse, onu bulun, Majesteleri. Onu saklandığı yerden çıkarın ve tamamen yok edin."

Arutha'nın elinden tek gelen başıyla evetlemekti. Tekrar odasına yollandı. Oraya girerek hâlâ sedirde uyumakta olan Jimmy'yi uyandırmamak için sessizce oturdu. Arutha masaya onun için bir tabak meyve ve peynir ile bir sürahi soğutulmuş şarap bırakıldığını gördü. Bütün gün hiçbir şey yemediğinin farkına vararak kendisine bir bardak şarap doldurup, bir dilim peynir kesti ve yeniden oturdu. Çizmelerini masanın üzerine koydu ve arkaya yaslanarak zihninin dalmasına izin verdi. Çok az uykuyla geçen iki gecenin yorgunluğu onu avucuna aldı, ama zihni son iki günkü olaylarla uykuyu bir an için bile düşünemeyecek kadar meşguldü. Krallık'ta bir doğaüstü etmen, Krallık'taki en güçlü tapınaklardan ikisinin rahiplerinin bile yüreğine korku salan büyülü bir şey, başıboş geziyordu. Lyam bir haftaya kalmaz gelecekti. Krallık'taki soyluların neredeyse hepsi düğün nedeniyle Krondor'da olacaktı. Onun şehrinde! Ve onların emniyetini sağlamak için yapabileceği hiçbir şey gelmiyordu aklına.

Arutha bir saat oturdu, dalgınlıkla yiyip içerken aklı millerce uzaktaydı. Yalnız kaldığında çoğu zaman kara kara düşünen bir adamdı, ama bir sorunla karşılaştığında onun üzerinde çalışmayı asla bırakmaz, ona her yönden saldırır, kedinin fareye yaptığı gibi onu yıpratır, sağa sola savururdu. Soruna onlarca muhtemel yaklaşım tasarladı ve sahip olduğu her bilgi zerresini sürekli yeniden inceledi. Nihayet, bir düzine planı çöpe attıktan sonra, ne yapması gerektiğine karar vermişti. Ayaklarını masadan kaldırdı ve önündeki tabaktan bir elma kaptı.

"Jimmy!" diye bağırdı ve yıllardır sürdüğü tehlikeli yaşam yüzünden hafif uyuma alışkanlığını kazanmış olan çocuk hırsız ânında uyandı. Arutha elmayı çocuğa attı ve Jimmy şaşırtıcı bir hızla doğrularak elmayı yüzüne birkaç santim kala yakaladı. Arutha çocuğun "Eliuzun" lakabını nasıl kazandığını anlayabiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu çocuk elmayı dişlerken.

"Efendine bir mesaj taşıman gerekiyor." Jimmy ısırığının yarısında durdu. "Benimle Dürüst Adam arasında bir toplantı ayarlaman gerekiyor." Jimmy'nin gözleri saf bir hayretle fal taşı gibi açıldı.

"Yoğun bir sis bir kez daha Acı Deniz'den gelmiş ve Krondor'u derin bir pus örtüsüyle sarmalamıştı. Hâlâ açık olan meyhanelerin yanından iki şekil aceleyle yürüyordu. Arutha onu şehirden geçiren, Tacirler Mahallesi'nden daha serkeş muhitlere ve nihayet Yoksullar Mahallesi'ne götüren Jimmy'yi izliyordu. Derken çabucak bir dar sokağa döndüler ve kendilerini bir çıkmaz sokakta buldular. Üç adam adeta büyü marifetiyle, gölgelerin içinden süzülerek ortaya çıktılar. Arutha ânında meçini çıkarmıştı, ama Jimmy sadece, "Bizler rehberlik arayan hacılarız," demekle yetindi.

En öndeki adamdan, "Hacılar, rehberiniz benim," yanıtı geldi. "Şimdi, arkadaşına söyle, kurbağa bıçağını kaldırsın, yoksa onu bir çuvalın içinde naklederiz."

Adamlar Arutha'nın kim olduğunu biliyor idiyseler bile, hiç belli etmiyorlardı. Arutha kılıcını ağır ağır yerine koydu. Diğer iki adam öne gelerek onlara gözbağları uzattılar. Arutha, "Bu da nedir?" dedi.

"Bu yolculuk etme tarzınız," diye yanıt verdi sözcü. "Reddedecek olursanız, bir adım bile ilerleyemezsiniz."

Arutha öfkesiyle mücadele etti ve başıyla bir kez onayladı. Adamlar yaklaştılar ve kaba hareketlerle ışıktan yoksun bırakılmadan bir an önce Jimmy'nin de gözlerinin bağlandığını gördü. Gözbağını çekip atma içgüdüsüyle mücadele ederken Arutha adamın konuştuğunu duydu. "İkiniz de buradan, başkalarının size rehberlik edeceği başka bir yere götürüleceksiniz. Hedefinize varana kadar pek çok elden geçebilirsiniz, bu yüzden karanlıkta beklenmedik sesler duyarsanız telaşa kapılmayın. Nihai hedefinizin neresi olduğunu bilmiyorum, çünkü bilmem gerekmiyor; Kim olduğunu da bilmiyorum, ama en yüksek yerlerden gelen emirler hızla götürülmeni ve zarar görmeden teslim edilmeni gerektiriyor. Ama şunu unutma: Gözbağını çıkarırsan büyük bir riske atılmış olursun. Bu andan itibaren nerede olduğunu bilmene izin yoktur." Arutha beline bir ip bağlandığını hissetti ve konuşanın, "İpe sıkı tutun ve ayağını yere sağlam bas; hızla ilerleyeceğiz," dediğini duydu.

Başka tek kelime edilmeden Arutha çekilerek döndürüldü ve gecenin içine götürüldü.

Prens Krondor sokaklarında bir saatten fazla dolaştırıldı ya da ona öyle geldi. İki kez tökezlemiş ve rehberlerinin gelişigüzel ilgisi yüzünden çürükler sahibi olmuştu. En az üç kez rehber değiştirdikleri için gözbağı çıkarıldığında kimi göreceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ama nihayet

bir merdiveni çıktı. Kuvvetli eller onu oturmaya zorlamadan önce birkaç kapının açılıp kapandığını duydu. Nihayet gözbağı çıkarıldı ve Arutha ışık gözlerini aldığından, gözlerini kırpıştırdı.

Bir masa üzerine her birinin arkasında tümü de ona çevrilmiş cilalı bir yansıtıcı olan bir dizi lamba dizilmişti. Her biri Prens'in gözlerini kamaştıran bir ışık saçtığından, masanın arkasında duran kişiyi görmesini engelliyordu.

Arutha sağ tarafına baktı ve Jimmy'nin başka bir taburede oturduğunu gördü. Uzun bir an geçtikten sonra ışıkların arkasından boğuk bir ses gürledi. "Selamlar, Krondor Prensi."

Arutha ışık yüzünden gözlerini kıstı, ama parlaklığın arkasından konuşanı hiç göremedi. "Dürüst Adam'la mı konuşuyorum?"

Yanıtın öncesinde uzun bir sessizlik oldu. "İstediğiniz her türlü anlaşmaya ulaşma gücüne sahip olduğumdan şüpheniz olmasın. Ben onun sesiyle konuşuyorum."

Arutha bunu bir an düşündü. "Pekala. Bir ittifak kurmak istiyorum."..

Parıltının arkasından derin bir kıkırdama geldi. "Krondor Prensi Dürüst Adam'm ne konuda yardımını istiyor?" "Ölüm Loncası'nın sırlarını öğrenmek istiyorum."

Bu cümleyi uzun bir sessizlik izledi. Arutha konuşan kişi başka birine mi danışıyor, yoksa sadece düşünüyor mu, bilemedi. Derken lambaların arkasından gelen ses, "Çocuğu dışarı çıkarın," dedi.

İki adam karanlığın içinden belirdiler ve Jimmy'yi kabaca kavrayarak odadan çıkardılar. O gittiğinde ses, "Geceşahinleri Dürüst Adam'ı endişelendiren bir mesele, Krondor Prensi. Hırsızların Anayolu'na tecavüz ediyorlar ve işledikleri karanlık cinayetler halkı galeyana getirerek Şakacılar'ın çok sayıdaki etkinliğine istenmeyen bir ışık tutuyor. Kısacası, işlerimize iyi gelmiyorlar. Sonlarının geldiğini görmek bizim işimize yarar, ama uyrukları uykularında düşüncesizce katledilen bir hükümdarın kafasını meşgul edenler dışındaki sebebiniz nedir?" dedi.

"Kardeşime ve bana bir tehdit oluşturuyorlar."

Bir kez daha uzun bir sessizlik oldu. "O zaman gözlerini yükseklere dikmişler, demek. Yine de soylular da çoğu zaman katillere halk kadar ihtiyaç duyar ve insanın katil de olsa ekmeğini kazanması gerekir."

"Tahmin edersiniz ki," dedi Arutha sert bir ifadeyle, "Prensleri katletmek işler için bilhassa kötü olur. Sıkıyönetimle idare edilen bir şehirde çalışmak

Şakacılar için biraz zor olabilir."

"Bu doğru. Pazarlığı açın."

"Pazarlık yapmaya niyetim yok. İşbirliği talep ediyorum. Bilgiye ihtiyacım var. Geceşahinleri'nin merkezi nerede, bilmek istiyorum."

"Özgecilik bir hendekte buz gibi yatanlara pek fayda getirmez. Ölüm Loncası'nın eli uzundur."

"Benim elimden daha uzun değil," dedi Arutha herhangi bir nükte içermeyen bir sesle. "Şakacılar'ın faaliyetlerinin büyük sekteye uğradığını görüyorum. Krondor Prensi loncanıza savaş açarsa Şakacılar'ın başına neler geleceğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

"Lonca ile Majesteleri arasında böylesi bir çekişmeden çok az kazanç elde edilebilir."

Arutha öne eğildi; kara gözleri parlak ışıklar yüzünden parlıyordu. Ağır ağır, her sözcüğü eze eze, "Benim kazanca ihtiyacım yok," dedi.

Bir anlık sessizliği derin bir iç çekiş izledi. "Evet, bu da var," dedi ses düşünceli bir şekilde. "İnsanın makamını miras almasının avantajlarından biri de bu. Açlıktan kırılan hırsızlarla dolu bir loncayı yönetmek sıkıntı verici olabilir. Pekala, Krondorlu Arutha, lonca bu risk karşısında güvence altında olmaya ihtiyaç duyuyor. Bize sopayı gösterdin, ya havuç?"

"Fiyatını söyle." Arutha arkasına yaslandı.

"Başarısız olmamız durumunda herkesin karşı karşıya kalacağı risk karşılığında, on bin altın lira."

"Bu krallık hazinesinde büyük bir gedik açacaktır."

"Doğru, ama bir de alternatifleri düşünün."

"Anlaştık."

"Dürüst Adam'ın ödeme şekli konusundaki talimatlarını daha sonra bildireceğim," dedi ses içinde hafif bir nüktecilikle. "Şimdi, başka bir mesele var."

"Genç Eliuzun Jimmy Şakacılar'a ettiği yemine karşı geldi ve ceza olarak canını verecek. Bir saat içinde ölecek."

Arutha düşünmeden ayağa kalkmaya davrandı. iriyarı bir hırsız karanlığın içinden çıkarken güçlü eller onu iterek yerine oturttu. Başını iki yana sallamakla yetindi.

"Sizi saraya geldiğinizden daha az salim bir halde göndermeyi düşünmeyiz bile," dedi ışıkların arkasındaki ses, "ama bu

odada bir silah çekerseniz, saray kapısına bir kutu içinde bırakılırsınız ve bunun sonuçlarıyla o zaman ilgileniriz." "Ama Jimmy-"

"Yeminine karşı geldi!" diye sözünü kesti ses. "Geceşahini'ni görür görmez nerede olduğunu bize rapor etmek için bir onur borcu vardı. Gülen Jack'in ihanetini rapor etmek için bir onur borcu olduğu gibi. Evet, Majesteleri, bunları biliyoruz. Jimmy önce size haber vermek uğruna loncaya ihanet etti. Yaşı yüzünden bağışlanabilecek bazı meseleler var, ama bu eylemler onlardan değil."

"Bir kenarda durup Jimmy'nin katledilmesine izin verecek değilim."

"O zaman dinle, Krondor Prensi, zira anlatacak bir hikayem var. Bir defasında Dürüst Adam sokaklardan bir kadınla yattı, daha yüzlercesiyle yattığı gibi, ama bu fahişenin ondan bir oğlu oldu. Şu kesin: Eliuzun Jimmy Dürüst Adam'ın oğlu, babasının kim olduğundan bihaber olmasına rağmen. Bu Dürüst Adam'ı müşkül bir durumda bırakıyor. Kendi koyduğu yasalara uyarsa, kendi oğlunun öldürülmesini emretmek zorunda. Yok, uymazsa, ona hizmet edenlerin gözünde inanılırlığını yitirecek. Nahoş bir seçim. Hırsızlar Loncası Jack'in Geceşahinleri'nin bir ajanı olduğunun ortaya çıkması yüzünden zaten kargaşa içinde. Çoğu zaman güven nadir bulunan bir maldır; şimdi neredeyse hiç bulunmaz oldu. Aklına başka bir şey geliyor mu?"

Arutha gülümsedi, çünkü başka bir yol biliyordu. "Pek de eski olmayan zamanlarda, affı satın almak duyulmamış bir şey değildi. Fiyatını söyle."

"İhanet için mi? Fazladan on bin altın liradan aşağısı kurtarmaz."

Arutha başını iki yana salladı. Hazinesi tamtakır kalırdı. Yine de, Jimmy onu uyarmak uğruna Şakacılar'a ihanet etmenin tehlikesini biliyor olmalıydı ve bu çok şeye değerdi. "Pekala," dedi soğuk bir tavırla.

"O halde çocuğu yanına alman gerekecek, Krondor Prensi, zira bir daha asla Şakacıların arasına karışamayacak, ona zarar vermek istemememize rağmen... bize karşı bir suç daha işlemediği sürece. O durumda ona korsan çalışan diğer herkese edeceğimiz muameleyi ederiz. Haşin bir muamele."

Arutha ayağa kalktı. "İşimiz bitti mi, o halde?"

"Son bir şey hariç."

"Evet?"

"Yine pek de eski olmayan zamanlarda, bir miktar altın karşılığında bir asalet unvanı satın almak duyulmamış bir şey değildi. Bir babanın oğlunu

Prens'in sarayında bir Toprak Beyi yapması karşılığında ne gibi bir bedel istersiniz?"

Arutha birden görüşmelerin nereye varacağını anlayarak güldü. "Yirmi bin altın lira."

"Kabul! Dürüst Adam Jimmy'yi sever. Etrafta piçlerinden pek çoğu bulunsa da, Jimmy'nin yeri ayrıdır. Dürüst Adam Jimmy'nin aralarındaki ilişkiyi bilmemesini istiyor, ama bu geceki müzakerelerin sonucunda oğlunun daha iyi bir geleceğe sahip olacağını düşünmek onu mutlu edecektir."

"Babasının kim olduğunu bilmeden benim hizmetime alınacak. Tekrar karşılaşacak mıyız?"

"Sanmam, Krondor Prensi. Dürüst Adam kimliğini gizli tutmak konusuna büyük özen gösterir; onun sesiyle konuşan birine dahi yaklaşmak onu tehlikeye atar. Ama Geceşahinleri'nin nerede saklandığını öğrendiğimiz zaman size açık mesajlar ileteceğiz. Ve onların yok edildiği haberini memnuniyetle karşılayacağız."

Jimmy oturduğu yerde huzursuzdu. Arutha üç saati aşkın süredir Gardan, Volney ve Laurie ile danışma kurulunun diğer üyeleriyle birlikte bir odaya kapanmıştı. Jimmy kendisine ayrılmış bir odada dinlenmek üzere çağırılmıştı. Kapıdaki iki, penceresinin dışındaki balkondaki iki muhafızın varlığı, her nedense bir tutsak olduğu görüşüne sağlam birer kanıt oluşturuyordu. Jimmy sağlıklı olsa geceleyin kimseye görünmeden kaçabileceğinden şüphe etmiyordu, ama son birkaç gündür olanlardan sonra, kendisini hırpalanmış hissediyordu. Üstelik Prens'le birlikte saraya geri getirilmesine de pek anlam veremiyordu. Çocuk hırsız huzursuzdu. Yaşamında bir şey değişmişti ve bunun ne ya da neden olduğundan emin değildi.

Odanın kapısı açıldı ve bir muhaliz çavuşu kafasını içeri uzatarak Jimmy'ye eliyle gelmesini işaret etti. "Majesteleri seni istiyor, çocuk." Jimmy askerin ardından çabucak konsey salonuna çıkan uzun geçide yollandı.

Arutha okuduğu bir şeyden kafasını kaldırdı. Masanın çevresinde Gardan, Laurie ve Jimmy'nin tanımadığı başka birtakım adamlar otururken Kont Volney kapının yanında duruyordu. "Jimmy burada senin için bir şey var." Jimmy ne diyeceğini bilemeden odaya göz gezdirmekle yetindi.

Arutha, "Burada seni Prens'in sarayında bir Toprak Beyi olarak ilan eden bir kraliyet beratı var."

Jimmy'nin nutku tutulmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Laurie onun tepkisine kıs kıs gülerken Gardan sırıttı. Nihayet Jimmy sesini bulabildi. "Bu şaka, değil mi?" Arutha başını iki yana salladığında, çocuk, "Anla... ben, toprak beyi mi?" dedi.

Arutha, "Hayatımı kurtardın ve ödüllendirileceksin," diye yanıt verdi.

Jimmy, "Ama, Majesteleri, ben... teşekkür ederim, ama... şu Şakacılar'a ettiğim yemin meselesi var."

Arutha öne eğildi. "O mesele halledildi, Toprak Beyi. Artık Hırsızlar Loncası'nın bir mensubu değilsin. Dürüst Adam bunu kabul etti. İş tamamlandı."

Jimmy kendini kapana kısılmış hissediyordu. Hiçbir zaman hırsızlıktan pek keyif almamıştı, ama çok iyi bir hırsız olmaktan büyük bir keyif almıştı. Ona cazip gelen, her fırsatta kendisini kanıtlama, herkese Eliuzun Jimmy'nin loncadaki en iyi hırsız olduğunu ya da bir gün olacağını gösterme şansıydı. Ama artık Prens'in hanesine bağlı kalacak ve makamla birlikte görevler de gelecekti. Ve Dürüst Adam kabul ettiyse, Jimmy'nin sokak cemiyetine erişmesi sonsuza dek engellenecek demekti.

Çocuğun heves eksikliğini gören Laurie, "Majesteleri, bana izin verir misiniz?" dedi.

Arutha izin verdi ve ozan çocuğun yanına gelip elini omzuna koydu. "Jimmy, Majesteleri kelleni korumaya çalışıyor, kelimenin tam anlamıyla. Hayatın için pazarlık etmek zorunda kaldı. Bunu yapmasaydı, bu sıralarda cesedin limanda yüzüyor olacaktı. Dürüst Adam loncaya ettiğin yemine karşı geldiğini biliyordu;"

Jimmy gözle görülür bir biçimde çöktü ve Laurie çocuğun omzunu yatıştırırcasına sıktı. Çocuk kendisini her zaman her nedense kuralların üzerinde, başkalarını bağlayan sorumluluklardan muaf saymıştı. Jimmy diğerleri yaptıklarının bedelini ödemeye zorlanırken kendisinin neden pek çok kez özel muamele gördüğünü asla bilmemişti, ama ayrıcalığını çok defa ve çok fazla zorladığını biliyordu. Çocuğun kafasında ozanın gerçeği anlattığı konusunda herhangi bir kuşku yoktu ve katledilmeye ne kadar yaklaştığını düşününce içinde birbiriyle çelişen duygular kabardı.

Laurie, "Sarayda yaşam o kadar da kötü değil. Bina sıcak, giysilerin temiz olur ve bol bol yiyecek bulursun. Üstelik, seni oyalayacak pek çok

şey bulabilirsin," dedi. Arutha'ya baktı ve duygusuz bir sesle ekledi, "Özellikle de son zamanlarda."

Jimmy başıyla evetledi ve Laurie onu masanın etrafından dolaştırdı. Jimmy'ye diz çökmesi talimatı verildi. Kont beratı çabucak okudu. "Hükümranlığımızdaki herkesin dikkatine: Krondor şehrinden bir yetim olan Jimmy, Krondor Prensi'nin soylu şahsına bir zarar gelmesini önlemek konusunda fayda göstererek liyakatini kanıtladığından ve Genç Jimmy'ye sonsuza dek borçlu kalacağımız düşünüldüğünden; krallıktaki herkes tarafından sevgili ve sadık hizmetkarımız olarak bilinmesi ve kendisine Krondor sarayında, Toprak Beyi rütbesi ve bunun gerektirdiği tüm hak ve imtiyazlarla birlikte bir yer verilmesi dileğimdir. Ayrıca bilinsin ki, Welandel Irmağı üzerindeki Haverford mülkü, hizmetkarları ve mallarıyla birlikte, ömür sürdükleri sürece kendisine ve zürriyetine tahsis edilmiştir. Bu mülke ilişkin unvan rüştünü ispat ettiği güne dek tacın sahibinin elinde saklanacaktır. Bugün itibarıyla elim ve mührümle belirlenmiştir, Arutha conDoin, Krondor Prensi, Batı Krallığı'nın ve Kral'ın Batı Orduları'nın Şövalye-Mareşali; Rillanon tahtının muhtemel vârisi." Volney Jimmy'ye baktı. "Bu vazifeyi kabul ediyor musun?"

Jimmy, "Evet," dedi. Volney parşömeni tomar yaptı ve çocuğa verdi. Anlaşılan bu bir hırsızı toprak beyine çevirmek için tek gerekendi.

Çocuk Welandel Irmağı üzerindeki Haverford'un nerede olduğunu bilmiyordu, ama toprak demek, gelir demekti ve ânında neşelendi. Geriye çekilirken besbelli meşgul olan Arutha'yı inceledi. Talih onları iki kez bir araya getirmiş ve iki defasında da Arutha ondan hiçbir şey istemeyen yegane insan olmuştu. Şakacılar arasındaki az sayıda arkadaşı bile, bunun kolay olmadığını gösterene kadar ondan yararlanmaya çalışmıştı. Jimmy Arutha'yla olan ilişkisini alışılmamış bir şey olarak görüyordu. Arutha birtakım kağıtları sessizce okurken Jimmy kader bir kez daha işe karışıyorsa, düşünebildiği yerlerin tümüne gitmektense Prens ve neşeli grubuyla birlikte olmayı ¦yeğlediğine karar verdi. Üstelik Arutha hayatta olduğu sürece geliri ve rahatı yerinde olacaktı, gerçi bu, biraz sorun olabilir, diye düşündü endişeyle.

Jimmy beratına bakarken Arutha da onu inceliyordu. Jimmy bir sokak çocuğuydu: sağlam, dayanıklı, maharetli ve zaman zaman pervasız. Arutha kendi kendisine gülümsedi. Sarayda pekiyi idare ederdi.

Jimmy parşömeni kıvırırken Arutha, "Sabık ustan şevkle iş görüyor," dedi. Grubun tamamına, "Burada Geceşahinleri'nin yuvasını keşfetmesine az kaldığına dair ifadesi var. Her an haber gönderebileceğini bildiriyor ve onların kökünü kurutmak konusunda doğrudan bir yardımda bulunamayacağı için üzüldüğünü belirtiyor. Jimmy, bu konuda ne düşünüyorsun?" dedi.

Jimmy sırıttı. "Dürüst Adam oyunu nasıl oynayacağını biliyor. Geceşahinleri'ni yok ederseniz, işler normale döner. Edemezseniz, teşebbüsünüzde payı olduğu şüphesini uyandıracak hiçbir şey yok. Kaybetmesi mümkün değil." Daha ciddi bir ses tonuyla ekledi, "Aynı zamanda Şakacılar'ın arasına başkalarının sızdığından da endişe ediyor. Durum buysa, herhangi bir

Şakacı'nın katılımı saldırıyı tehlikeye atacaktır."

Arutha çocuğun ne demek istediğini anlamıştı. "Durum bu kadar vahim mi?"

"Büyük olasılıkla, Majesteleri. Dürüst Adam'ın kendisiyle temas kurabilen adamların sayısı üç ya da dördü geçmez. Tamamen güvenebildiği kişiler bunlardır. Loncanın dışında, kendisinin de, en güvendiği yardımcıları dışında, belki de onlarca bile bilinmeyen, birkaç ajanı olduğundan şüphe ediyorum. Geceşahinleri'ni saklandıkları yerden çıkarmak için bunları kullanıyor olmalı. İki yüzü aşkın Şakacı, bunun iki katı kadar da dilenci ve sokak çocuğu var, bunlardan herhangi biri Ölüm Loncası için göz ve kulak görevi yapıyor olabilir."

Arutha çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. Volney, "Zekisin, Toprak Beyi James. Majesteleri'nin maiyeti için bir nimet olacaksın."

Jimmy, "Toprak Beyi James mi?" derken ağzında kötü bir tat varmış gibiydi.

Arutha Jimmy'nin huysuz ses tonunu duymazdan geldi. "Biraz dinlenmek hepimize iyi gelecek. Dürüst Adam'dan haber alana kadar, yapabileceğimiz en iyi şey, son birkaç gün çektiğimiz cefaların etkisini üzerimizden atmaya çalışmak olacak." Ayağa kalktı. "Hepinize iyi geceler diliyorum."

Arutha odayı çabucak terk etti ve Volney konferans masasındaki kağıtları toplayarak işinin gücünün peşine düştü. Laurie Jimmy'ye, "Eh, seni korumama alsam iyi olacak, ufaklık: Birisinin sana kaliteli kişiler hakkında birkaç şey öğretmesi gerek," dedi.

Gardan yanlarına geldi. "O zaman çocuk her daim Prens'in yüzünü kara çıkarmaya mahkum olacak, demek."

Laurie içini çekti. "Bu da sana gösteriyor ki," diye cevabı yapıştırdı Jimmy'ye, "bir adama rütbe nişanı da taksan, kışla çöpçüsü her zaman kışla çöpçüsüdür."

"Kışla çöpçüsüymüş!" diye çıkıştı Gardan, kara yüzünde yalandan öfkeyle. "Ozan, bilmeni isterim ki, uzun bir kahramanlar soyundan geliyorum..."

Birbiriyle didişen iki adamın peşinden salonu terk ederken Jimmy içini çekti. Her şey göz önüne alındığında yaşamı iki hafta önce daha basitti. Daha neşeli bir ifade takınmaya çalıştı, ama en iyi haliyle bir krema fıçısına düşmüş, kremayı mideye mi indirse, yoksa hayatını kurtarmak için yüzse mi, bilemeyen bir kediye benziyordu.

TASFİYE

ARUTHA İHTİYAR HIRSIZI SÜZDÜ.

Prens pusulayı okurken Dürüst Adam'ın habercisi onu beklemişti. Şimdi Prens'in gözleri onun üzerindeydi. "Bunun içeriğini biliyor musun?"

"Ayrıntılarını, hayır. Onu bana veren kişi talimatlar konusunda açık konuştu." Artık yaşı yüzünden çevikliğini kaybeden ihtiyar hırsız, Arutha'nın önünde dururken kel kafasını dalgınlıkla ovuşturdu. "Size çocuğun sizi içeride adı geçen yere kolaylıkla getirebileceğini dememi istedi. Aynı zamanda size çocuk hakkındaki talimatların yayıldığını ve Şakacılar'ın meseleyi yakından izleyeceğini de söylememi istedi." Adam Jimmy'ye bir bakıp gözünü kırptı. Bir kenarda durmakta olan Jimmy bunu duyunca rahatlayarak sessizce içini çekti. Bu göz kırpış ona, bir daha asla bir Şakacı olamayacak da olsa, şehrin sokaklarından mahrum bırakılmadığını ve ihtiyar Alvarny'nin hâlâ dostu olduğunu anlatmıştı. Arutha, "Efendine hızla karar vermesinden memnun olduğumuzu söyle. Bu meseleyi bu gece bir sona vardıracağımızı da. O anlayacaktır," dedi.

Arutha elini sallayarak muhafıza Alvarny'yi salondan çıkarmasını işaret etti ve Gardan'a döndü. "En güvendiğin adamlardan ve hâlâ garnizonda olan Yolbulucular'dan bir bölük topla. Hizmetimize yeni girmiş olanların hepsi geride bırakılacak. Her birine hisarın yan kapısında, şafaktan başlayarak toplanmalarını kulaktan kulağa haber ileterek bildir. Tekli ve ikili gruplar halinde, farklı yollar kullanarak ve izlenip izlenmediklerine dair gözlerini açık tutarak şehre gönderilmelerini istiyorum. Görev başında değillermiş gibi etrafta gezinip yemek yesinler, ama içkiyi ancak göstermelik olarak içmeleri gerek. Gece yarısına doğru hepsi Gökkuşağı Papağanı'nda toplanacaklar." Gardan selam verip gitti.

Arutha çocukla yalnız kaldığında, Prens, "Sana haşin muamele ettiğimi düşünüyorsun, herhalde," dedi.

Jimmy'nin şaşkınlığı yüzünden belliydi. "Yo, Majesteleri. Sadece bana biraz tuhaf geldi, o kadar. Aslına bakarsanız, size hayatımı borçluyum."

"Tanıdığın yegane aileden koparıldığın için içerleyeceğinden endişe etmiştim." Jimmy bu sözü omuzlarını silkerek karşıladı. "Bir hayat borçlu olmaya gelince de..." Parmağı yanağında, arkasına yaslanarak gülümsedi. "Ödeşmiş olduk, Toprak Beyi James, zira geçen gece hızlı hareket etmeseydin, bir kafa boyu kadar kısalacaktım."

Bunun üzerine ikisi de gülümsediler. Jimmy, "Eğer ödeştiysek, makama ne gerek vardı?" dedi.

Jimmy Dürüst Adam'a verdiği sözü hatırladı. "Bunu sana göz kulak olmanın bir yöntemi olarak kabul et. Bir toprak beyi olarak görevlerini yerine getirdiğin sürece istediğin gibi gelip gitmekte serbestsin, ama kilerden altın kadehlerin eksildiğini öğrenirsem, seni bizzat zindana sürükleyen ben olurum." Jimmy tekrar güldü, ama Arutha'nın sesi daha ciddi bir ton aldı. "Bir de bu haftanın başlarında birinin bir kassarın çatısından katilin birini iteklemesi meselesi var. Yapman gerektiği gibi rapor etmek yerine o Geceşahini'nin haberini neden önce bana getirmeyi seçtiğini de hiç söylemedin."

Jimmy Arutha'ya baktı, gözlerindeki bakış çocuksu yüzünden çok daha yaşlıydı. Nihayet, "Prenses'le birlikte Krondor'dan kaçtığınız gece, özgürlükle aramda Kara Guy'ın süvarilerinin tam bir birliğiyle sıkışıp kaldım. Daha güvenli bir şekilde uzaklaştığına emin olmadan bana kılıcını fırlattın. Ve güvenli evde kapalı kaldığımızda, bana kılıç kullanmayı öğrettin. Bana her zaman başkalarına olduğu kadar adil davrandın." Bir an durdu. "Bana bir dost gibi davrandın. Benim... benim pek dostum olmadı, Majesteleri."

Arutha anladığını ifade etti. "Ben de çok az kişiyi gerçek dostum sayarım -ailem, büyücüler Kulgan ile Pug, Rahip Tully ve Gardan." Yüzünde alaylı bir ifade belirdi. "Laurie de basit bir saray adamından fazlası olduğunu gösterdi ve zamanla dostum olabilir. İleri gidip Amos Trask denen o korsanın adını da gerçek dostlarım arasında sayabilirim. Şimdi, Amos Krondor Prensi'nin dostu olabiliyorsa, Eliuzun Jimmy neden olmasın?"

Jimmy sırıttı ve gözlerinde hafif bir ıslaklık vardı. "Sahiden de, neden olmasın?" Zorlukla yutkundu ve yeniden maskesini takındı. "Sahi Amos'a ne oldu?"

Arutha arkasına yaslandı. "Onu en son gördüğümde, Kral'ın gemisini çalmakla meşguldü. Jimmy kahkahayı koyuverdi. "O zamandan beridir ondan haber almadık. O haydudun bu gece yanımda olması için neler vermezdim."

Jimmy'nin gülümsemesi kayboldu. "Bu konuyu açmaktan hiç hoşlanmıyorum, ama ya ölmeyen o kahrolasıcalardan birine daha toslarsak?"

"Nathan bunun küçük bir ihtimal olduğunu düşünüyor. Bunun sadece rahibe o şeyi geri çağırdığı için olduğunu düşünüyor. Üstelik harekete geçmek için tapınağın keyfini bekleyemem. Yalnızca o ölüm rahibi, Julian, yardım etmeyi önerdi."

"Lims-Kragma'ya hizmet edenlerin ne kadar yardımcı olduğunu da gördük," diye ekledi Jimmy sıkkın bir ifadeyle. "Umalım da Rahip Nathan neden bahsettiğini biliyor olsun."

Arutha ayağa kalktı. "Gel, dinlenebildiğimiz kadar dinlenelim, zira bu gece kanlı bir iş bizi bekliyor."

Gece boyunca, bildik paralı asker kıyafetleri içindeki asker grupları Krondor sokaklarını arşınlamış, birbirlerinin yanından en ufak bir tanıma belirtisi göstermeden geçmiş ve nihayet gece yarısını üç saat geçe Gökkuşağı Papağanı'nda yüz kadarı toplanmıştı. Askerler baskın sırasında tekrar Prens'in renklerine bürünmüş olsunlar diye birkaçı geniş çuvalların içinden üniforma yelekleri dağıtıyordu.

Jimmy basit ormancı giysilerine bürünmüş, Arutha'nın elit gözcü birliği olan Yolbulucular'ın üyesi iki adamla birlikte içeri girdi. Kıdemli Yolbulucu selam verdi. "Bu delikanlının kedi gibi gözleri var, Majesteleri. Üç defasında adamlarımızın hana kadar izlendiğini fark etti."

Arutha onlara soran gözlerle baktığında Jimmy, "İkisi benim tanıdığım dilencilerdi ve yollarını kesip kovalamak zor olmadı, ama üçüncüsü... belki de sadece bir şeyler dönüp dönmediğini öğrenmek için takip etmişti. Her neyse, bir sokakta yolunu kestiğimizde -bunu ustalıkla yaptığımızdan kuşkun olmasın- başka bir yöne gitmekle yetindi. Hiçbir şey de olmayabilir."

"Aynı zamanda bir şey de olabilir," dedi Arutha. "Yine de yapabileceğimiz başka bir şey yok. Geceşahinleri bir şeyler yaptığımızı biliyor dahi olsa, ne yaptığımızı bilmiyor olacaklar. Sen buraya bak," dedi

Jimmy, önündeki masada duran bir haritayı işaret ederek. "Bunu bana kraliyet mimarı verdi. Eski, ama lağımları iyi temsil ettiğini düşünüyor."

Jimmy bir an haritayı inceledi. "Yirmi yıl önce öyleydi belki." Haritada önce bir yere, sonra da başka bir yere işaret etti. "Burada duvarlardan biri yıkıldı ve lağım hâlâ akıyor da olsa, geçit bir adamın geçemeyeceği kadar dar. Burada da atıklarından daha çabuk kurtulmak isteyen bir sepici tarafından kazılan yeni bir tünel var." Jimmy haritayı biraz daha inceledikten sonra, "Bir tüy kalem ya da kömür var mı?" dedi. El altında bir parça kömür vardı ve Jimmy haritanın üzerinde bazı işaretler yaptı. "Dostum Lucas'ın bodrumundaki lağımlara bir geçidi vardır."

Barın arkasındaki ihtiyar bar sahibinin ağzı açık kaldı. "Ne? Nereden bildin?"

Jimmy sırıttı. "Yegane Hırsızların Anayolu çatılar değildir. Buradan" -haritayı işaret etti- "birlikler bu iki noktaya gidebilir. Geceşahinleri'nin üssünün bodrumunda bulunan çıkışlar zekice yerleştirilmiştir. Her biri diğerleriyle doğrudan bağlantılı olmayan bir tünele çıkar. Kapılar birbirinden anca birkaç metre uzakta olabilir, ama aralarında birinden diğerine geçmek için bükülen lağım kanallarından millerce gitmek gereken metrelerce taş ve tuğla duvarlar vardır. Bir çıkıştan diğerine yolunu bulabilmek saatler alır. Sorun olan bu üçüncüsü. Kaçmakta kullanılacak, kapatılamayacak kadar çok, on iki tünele açılan geniş bir kapı boşluğunun yanma açılıyor."

Çocuğun omzunun üzerinden bakmakta olan Gardan, "Bu da koordine edilmiş bir saldırı anlamına geliyor. Jimmy sen kapılardan birindeyken bir başkasının kapılardan birinden içeri zorla girdiğini duyabilir misin?" diye sordu.

Jimmy, "Duyabilirim, sanırım. Merdivenin başına birini yerleştirirsen, kesin. Özellikle de gecenin bu saatinde. Gündüz vakti sokaklardan sızan ufak gürültülerin ne kadar çok olduğunu bilsen şaşarsın, ama gece..." dedi.

Arutha iki Yolbulucu'ya, "Bu haritadan bu konumları bulabilir misiniz?" dedi. İkisi de başlarıyla onayladılar. "İyi. Her biriniz adamlardan üçte birini bu iki girişe götüreceksiniz. Geriye kalan üçte birlik kısım Gardan ve benimle birlikte gelecek. Bize Jimmy rehberlik edecek. Adamlarını konuşlandıracaksın, ama ilk siz keşfedilmediğiniz ya da kafilemizin içeridekilere saldırdığını duymadığınız sürece o binanın bodrumuna

giremeyeceksiniz. O zaman tüm hızınızla gelin. Gardan, sokaklardakilerin mevzilenmesi gerekiyor. Emirlerini aldılar mı?"

Gardan, "Hepsine ayrı ayrı talimat verildi. Bir sorun çıktığına dair ilk işarette sizin yeleğinizi giymediği ve eşkali bilinmediği sürece hiç kimsenin o binadan ayrılmasına izin verilmeyecek. Hızla kaçmaya çalışanların cesaretini kırmak için dört bir yandaki çatılara otuz okçu yerleştirdim. Borulu bir çığırtkan alarm verecek ve borazanı duyunca iki süvari bölüğü saraydan çıkacak. Beş dakikada bize ulaşacaklar. Sokaklarda senin bölüğünden olmayanlar yere indirilecek, emirler böyle."

Arutha çabucak bir yelek giydi ve Jimmy ile Laurie'ye de birer yelek fırlattı. Herkes Prens'in mor ve siyah renklerine büründüğünde, Arutha, "Zamanı geldi," dedi. Yolbulucular ilk iki grubu hanın önündeki mahzene indirdiler. Artık Jimmy'nin Prens'in grubuna kılavuzluk etmesinin zamanı gelmişti. Onları duvardaki sahte bir çatlağın arkasındaki geçide götürdü ve dar merdivenden lağıma indirdi. Leş koku askerlerden birkaçının nefesinin kesilmesine ve alçak sesle küfretmelerine neden oldu, ama Gardan'ın tek bir lafıyla saflara düzen geri döndü. Birkaç kapaklı meşale yakıldı. Jimmy tek bir saf oluşturulmasını işaret etti ve Prens'in akıncılarını şehrin Tacirler Mahallesi'ne doğru götürmeye başladı.

Atık ve çöpleri limana taşıyan, ağır akan kanalların yanından neredeyse yarım saat yürüdükten sonra, kendilerini geniş kapı boşluğunun yakınında buldular. Arutha meşalelerin kapaklarının kapatılmasını emretti. Jimmy öne geçti. Arutha onun hareketlerini izlemeye çalıştı, ama karanlık onu yutar gibi olduğundan şaşırdı. Jimmy'yi duymaya çalıştı, ama çocuk hiç ses çıkarmıyordu. Bekleyen askerler için lağımların en tuhaf tarafı, yalnızca ağır ağır damlayan suyun sesiyle bölünen sessizliğiydi. Etrafta olabilecek bir Geceşahini gözcüsü uyanmasın diye her bir asker tüm zırh parçaları ve silahlarını bezlere sarmaya özen göstermişti.

Jimmy bir an sonra döndü ve binaya giden merdivenlerin dibinde tek bir muhafızın beklediğini işaret etti. Ağzını Arutha'nın kulağına yaklaştırarak, "Muhafız alarmı vermeden adamlarının birini asla yeterince yakına ulaştıramazsın. Şansı olan tek kişi benim. Sadece itişmenin başladığını duyduğunda koşarak gel," dedi.

Jimmy kamasını çizmesinden çıkardı ve süzülerek uzaklaştı. Birden acılı bir homurdanma oldu ve Arutha ile adamları tüm sessiz olma kaygılarını boş vererek fırladılar. Güçlü bir muhafızla mücadele etmekte olan çocuğa

ilk ulaşan Prens oldu. Çocuk adamın arkasından yanaşmış ve sıçrayarak boğazına sarılmıştı, ama artık taşların üzerinde yatan kamayla adamı ancak yaralamayı becermişti. Adam nefessiz kalmaktan neredeyse morarmış, ama Jimmy'yi duvara çarpmaya çalışmıştı. Arutha mücadeleyi kılıcının tek bir hamlesiyle sona erdirdi ve adam sessizce taşlara doğru kaydı. Jimmy adamı saldı ve dermansızca gülümsedi. Berbat bir dayak yemişti. Arutha ona, "Burada kal," diye fısıldadı ve adamlarına arkasından gelmelerini işaret etti.

Gardan saldırının başını çekerken geride kalmak için Volney'e verdiği sözü hiçe sayan Arutha sessizce merdivenlerden çıktı. Üzerinde tek bir kayan sürgü bulunan ahşap bir kapının önünde durdu, kulağını dayadı ve dinledi. Diğer taraftan gelen boğuk sesler elini uyarıyla kaldırmasına neden oldu. Gardan ile diğerleri daha yavaş yaklaşmaya başladılar.

Arutha kapının sürgüsünü sessizce kaydırdı ve hafifçe itti. Geniş, aydınlık bodrum katına baktı. Bir düzine kadar silahlı adam üç masanın etrafına oturmuştu. Birkaçı zırhları ve silahlarının bakımını yapıyordu. Sahne insana bodrum katından çok kışlayı hatırlatıyordu. Arutha'nın en çok şaştığı şey, bu bodrum katının, şehirdeki en işlek ve başarılı kerhane olan ve şehrin tacirlerinden pek çoğu ve Krondor'un ikinci dereceden soylularının azımsanamayacak bir kısmı tarafından sık sık ziyaret edilen Söğütler Evi'nin altında bulunmasıydı. Arutha Geceşahinleri'nin saray ve kendi geliş gidişleri hakkında bu kadar çok bilgiyi nasıl edindiğini anlayabiliyordu. Pek çok saray adamı, fahişesini etkilemek için şu ya da bu "sırrı" bildiğiyle övünebilirdi. Saraydan herhangi birinin Gardan'ın doğu kapısından Prens'i karşılamak için çıktığından öylesine bahsetmesi bile, katilin haftanın başındaki o gece Arutha'nın izleyeceği yolu bilmesine yeterdi.

Aniden Arutha'nın görüş alanına, Prens'in nefesinin kesilmesine yol açan bir şekil girdi. Oturmuş, enli bir kılıcı yağlamakta olan bir adamın yanına bir moredhel savaşçı yaklaşıp adamla konuştu. Kara Kardeş söylevine devam ederken adam başıyla onayladı. Derken moredhel aniden arkasını döndü. Dosdoğru kapıyı işaret etti ve konuşmak için ağzını açtı. Arutha tereddüt etmedi. "Şimdi!" diye bağırdı ve odaya sökün etti.

Bodrum katında bir hareket patlaması oldu. Daha birkaç saniye önce boş boş oturanlar şimdi silahlarını kapmışlar, saldırıya yanıt veriyorlardı. Diğerleri yukarıdaki kerhaneye ya da aşağıdaki farklı lağım kısımlarına giden kapıları sürgülediler. Yukardan gelen çığlık ve bağırışlar kaçan katiller yüzünden telaşa kapılan müşterilerin varlığını haber veriyordu.

Lağımlara giden çıkışlardan gitmeye teşebbüs edenler Arutha'nın işgal gücünün diğer birlikleri tarafından çabucak merdivenlerden yeniden mahzene itildi.

Arutha moredhel savaşçının bir darbesinden eğilerek kurtuldu ve askerler savaşarak odanın ortasına ilerler ve Prens'i Kara Kardeş'ten ayırırken sol tarafa doğru sıçradı. Yerlerini koruyan az sayıdaki katil kendi hayatlarını bütünüyle hiçe sayarak Arutha'nın adamlarına doğrudan saldırıp askerleri onları öldürmeye zorladılar. Yegane istisna Arutha'ya ulaşmaya çalışan moredheldi. Arutha, "Onu canlı ele geçirin!" diye bağırdı.

Çok geçmeden odada ayakta duran tek Geceşahini moredhel kalmış, o da duvara yaslanmaya ve orada kalmaya zorlanmıştı. Arutha yanına yaklaştı. Kara elf gözlerini Prens'in gözlerine dikti, yüzünde çıplak bir nefret vardı. Arutha kendi kılıcını kaldırırken askerlerin silahlarını almasına izin verdi. Arutha daha önce yaşayan bir moredhele hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Elflerle akraba olduklarına şüphe yoktu; gerçi elflerin gözleri ve saçları genellikle daha açık renk olurdu. Martin'in bir defadan çok belirttiği üzere, ruhları karanlık da olsa, moredheller güzel bir ırktı. Derken, askerlerden biri moredhelin çizmesinin üzerinde silah olup olmadığına bakmak üzere eğildiğinde yaratık muhafızın yüzüne diziyle bir darbe indirdi, öteki muhafızı itti ve Arutha'nın üzerine atladı. Arutha yüzüne uzanan ellerden kaçmak için ancak bir saniye bulabildi. Sol tarafa geçti ve Laurie'nin kılıcı göğsüne inen moredhelin kasıldığını gördü. Moredhel yere yıkıldı, ama son bir spazmla uzanıp Arutha'nın bacağını tırmalamaya çalıştı. Arutha yaratığın ellerini tekmeleyerek zayıf tırmalama hareketini savuşturdu. "Tırnaklara iyi bakın. Silahlarının alınmasına göz yumarken parladıklarını gördüm," dedi ozan.

Arutha moredhelin bileklerinden birini kavradı ve yaratığın elini yakından inceledi. "Ona dokunurken dikkatli ol," diye uyardı Laurie. Arutha Kara Kardeş'in tırnaklarının altına yerleştirilmiş, her birinin ucunda kara bir leke olan minik iğneler gördü. Laurie, "Bu eski bir orospu hilesidir, gerçi ancak biraz altına ve cerrah bir dosta sahip olanlar yaptırabilir. Bir adam parasını ödemeden gitmeye kalkarsa ya da yattığı fahişeleri dövmeye düşkünse, tek bir çizik atarsın ve adam artık bir sorun olmaktan çıkar," dedi.

Arutha ozana baktı. "Sana borçluyum."

"Banath esirgesin bizi!"

Arutha ile Gardan dönerek Jimmy'nin yakışıklı ve iyi giyimli, ölmüş bir adamın yanına gitmiş olduğunu gördüler. Jimmy ölü katile gözlerini dikmiş, bakıyordu. "Golden," dedi usulca.

"Bu adamı tanıyor muydun?" diye sordu Arutha.

"Bir Şakacı'ydı," dedi Jimmy. "Ölsem ondan şüphe etmezdim."

"Canlı kalan hiç kimse yok mu?" diye sordu Prens. Emirleri olabildiğince -çok sayıda katilin esir alınması olduğundan,öfkeliydi.

Adamlarından rapor almakta olan Gardan, "Majesteleri, bu mahzende ve yukarıdaki odalarda tam otuz beş katil vardı. Tümü de ya adamlarımıza onları öldürmekten başka çare bırakmayacak şekilde dövüştüler ya da dönüp birbirlerini öldürdüler, sonra da kendilerini kendi silahlarının üzerine attılar," dedi. Gardan Prens'e bir şey uzattı. "Tümünün de üzerinde bunlardan vardı, Majesteleri." Elinde, altın bir zincire geçirilmiş abanoz bir şahin vardı.

Derken; adamlar hareket etmeyi kesmiş değil de, sanki bir şey duyulmuş ve herkes durup kulak kabartmış gibi, ani bir sessizlik oldu ancak ortalıkta herhangi bir ses yoktu. Sesler tuhaf bir şekilde boğuklaştı, ağır, bungunluk verici bir varlık sanki odaya girmişti ve Arutha ile adamlarının omzuna bir an tekinsiz bir his çöktü. Derken odada bir ürperti dolaştı. Zamanın öncesinden gelen bir korku onu pençesine alırken Arutha ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Odaya yabancı bir şey, görünmeyen ama elle tutulur bir kötülük girmişti. Arutha Gardan ile diğerlerine bir şey söylemek üzere dönmüştü ki, askerlerden biri, "Majesteleri, buradaki yaşıyor. Hareket etti!" diye bağırdı. Prensini memnun etmeye hevesliydi. Derken askerlerden bir ikincisi, "Bu da öyle!" dedi. Arutha iki askerin düşmüş katillerin üzerine eğildiklerini gördü.

Cesetlerden biri kımıldanıp eliyle havaya uzanarak diz çökmüş askerin gırtlağına yapışınca bodrum katındaki herkesin soluğu kesildi. Ceset doğrulup oturarak askeri yukarı doğru itti. Askerin gırtlağının kırılırken çıkardığı, korkunç ve ıslak çatlama sesi odada yankılandı. Öteki ceset de ayağa fırlayarak dişlerini ikinci muhafızın boynuna gömdü ve nutku tutulmuş halde bekleyen Arutha ile adamlarının gözlerinin önünde boğazını yırttı. Ölü katillerden birincisi boğulan askeri bir tarafa itti ve döndü. Süt beyazı gözlerini Prens'e diken ölü adam gülümsedi. Sırıtan ağızdan uzaklardan gelirmiş hissi veren bir ses duyuldu. "Tekrar karşılaştık, Batının

Lordu. Şimdi, kullarımın eline düştün, çünkü her işe burnunu sokan rahibini yanında getirmemişsin. Kalkın! Kalkın, ey evlatlarım! Kalkın ve öldürün!"

Odanın dört bir yanında cesetler seğirip kımıldanmaya başlarken askerler soluklarını tuttular ve askerlerin tanrısı Tith'e dualar ettiler. Hızlı düşünen biri ayağa kalkmaya davranan ikinci cesedin kafasını gövdesinden ayırdı. Başsız ceset titreyerek yere düştü, ama yuvarlanan kafası sessiz küfürler ederken tekrar ayağa kalkmaya başladı. Delirmiş bir kuklacının idare ettiği grotesk kuklalar gibi cesetler silkinmeler ve spazmlarla doğrulmaya başladılar. Jimmy sesi neredeyse titreyerek, "Galiba tapınağın keyfini beklesek iyi olacaktı," dedi.

Gardan, "Prens'i koruyun!" diye bağırdı ve adamlar canlanan cesetlerin üzerine atladılar. Sığır ağılındaki çıldırmış kasaplar gibi dört bir yanda önlerine geleni doğramaya başladılar. Duvarlara ve odada bulunan herkesin üzerine kanlar sıçradı, ama bedenler ayağa kalkmaya devam ediyordu.

Askerler kapıda kayıyorlar ve kendilerini kollarıyla bacaklarına yapışan soğuk, kaygan ellerle çevrilmiş buluyorlardı. Ölü parmaklar gırtlaklarının etrafında kapanınca ya da dişler etlerine saplanınca boğuk çığlıklar atmayı başarabildiler.

Krondor Prensi'nin askerleri doğruyor ve kesiyor, kollarla bacaklar havada uçuruyorlardı, ama ellerle ayaklar yerde sudan çıkmış kanayan balıklar gibi yalpa vurmakla kalıyordu. Arutha bir şeyin bacağını çekiştirdiğini hissetti ve aşağı bakında kopmuş bir elin ayak bileğine yapıştığını gördü. Çılgınca bir tekme atarak eli odanın arka tarafındaki duvara savurdu.

Arutha, "Dışarı çıkın ve o kapıları kapalı tutun!" diye bağırdı. Askerler önlerindeki kan ve şekilsizleşmiş etlerin arasından yollarını kesip tekmeleyerek açarken küfrettiler. Deneyimli gaziler olan askerlerin pek çoğu paniğe yaklaşmıştı. Kazandıkları tecrübelerden hiçbiri onları o bodrum katında yüzleştikleri dehşete hazırlamamıştı. Yere yıkılan her ceset bir kez daha doğrulmaya çalışıyordu. Ve düşen yoldaşları hep yerde kalıyordu.

Arutha en yakındaki çıkış olan, yukarı açılan kapının yanına gitti. Jimmy ile Laurie onu izlediler. Arutha ayaklanan cesetlerden bir başkasını kesmek için durdu ve Jimmy Prens'in yanından hızla geçti. Kapıya ilk varan Jimmy oldu ve başını kaldırıp bakınca küfretti. Merdivenden onlara doğru, üzerinde yarısı yırtılmış yarı saydam bir giysi, belinde hızla yayılan bir kan

lekesi olan güzel bir kadının cesedi tökezleyerek geliyordu. Boş bakan beyaz gözleri merdivenin dibindeki Arutha'ya dikildi ve keyifle çığlık attı. Jimmy acemi bir kılıç darbesinden kaçınmak için eğildi ve omzunu kadının kanlı karnına dayayarak, "Merdivene dikkat edin!" diye bağırdı. İkisi birlikte aşağı indiler ve ayağa ilk o kalkarak kadının yanından hızla koşarak geçti.

Arutha gerideki bodrum katına baktı ve adamların aşağı çekilmekte olduğunu gördü. Gardan ve daha birkaç asker uzak kapıların güvenliğine ulaşmış ve kapıları kapamaya çalışırlarken onlara ulaşmak için çılgınca çabalayan birlikten ayrı düşmüş askerler aşağı çekiliyordu. Birkaç yürekli adam kapıları içeriden iterek kapatıyor, mahkum oldukları kati ölümü hiçe sayıyorlardı. Zemin ıslak ve tehlikeli bir kan gölüydü ve pek çok asker kayıp düşerek bir daha kalkamıyordu. Birbirinden ayrılmış uzuvlar her nasılsa bir araya toplanıyor ve cesetler bir kez daha ayağa kalkıyordu. Saraydaki yaratığı ve zaman geçtikçe nasıl güçlendiğini hatırlayan Arutha, "Kapıları tutun!" diye bağırdı.

Laurie merdivenlerden fırlayarak çıktı ve bir kez daha ayağa kalkmış, sırıtmakta olan fahişeye vurdu. Sarı saçlı başı Jimmy ile ozanın peşinden merdivenleri koşarak çıkan Arutha'nın yanından geçti.

Söğütler Evi'nin zemin katına ulaşan Arutha ile arkadaşları canlanmış başka cesetlerle mücadele etmekte olan askerlerle karşılaştılar. Atlı birlikler gelmiş, sokakları boşaltıp binaya girmişti. Ama aşağıdakiler gibi onlar da ölü hasımlarla savaşmaya hazırlıklı değillerdi. Ana kapının dışında onlarca okla delik deşik olmuş birkaç ceset doğrulmaya çalışıyordu. Ne zaman biri ayağa kalkmayı basarsa, karanlığın içinde atılan bir dizi ok onu yeniden yere deviriyordu.

Jimmy odaya göz gezdirdi ve bir masanın üzerine sıçradı. Akrobatlara mahsus bir atlayışla ölü bir Geceşahini tarafından boğazlanmakta olan bir muhafızın hayli üzerinden zıpladı ve bir duvar örtüsüne yapıştı. Duvar halısı ağırlığını bir an taşıdı, sonra yüksekteki kopçalarından kurtulurken odayı yüksek bir yırtılma sesi doldurdu. Metrelerce kaliteli kumaş Jimmy'nin etrafına indi ve Jimmy kendisini çabucak kurtardı. Kapabildiği kadar kumaş kapıp duvar halısını kerhanenin ana odasındaki geniş şömineye sürükledi. Kumaşı şömineye attıktan sonra yarabilecek her şeyi üzerine yığmaya başladı. Birkaç dakikaya kalmadan alevler odaya yayılmaya başlamıştı.

Arutha bir cesedi yana itti ve başka bir duvar halısını çekip indirerek Laurie'ye fırlattı. Ölü bir katil üzerine atlarken ozan eğildi ve cesedi kumaşa sarmaladı. Ölü yaratığı çabucak döndürerek kumaşla kapladı ve bir tekmeyle Jimmy'ye yolladı. Jimmy yana sıçradı ve kumaşla kaplı yaratığa çelme takarak hızla yayılan alevlerin içine girmesini sağladı. Ölü adam alevlerin içine düştü ve öfkeyle çığlık atmaya başladı.

Odadaki ısı da, boğucu duman da dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Laurie kapıya koştu ve eşiğin tam önünde durdu. Çevredeki binaların üzerindeki okçulara, "Prens!" diye bağırdı. "Prens geliyor!"

Bir ok Laurie'nin birkaç karış ötesindeki ayağa kalkan bir cesedi yere indirirken bir asker yanıt olarak, "Acele edin!" diye seslendi.

Arutha ile Jimmy ateşin ışığıyla aydınlanmış kapıdan, peşlerinde öksüren birkaç askerle birlikte çıktılar. Arutha, "Bana doğru gelin!" diye bağırdı.

Bir anda bir düzine muhafız süvari bineklerini tutmak için getirilmiş seyislerin yanından rüzgar gibi geçerek sokağa girmişti. Kanın, yanan bedenlerin leş kokusu ve ateşin ısısı atların seyislerce uzaklaştırılırken huysuzlanmalarına ve dizginlerini çekiştirmelerine neden oluyordu.

Muhafızlar Arutha'ya ulaştığında birkaçı oklarla delik deşik olmuş cesetleri alıp pencerelerden ateşe attılar. Yanan cesetlerin çığlıkları geceyi kapladı.

Sol tarafı yanan, kolları Arutha'yı kucaklamak istermiş gibi öne uzanmış, ölü bir Geceşahini kapıdan beceriksiz adımlarla çıktı. İki asker onu yakalayıp bunun sonucunda aldıkları yanıklara kulak asmadan kapıdan tekrar içeri, ateşlerin içine attılar. Askerler cehennemden kaçmaya çalışan cesetlerin yolunu keserken Arutha kapıdan uzaklaştı. Şehirdeki en seçkin kerhane alevlere bulunurken sokağın karşısına geçti. Askerlerden birine, "Lağımlardakilere bodrumdan hiçbir şeyin çıkmadığından emin olmalarını söyle," dedi. Asker selam verip koşarak uzaklaştı.

Ev çok geçmeden etraftaki bölgeyi gün gibi aydınlatan bir ateş kulesine dönmüştü. Isı bina bloğunu ateşe almakla tehdit ederken komşu yapıların sakinleri de sokağa döküldüler. Arutha askerlerin kova hatları oluşturmaları ve Söğütler Evi'nin iki tarafındaki binaların üzerine su atmaları için seslendi.

Yangının başlamasından en çok yarım saat sonra, zemin bel verir ve bina çökerken gürültülü bir çatırtı ve bir dalga halinde yükselen bir duman

patlaması oldu. Laurie, "Bodrumdaki o şeylerin de sonu böylece gelmiş oldu," dedi.

Arutha, "Aşağıda iyi adamlar da kalmıştı," derken yüzünde sert bir ifade vardı.

Jimmy görüntüye bakarken olduğu yere mıhlanıp kalmıştı, yüzü kurum ve kana bulanmıştı. Arutha elini çocuğun omzuna koydu. "Yine iyi iş basardın."

Jimmy'nin elinden gelen sadece başını sallamaktı. Laurie, "Kuvvetli bir içkiye ihtiyacım var. O leş kokusu asla burnumdan gitmeyecek," dedi.

Arutha, "Saraya dönelim. Bu geceki işimiz tamamlandı," dedi.

RESEPSİYON

JİMMY YAKASINI ÇEKİŞTİRDİ.

Saray Teşrifatçı Ustası Biran deLacy asasını kabul salonunun zeminine vurdu ve çocuk gözlerini hemen açtı. Yaşları on dört ile on sekiz arasında değişen, Arutha'nın maiyetindeki toprak beylerine Anita ile Arutha'nın yaklaşan düğününde yerine getirecekleri görevler hakkında talimatlar verilmekteydi. Ağır konuşan, tertemiz giysiler içindeki bir adam olan ihtiyar Usta, "Toprak Beyi James, kımıldamadan duramıyorsanız, sizin için faaliyet içeren bir görev bulmamız gerekecek; mesela sarayla konak yerleri arasında ulaklık yapmak nasıl olur?" dedi. Neredeyse duyulamaz bir inilti geldi; zira ziyarete gelen asiller birbirlerine sürekli önemsiz notlar gönderip duruyorlardı ve pek çoklarının kalacağı konak yerleri ise, asıl sarayın üç çeyrek mil uzağındaydı. Bu gibi bir görev günde on saat ara vermeden koşturmak anlamına geliyordu. Usta deLacy inlemenin mimarına dönerek, "Toprak Beyi Paul, belki siz de Toprak Beyi James'e katılmak istersiniz," dedi.

Herhangi bir yanıt almayınca, sözlerine devam etti. "Pekala. Akrabalarının onlara katılmasını bekleyenlerin bu gibi görevleri hepinizin sırayla üstleneceğini bilmesi gerekmektedir." Bu duyuruyla birlikte çocukların tümü inlediler, küfrettiler ve yerlerinde kıpırdandılar. Asa bir kez daha tahta zemine çarparak yüksek bir ses çıkardı. "Daha dük, kont ya da baron olmadınız! Bir iki gün çalışmak sizi öldürmez. Sarayda hizmetkarların, kapıcıların ve komilerin her isteğiyle ilgilenemeyeceği kadar çok kişi olacak."

Yeni çocuklardan başka bir tanesi, Karanın Sonu Baronu'nun en genç oğlu Toprak Beyi Locklear, "Efendim, hangilerimiz düğünde bulunacak?" dedi.

"Zamanı gelince, evlat, zamanı gelince. Hepiniz konukları büyük salondaki ve şölen salonundaki yerlerine götüreceksiniz. Tören sırasında

büyük salonun arka tarafında saygılı bir biçimde bekleyecek ve bu yüzden hepiniz düğünü göreceksiniz."

Bir içoğlanı odaya daldı ve Usta'ya bir not verdikten sonra yanıtını beklemeden koşarak uzaklaştı. Usta deLacy notu okuduktan sonra, "Kral onuruna verilecek davete hazırlanmam gerekiyor. Hepiniz bugün nerede olmanız gerektiğini biliyorsunuz. Kral ile Majesteleri bu öğleden sonra konsey salonuna kapandığında burada bir kez daha buluşacağız. Ve geç kalan herkes dıştaki konak yerlerine fazladan bir gün mesaj taşıyacak." Yürüyerek uzaklaşırken, "Yapacak o kadar iş, o kadar az zaman var ki," diye mırıldandığı duyulabiliyordu.

Çocuklar uzaklaşmaya başladılar, ama Jimmy gitmeye hazırlanırken arkasından biri, "Hey, yeni çocuk!" diye bağırdı.

Jimmy yanında bulunan iki kişiyle birlikte döndü, ama konuşanın gözleri Jimmy'ye dikilmişti. Jimmy yaklaşmakta olan durumu iyi bildiğinden bekledi. Toprak beyleri arasındaki konumu belirlenmek üzereydi.

Jimmy hareket etmeyince, kendisi de durmuş olan Locklear kendi kendisini işaret etti ve konuşana doğru tereddütlü bir adım attı. Uzun boylu, toy kemikli, on altı ya da on yedi yaşlarında bir delikanlı olan konuşmacı, çıkıştı; "Sen değil, çocuk. Şu herifi kastettim." Jimmy'yi işaret etti.

Konuşmacının üzerindeki üniforma hane toprak beyleriyle aynı kahverengi ve yeşil renkte olmasına rağmen, çocukların çoğundan daha iyi kesimliydi; kendi giysilerini kendisi diktirecek kadar varlıklı olduğu belliydi. Kemerinde kabzası mücevherlerle işlenmiş bir hançer vardı ve çizmeleri öyle bir parlıyordu ki, cilalı madenden yapılmışlardı sanki. Saçı saman rengiydi ve düzgün kesimliydi. Çocuğun ortamın daimi zorbası olacağını anlayan Jimmy gözlerini göklere doğru devirip içini çekti. Üniforması üzerine oturmuyordu, çizmeleri vuruyordu ve iyileşmekte olan yan tarafı sürekli kaşınıyordu. Zaten ters bir günündeydi. En iyisi bu işi çabucak bitirmek, diye düşündü.

Jimmy adı Jerome olan diğer çocuğa doğru yavaşça yürüdü. Jerome'un babasının Krondor sahilinin yukarısındaki bir kasaba olan Ludland'in Toprak Beyi olduğunu biliyordu; bu pek önemli bir unvan olmasa da, elinde tutan kişiye servet sağlıyordu. Jimmy önüne geldiğinde, "Evet?" dedi.

Jerome dudak bükerek, "Seni pek sevmiyorum, arkadaş," dedi.

Jimmy yavaşça gülümsedi, sonra aniden yumruğunu Jerome'un karnına gömdü. Daha uzun boylu olan çocuk iki büklüm olup yere yıkıldı. Bir an

kadar kıvrandıktan sonra bir homurtuyla ayağa kalktı. "Eh..." diye söze başladı, ama elinde bir hançerle önünde dikilen Jimmy'yi görünce durdu. Jerome kendi hançerini almak için kemerine uzandı ve orada hiçbir şey bulamadı. Aşağıya baktı, sonra da çılgınca etrafına bakındı.

"Galiba aradığın şey bu," dedi Jimmy neşeyle, hançeri mücevherli kabzasını gösterecek şekilde tutarak. Jerome'un gözleri irileşti. Jimmy hançeri bileğinin hızlı bir hareketiyle fırlattı ve bıçak Jerome'un çizmelerinin arasında yere saplanarak titremeye başladı. "Adım da 'arkadaş' değil.. Toprak Beyi James, Prens Arutha'nın Toprak Beyi."

Jimmy hızla salondan çıktı. Birkaç metre sonra Locklear adındaki çocuk ona yetişip yanında yürümeye başladı. "Bu yaptığın olağanüstü bir şeydi, Toprak Beyi James," dedi yeni çocukların diğeri. "Jerome yeni çocukların hepsine eziyet ediyordu."

Hiç de bunu kaldıracak bir ruh halinde olmayan Jimmy durdu. "Çünkü bunu yapmasına izin verdiniz, çocuk," dedi. Locklear geri adım attı ve özür kabilinden bir yanıt geveledi. Jimmy elini havaya kaldırdı. "Biraz bekle. Sana ters davranmak istemedim. Kafam meşgul. Bak, adın Locklear'dı, değil mi?"

"Arkadaşlarım bana Lock, der."

Jimmy çocuğu inceledi. Ufak tefek bir delikanlıydı; zamanla olacağı erkekten çok bir zamanlar olduğu bebeği andırıyordu hâlâ. İri gözleri maviydi ve bronz renkli bir teni, altın renkli tutamların içinden yol yol geçtiği kumral saçları vardı. Jimmy daha birkaç hafta öncesine kadar çocuğun babasının taşradaki kalesinin yakınlarındaki kumsalda halktan çocuklarla birlikte oyun oynamakta olduğunu biliyordu. "Locky," dedi Jimmy, "o ahmak canınızı sıkmaya başladığında, kasığına bir tekme sallayın. Bu aklını çabucak başına getirir. Bak, şimdi konuşamam. Gidip Kral'la tanışmam gerekiyor." Jimmy hızla uzaklaşarak salonda hayrete düşmüş bir çocuk bıraktı.

Jimmy kıpır kıpırdı, yeni tuniğinin sıkan yakasından nefret ediyordu. Jerome bir işe yaradıysa, o da ona kötü terziliğe katlanmak zorunda olmadığını göstermekti. Bulabildiği ilk fırsatta saraydan birkaç saatliğine sıvışacak ve şehrin muhtelif yerlerindeki üç zulasına uğrayacaktı. Orada kendisine bir düzine yeni tunik diktirtecek kadar altını vardı. Bu soylu olma meselesinin aklına hayaline bile gelmeyen dezavantajları vardı. "Senin neyin var, çocuk?"

Jimmy başını kaldırıp bakınca ak saçlı, uzun boylu bir adamın kısılmış gözleriyle karşılaştı. Adam Jimmy'yi deneyimli gözlerle süzdü ve Jimmy onun Arutha'nın Crydee'deki eski dostlarından biri, Kılıçustası Fannon olduğunu fark etti. Geçen gece akşam gelgitinde gemiyle gelmişti. "Şu berbat yakalık, Kılıçustası. Bu yeni çizmeler de ayağımı vuruyor."

Fannon başıyla doğruladı. "Eh, façayı düzgün tutmak lazım, rahat olsun olmasın. Şimdi, Prens geliyor."

Arutha sarayın büyük kapılarından çıkarak Kral'ı karşılamak üzere toplanmış kalabalığın ortasında durdu. Geçit töreninin yapıldığı alana geniş basamaklarla iniliyordu. Alanın ötesinde, geniş demir kapıların ardında, büyük şehir meydanı seyyar satıcı tezgâhlarından temizlenmişti. Krondorlu askerler şehirden geçip saraya varan yolun iki yanında uzun hatlar oluşturmuşlardı ve arkalarında Krallarını gözucuyla da olsa görmek için hevesli yurttaşlar vardı. Lyam'ın maiyetinin şehre yaklaştığı haberi daha bir saat önce gelmişti, ama vatandaşlar daha güneş doğmadan toplanmaya başlamıştı.

Çılgınca tezahüratlar Kral'ın yaklaştığını haber verdi ve iri, kestane renkli bir savaş atının sırtında ilk görünen Lyam oldu; Gardan şehir kumandanı sıfatıyla yanında at sürüyordu. Arkalarında Martin ile Doğu Krallığı'ndan gelen soylular, Lyam'ın Kraliyet Hane Muhafızları'ndan bir birlik ve iki süslü binek arabası geliyordu. Onları da Arutha'nın mızraklı askerleri izliyor, sütunun sonunu ise yük katarı çekiyordu.

Lyam basamakların önünde atının dizginlerini çekerken merasim boruları duyuldu. Arutha kardeşini karşılamak için merdivenlerden aceleyle inerken seyisler Lyam'ın atını almaya koştular. Gelenekler Krondor Prensi'nin yalnızca Kral'a ast, dolayısıyla da Krallık'taki en az hürmetkar soylu olmasını gerektirse de, iki kardeş birbirlerine sarılırken protokolün papucu dama atıldı. Lyam'ın ardından atından ilk inen Martin oldu ve bir anda üçü tek vücut oldular.

İki binek arabası merdivenlere yanaşırken Jimmy Lyam'ın yol arkadaşlarını tanıştırmasını izledi, İlk arabanın kapıları açıldı ve Jimmy görmek için kafasını uzattı. Fevkalade güzel bir genç kadın arabadan indi ve Jimmy takdirini sessizce başını sallayarak belirtti. Arutha'yı selamlayışına bakarak Jimmy bunun Prenses Carline olduğunu çıkardı. Jimmy Laurie'nin durduğu yere hızlı bir bakış attı ve ozanın yüzünde bariz bir taparcasına sevgiyle beklediğini gördü. Jimmy kendi kendisine kafa

salladı.- Evet, o Carline'di. Onun arkasından Jimmy'nin Rillanon Dükü Lord Caldric olduğunu talimin ettiği, ihtiyar bir soylu geliyordu.

İkinci binek arabasının da kapısı açıldı ve yaşı ilerlemiş bir kadın indi. Onun hemen arkasından tanıdık bir suret geliyordu ve Jimmy gülümsedi. Prenses Anita'yı görünce hafif kızardığını hissetti, zira bir zamanlar kıza fena halde kapılmıştı. Yaşça büyük olan kadın annesi Prenses Alicia olacaktı. Arutha onları selamlarken Jimmy Anita ve Arutha ile hep birlikte saklandıkları zamanı hatırladı ve sıkılganlık göstermeden gülümsedi.

"Sana ne oldu, Toprak Beyi?"

Jimmy bir kez daha başını kaldırıp Kılıçustası Fannon'u gördü. Heyecanını gizleyerek, "Çizmeler, efendim," dedi.

Fannon, "Onu anladık, evlat, ama biraz rahatsızlığa katlanmayı öğrenmen gerek. Öğretmenlerine saygısızlık etmek istemem, ama bir toprak beyi için pek iyi hazırlanmış sayılmazsın," dedi.

Jimmy gözlerini bir kez daha Anita'ya dikerek başıyla doğruladı. "Bu meslekte yeniyim, efendim. Geçen ay hırsızdım."

Fannon'un ağzı açık kaldı. Bir an sonra Jimmy onun kaburgalarına hafifçe dirsek atıp, "Kral geliyor," demekten büyük bir keyif aldı.

Fannon'un bakışları hemen önüne çevrildi; yılların askeri eğitimi dikkatini dağıtan tüm diğer etmenlerin üstesinden gelmişti. İlk yaklaşan yanında Arutha ile Lyam oldu. Martin, Carline ve diğerleri, rütbelerinin gerektirdiği sırayla onları izliyordu. Brian deLacy Arutha'nın maiyetinin üyelerini Kral'a takdim ediyordu ve Lyam birkaç kez protokolü hiçe sayarak birileriyle şiddetle el sıkıştı, hatta takdim edilenlerden birkaçını kucakladı. Batılı lordların çoğu Gediksavaşları'nda Lyam ile birlikte babasının komutası altında askerlik hizmetinde bulunan adamlardı ve onları taç giyme töreninden beri görmemişti. Lyam elini omzuna koyup, "İyi iş basardın, Volney. Batı Krallığı'nı geçen yıl iyi idare ettin," deyince Kont Volney mahcup olmuş göründü. Bu teklifsiz davranışlar soylulardan birkaçını üzmüştü, ama kalabalık bunlara bayıldı ve Lyam'in Kral değil de eski dostlarını selamlayan bir adam gibi davrandığı her defada çılgınca tezahürat ettiler.

Kral Fannon'un yanına gelince eğilmeye davranan ihtiyar askeri omzundan yakaladı. "Yo," dedi Lyam yalnızca Fannon, Jimmy ve Arutha'nın duyabileceği kadar alçak bir sesle, "sen böyle yapma, eski

öğretmenim." Lyam Crydee Kılıçustası'nı sıkı sıkı kucakladı ve yüksek bir kahkahayla, "Eh, Fannon Usta, evim nasıl? Crydee ne durumda?" dedi.

"Eh, Majesteleri, oldukça iyi durumda." Jimmy ihtiyar adamın gözlerinde hafif bir ıslaklık fark etti.

Sonra Arutha, "Bu genç teres maiyetimin en yeni üyesi, Majesteleri. Krondor Toprak Beyi James'i takdim edebilir miyim?" diyordu. Arutha kendi makamına el koyarken Usta deLacy havalara baktı.

Jimmy kendisine öğretildiği gibi eğilerek selam verdi. Lyam çocuğu geniş bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Namını duymuştum, Eliuzun Jimmy," dedi bir adım gerileyerek. "Her şeyimin üzerimde olduğunu kontrol etsem iyi olacak." Jimmy kıpkırmızı kesilirken Lyam abartılı üstünü başını yoklama hareketleri yaptı. Jimmy tam utanmanın doruğuna ulaşmıştı ki, Lyam'ın ondan yana bir bakış atıp göz kırptığını gördü. Jimmy de diğerleriyle birlikte güldü.

Sonra güldü ve kendisini gördüğü en mavi gözlere bakarken buldu ve yumuşak bir kadın sesi, "Sen Lyam'a bakma, Jimmy. İnsanlara takılmayı oldum olası sever," dedi. Kral'ın şakasından sonra gafil avlanan Jimmy kekelemeye başladı, sonra beceriksizce eğildi.

Martin, "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Jimmy," dedi ve çocuğun elini kavradı. "Sık sık kulağını çınlattık ve durumunun iyi olup olmadığını merak ettik."

Çocuğu kız kardeşine takdim etti. Prenses Carline Jimmy'ye başını salladı ve "Ağabeylerim ile Prenses Anita senden sitayişle bahsettiler. Nihayet seninle tanıştığıma sevindim," dedi. Sonra uzaklaştılar.

Bu sözler karşısında mahcup olan Jimmy onun arkasından bakakaldı. Arkasından biri, "Bir yıldır benim üzerimde bu etkiyi yapıyor," dedi ve Jimmy arkasını dönerek sarayın girişine doğru yaklaşırken kraliyet kafilesinin yanında yürümek için acele eden Laurie'yi gördü. Jimmy'nin Carline ve Martin'in sözleri karşısındaki şaşkınlığını çocuğun Prenses'in güzelliği karşısında yıldırım çarpmışa döndüğüne yoran ozan kalabalığa doğru seğirtirken çocuğa alnına dokunarak selam verdi.

Jimmy dikkatini yeniden yanından geçen soylulara ver-di ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Merhaba, Jimmy," dedi tam önünde duran Anita.

Jimmy eğilerek selam verdi. "Merhaba, Prensesim."

Anita Jimmy'nin gülümsemesine aynen karşılık verdi ve "Anne, lordum Caldric, size eski bir dostum olan Jimmy'yi takdim edeyim," dedi. Çocuğun tuniği gözüne takıldı, "Gördüğüm kadarıyla artık bir toprak beyi olmuş."

Jimmy Prenses Alicia ile Rillanon Dükü'nün karşısında bir kez daha eğildi. Anita'nın annesi elini verdi ve Jimmy onu beceriksizce tuttu. "Sana teşekkür etmek istiyordum, genç Jimmy, kızıma nasıl yardım ettiğini duydum," dedi Alicia-

Jimmy gözlerin üzerine dikildiğini hissedip kızardı. İçinde kısa yaşamının büyük bir bölümünde yardımını gördüğü palavracılıktan eser bulamıyordu. Anita, "Daha sonra görüşürüz," derken tek yapabildiği orada sıkılganlıkla durmaktı. Anita, annesi ve Caldric öne doğru ilerlediler. Jimmy sessiz bir hayret içinde kalakaldı. Krallık'ın diğer soyluları büyük salona doğru geçerken, başka herhangi bir tanıştırma olmadı. Kısa bir törenin ardından, Lyam kalacağı yere götürülmek üzereydi.

Derken birdenbire meydanda davul sesleri ve bağırışlar koparken insanlar saraya açılan ana caddelerin birini işaret ettiler. Kraliyet kafilesi durup bekledi, derken Lyam ile Arutha tekrar merdivene yürürken geçit resminin düzeni bozuldu ve soyluların geri kalanı etrafta koşuşturmaya başladılar. Kral ile Prens Jimmy ve Fannon'un durduğu yere yaklaştılar ve görüş alanlarına, her biri başının ve omuzlarının üzerinde leopar derisi giymiş bir düzine atlı asker girdi. Bu vahşi görünümlü adamlar eyerlerinin iki tarafına monte edilmiş davullarını çalarken kara derileri terle parlıyordu. Onların arkasından bir düzine leopar derisine bürünmüş, her biri omzunun üzerinden bükülen geniş, pirinç bir trampet çalan süvari geliyordu. Hem davulcular, hem de trampetçiler atlarını iki sıra haline getirdiler ve piyadelerden oluşan bir geçit resminin görüntüye girmesine izin verdiler. Askerlerden her biri sivri uçlu bir miğfer, örme zırh ve göğüs zırhı giymişti. Süvari pantolonlarını dizlerine kadar çıkan siyah çizmelerinin içine sokmuşlardı ve her biri üzerinde madeni bir kabartma süs olan yuvarlak bir kalkan ile kemerinde uzun bir eğri kılıç taşıyordu. Jimmy'nin arkasındaki biri, "Köpek askerler," dedi.

Jimmy Fannon'a, "Onlara neden böyle deniyor, Kılıçustası?" dedi.

"Çünkü Kesh'in kadim zamanlarında köpek muamelesi görüyor, birilerinin üzerine salınmalarının zamanı gelene dek halkın geri kalanından ayrı tutuluyorlardı. Şimdilerde böyle denmesinin nedeni, onlara fırsat

verirsen üzerine köpek sürüsü gibi üşüşecek olmaları. Onlar hoyrat tiplerdir, evlat, ama daha önce boylarının ölçüsünü almadık değil."

Köpek askerler yürüyerek yerlerini aldılar ve diğerlerinin geçmesi için yol açtılar. Eğri kılıçlarını çektiler ve ilk şekil görüntüye girerken selam durdular. Bu, Kral'dan daha uzun boylu ve daha geniş omuzlu, dev bir adamdı ve yayan geliyordu.

Abanoz teni parlak gün ışığını yansıtıyordu, zira belinden yukarıda yalnızca metal çivili bir yelek giymişti. Askerler gibi onun da üzerinde tuhaf pantolon ve çizmeler vardı, ama belinde bir eğik kılıcın yan boyunda olan bir kılıç vardı. Başı açıktı ve kalkan yerine süslü bir makam asası taşıyordu. Arkasından Jal-Pur'un çöl ahalisinin ufak, hızlı atlarına binmiş dört kişi geliyordu. Krondor'da ancak nadiren görülen, çöl adamlarına özgü giysiler giymiştiler -çivit rengi ipekten, dizlerine kadar inen önü iliklenmemiş kaftanlar, içinden görünen beyaz tunik ve pantolonlar, at binenlerin giydiği baldırlara kadar çıkan çizmeler ve yalnızca gözleri görülecek şekilde sarılmış mavi bezden baş örtüleri. Her biri belindeki kemerde, kabzası ve kını fildişinden olağanüstü bir güzellikte oyulmuş, hatırı sayılır uzunlukta bir tören hançeri taşıyordu. İriyarı, esmer adam basamakları çıkarken Jimmy adamın sesini duydu: "...dağlar titrer önünde. Yıldızlar bile yerlerinde durur ve güneş yükselmek için izin diler ondan. O İmparatorluk'un kudretidir ve burun deliklerinde eser dört rüzgar. O Güneş Vadisi Ejderi, Sükunet Doruklarının Kartalı, Jal-Pur'un Aslanı..." Konuşmacı Kral'ın arkasında Jimmy'yle birlikte durduğu yere yaklaştı ve dört adam atlarından inip peşinden merdiveni çıkarken yana çekildi. Adamlardan biri diğerlerinin önünden gidiyordu ve dev adamın söylevinin konusu olduğu belliydi.

Jimmy Fannon'a soran bakışlarla baktı ve Kılıçustası, "Kesh saray adabı," dedi.

Lyam ani bir öksürük krizine kapılıp ağzını elinin arkasına gizleyerek başını Jimmy'ye doğru çevirdi ve çocuk Kral'ın Fannon'un yorumuna kahkahalarla güldüğünü gördü. Kendini toplayan Lyam Kesh Saray Teşrifatçısı takdimini bitirirken bakışlarını öne doğru çevirdi. "...O halkı için bir vaha gibidir."

Kral'a döndü ve eğilerek selam verdi. "Soylu Majesteleri, Beni Serin Beyi, Jal-Pur Efendisi ve İmparatorluk Prensi, Yüce Kesh'in Adalar Krallığı

Elçisi, Ekselansları Abdur Rachman Memo Hazara Han'ı takdim etmekten büyük onur duyarım," dedi.

Yüksek düzeyli dört memur Kesh usulünde eğilerek selam verdiler; Elçi'nin arkasındaki üçü dizlerinin üzerine çökerek alınlarını bir an yere değdirdiler. Elçi sağ elini kalbinin üzerine koydu ve sol elini dışarı ve geriye uzatarak belinden öne eğildi. Hepsi doğruldular, sonra işaret parmaklarını yüreklerinin, dudaklarının ve alınlarının üzerine kısaca dokundurarak cömert bir yüreğe, doğru söyleyen bir dile ve hilekarlık barındırmayan bir zihne sahip olduklarını ifade eden bir jestte bulundular.

Lyam, "Jal-Pur Efendisi'ne sarayımıza hoş geldin, diyoruz," dedi.

Elçi yüzündeki örtüyü kaldırarak ağzı bir yarım gülümsemeyle bükülmüş, yaşlı, sıska ve sakallı çehresini ortaya çıkardı. "Soylu Ekselansları, İmparatoriçe Hazretleri, namı kutsansın, kardeşi olan Adalar'a selamlarını gönderiyor." Sesini alçaltarak, ekledi. "Ben daha az resmi bir giriş yapmayı yeğlerdim, Majesteleri, ama..." Başını Kesh Saray Teşrifatçısı'na doğru hafifçe eğip bu konularda hiç söz sahibi olmadığını belirterek omuzlarını silkti. "Adam despotun biri."

Lyam sırıttı. "Yüce Kesh'e sıcak selamlar ediyoruz. Her daim mamur olsun ve ihsanı artsın."

Elçi başını eğerek teşekkür etti. "Majesteleri'nin gönlü olursa, yoldaşlarımı takdim edebilir miyim?" Lyam başıyla hafifçe evetledi ve Keshli en soldaki adamı gösterdi. "Bu değerli kişi, baş yardımcım ve danışmanım, Benni- Tular Şerifi, Kamal Mişva Davut-Han Efendi. Bunlar da oğullarım, Beni Serin Şerifleri ve aynı zamanda şahsi korumalarım, Shandon ile Jehan-suz."

"Bize katılabildiğinize memnun olduk, lordlarım," dedi Lyam.

Usta deLacy sağa sola koşuşturan soylulara bir çekidüzen vermeye çalışırken, pazar meydanına çıkan farklı bir sokakta bir kargaşa daha patlak verdi. Kral ile Prens başlarını Usta'dan aldılar ve deLacy'nin eli havaya kalktı. İhtiyar adam, "Şimdi ne var?" dedi yüksek sesle, sonra da neredeyse kaybettiği dengesini çabucak yeniden kazandı.

Keshlilerinkinden bile gürültülü bir davul sesi duyulurken parlak giyimli şekiller görüş alanına girdiler. Gösterişli bir şekilde yürüyen atlar, yeşiller içindeki askerler geçidinin başını çekiyordu. Ama askerlerin her birinin kolunda, üzerinde tuhaf armalar çizilmiş, cırtlak maviden bir kalkan vardı. Yüksek sesli borazanlar, kulağa yabancı gelen, ama temposuna kayıtsız

kalamayan politonal bir melodi çalıyordu. Çok geçmeden meydanın kıyısındaki pek çok Krondor vatandaşı tempoya ellerini çırparak ya da doğaçlama dans ederek ayak uydurmuştu.

Binicilerin ilki sarayın önüne geldi ve sancağı rüzgarda dalgalandı. Arutha güldü ve Lyam'ın omzuna bir şaplak attı. "Bu Yabonlu Vandros ve Kasumi'nin LaMut'tan gelen Tsurani garnizonu." Derken uygun adım yürüyen piyadeler görüntüye girdi ve yüksek sesle şarkı söyledikleri duyuldu.

Tsuranili LaMut garnizonu Keshlilerin önüne gelince durdular. Martin, "Birbirlerini erkek kediler gibi süzmelerine baksana. Kalıbımı basarım iki taraf da diğerini sınamak için bir fırsatın üzerine atlayacaktır," diye gözlem yaptı.

Bu ihtimali komik bulmadığı bariz olan Arutha, "Benim şehrimde olmaz," dedi.

Lyam güldü. "Eh, görülecek bir manzara olurdu. Hey! Vandros!"

Yabon Dükü atıyla yaklaşıp yere indi. Merdivenden aceleyle çıkıp eğildi. "Geç kaldığım için affınızı diliyorum, Majesteleri. Yolda münasebetsiz bir durumla karşılaştık. Zun'un güneyine doğru giden bir goblin çetesine tesadüf ettik de."

"Sayıları kaçtı?" diye sordu Lyam.

"Taş çatlasa iki yüz."

Arutha, "Münasebetsiz durum, diyor. Vandros, Tsuranilerin arasında fazla kalmışsın," dedi.

Lyam güldü. "Kont Kasumi nerede?"

"Şimdi geliyor, Majesteleri." O konuşurken meydana binek arabalarının girdiği görüldü.

Arutha Yabon Dükü'nü kenara çekti ve, "Adamlarına şehir garnizonuyla birlikte konaklamalarını söyle, Vandros. Yakında olmalarını istiyorum. Onları yerlerine yerleştirdiğinde daireme gel, Brucal ve Kasumi'yi de yanında getir," dedi.

Vandros sesindeki ciddiyeti fark ederek, "Adamlar yerlerine yerleştirilir yerleştirilmez gelirim, Majesteleri," dedi.

Yabon'dan gelen binek arabaları merdivenlerin önünde durdu ve Lord Brucal, Düşes Felinah, Kontes Megan ve nedimeleri indiler. Gediksavaşları sırasında Tsurani ordusunun Kuvvet Lideri olan Kont Kasumi atından indi ve basamakları çabucak çıktı. Lyam ile Arutha'nın önünde eğildi. Vandros

çabucak kafilesini takdim etti ve Lyam, "Şu korsan Queg Kralı bin denizatının çektiği bir savaş kadırgasıyla gelmediği sürece, dinlenmeye çekileceğiz," dedi. Bir kahkaha atarak, Kral'ın geçit resmini düzene sokmak için boş yere uğraşan, neredeyse çılgına dönmüş Saray Teşrifatçı Ustası deLacy'nin yanından geçti.

Jimmy geride kaldı, zira zaman zaman Keshli tacirler görmüş de olsa, hayatında hiçbir köpek asker ya da Tsurani görmemişti. Bütün o pişkin tavırlarının altında, şehir ile şehir yaşamının dışındaki konularda hâlâ on dört yaşında bir çocuktu.

Kasumi'nin yarbayı adamlarının konaklama yerlerine yerleştirilmesi konusunda emirler veriyor, Kesh yüzbaşısı da aynını yapıyordu. Jimmy basamaklarda sessizce oturuyor, çizmelerini esnetmek için başparmaklarını oynatıyordu. Birkaç dakika-renkli Keshlilere baktı, sonra meydandan ayrılmak üzere bir araya toplanan Tsuranileri izledi. İki taraf da kesinlikle renkliydi ve Jimmy'nin fikrine göre, ikisi de aynı ölçüde vahşiydi.

Jimmy ayrılmak üzereydi ki, Keshlilerin arkasındaki acayip bir şey gözüne ilişti. Ne olduğuna karar vermeye çalıştı, ama başaramadı. Tuhaf bir dürtüye kapılarak basamaklardan inip hâlâ içtima dinlenmesinde olan Keshlilerin yanma indi. Derken olağanın dışında bir şeyler döndüğünü hissetmesine neden olan şeyi gördü. Keshlilerin arkasındaki kalabalığa karışan adam, Jimmy'nin öldü sandığı biriydi. Jimmy tüm varlığıyla sarsılmış, kıpırdayamaz haldeydi, zira insanların arasına karıştığını gördüğü kişi Gülen Jack'tL

Arutha odada volta atıyordu. Konsey masasının çevresinde Laurie, Brucal, Vandros ve Kasumi oturmaktaydı. Arutha Geceşahinleri'ne yapılan saldırıyı anlatmayı bitirmişti. Elinde bir mektup tutuyordu. "Bu, soruma cevaben Yüksekşato Baronu'ndan gelmiş. Bölgesinin kuzeyinde olağandışı etkinlikler olduğunu rapor ediyor." Arutha kağıdı yere bıraktı. "Görülme olaylarını, yerlerini ve geri kalanım da veriyor."

"Majesteleri," dedi Vandros, "bizim bölgemizde de bazı hareketler oldu, ama büyük ölçekli herhangi bir şey yoktu. Yabon'da Kara Kardeşler ve goblinlerin kurnaz olanları elf ormanlarının kuzey sınırlarını geçtikten sonra batıya dönerek garnizonlardan uzak durabiliyor. Göğün Gölü'nün batısından dolanarak keşif kollarımıza yakalanmamayı başarıyorlar. O bölgeye az sayıda birlik gönderiyoruz. Taş Dağı'ndaki elfler ve cüceler o alanda asayişi sağlıyor."

"Ya da sağladıklarını düşünmek istiyoruz," diye homurdandı Brucal. İhtiyar sabık Yabon Dükü istifa ederek makamını kızıyla evlenen Vandros'a bırakmıştı. Ama hâlâ iyi bir askeri beyindi ve tüm yaşamını moredhellerle savaşarak geçirmişti. "Yo, ufak çeteler halinde hareket ettikleri sürece, Kardeşler daha küçük olan geçitlerden neredeyse istedikleri gibi gelip geçebilir. Ticaret yollarını açık tutmaya yetecek kadar adamı da zorla buluyoruz zaten ve hâkim olmamız gereken yerler bundan çok daha geniş. Tek yapmaları gereken gece hareket etmek ve Hadati sınır köyleriyle belli başlı yollardan uzak durmak. Başka türlü düşünerek kendimizi kandırmayalım."

Arutha gülümsedi. "Burada olmanı bu yüzden istedim."

Kasumi, "Majesteleri, belki de durum Lord Brucal'ın söylediği gibidir. Son zamanlarda onlarla pek irtibatımız olmadı. Çeliğimizden usanıp ufak, çeteler halinde hırsızlama hareket ediyor olabilirler," dedi.

Laurie omuzlarını silkti. Yabon'da doğup yetişmiş olan Tyr-Soglu ozan, moredheller hakkında odadaki herkesten çok bilgi sahibiydi. "Arutha'yı öldürme teşebbüslerinde moredhellerin parmağı olduğunu gördüğümüz bir zamanda kuzeyde bütün bu tuhaf geliş gidişlere dair haberlerin olması dikkate alınması gereken bir durum."

"Şayet Krondor'da başlarını ezmenin yeterli olacağını düşünsem," dedi Arutha, "daha az sıkıntılı olacaktım. Bütün bunların ardında kimin olduğu esrarını çözene dek, sanırım Geceşahinleri'yle işimiz bitmedi. Saflarım yeniden toparlayıp bir tehdit haline gelmeleri aylar alabilir, ama ben dönecekleri kanısındayım. Ve burada otururken, Geceşahinleri ile kuzeyde olup bitenler arasında bir bağlantı olduğuna eminim."

Kapı çalındı, ardından Gardan içeri girdi. "Her yeri aradım, Majesteleri, ama Toprak Beyi James'i hiçbir yerde bulamadım."

Laurie, "Onu en son gördüğümde, Tsuraniler giriş yaparken Kılıçustası Fannon'un yanında, basamaklarda duruyordu," dedi.

Gardan, "Ben birlikleri salıverdikten sonra basamaklarda oturuyordu," dedi.

Yükseklerde bir pencereden bir ses, "Şimdi de başının üzerinde oturuyor," dedi.

Bütün gözler dönüp Arutha'nın odasına tepeden bakan yüksek kemerli bir pencerede oturan çocuğu gördü. Daha kimse bir şey diyemeden, çevik bir hareketle aşağı atladı.

Arutha'nın ifadesinde şaşkınlık ile eğlenme birbirine karışmıştı. "Çatıları keşfetmek istediğinde, merdivene ve... yardıma ihtiyaç duyacağını sanmıştım."

Jimmy'nin tavrı ciddiydi. "Beklemenin mantığını göremiyorum, Majesteleri, üstelik duvarlara tırmanmak için merdivene ya da yardıma ihtiyaç duyan ne biçim bir hırsızdır?" Arutha'nın yanına geldi. "Bu yer bir adamın kendisini saklayabileceği kancalar ve girintilerle dolu."

"Ama önce kişinin araziye girmesi gerekir," dedi. Gardan. Jimmy yüzbaşıya bu işin hiç zor olmadığını belli eden bir bakış atı. Gardan sessizliğe gömüldü.

Laurie bırakılan konuyu tekrar ele aldı. "Eh, Geceşahinleri'nin arkasında kimin olduğunu bilmesek de, hiç değilse burada, Krondor'da yok edildiler."

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Jimmy odaya göz gezdirerek. "Ama bu öğleden sonra, kalabalık dağılmaya başlamışken meydanda eski bir dostu gördüm. Gülen Jack."

Arutha Jimmy'ye dikkatle baktı. "Şakacılar'a ihanet eden o adamı ölü bıraktığını sanıyordum."

"Göğsünde çelik bir çivinin açtığı on beş santimlik bir delik olan bir adam ne kadar ölüyse, o da o kadar ölüydü. Ciğerlerinin yarısı eksikken ayağa kalkıp etrafta dolanmak zordur, ama kerhanede gördüklerimizden sonra, bu gece kendi mevta annem üzerimi örtmeye gelse dahi şaşırmam." Jimmy bir taraftan odayı arşınlarken, dalgın bir tavırla konuşuyordu. Hafiften tiyatrovari bir gösteriyle, "Aha!" dedi ve duvardaki dekoratif bir kalkanın ardındaki bir şeyi itti. Duvarın altmış santim genişliğinde ve doksan santim yüksekliğinde bir bölümü bir gıcırtıyla dönerek açıldı. Arutha açıklığın yanına gitti ve içeri baktı.

"Bu nedir?" diye sordu Jimmy'ye.

"Saraydaki pek çok gizli geçitten biri. Birlikte saklandığımız zamanlardan, Majesteleri, Prenses Anita'nın saraydan bir hizmetçi kızın yardımıyla nasıl kaçtığını anlatışını hatırlıyorum. Bir defasında 'bir geçitten geçtiğinden' bahsetmişti ve bugüne kadar bunu hiç düşünmemiştim."

Brucal odaya göz gezdirdi. "Bu baştaki iç kalenin ya da eklemelerin bir parçası olabilir. Evde ormanlara açılan bir kaçış deliğimiz vardı. Böyle bir şeye sahip olmayan bir kale bilmiyorum." Düşünceli bir hali vardı. "Bu geçitlerden daha başkaları da olabilir."

Jimmy gülümsedi. "Bir düzine ya da daha fazla. Çatıda biraz dolanırsanız, bazı çok geniş duvarlar ve geçitlerde tuhaf dönemeçler görürsünüz."

Arutha, "Gardan, bu geçitlerin karış karış haritalandırılmasını istiyorum. Bir düzine adam al ve bu geçidin nereye çıktığını ve başka nereye açılabileceğini öğren. Ve bak bakalım, kraliyet mimarının bu geçitlerin eski planlarda gösterilip gösterilmediğine dair bir fikri var mıymış," dedi.

Gardan selam verip gitti. Vandros'un çok sıkıntılı bir hali vardı. "Arutha, bütün bu işler arasında katillerin ve onlarla el altından çalışan Kara Kardeşler'in düşüncesine alışmaya pek zaman bulamadım."

"Şölenler başlamadan bu konuşmayı yapmak istemem bundan." Arutha oturdu. "Saray yabancılarla dolu. Gelen her bir soylunun maiyetinde onlarca insan olacaktır. Kasumi, anahtar konumlardan tümüne Tsuranilerini yerleştirmeni istiyorum. Onların aralarına casus sokmak imkansız olur ve hiçbir kusurları yoktur. Gardan'la birbirinizden haberli olun; gerekirse sarayın merkezi bölümünün içinde sadece Tsuraniler, Crydee'den tanıdığım adamlar ve şahsi muhafızlarım olsun." Jimmy'ye, "Aslında bu ufak haylazlığın için seni kayışla dövdürmem gerekir," dedi. Jimmy kasıldı; derken Arutha'nın gülümsediğini gördü. ."Ama bunu deneyen kişinin çabasına karşılık kaburgalarının arasına bir hançer yiyeceğine kalıbımı basanın. Toprak Beyi Jerome ile karşı karşıya geldiğiniz olayı duydum."

"O mAnitafa herif kendisini çöplüğün horozu sanıyor."

"Eh, babası epey bozulmuş ve zeametimin en önemli üyesi olmamakla birlikte, kesinlikle sesi çok çıkıyor. Bak, bırak Jerome istediği kadar horozlansın. Bu andan itibaren, yakınımda dur. Usta deLacy'ye ben aksini söyleyene dek görevlerinden muaf olduğunu söylerim. Ama Gardan'a ya da bana çatıya çıktığını haber vermediğin sürece, sinsi sinsi gezinmelerini kontrol altına al. Muhafızlarımdan pimpirikli olanlarından biri seni tanıyana kadar bir ok yiyebilirsin. Fark etmemişsindir, diye söylüyorum, son zamanlarda buralarda ortam biraz gergin."

Jimmy bu alayı duymamış gibi yaptı. "Adamın önce beni görmesi gerekir, Majesteleri."

Brucal masaya bir şaplak attı. "Pabuç gibi de dili var mübareğin," dedi bir kahkaha atıp takdir dolu bir kafa sallayışla.

Arutha da gülümsedi. Genç serseriye kızgın kalmakta zorlanıyordu. "Yeter. Gelecek hafta için davetlerimiz ve şölenlerimiz var. Belki de

endişelerimiz boşunadır ve Geceşahinleri'nin kökü kurumuştur."

Laurie, "Ümit edelim de öyle olsun," dedi.

Arutha ile konukları daha fazla konuşmadan kendi odalarına çekildiler.

"Jimmy!"

Jimmy döndü ve Prenses Anita'nın koridorda, yanında Gardan'ın muhafızlarından ikisi ve iki nedimesi ile birlikte ona doğru geldiğini gördü. Prenses ona yetişince Jimmy eğilerek selam verdi. Anita elini uzattı ve çocuk Laurie'den öğrendiği şekilde, bu eli tuttu ve hafifçe öptü.

Tekrar yürümeye başladıklarında Anita, "Tam bir küçük saraylı olmuşsun," diye gözlemini belirtti.

"Anlaşılan kader benimle ilgilenmeye başladı, Prensesim. Hiçbir zaman Şakacılar'da erk sahibi biri, belki bir sonraki Dürüst Adam olmanın üzerinde bir ihtirasım olmamıştı, ama şimdi yaşamımın önünde çok daha engin ufukların açıldığını görüyorum."

Nedimeleri ağızlarına örttükleri ellerinin ardında fısıldarken Anita gülümsedi. Jimmy Prenses'i önceki gün Krondor'a geldiğinden beri görmemişti ve bir kez daha içinde geçen yılki sızıyı hissetti. Çocuksu sevdasını geride bırakmıştı, ama hâlâ Anita'dan çok hoşlanıyordu.

"Öyleyse artık ihtiras sahibi mi oldun, Eliuzun Jimmy?"

Jimmy şakacıktan azarlayan bir ses tonuyla, "Krondor Toprak Beyi James, Majesteleri," dedi ve beraberce güldüler. "Bakın, Prensesim: Bu Krallık'ta değişimlerin olduğu bir zaman. Tsuranilere karşı verilen, uzun süreli savaş bizi makam sahibi pek çok adamdan yoksun bıraktı. Dük Volney Şansölye makamına vekalet ediyor; Salador ile Bas-Tyra'dâ da hâlâ Dük yok. Sahibi olmayan üç dukalık! Zekası ve yeteneği olan bir adamın böylesi bir ortamda yükselmesi mümkün görünüyor."

Anita, "Bir planın mı var?" diye sordu; çocuğun densizliğinden duyduğu keyif yeşil gözlerinden ve gülümsemesinden açıkça anlaşılıyordu.

"Daha değil, en azından tam anlamıyla değil, ama bir gün Toprak Beyi'nden öte bir şey olma ihtimalini görebiliyorum. Hatta belki... Krondor Dükü."

"Krondor Prensi'nin Başdanışmanı mı?" dedi Anita şaşırmış gibi yaparak.

Jimmy göz kırptı. "Hatırlı yakınlarım var. Prensin nişanlısının yakın bir arkadaşıyım." İkisi de güldüler.

Anita Jimmy'nin koluna dokundu. "Burada bizimle olman iyi olacak. Arutha'nın seni böyle çabuk bulmasına memnun oldum. Bunun kolay

olmayacağını düşünüyordu."

Jimmy adımını şaşırdı. Arutha'nın Anita'ya katilden bahsetmeyeceği aklına hiç gelmemişti, ama şimdi öyle olduğunu anlıyordu. Elbette, diye düşündü Jimmy, düğüne boş yere gölge düşürmek istemeyecekti. Çabucak kendini topladı. "Daha çok kazayla oldu. Majesteleri beni aradığından hiç bahsetmemişti."

"Krondor'dan ayrıldıktan sonra Arutha'yla benim senin için ne kadar endişelendiğimizi bilemezsin. Seni son gördüğümüzde, rıhtımda Guy'ın adamlarından kaçıyordun. Senden hiç haber alamadık. Lyam'ın taç giyme törenine giderken Krondor'dan öyle hızla geçtik ki, senin başına ne geldiğini öğrenme fırsatımız olmadı. Lyam Trevor Hull ile adamlarını affettiğine ve bize yardım etmeleri karşılığında simsariye verildiğine dair ilamlar gönderdi, ama Jimmy'nin başına ne geldiğini kimse bilmiyordu. Arutha'ya soruşturmaya hemen başlayacağına dair söz verdirdim. Seni henüz toprak beyi yapacağını sanmıyordum, ama senin için planları olduğunu biliyordum."

Jimmy sahiden duygulanmıştı. Bu duydukları Arutha'nın daha önceki, daha şimdiden dost olduklarını düşündüğüne dair sözlerine yeni bir anlam katıyordu.

Anita durarak kapıyı işaret etti. "Bir giysi provasına gitmem gerekiyor. Gelinliğim bu sabah Rillanon'dan geldi."

Uzanıp Jimmy'nin yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Şimdi gitmem gerekiyor."

Jimmy tuhaf ve korkutucu derecede güçlü duygularla boğuşuyordu. "Majesteleri... burada olduğuma ben de seviniyorum. Harika zaman geçireceğiz."

Anita güldü ve nedimeleriyle birlikte kapıdan geçti; muhafızlar ise dışarıda mevzilendiler. Jimmy kapı kapanana kadar bekledikten sonra neşeli bir ezgi mırıldanarak uzaklaştı. Yaşamının son birkaç haftasını düşündü ve katiller ile sıkı çizmelere rağmen, mutlu olduğu kanısına vardı.

Bir köşeden dönüp daha az kullanılan bir koridora çıkınca durdu. Önündeki yan gölgelerin içindeki bir çift parıldayan göze bakarken hançeri hemen eline yerleşti. Derken bir burun çekme sesiyle birlikte neredeyse için için yanan gözlerin sahibi ağır aksak dışarı çıktı. Yeşil pullarla kaplı yaratığın cüssesi aşağı yukarı ufak bir tazınınki kadardı. Kafası timsahı andırıyordu, burnu yuvarlaktı ve geniş kanadan sırtında katlanmıştı. Uzun,

yılAnitavi boynu sayesinde yaratık aynı derecede uzun olan kuyruğunun ötesinden, "Fantus!" diye ünleyen genç bir sese doğru başını çevirdi.

Hepi topu altı yaşında, ufak bir çocuk hızla gelip kollarını yaratığın boynuna doladı. Başını kaldırıp siyah, ciddi gözleriyle Jimmy'ye baktı ve "Size zarar vermez, efendim," dedi.

Jimmy hançerini tutarken kendini birden acayip hissetti ve onu çabucak kaldırdı. Yaratığın tuhaf da olsa, bir tür evcil hayvan olduğu belliydi. "Ne diye seslendin ona?"

"Ona mı? Fantus. O benim dostumdur ve çok akıllıdır. Bir sürü şey bilir."

"Herhalde öyledir," dedi yaratığın bakışlarından hâlâ biraz huzursuz olan Jimmy. "Ne o?"

Çocuk Jimmy'ye cehaletin yaşayan bir tecessümüymüşçesine baktı, ancak, "Bir ateş ejderi. Buraya yeni geldik ve evden buraya kadar bizi izledi. Biliyorsun, uçabiliyor," dedi. Jimmy başını sallamakla yetindi. "Geri dönmemiz gerekiyor. Odamızda değilsek annem kızar." Çocuk başka tek laf etmeden yaratığı çekiştirerek uzaklaştı.

Jimmy tam bir dakika boyunca yerinden kımıldamadı, sonra da tanık olduğu sahneyi doğrulayacak biri var mı diye etrafına bakındı. Şaşkınlığını bir omuz silkişiyle savuşturan çocuk hırsız yürümeye devam etti. Biraz sonra tıngırdatılan kopuz tellerinin sesini duydu.

Jimmy koridordan ayrıldı ve Laurie'nin kopuzunu akort etmekte olduğu, geniş bir bahçeye girdi. Çocuk bir saksının kenarına oturup bağdaş kurdu ve "Bir ozana göre, acıklı bir halin var," dedi.

"Ben acıklı cinsten bir ozanım." Laurie gerçekten de her zamanki canlı halinden kötü duruyordu. Kopuzunun telleriyle oynadı ve ağırbaşlı bir ezgi tutturdu.

Birkaç dakika sonra Jimmy, "Bu mersiye yetsin artık, ozan. Bunun bir kutlama zamanı olması gerekiyor. Ne oldu da astın böyle suratını?"

Laurie başını bir yana devirerek içini çekti. "Anlamak için biraz küçüksün-"

"Hah! Bir dene bakalım," diye sözünü kesti Jimmy.

Laurie kopuzunu bir kenara koydu. "Sorun Prenses Carline."

"Seninle hâlâ evlenmek istiyor, değil mi?" Laurie'nin ağzı açık kaldı. "Nasıl?"

Jimmy güldü. "Soyluların arasında çok kalmışsın, ozan. Ben bütün bu işlerde yeniyim. Hizmetkarlarla nasıl konuşulur, hâlâ biliyorum. En

önemlisi de, dinlemeyi biliyorum. Rillanon'dan gelen o kızlar buradakilere: Prenses Carline'le arandakileri anlatmak için çatlıyordu. Bayağı bir havadis oldunuz."

Laurie Jimmy'nin neşesinden etkilenmemiş gibiydi. "Hikayenin tamamını duymuşsundur herhalde?"

Jimmy kayıtsız bir tavır takındı. "Prenses bir mükafat sayılır, ama şahsen ben bir kerhanede büyüdüğüm için kadınlar hakkındaki görüşlerim daha az... idealleştirilmiş." Anita aklına geldiğinde sesi biraz alçaldı. "Yine de, prenseslerin geri kalanlardan farklı göründüğünü teslim etmem gerekiyor."

"Bunu fark etmen iyi olmuş," diye yorum yaptı Laurie ters ters.

"Eh, bu kadarını söyleyebilirim: Senin Prensesin gördüğüm kadınların en güzeli; ve sosyete orospularının daha pahalı olanları -ki bazıları harbiden olağanüstüdür- dahil pek çok kadın gördüm. Tanıdığım adamların pek çoğu onun dikkatini çekmek için pek sevgili analarını satardı. Bu durumda, senin derdin ne?"

Laurie bir dakika boyunca çocuğu süzdü. "Benim derdim şu soylu olma meselesi."

Jimmy içten bir hayretle güldü. "Ne derdiymiş bu? Tek yapacağın ona buna emir yağdırıp suçu başkalarına atmak."

Laurie güldü. "Arutha ile Lyam'ın seninle aynı fikirde olacağından kuşkuluyum."

"Eh, krallarla prensler farklı türdendir, ama buradaki soyluların pek çoğu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İhtiyar Volney akıllı biri, ama o da zaten burada olmaya pek meraklı değil. Geri kalanlar sadece önemli olmak istiyor. Hay canına be ozan, onunla evlensen iyi olur. Soya faydan dokunur belki."

Laurie Jimmy'ye oyunbaz bir yumruk savururken kendisi de gülen terbiyesiz genç gülerek ve kolaylıkla eğilip yumruğu savuşurdu. Üçüncü bir kahkaha Laurie'nin dönmesine neden oldu.

Sade kesimli, kaliteli giysiler içindeki kısa boylu, ince yapılı bir adam durmuş, olan biteni izliyordu. Laurie, "Pug!" diye imleyerek ayağa fırlayıp adamı kucakladı. "Ne zaman geldin?"

"Yaklaşık iki saat önce. Arutha ve Kral'la kısa bir görüşmem oldu. Şimdi Kont Volney'le birlikte bu akşamki karşılama şöleninin hazırlıklarını konuşuyorlar. Ama Arutha tuhaf bir şeylerin olup bittiğine dair bir imada bulundu, ben de seni aramayı önerdim."

Laurie oturmasını işaret edince Pug Jimmy'nin yanına çöktü. Laurie onları tanıştırdı, sonra, "Anlatacak çok şey var, ama önce: Katala ile oğlan nasıl?" dedi.

"İyi. Katala şimdi odamızda, Carline'le dedikodu yapıyor." Prenses'in adı geçince Laurie yine melül bir ifadeye büründü. "William da Fantus'un peşinden bir yerlere kaçtı."

"O şey size mi ait?" diye bağırdı Jimmy.

"Fantus mu?" Pug güldü. "Demek onu gördün. Yo, Fantus hiç kimseye ait değildir. İstediği gibi gelir gider; hiç kimsenin izni olmadan burada bulunmasının nedeni de bu zaten."

Laurie, "DeLacy'nin konuk listesinde olduğunu sanmam. Bak, en iyisi seni önemli konularda bilgilendireyim," dedi. Pug Jimmy'den yana bir bakış attı ve Laurie, "Buradaki bela membarı en baştan beri işin tam ortasında. Zaten bilmediği hiçbir şey duyması mümkün değil," dedi.

Laurie olup biteni anlatırken Jimmy de ozanın atladığı birkaç parça bilgiyi ekledi. Bitirdiklerinde Pug, "Bu ölü çağırıcılık meselesi kötü bir şey. Söylediğiniz hiçbir şey karanlık güçlerin iş başında olduğuna delalet etmeseydi bile, bu tek başına yeterdi. Bu büyücülerden çok rahiplerin sahasına girer, ama Kulgan'la ben size elimizden geldiğince yardım ederiz," dedi.

"Öyleyse Kulgan da Yıldızlimanı'ndan geldi?"

"Onu zapt etmek mümkün değildi zaten. Arutha onun öğrencisiydi, unuttun mu? Üstelik bunu asla itiraf etmese de, Rahip Tully'yle yaptığı ağız dalaşlarını özlediğini sanıyorum. Ve Rahip Tully'nin Arutha'nın nikah törenini yöneteceğine şüphe yok. Sanırım Kulgan şimdi de orada, Tully'yle kavga ediyor."

Laurie, "Tully'yi görmedim, ama bu sabah Rillanon'dan Kral'ın kafilesinden daha ağırbaşlı bir tempoyla yolculuk edenlerin arasında olacaktı. Yaşı yüzünden işlerin sessiz sakin olmasını yeğliyor."

"Artık seksen yaşını geçmiş olmalı."

"Doksana daha yakın, ama bir adım olsun geri düşmüşlüğü yok. Rillanon'da sarayın etrafındaki halini bir görmen lazım. Bir toprak beyi ya da içoğlanı derslerinde başarısız olmayıversin, hemen laflarıyla çocuğun sırtını dağlıyor."

Pug güldü. Derken, sonradan aklına gelmiş gibi, "Laurie, Garline ile aranda işler nasıl?" dedi.

Laurie inledi ve Jimmy kıkırdamasını gizledi. "Sen ortaya çıktığında bunu konuşuyorduk. İyi mi kötü mü bilmiyorum."

Pug’ın kara gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi. "Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum, dostum. Crydee'deki çocukluğumuzda... Kelewan'dan Midkemia'ya dönersek sizi tanıştıracağım sözünü bana unutturmayan sendin, hatırla." Başını iki yana salladı ve bir kahkaha atarak ekledi; "Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek güzel."

Jimmy banktan fırlayarak kalktı. "Eh, ben gitsem iyi olacak. Seninle tanıştığıma memnun oldum, büyücü. Neşelen, ozan. Ya Prenses'le evlenirsin ya da evlenmezsin." Bir koşu uzaklaşarak Laurie'yi Pug'ın kahkahası eşliğinde bu cümledeki bilgeliği çözmeye çalışır halde bıraktı.

NİKAH

JİMMY BÜYÜK SALONU ARŞINLIYORDU.

Prens'in taht odası hazırlanmaktaydı ve toprak beylerinin geri kalanı son dakika rötuşları uygulanırken içoğlanlarıyla kapıcıların faaliyetlerine gözetmenlik etmekle meşguldüler. Herkesin aklı bir saatten az bir süre içinde gerçekleşecek olan törendeydi. Jimmy görevlerinden azat edilmesinin bedelinin yapacak hiçbir şeyi olmaması anlamına geldiğini keşfetti ve Arutha kesinlikle o sıralarda ayak altında dolaşmasını istemeyeceğinden, kendi kendini oyalamaya terk edildi.

Jimmy tüm o heyecanın arasında pek az kişinin Prens'in geçmişte karşı karşıya kaldığı tehlikeleri aklında tuttuğu duygusunu bir türlü üzerinden atamıyordu. Söğütler Evi'nde bulunan dehşetler düğün çiçekleriyle şölen flamalarının ardında gizlenmişti.

Jimmy Toprak Beyi Jerome'un attığı kara, yan bakışı fark etti ye sinirlenerek yaşça büyük çocuğa doğru tehditkar bir adım attı. Koca bir düğün çelengi taşımakta olan Toprak Beyi Locklear, çelengi dikkatle inceleyen bir Tsuranili muhafızın yanından geçti. Tüm toprak beyleri arasında, Jimmy'ye en ufak dostluk belirtisi gösteren bir tek Locky vardı. Geri kalanlar ya ilgisiz ya da düpedüz düşmandı. Hep en önemsiz konularda gevezelik etme alışkanlığında olmasına rağmen, Jimmy kendisinden küçük olan çocuğu seviyordu. O en küçük çocuk, diye düşünüyordu Jimmy, annesinin kuzusu. Sokaklarda beş dakika hayatta kalamazdı. Yine de Jimmy'nin can sıkıcı bir güruh addettiği diğerlerinden bir gömlek üstündü. Jimmy'nin onlardan aldığı yegane keyif, acınası çokbilmiş halleriydi. Yo, Arutha ile arkadaşları; müstehcen şakalar, hizmetçi kızlardan biri ya da diğeri hakkında açık saçık spekülasyonlar yapan ve ufak entrikalar çeviren toprak beylerinden çok daha ilginç tiplerdi. Jimmy Locky'ye el salladı ve başka bir kapıya yöneldi.

Kapıcılardan biri o anda çıkmakta olduğundan kapıdan geçmek için bekledi. Adamın yükünden ufak bir çiçek demeti düştü. Jimmy onu almak için eğildi. Demeti kapıcıya verirken kafasında aniden bir şimşek çaktı. Tomurcuklar, beyaz krizantemler, hafif amber bir ışıkla parlıyordu.

Jimmy omzunun ardından yukarı baktı. Dört kat yukarıda, odanın yüksek kemerli tavanı, geniş, vitraylı pencerelerle bölünmüştü; güneş panellerin tam arkasında olmadıkça renkleri ayırt edilemiyordu. 'Bir şey olması gerektiği gibi değil' yumrusu kaşınmakta olduğundan Jimmy pencereleri inceledi. Derken anladı. Her bir pencerede, en çok bir buçuk iki metre derinliğinde, sessiz bir katilin rahatça saklanabileceği genişlikte bir kubbe girintisi vardı. Ama insan oraya nasıl çıkabilirdi ki? Salonun tasarımı camların silinmesi için yapı iskelesi gerektirecek cinstendi ve oda son birkaç gün neredeyse hiç boş kalmamıştı.

Jimmy salondan çabucak ayrılarak bağlantılı bir koridordan yürüdü ve Prens'in büyük salonunun yanında uzanan bir teras bahçesinden geçti.

Uzaktaki duvar ile ana saray kompleksi arasında devriye gezen bir çift muhafız yaklaştı ve Jimmy onları durdurdu. "Haberi yayın. Büyük salonun üzerinde biraz etrafı kolaçan edeceğim."

Muhafızlar birbirlerine baktılar, ama Yüzbaşı Gardan, çatılarda dolanırken görülürse yabancı toprak beyine ilişilmemesi emrini vermişti. Muhafızlardan biri selam verdi. "Oldu bil, Toprak Beyi. Duvarlardaki okçuların seni hedef tahtası olarak kullanmaması için haber yollayacağız."

Jimmy büyük salonun yan duvarı boyunca ileri geri yürüyordu. Bahçe ana kapıdan girildiğinde salonun sol tarafında kalıyor, duvarları gördüğünü varsayarak, diye düşündü. Şimdi, ben bir katil olsam, nereye tırmanmak isterdim? Jimmy etrafı çabucak kolaçan etti ve bağlantılı salonun dış duvarı boyunca yükselen bir parmaklık gördü. Oradan bağlantılı salonun çatısına çıkmak çocuk oyuncağıydı, sonra da...

Jimmy düşünmeyi kesip harekete geçti. Nefret ettiği cafcaflı çizmelerini bir tarafa atarken duvarların gruplaşma şeklini inceledi. Parmaklığa aceleyle tırmandı ve bağlantılı salonun çatısını koşarak geçti. Oradan çevik bir hareketle büyük salonun kenarı boyunca uzanan alçak bir tirize sıçradı. Hayret veren bir atiklikle hareket ederek, yüzünü taşlara yakın tutarak büyük salonun uzak ucuna doğru süründü. Köşeye kadarki yolu yarıladığında başını kaldırıp baktı. Bir kat yukarısında pencerelerin altları onu bekliyordu, baştan çıkaracak kadar yakındılar. Ama Jimmy daha iyi bir

tırmanma pozisyonuna ihtiyaç duyduğunu biliyordu ve salonun son üçte birlik kısmına gelene dek sürünmeye devam etti. Burada, salonun Prens'in podyumuna ayrılmış bölümünün dışında, bina çan şeklinde genişleyerek Jimmy'ye yakın durduğu duvara dik açı yapan fazladan altmış santimlik duvar sağladı. İnsanın bu açıyı kullanarak kendisini yukarı çekmesi artık mümkündü. Jimmy parmakları taşların arasında bir çatlak bulana kadar duvarı yokladı. Deneyimini bir avantaj olarak kullanarak ayak başparmaklarıyla başka bir girinti ararken ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. İki duvarın yaptığı açılı bölümde yerçekimine kafa tutar gibi görünerek ağır ağır tırmandı. Bu topyekün konsantrasyon gerektiren, güç bir işti, ancak ona sonsuz gibi gelen bir sürenin sonunda yukarı doğru uzandı ve parmakları pencerelerin altındaki çıkıntıyı tuttu. Ancak otuz santim genişliğinde olmasına rağmen çıkıntı ölümcül olabilecek bir engeldi, zira herhangi bir kayma sonucunda Jimmy dört kat aşağı çakılarak can verebilirdi. Jimmy yukarı uzandı, çıkıntıyı sıkı sıkı tuttu ve diğer elini bıraktı. Bir an tek eliyle sallandı, sonra ötekiyle yukarı uzanıp tek bir ustalıklı çekişle bacaklarından birini çıkıntıya attı.

Dar çıkıntının üzerinde ayağa kalkan Jimmy pavyonun arka kısmının üzerinde kalan köşeyi döndü, yüzünü pencereye çevirdi ve baktı. Camdaki tozları sildi ve önünde durduğu pencere ve az önce terk ettiği duvardaki başka bir pencereden görülen güneşin ışığıyla bir an kör oldu. Ellerini gözlerine siper ederek gözlerinin içerideki karanlığa tekrar alışmasını bekledi. Güneşin açısı değişene kadar bunun kolay olmayacağını düşündü. Derken Jimmy camın parmaklarının altında hareket ettiğini hissetti ve birdenbire güçlü eller ağzıyla boğazını kavradı.

Ani saldırı karşısında nutku tutulan Jimmy bir an donup kaldı ve mücadele etmeye başladığında fazlasıyla sıkı tutulmaktaydı. Başının yan tarafına inen bir darbeyle sersemledi ve dünya dönmeye başladı.

Görüşü nihayet berraklaştığında Jimmy önünde Gülen

Jack'in hırlayan suratını gördü. Şakacı sağ olmakla kalmayıp, saraydaydı ve yüzündeki ifadeye ve yakındaki arbalete bakılırsa da, öldürmeye hazır ve hevesliydi. "Demek öyle, seni ufak piç," diye fısıldadı Jimmy'nin ağzına tıkadığı bezi ayarlarken, "ait olmadığın yerlerde boy gösterişin artık çok oldu. Hemen buracıkta bağırsaklarını dökerdim, ama birinin aşağıya damlayan kanı fark etmesini göze alamam." Kubbedeki, camla salonun üzerindeki boş alan arasındaki kısa mesafede hareket etti. "Ama iş

bittiğinde, oraya gideceksin, evlat." Salonun zeminini işaret etti. Jimmy'nin elleriyle ayak bileklerinin etrafındaki ipleri acı verecek kadar sıktı. Jimmy sesini çıkarmaya çalıştı, ama sesi aşağıdaki konukların konuşmasının uğultusu arasında yitip gitti. Jack Jimmy'nin kafasına çocuğun duyularını sersemleten bir darbe daha vurdu. Karanlık onu avucuna almadan hemen önce Jimmy Jack'in aşağıdaki salonu incelemek üzere döndüğünü gördü.

Jimmy bilinmeyen bir süre baygın yattı, zira aklı başına geldiğinde, salona giren rahiplerin terennümünü duyabiliyordu. Kral, Arutha ve sarayın diğer üyelerinin Rahip Tully ve diğer rahiplerin yerlerini almalarından hemen sonra içeri gireceğini biliyordu.

Jimmy içinde çoğalan paniği hissetti. Görevden azledildiğinden, ânın heyecanında kimse yokluğunu fark etmeyecekti. Jimmy debelendi, ama Jack bir Şakacı olduğundan, iplerinden kurtulmasını nasıl zorlaştıracağım biliyordu. Zamanı ve etini sıyırıp biraz kan kaybetmeye isteği olduğu sürece Jimmy kendini eninde sonunda iplerden kurtaracaktı, ama zaman halihazırda kıymetli bir şeydi. Verdiği mücadeleler sayesinde ancak konumunu pencereyi görecek şekilde değiştirmeye muvaffak oldu. Pencereyle oynanarak tek bir geniş camı panelin yana kaydırıldığını fark etti. Birisi bu pencereyi günler öncesinden hazırlamıştı.

Aşağıdan gelen şarkıdaki bir değişiklik Jimmy'ye Arutha ile diğerlerinin yerlerini aldıklarını ve Anita'nın koridordaki uzun yürüyüşüne başladığını haber verdi. Çocuk iplerinden kurtulmanın ya da aşağıdakileri uyarmaya yetecek kadar ses çıkarmanın bir yolunu bulmak için deli gibi etrafına bakındı. Şarkı salonu, arbede seslerini bile örtecek kadar yüksek bir sesle doldurduğundan Jimmy cama tekme atmak kadar cılız bir denemenin ancak Jack'in kafasına bir tekme atmasına yarayacağını biliyordu. Jimmy şarkıdaki bir este yakınlarda birinin hareket ettiğini duydu ve Jack'in arbalete bir ok yerleştirdiğini anladı.

Şarkı durdu ve Jimmy gelin ve damada talimatlarını vermeye başlayan Tully'nin sesini duydu. Jack'in podyuma nişan aldığını gördü. Jimmy dar pencere alanında ikiye katlanmış bir haldeydi, çömelmiş durumdaki Jack yüzünden geriye yaslanmak zorunda kalmıştı. Jack gözlerini kısmaya başlarken çocuğa hızlı bir bakış attı. Jimmy bir an hedefini vurmak ya da Jimmy'yi susturmak arasında bariz bir kararsızlık yaşayarak duraklayan Jack'e tekme dahi atamadı. Bütün debdebesine rağmen törenin kendisi kısa

olduğundan Jack çocuğun kendisini daha birkaç saniye rahatsız edemeyeceğine güvenip riske atılmaya razı görünüyordu.

Jimmy gençti, zindeydi ve Krondor çatılarında dolanarak geçirdiği yıllar sayesinde fevkalade bir akrobattı. Düşünmeden harekete geçti ve kafasıyla ayaklarını kubbenin yanına verip bedeninin tamamını bir kemer oluşturacak şekilde esnetti.-Yarı yuvarlanıp yarı salto atarak birden sırtını pencereye vererek oturmayı başardı. Jack bir kez daha dönüp çocuğa baktı ve sessizce küfretti. Bu tek atışı kaybetmeyi göze alamazdı. Aşağı attığı hızlı bir bakış çocuğun kimseyi uyandırmadığına ikna olmasını sağladı. Jack arbaletini bir kez daha kaldırdı ve nişan aldı.

Jimmy'nin görüş alanı küçülmüş gibiydi; tek görebildiği Jack'in arbaletin tetiği üzerindeki parmağıydı. Parmağın kapanmaya başladığını gördü ve çılgınca bir tekme savurdu. Çıplak ayakları katilin bedeninden sekti ve arbalet ateş aldı. Jack hayret içinde arkasını döndü ve Jimmy bir kez daha iki ayağıyla birden tekmeledi. Bir an Jack pencere kubbesinin kıyısında sakince oturuyormuş gibi göründü. Erken elleriyle pervazı yakalamak için deli gibi uğraşırken dışarı doğru düşmeye başladı.

Jack elleriyle kubbenin yanlarına tutunarak düşüşünü kesti. Bir an hareket etmeden havada asılı kaldı, sonra avuç içleri taşların üzerinden kaymaya başladı. Jimmy başka bir tuhaflık daha olduğunu fark etti, sonra şölenle kontrpuan giden şarkının kesildiğini fark etti. Jack sırt üstü boşluğa kayarken aşağıdan bağırışlar ve çığlıklar duydu.

Derken Jimmy bir sarsıntı hissetti. Bacakları kalçasından kopuyor gibiydi ve çocuk Jack'in yakalayabildiği tek şeyi, yani Jimmy'nin bileklerini yakaladığını anladı. Jack'in ağırlığı ikisini de dışarı ve ölüme doğru çekerken Jimmy dışarı sürüklendi. Tüm gücüyle geriye yaslanarak mücadele etti, kayışını yavaşlatmamak için bedenini büktü, ama elde ettiği başarıya bakılırsa, bacaklarında demir yükler bağlı olsa da durum farklı olmayacaktı. Kemikleriyle kasları itiraz etse de, kendisini Jack'ten kurtarmak için bir santim bile kımıldayamıyordu. Yavaşça dışa doğru sürükleniyor, bacakları, kalçaları ve sırtı taşta sıyrılıyor, teni ise pantolonu ve tuniği sayesinde yaralanmadan kalıyordu. Sonra Jack'in ağırlığı bir an dengesini bozunca, birden dimdik olup kubbenin kenarında asılı kaldı.

Sonra düştüler. Jack çocuğu bıraktı, ama Jimmy fark etmedi. Taşlar onlara kavuşmak, onları sert bir kucaklamayla ezmek için onlara doğru koştular. Jimmy nihayet aklını kaçırmakta olduğunu düşündü, zira bir güç

çocuğun yaşamının son anlarının uzatılmasını emretmişçesine, taşlar daha yavaş yaklaşmaya başlamıştı. Pek de yumuşak olmayan bir şekilde yere çarptı, biraz sersemlemişti, ama kesinlikle hayattaydı. Muhafızlarla rahipler çevresini sardılar ve o mucizeye şaşarken eller onu çabucak yerden kaldırdılar. Büyücü Pug'ın bir büyü okuyarak ellerini hareket ettirdiğini gördü ve tuhaf yavaşlığın yok olduğunu hissetti. Muhafızlar iplerini kestiler ve damarlarına dönen kanın akışı ayaklarıyla ellerini sıcak demirler gibi dağlarken Jimmy acıyla iki büklüm oldu. Neredeyse kendinden geçecekti. İki asker onu kollarından kavradılar ve düşmesine engel oldular. Duyuları berraklaşınca, altı yedi tanesi Jack'i zapt ederken geri kalanların siyah zehir yüzüğünü ya da başka intihar araçlarını aradıklarını gördü.

Jimmy etrafa bakındı, ayılmaya başlamıştı. Odada etrafındaki herkes dehşet dolu bir tabloda donup kalmış gibiydi. Rahip Tully Arutha'nın yanında duruyordu; Kral'ın etrafını ise Tsuranili muhafızlar sarmış, gözleriyle odayı köşe bucak inceliyorlardı. Diğer herkes taşlarda diz çökmüş haldeki Arutha'nın kollarında yatan Anita'ya bakıyordu. Anita'nın duvağı ve gelinliği darmadağın olmuştu ve Arutha'nın kollarında uykuda gibiydi. Geç ikindi ışığında, sırtında hızla büyüyen kırmızı leke dışında, eski zamanlardan kalma bir beyazlık imgesi gibiydi.

Arutha nutku tutulmuş bir halde oturuyordu: Dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğilirken boşluğa dikilen gözleri kendisiyle birlikte bekleme odasında bulunan kimseyi görmüyordu. Zihninin gözünde tekrar tekrar gördüğü tek şey, törenin son birkaç dakikasıydı.

Anita yeminini henüz etmişti ve Arutha Tully'nin son kutsamasını dinliyordu. Anita'nın yüzünde aniden tuhaf bir ifade belirmiş ve Prenses arkadan sertçe itilmiş gibi tökezlemişti. Arutha onu yakalamış, onun kadar zarif hareket eden birinin düşmesine şaşırmıştı. Anita'nın tökezlediği için mahcup olacağını bildiğinden, gerginliği giderecek zekice bir espri bulmaya çalışmıştı. Anita'nın da öyle ciddi bir hali vardı ki, gözleri fal-taşı gibi, ağzı önemli bir som sormak istiyormuşçasına yarı açılmıştı. Arutha ilk çığlığı duyduğunda başını kaldırdı ve podyumun yukarısında, kubbeden gerisingeri sarkan adamı gördü. Birden her şey birbirine karışır gibi oldu. İnsanlar bağırıyor, işaret ediyorlar, Pug ise koşuyor, bir büyü yapıyordu. Ona ne kadar destek olmaya çalışırsa çalışsın, Anita da bir türlü ayakta duramıyordu. Derken kanı gördü.

Arutha yüzünü ellerine gömdü ve ağladı. Daha önce duygularını kontrol edemediği hiç olmamıştı. Carline kollarını ona dolayarak onu sıkı sıkı tuttu ve onun gözyaşları da Arutha'nın-kilerle birlikte aktı. Lyam ile üç muhafız onu Anita'nın yanından alıp rahiplerle hekimlerin işlerini yapmalarına izin vereli beri Arutha'nın yanından ayrılmamıştı. Prenses Alicia kendi odasında, acıdan mahvolmuş bir haldeydi. Gardan Martin, Kasumi ve Vandros'la birlikte, arazide başka mütecavizler olup olmadığını kontrol eden muhafızlara nezaret ediyordu. Lyam'ın buyruğu üzerine saray suikast teşebbüsünden sonra birkaç dakika içinde mühürlenmişti. Şimdi de Kral sessizce odada volta atıyor, Volney ise bir köşede Laurie, Brucal ve Fannon ile sessizce konuşuyordu. Hepsi haber bekliyordu.

Dış salonun kapısı açıldı ve Tsuranili bir muhafız Jimmy'yi içeri aldı. Bacakları büyük bir yük altına girmiş ve fena halde sıyrılmış olduğundan Jimmy dikkatle yürüyordu. Lyam ile diğerleri gelip Arutha'nın önünde duran çocuk hırsızı izlediler.

Jimmy konuşmaya çalıştı, ama sözcükler gelmek bilmiyordu. Nathan'ın yardımcılarından biri bacağım sararken o da Arutha gibi saldırının her ânını tekrar tekrar yaşamıştı. Hafızası ona sürekli oyunlar oynamıştı; günler önce Arutha'nın Jimmy'ye dostluk hislerini anlatırken ki yüzünü görürken birden gözlerinin önüne Prens'in Anita'yı tutarken ki hali, yüzündeki kavrayışsız hayret geliyordu. Derken Jimmy Anita'nın gelinlik provasına gitmeden önce salonda duruşunu hatırlıyordu. O görüntü de siliniyor ve bir kez daha rahipler başına koşarken Arutha'nın onu yere indirişini görüyordu.

Arutha başını kaldırıp bakınca Jimmy tekrar konuşmayı denedi. Prens'in gözleri çocuğa odaklandı ve "Ah... Jimmy, ben... senin orada durduğunu görmemiştim," dedi.

Jimmy o koyu kahverengi gözlerdeki hüznü ve acıyı gördü ve içinde bir şeyin koptuğunu hissetti. Usulca konuşurken gözlerine istenmedik yaşlar doldu. "Ben... ben denedim..." Zorlukla yutkundu; boğazında bir yumru vardı sanki. Nihayet, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Sonra birdenbire Arutha'nın önünde diz çökmüştü. "Özür dilerim."

Arutha bir an onu anlayamadan baktı, sonra başını iki yana salladı. Elini Jimmy'nin omzuna koydu ve, "Tamam. Senin hatan değildi," dedi.

Jimmy başını Arutha'nın dizlerine dayayıp kollarına gömerken yüksek sesle hıçkırdı; Arutha da onu beceriksizce teselli etmeye çalıştı. Laurie çocuğun yanına eğildi ve "Daha fazla bir şey yapamazdın," dedi.

Jimmy başını kaldırıp Arutha'ya baktı. "Ama yapmam gerekirdi."

Carline uzandı ve eliyle Jimmy'nin yanağındaki gözyaşlarını usulca sildi. "Sen araştırma yapmak için gittin ki bunu başka kimse yapmadı. Ya gitmeseydin neler olurdu, kim bilir." Gülen Jack'in tam tetiği çektiği anda Jimmy'nin onu tekmelememiş olması durumunda Arutha'nın ölü yatıyor olabileceği düşüncesini dile getirmeden bıraktı.

Jimmy avutulamaz bir haldeydi. "Daha fazlasını yapmam gerekirdi," dedi.

Lyam Jimmy'nin etrafında toplanmış olan Laurie, Carline ve Arutha'nın yanına gitti. Laurie yer açarken o da çocuğun yanında çömeldi. "Evlat, goblinlerle savaşan adamların tırmandığın o yere çıkma fikri karşısında bembeyaz olduğunu gördüm. Hepimizin korkuları var," diye ekledi usulca. "Ama korkunç bir şey olduğunda, her birimiz, her zaman, daha fazlasını yapmalıydım, diye düşünürüz." Elini Arutha'nın hâlâ Jimmy'nin omzunda duran elinin üzerine koydu. "Az önce salonu aramakla sorumlu Tsurani muhafızlara kendilerini öldürmemelerini emretmek zorunda kaldım. Hiç değilse senin bu kadar çarpık bir şeref anlayışın yok."

Jimmy ciddiyetle, "Prenses'le yer değiştirebilseydim, bunu yapardım," dedi.

Lyam ağırbaşlı bir tavırla konuştu. "Biliyorum yapardın, evlat; biliyorum yapardın."

Arutha uzak bir yerden yavaşça dönermiş gibi, "Jimmy... bilesin diye... iyi bir iş yaptın. Teşekkür ederim," dedi. Gülümsemeye çalıştı.

Yanaklarında hâlâ yaşlar olan Jimmy Arutha'nın dizlerine sıkı sıkı sarıldı, sonra da geri çekilip oturarak yüzünü sildi ve Arutha'nın gülümsemesine karşılık verdi. "Annemin öldürüldüğünü gördüğüm geceden beri ağlamamıştım." Carline elini ağzına götürdü ve bembeyaz oldu.

Bekleme odasının kapısı açıldı ve Nathan içeri girdi. Prenses'in bakımına nezaret etmek için tören cüppelerini çıkardığından üzerinde sadece dizlerine kadar gelen beyaz iç tuniği vardı. Ellerini bir beze siliyor ve bitkin görünüyordu. Arutha yavaşça ayağa kalktı, Lyam kolunu tutuyordu. Nathan, "Yaşıyor," derken neşesizdi. "Yara ciddi olmasına rağmen ok eğik açıyla saplandığından omurgası etkilenmemiş. Ok dik açıyla saplansaydı, ölümü ânında olurdu. Genç ve sağlıklı, ama..."

"Ama ne?" diye sordu Lyam.

"Ok zehirliymiş, Majesteleri. Ve bu habis sanatlarla yapılan bir zehir, kem büyüler kullanılarak yapılan bir karışım. Etkisini gidermek için hiçbir şey yapamadık. Simya ya da büyü, hiçbir şey işe yaramıyor."

Arutha gözlerini kırptı. Bir türlü idrak edemiyor gibiydi.

Nathan Arutha'ya gözlerinden yansıyan bir hüzünle baktı. "Üzgünüm, Majesteleri. Ölüyor."

Zindan deniz seviyesinin altında, nemli ve karanlık, havası küf ve mantarın ekşi kokusuyla bayat, uzanıyordu. Bir muhafız yana çekilirken bir diğeri dış kapıdan geçen Lyam ile Arutha için gıcırdayan bir kapıyı çekerek Martin işkence odasının bir köşesinde bekliyor, Vandros ve Kasumi'yle alçak sesle konuşuyordu. Bu oda Prens Erland'ın öncesinden beri, Jocko Radburn'ün gizli polisinin Bas-Tyra'nın hükümdarlığında tutsakları sorgulamakta kullandıkları kısa bir dönemin dışında, kullanılmamıştı.

Oda alışılmış işkence aygıtlarından arındırılmıştı, ancak bir maltız önceki yerine konulmuştu ve içinde şişler ısınıyordu. Gardan'ın askerlerinden biri yanan kömürlerle ilgileniyordu. Gülen Jack bir taş sütuna elleri başının üzerinde zincirlenmiş halde duruyordu. Etrafında altı Tsurani tam bir çember oluşturuyordu, öyle yakındaydılar ki, inleyen tutsak hareket ettiğinde onlara değiyordu. Hepsi yüzünü dışarı vermişti, Arutha'nın Hane Muhafızlarının en sadıklarının dahi denk olamadığı bir teyakkuz halindeydiler.

Odanın başka bir bölümünde Rahip Tully tümü de düğünde mevcut olan birkaç başka rahibin yanından ayrıldı. Lyam'a, "En güçlüsünden koruyucu büyüler yaptık," dedi. Jack'i işaret etti. "Ama bir şey ona ulaşmaya çalışıyor. Anita'nın durumu nasıl?"

Lyam başını ağır ağır iki yana salladı. "Ok esrarengiz bir biçimde zehirlenmiş. Nathan zamanının azaldığını söylüyor."

"O halde tutsağı hızla sorguya çekmeliyiz," dedi ihtiyar rahip. "Neyle savaştığımıza dair hiçbir fikrimiz yok."

Jack yüksek sesle inledi. Arutha'nın öfkesi kabardı ve gazabından neredeyse boğulacaktı. Lyam kardeşini iterek geçti, muhafızlardan birine yana çekilmesini işaret etti ve hırsızın gözlerinin içine baktı. Gülen Jack bakışa korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle karşılık verdi. Bedeni yağlı yağlı parlıyor ve kanca burnundan ter damlıyordu. Her hareket edişinde inliyordu. Üzerini ararken Tsuranilerin nazik davranmadığı belliydi. Jack

konuşmaya çalıştı, diliyle dudaklarını ıslattı, sonra, "Lütfen..." dedi. Sesi çatlaktı. "Beni almasına izin vermeyin."

Lyam yanına geldi ve mengene gibi eliyle Jack'in yüzünü kavradı. Jack'in kafasını sallayarak, "Ne zehri kullandın?" dedi.

Jack konuştuğunda ağlamak üzereydi. "Bilmiyorum. Yemin ederim!"

"Sana doğruyu söyleteceğiz. Cevap versen iyi olur, çünkü işleri senin için zor bir hale getirebiliriz." Lyam yanan milleri işaret etti.

Jack gülmeye çalıştı, ama ses bir fokurtu gibi çıktı. "Zor mu? Millerden korktuğumu mu sanıyorsun? Bana kulak ver, kahrolası Krallık'ın Kralı, onun beni almasına izin vermeyeceğine söz verirsen ciğerimi dağlamana seve seve izin veririm." En son cümlede isterik bir yan vardı.

Lyam odaya hızla göz gezdirdi. "Kimin onu almasına?"

Tully, "Bir saattir 'o'nun beni almasına izin vermeyin, diye haykırıyor," dedi. Rahibin yüzünden aklında bir düşünce olduğu anlaşılıyordu. "Karanlık güçlerle bir anlaşma yapmış. Şimdi de ödeme yapmaktan korkuyor!' dedi ani bir kesinlikle.

Jack gözlerini iri iri açarak başıyla kuvvetle doğruladı. Kahkahayla hıçkırık karışımı bir ses, çıkararak, "Evet, rahip, o karanlık sana dokunmuş olsa sen de aynını yapardın," dedi.

Lyam Jack'i tel tel saçlarından yakalayarak başını geri çekti. "Neden bahsediyorsun?"

Jack'in gözleri yusyuvarlak oldu. "Murmandamus," diye fısıldadı.

Odaya birden bir ürperti çöktü ve maltızdaki kömürlerle duvardaki meşalelerin ışığı titreşip söner gibi oldu. Kontrolden çıkan Jack, "O burada!" diye çığlık attı. Rahiplerden biri bir dua okumaya başladı ve bir an sonra ışık yeniden parlaklaştı.

Tully Lyam'dan yana baktı. "Bu... korkutucuydu." Yüzü süzgündü ve gözleri iri iri açılmıştı. "Muazzam bir kudrete sahip. Acele edin, Majesteleri, ama o adı telaffuz etmeyin. Bu yalnızca yardakçılarını buraya çağırmaya yarıyor."

"Zehir neydi?" diye sordu Lyam.

Jack, "Bilmiyorum," diye hıçkırdı, "Gerçekten. Bana goblin suratlının, Kara Kardeş'in verdiği bir şeydi. Yemin ederim."

Kapı açıldı ve Pug peşinde çalı gibi ak bir sakalı olan tıknaz bir büyücüyle birlikte içeri girdi. Pug, "Kulgan ve ben sarayın bu bölümünün

çevresinde muhafazalar oluşturduk, ama bir şey onları şu an bile yıpratıyor," derken kara gözleri sesinin ciddiyetini yansıtıyordu.

Az önce gayret gerektiren bir işi tamamlamış gibi yüzü ölgün görünen Kulgan ekledi, "İçeri girmeye çalışan her neyse, azimli. Zamanımız olursa doğası hakkında bir şeyler öğrenebiliriz, ama..."

Tully düşüncesini tamamladı, "...biz daha bunu başaramadan kurduğumuz engelleri aşacaktır. Bu yüzden zaman sahip olmadığımız bir şey." Lyam'a, "Acele et," dedi.

Lyam, "Hizmet ettiğin bu şey ya da bu kişi, her neyse, bize bildiklerini anlat. Neden kardeşimin ölmesini istiyor?" dedi.

"Pazarlık!" diye bağırdı Jack. "Size bildiklerimi anlatırım, her şeyi, yeter ki onun beni almasına izin vermeyin."

Lyam başını evet anlamında sertçe salladı. "Onu senden uzak tutacağız."

"Bilmiyorsunuz," diye çığlık attı Jack, sonra da sesi alçalarak hıçkırıklarına karıştı. "Ben ölmüştüm. Anlıyor musunuz? O piç kurusu Jimmy yerine beni vurdu ve ben öldüm." Odadakilerin yüzlerine baktı. "Hiçbiriniz bilemezsiniz. Canımın süzülüp gittiğini hissettim ve sonra o geldi. Ben neredeyse ölmüşken beni soğuk, karanlık sarayına götürdü ve... canımı yaktı. Bana... bir şeyler gösterdi. Yaşayıp ona hizmet edebileceğimi ve yaşamı bana geri vereceğini ya da... ölmeme izin verip beni orada bırakacağını söyledi. O zaman beni kurtaramazdı, çünkü ona ait olmazdım. Ama şimdi ona aitim. O... kötü."

Lims-Kragma rahibi Julian Kral'a arkadan yaklaştı. "Sana yalan söylemiş, adam. O soğuk sarayı kendi biçimlendirmişti. Hanımımızın sevgisi sonunda onu kabul edenlere avuntu verir. Sana gösterilen bir yalanmış."

"O tüm yalancıların babasıdır! Ama artık onun yaratığı oldum," diye hıçkırdı Jack. "Saraya gidip Prens'i öldürmem gerektiğini söyledi. Elinde kalan tek kişinin ben olduğumu ve diğerlerinin çok geç geleceğini, daha günlerce buraya varamayacaklarını söyledi. Bunu yapanın ben olması gerekiyordu. Bunu yapacağımı söyledim, ama...yüzüme gözüme bulaştırdım ve şimdi ruhumu istiyor!" Son cümle acınası bir çığlık, Kral'ın ihsan etme gücünün ötesindeki bir merhamet dileğiydi.

Lyam Julian'a döndü. "Bir şey yapabilir miyiz?"

Julian, "Bir ayin var, ama" dedi. Jack'e bakıp, "Öleceksin, adam, bunu biliyorsun. Zaten ölmüştün ve mukaddes olmayan bir anlaşma sayesinde

buradasın. Olacak olan olacaktır. Bir saat içinde öleceksin. Anlıyor musun?" dedi.

Jack gözyaşları ve tükürükler arasında, "Evet," diye hıçkırdı.

"O halde sorularımıza yanıt verip bize bildiklerini anlatacak ve ruhunu özgür kılmak için kendi rızanla ölecek misin?" Jack'in gözleri kısılarak kapandı ve çocuk gibi ağladı, ama başını evet anlamında salladı.

"Öyleyse bize Geceşahinleri ve kardeşimi öldürmek için düzenlenen bu tezgah hakkında bildiklerini anlat," dedi Lyam.

Jack burnunu çekti ve güçlükle soluk aldı. "Altı, yedi ay önce Golden Dase bana bizi zengin edebilecek bir şeye tosladığını söyledi." Konuşurken Jack'in sesindeki isteriklik kayboldu. "Ona Geceustası'ndan izin alıp almadığını sordum, ama bana bunun Şakacılar'ı ilgilendiren bir iş olmadığını söyledi. Loncaya kulak asmamanın iyi bir fikir olduğuna emin değilim, ama fazladan bir altın liraya hayır demem, bu yüzden ben de, 'Neden olmasın?' deyip onunla gittim. Bizimle daha önce çalışmış olan Havram adlı bir herifle buluştuk ve adam bize bir sürü soru sordu, ama kendisi hiç cevap vermedi, bu yüzden ben de daha neyin ne olduğunu öğrenmeden işi hepten boşlamaya karar vermiştim ki, masaya altın dolu bir torba koydu ve bana daha fazlasının da geleceğini söyledi."

Jack gözlerini kapadı ve gırtlağından yarı boğulmuş bir hıçkırık yükseldi. "Golden ve Havram'la birlikte lağımdan geçerek Söğütler'e geldim. Mahzende goblin suratlılardan iki tanesini gördüğümde neredeyse altıma edecektim. Ancak onlarda altın vardı ve ben altın uğruna pek çok şeye katlanırım. Sonra bana bunu yapmam ve Dürüst Adam ve Geceustası'ndan gelen haberlere kulak kabartıp kendilerine anlatmam gerektiğini söylediler. Onlara bunun ölüm fermanı anlamına geldiğini söyledim, sonra kılıçlarını çıkardılar ve bana bunu yapmadığım sürece ölüm fermanımın imzalanmış olduğunu söylediler. Önce onlara he deyip sonra dayakçılarımı üzerlerine salarım, diye düşündüm, ama beni Söğütler'deki başka bir odaya götürdüler ve cüppelere bürünmüş bir adam beni bekliyordu. Yüzünü göremedim, ama konuşması bir tuhaftı ve leş gibi kokuyordu. O pis kokuyu bir kez çocukken duymuştum ve asla unutmam."

"Ne?" diye sordu Lyam.

"Bir defasında bir mağarada kokusunu almıştım. Yılan."

Lyam nefesi kesilen Tully'ye döndü. "Bir Pantathia yılan rahibi!" Odadaki diğer rahipler de donakalmışlardı ve alçak sesle birbirleriyle

konuşmaya başladılar. Tully, "Devam et; zaman kısalıyor," dedi.

"Sonra daha önce hiç görmediğim türden şeyler yapmaya başladılar. Ben de dünyanın saf ve güzel olduğunu sanan, gözleri buğulu bakire sayılmam, ama bu adamlar hiç tahayyül etmediğim bir şeydi! İçeri bir çocuk getirdiler! En çok sekiz, dokuz yaşında, ufak bir kız. Görülebilecek her şeyi gördüğümü sanmıştım. Cüppeli olan bir hançer çıkardı ve..." Midesindekileri çıkarmamak için uğraştığı belli olan Jack yutkundu. "Kanıyla şemalar çizdiler ve bir tür yemin ettiler. Ben tanrılara düşkün biri değilimdir, ama büyük bayramlarda her zaman Ruthia ile Banath'a birer metelik atarım. Ama o zaman Banath'a öyle bir dua ediyordum ki, güpegündüz şehir hazinesini soyuyorum sanırdınız. Bunun bir ilgisi var mıydı, bilmiyorum, ama bana yemini ettirmediler..." Sesi bir hıçkırıkla bölündü. "Kahretsin, kızın kanını içiyorlardı!" Derin bir nefes aldı. "Onlarla çalışmayı kabul ettim. Jimmy'ye pusu kurmamı söylemelerine kadar her şey yolunda gitti."

"Bu adamlar kim ve ne istiyorlar?" diye sordu Lyam.

"Bu goblin suratlı bana bir gece Batının Lordu ile ilgili bir kehanet olduğunu söyledi. Batının Lordu'nun ölmesi gerekiyordu, sonrasında bir şey olacaktı."

Lyam Arutha'ya bir bakış attı. "Sana Batının Lordu diye hitap ettiklerini söylemiştim."

Arutha kendisine bir ölçüde hâkim oldu ve, "Evet, ettiler, iki kez," dedi.

Lyam sorgulamaya döndü. "Daha başka?"

"Bilmiyorum," dedi Jack, bitkin düşmüştü. "Kendi aralarında konuşuyorlardı. Tam anlamıyla aralarından biri değildim." Odada bir kez daha bir ürperti dolaştı ve kömürlerle meşaleler titreşti. Jack, "O burada!" diye çığlık attı.

Arutha gelip Lyam'ın omuz başında durdu. "Ya zehir?" diye sordu.

Jack, "Bilmiyorum," diye hıçkırdı. "Goblin suratlının bana verdiği bir şeydi. O" -başıyla evetledi- "diğerlerinden biri ona 'Gümüşdiken' demişti."

Arutha odaya hızla göz gezdirdi, ama o adı tanıyan hiç kimse göremedi. Rahiplerden biri aniden, "Geri döndü," dedi.

Rahiplerden birkaçı duaya başladı, sonra durdular ve biri, "Engellerimizi aştı," dedi.

Lyam Tully'ye, "Tehlikede miyiz?" dedi.

Tully, "Karanlık güçler yalnızca kendilerini kendi azalarıyla onlara teslim edenleri doğaldan kontrol edebilir. Burada direk bir saldırıya karşı güvendeyiz," diye cevap verdi.

Meşaleler çılgınca titreşir ve dört bir yandaki gölgeler koyulaşırken oda soğumaya başladı. Jack, "Beni almasına izin vermeyin!" diye çığlık attı. "Söz vermiştiniz!"

Tully Lyam'a baktı, Lyam da başını evet anlamında sallayıp Rahip Julian'ın işi devralmasını işaret etti.

Kral Tsuranili muhafızlara Lims-Kragma rahibine yer açmalarını işaret etti. Rahip Jack'in önünde durup sordu, "Yüreğinde hanımımızın merhametini kazanmak için samimi bir arzu duyuyor musun?"

Jack korkudan konuşamıyordu. Yaşlarla dolu gözlerini kırptı, sonra başıyla onayladı. Julian alçak, sessiz bir duaya başladı ve diğer rahipler hızla el hareketleri yaptılar. Tully Arutha'nın yanına gelip, "Sakin ol. Ölüm şimdi aramızda," dedi.

Çabuk bitti. Jack kontrol edilemez bir şekilde hıçkırarak ağlıyorken aniden yığıldı, düşmesini engelleyen sadece zincirlerdi. Julian diğerlerine döndü. "Ölüm Hanımı'nın yanında güvende. Artık ona hiçbir zarar gelemez."

Birden odanın duvarları sarsılır gibi oldu. Odada kara bir varlık sezilebiliyordu; insanlık dışı bir şey hizmetkarından yoksun bırakıldığı için öfkeyle çığlık atıyormuş gibi, tiz bir feryat koptu. Rahiplerin tümünün yanında Pug ile Kulgan istila eden ruha karşı büyülü bir savunma hazırladılar, derken birdenbire her yana ölüm sessizliği çöktü.

Sarsılmış görünen Tully, "Kaçtı," dedi.

Arutha yatağın yanında diz çökmüştü, yüzü sanki taştan bir maskeydi. Anita'nın yattığı yerde saçları yastığa koyu kızıl bir taç gibi saçılmıştı. Arutha, "Ne kadar ufak görünüyor," dedi usulca. Odadakilere baktı. Martin pencerenin yanında Pug ve Kulgan'la beklerken Carline Laurie'nin koluna asılmıştı. Arutha'nın gözleri sessizlik içinde hepsine yalvarıyordu. Kendi düşüncelerine dalmış görünen Kulgan dışında herkes prensese bakıyordu. Nathan Prenses'in bir saat daha sağ kalamayacağını söylediğinden, ölüm nöbetini tutuyorlardı. Lyam başka bir odada Anita'nın annesini teselli etmeye çalışıyordu.

Kulgan birden yatağın etrafını dolaştı ve diğerlerinin seslerini alçak tutmaları yüzünden yüksek gelen bir sesle Tully'ye, "Bir sorun olsa ve onu

sadece bir kez sorabilecek olsan, nereye giderdin?" diye sordu.

Tully gözlerini kırpıştırdı. "Bilmece mi soruyorsun?" Kulgan'ın ifadesi, iri burnunun üzerinde birleşen çalı gibi kaşları, tatsız bir şaka yapmaya yeltenmediğini belli ediyordu. "Özür dilerim," dedi Tully. "Bir düşüneyim..." Tully'nin ihtiyar çehresi konsantrasyon yüzünden çizgilerle doldu. Derken bariz bir gerçek aklına gelmiş gibi baktı. "Sarth!"

Kulgan ihtiyar din adamının göğsüne işaret parmağını batırdı. "Doğru. Sarth."

Konuşmayı takip etmekte olan Arutha, "Neden Sarth? Prenslik'teki en önemsiz limanlardan biridir," dedi.

"Çünkü" diye yanıt verdi Tully, "oranın yakınında Krallık'taki başka her yerden çok bilgi barındırdığı söylenen bir Ishap manastırı vardır."

"Ve de," diye ekledi Kulgan, "bu Krallık'ta Gümüşdiken'in doğasını ve etkisinin nasıl yok edilebileceğini öğrenebileceğimiz bir yer varsa, orasıdır."

Arutha çaresizce Anita'ya baktı. "Ama Sarth... Hiçbir atlı oraya ulaşıp bir haftadan önce geri dönemez ve..."

Pug öne çıktı. "Ben yardım edebilirim belki." Ani bir otoriteyle, "Odadan çıkın. Hepiniz, Rahipler Nathan, Tully ve Kulgan dışında hepiniz," dedi. Laurie'ye, "Odama koş. Katala sana büyük, kırmızı ciltli bir kitap verecek. Onu hemen buraya getir," dedi.

Laurie hiç soru sormadan fırlayıp giderken diğerleri odayı boşalttılar. Pug rahiplerle alçak sesle konuştu. "Ona zarar vermeden zamandan geçişini yavaşlatabilir misiniz?"

Nathan, "Bu türden bir büyü yapabilirim. Ölmeden önce yaralı Kara Kardeş'e yapmıştım. Ama bize sadece birkaç saat kazandırır," dedi. Yüzünde şimdiden soğuk, mor bir renk belirmiş olan Anita'ya baktı. Nathan Anita'nın alnına dokundu. "Teni soğuk ve ıslak bir hal alıyor! Hızla soluyor. Acele etmemiz gerek."

Üç rahip hızla pentagramı çizdiler ve mumları yaktılar. Birkaç dakika içinde odayı hazırladılar ve çok geçmeden ayin tamamlandı. Prenses, yalnızca eğik açıyla bakıldığında görülen lal renkli bir ışıltıyla çevrelenmiş yatakta, görünürde uyuyordu. Pug rahipleri odadan çıkardı ve mühür mumu getirilmesini istedi. Martin emir verdi ve içoğlanlarından biri koşup gitti. Pug Laurie'den getirmesini istediği kitabı aldı. Odaya yeniden girdi ve kitabından bir şeyler okuyarak bir ileri bir geri yürümeye başladı. Bitirdiğinde dışarı çıktı ve uzun bir büyülü sözler dizisi okumaya başladı.

Kapının yakınındaki duvara bir mumdan bir mühür koyarak işini bitirdi. Sonra kitabı kapattı. "Oldu."

Tully kapıya yöneldi ve Pug'ın eli ona engel oldu. "Eşiği geçme." İhtiyar rahip Pug'a soran bakışlarla baktı.

Kulgan başını hayranlıkla iki yana salladı. "Çocuğun ne yaptığını görmüyor musun, Tully?" Pug elinde olmadan gülümsedi, zira uzun, ak bir sakal bırakmış bile olsa Kulgan'ın gözünde hâlâ bir çocuk olacaktı. "Mumlara baksana!"

Diğerleri içeri baktılar ve bir anda herkes tıknaz büyücünün kastettiği şeyi gördü. Pentagramın köşelerindeki mumlar yanıyordu, ancak gün ışığında bunu görmesi zordu. Ama yakından bakıldığında mum alevlerinin titreşmediği açıktı. Pug diğerlerine, "Zaman o odada o kadar yavaş akıyor ki, geçtiğini fark etmek neredeyse imkansız. Mumlar onda bir ölçüsünde tükenene kadar bu sarayın duvarları toza toprağa karışır. Biri eşiği geçecek olursa, amberdeki sinek gibi kapana kısılır. Bu ölüm anlamına gelir, ama Rahip Tully'nin büyüsü pentagramın içinde zamanın tahribatını yavaşlatıyor ve Prenses'e bir zarar gelmesini önlüyor," dedi.

Sabık öğrencisi karşısında huşu içinde olduğu belli olan Kulgan, "Etkisi ne kadar sürer?" dedi.

"Mühür kırılana dek."

Arutha'nın yüzünde ilk umut kıvılcımı belirdi. "Yaşayacak mı?"

"Şimdi yaşıyor," dedi Pug. "Arutha, o varlığını anlar arasında sürdürüyor ve büyü kalkana kadar öylece, sonsuza dek hiç yaşlanmadan kalır. Ama sonra zaman onun için tekrar akmaya başlar ve şayet varsa, bir şifaya ihtiyaç duyar."

Kulgan duyulabilir bir iç çekiş koyuverdi. "O zaman en çok ihtiyaç duyduğumuz şeyi elde ettik. Zamanı."

"Evet, ama ne kadar zaman?" diye sordu Tully.

Arutha'nın sesi kararlıydı. "Gerektiği kadar. Bir çare bulacağım."

Martin, "Kafanda ne var?" dedi.

Arutha ağabeyine baktı; o gün ilk kez onu sakat bırakan acıdan, çaresizliğin deliliğinden kurtulmuştu. Sakin, telaşsız bir sesle, "Sarth'a gideceğim," dedi.

ANT

LYAM HAREKET ETMEDEN OTURUYORDU.

Arutha'yı uzun bir an boyunca inceledi ve başını iki yana salladı. "Hayır. Seni men ederim."

Arutha, "Neden?" derken herhangi bir tepki göstermedi.

Lyam içini çekti. "Çünkü çok tehlikeli ve burada başka sorumlulukların var." Lyam Arutha'nın dairesindeki masadan kalktı ve kardeşinin yanına gitti. Elini nazikçe Arutha'nın omzuna koyarak, "Senin tabiatını biliyorum, Arutha. İşler sen olmadan sonuca yürürken boş boş oturmaktan nefret edersin. Anita'nın kaderinin senden başkasının elinde olması düşüncesinden nefret ediyorum, ama Sarth'a yolculuk etmene izin vermeye vicdanım elvermez," dedi.

Arutha'nın yüz ifadesi önceki gün suikast teşebbüsü yapılalı beri olduğu gibi, bulutluydu. Ama Gülen Jack'in ölümüyle birlikte Arutha'nın öfkesi uçup gitmiş, sanki içine çevrilmiş, soğuk bir kendini çekişe dönmüştü. Kulgan ile Tully'nin Sarth'ta olası bir bilgi kaynağı olduğuna dair açıklamaları zihnini baştaki delilikten arındırmıştı. Şimdi yapacak bir şeyi, berrak muhakeme, akılcı, sakin, serinkanlı düşünebilme yeteneği gerektiren bir şeyi vardı. Ağabeyine delici bakışlarla bakarak, "Aylardır buradan uzakta, seninle birlikte yolculuk ediyordum, dolayısıyla Batı Krallığı yokluğuma birkaç hafta daha dayanabilir," dedi. "Güvenliğim konusuna gelince de," diye ekledi sesini vurgulu olması için yükselterek, "hepimiz kendi sarayımda ne derece güvende olduğumu gördük!" Bir an sessizliğe gömüldü, sonra "Sarth'a gideceğim," dedi.

Martin o âna kadar bir köşede sessizce oturmuş, iki yarı kardeşini dikkatle dinlemişti. "Arutha, seni bebekliğinden beri tanırım ve ruh hallerini kendimin bildiğim gibi bilirim. Hayati meseleleri başkalarının eline bırakmayı imkansız görürsün. Tabiatında bir kibirlilik var, kardeşim. Bu hepimizde bulunan bir kusur, tabiri caizse."

Lyam bu suçlamaya dahil edilmesine şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Hepimizde mi?"

Arutha derin bir iç çekiş koyuverirken ağzının kenarları bir yarım gülümsemeyle büküldü. "Hepimizde, Lyam," dedi Martin. "Üçümüz de Borric'in oğullarıyız ve tüm iyi vasıflarına rağmen, Babam'ın kibirli olduğu zamanlar olabiliyordu. Arutha, mizaç bakımından seninle aynıyız, ben sadece kendimi daha iyi saklıyorum. Başkaları başarabileceğime inandığım işleri yaparken oturmak kadar kızdığım pek az şey var, ama nihayetinde, senin gitmen için bir neden yok. Buna daha uygun olan başkaları var. Tully, Kulgan ile Pug, Sarth'taki Başrahip'e gereken tüm soruları soran bir mektup kaleme alabilir. Bu gibi mesajları burasıyla Sarth arasındaki ormanlarda hızla ve fark edilmeden taşımaya daha uygun kişiler de var."

Lyam kaşlarını çattı. "Batı'dan ismi lazım değil bir dük, herhalde,"

Martin Arutha'nınkinin bir yansıması olan çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Arutha'nın Yolbulucuları dahi ormanlarda yolculuk etmek konusunda elfler tarafından eğitilmiş biri kadar usta olamaz. Bu Murmandamus'un orman yollarında ajanları varsa, Elvandar'ın güneyinde onları geçme ihtimali benden yüksek olan kimse yoktur."

Lyam bezginlik içinde gözlerini göklere çevirdi. "Senin de ondan aşağı kalır yanın yok." Odayı geçti ve kapıyı açtı. Arutha ile Martin de onu izlediler. Gardan dışarıda bekliyordu ve kralları odayı terk edince muhafız birliği hazır ola geçti. Lyam Gardan'a, "Yüzbaşı, kıt zekalı biraderlerimizden herhangi biri saraydan ayrılmaya teşebbüs edecek olursa, onu tutukla ve kilit altına al. Bu kralının isteğidir. Anladın mı?" dedi.

Gardan selam verdi. "Evet, Majesteleri."

Lyam daha başka tek kelime etmeden koridordan kendi odalarına doğru yürüdü; yüzü bir endişe ve meşguliyet maskesiydi. Arkasında Gardan'ın muhafızları birbirlerine hayret dolu bakışlar attılar, sonra da Arutha ile Martin'in başka bir yöne doğru uzaklaşmasını izlediler. Arutha'nın yüzü al al, öfkesi ancak kısmen gizlenmişken, Martin'in ifadesi duygularını hiç ele vermiyordu. İki kardeş gözden kaybolurken askerler arasında soran bakışlar dolaştı, zira Kral ile kardeşleri arasında geçen her kelimeyi duymuşlardı. Nihayet Gardan alçak, ama buyurgan bir tonla konuştu. "Sakin olun. Mevzilerinizdesiniz."

"Arutha!"

Yürürken alçak sesle konuşmakta olan Arutha ile Martin, Kesh Elçisi'nin peşinde maiyetiyle birlikte onlara yetişmek için koşunca durdular. Elçi onlara yetişti, hafifçe eğildi ve "Majesteleri, Dük Cenapları," dedi.

"İyi günler, Ekselansları," diye yanıt verdi Arutha biraz sertçe. Lord Hazara Han'ın varlığı ona yerine getirilmeyen makam görevleri olduğunu hatırlatmıştı. Arutha biliyordu ki, eninde sonunda dikkatini olağan yönetim işlerine çevirmek zorunda kalacaktı. Bu düşünce içine dert oluyordu.

Elçi, "Bana benimle kafilemin saraydan ayrılmak için sizin izninize ihtiyaç duyduğumuz söylendi, Majesteleri. Bu doğru mu?" dedi.

Arutha'nın kızgınlığı arttı, ancak bu defa kızdığı kendisiydi. Sarayı doğal bir şeymiş gibi kapatmıştı, ama bunu şu nahoş diplomatik dokunulmazlık meselesini, genellikle gıcırtılı olan uluslararası ilişkiler makinesine gerekli olan o yağı dikkate almadan yapmıştı. Biraz mahcup bir tavırla, "Hazara Han, özür dilerim. İlk ânın heyecanında..." dedi.

"Tamamen anlayışla karşılıyorum, Majesteleri." Çabucak etrafına bakınarak, "Bir dakika sizinle görüşebilir miyim? Yürürken konuşabiliriz," dedi. Arutha görüşebileceğini belirtti ve Martin geride kalıp Hazara Han'ın oğulları ve korumalarıyla birlikte yürümeye başladı. Elçi, "Bu, Kral'ı anlaşmalar konusunda rahatsız etmek için münasip bir an değil. Jal-Pur'daki yakınlarımı ziyaret etmek için uygun bir zaman olduğunu düşünüyorum. Orada biraz kalacağım. İşler... halledildikten sonra sizin şehrinize ya da gerekirse Rillanon'a dönerim," dedi.

Arutha elçiyi inceledi. Volney'in adam hakkında yaptığı istihbarat, İmparatoriçe'nin Krallık'la müzakere etmeye en nitelikli kafalarından birini gönderdiğini açığa vurmuştu. "Lordum Hazara Han, size bu zamanda şahsımın ve ailemin hislerini dikkate aldığınız için teşekkür ederim."

Elçi bu yorumu elinin bir hareketiyle savuşturdu. "Hüzün ve kederle mahzun olanlara baskın çıkmakta şerefli bir yan yoktur. Bu melun işler sona erdiğinde, sizin ve ağabeyinizin Düşler Vadisi'ni tartışırken müzakere masasına berrak zihinlerle oturmanızı arzu ediyorum. Ayrıcalıkları sizden en iyi halinizde kazanmayı istiyorum, Majesteleri. Şimdi bir avantaj elde etmek fazla kolay olurdu. Kral'ın Roldem Prensesi Magda'yla yaklaşan evliliği konusunda Kesh'in onayına gereksiniminiz olacak. Prenses Magda Kral Carole'un yegane kızı olduğundan ve Prenses'in ağabeyi Veliaht Prens Dravos'a bir şey olması durumunda çocuklarından birinin hem Adalar, hem de Roldem tahtlarında oturacak olması nedeniyle ve Roldem'in uzun

zamandır Kesh'in geleneksel nüfuz sahasında kabul edilmiş olmasından dolayı... bu konuyla neden ilgilendiğimizi anlarsınız."

"İmparatorluk İstihbarat Birlikleri'ne iltifatlarımı iletiniz, Ekselansları," dedi Arutha kederli bir hayranlıkla. Bunu bilen sadece kendisi ve Martin'di.

"Resmi olarak böyle bir grup yok, gerçi birtakım kaynaklarımız var - statükoyu muhafaza etmek isteyenler."

"Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum, Ekselansları. Tartışmalarımızda Durbin'de Shamata Anlaşması'na aykırı olarak inşa edilmekte olan yeni bir Kesh savaş filosuna da değinmemiz gerekmekte."

Lord Hazara Han başını iki yana salladı ve sevecenlikle, "Ah, Arutha, sizinle pazarlık etmeyi dört gözle bekliyorum," dedi,

"Ben de sizinle. Muhafızlara kafilenizin istediği zaman ayrılmasına izin vermelerini emredeceğim. Sizden tek ricam maiyetinizden hiç kimsenin tebdili kıyafet içinde gizlice ayrılmaması."

"Kapıda durup geçen her askerle hizmetkarın ismini bizzat vereceğim, Majesteleri."

Arutha'nın adamın bunu yapabileceğine dair hiç kuşkusu yoktu. "Kader ne getirirse getirsin, Abdur Rachman Memo Hazara Han, bir gün bir savaş meydanında karşı karşıya gelebilecek de olsak, sizi cömert, onurlu bir dost olarak kabul edeceğim." Elini uzattı.

Abdur uzatılan eli aldı, "Beni onurlandırıyorsunuz, Majesteleri. Sesiyle konuşan ben olduğum sürece Kesh yalnızca iyi niyetlerle, onurlu amaçlar doğrultusunda müzakere edecektir."

Elçi refakatçilerine kendilerine katılmalarını işaret etti ve Arutha'nın iznini aldıktan sonra oradan ayrıldılar. Martin Arutha'nın yanına gelerek, "Hiç değilse şu an sorunlarımızın sayısı bir azaldı," dedi.

Arutha başıyla onayladığını belirtti. "Şimdilik. O kurnaz ihtiyar tilki muhtemelen bu sarayı elçilik binası yapar, ben de maiyetimi rıhtımın yanında ucuz otelin birinde toplamak zorunda kalırım."

"Bu durumda biz de Jimmy'den bize iyilerinden bir tanesini önermesini isteriz." Aklına aniden bir şey gelen Martin, "O nerede? Gülen Jack'i sorguladığımızdan beri onu görmedim," dedi.

"Sağda solda. Ona yaptıracak birkaç işim vardı." Martin anladığını belirtti ve iki kardeş koridorda yollarına devam ettiler.

Laurie odasına giren birinin sesine döndü. Carline kapıyı arkasından kapadıktan sonra ozanın yatağının üzerindeki kopuzunun yanında duran

yolculuk bohçasını görerek durdu. Laurie bohçasını bağlama işini yeni bitirmişti ve üzerinde eski yolculuk kıyafetleri vardı. Carline'in gözleri kısıldı ve çok bilmiş bir tavırla bir defa başını salladı. "Bir yere mi gidiyordun?" Carline'in ses tonu buz gibiydi. "Şöyle Sarth'a kadar bir uzanıp birkaç soru sorayım, dedindi, değil mi?"

Laurie teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Sadece kısa bir süreliğine, sevgilim. Çabucak dönerim."

Carline yatağa oturarak, "Ah! Sen de Arutha ya da Martin kadar kötüsün. Sarayda kimse siz akıl öğretmedikçe burnunu bile silemez sanıyorsun. Haydutun biri kafanı koparacak... ya da onun gibi bir şey. Laurie, bazen o kadar kızıyorum ki," dedi. Laurie yanına oturdu ve kolunu Carline'in omzuna attı. Carline başını Laurie'nin omzuna dayadı. "Geldiğimizden beri birlikte o kadar az zaman geçirebildik ki ve her şey çok... korkunç," Sesi çatallandı ve ağlamaya başladı. "Zavallı Anita," dedi biraz sonra. Meydan okuyan bir tavırla gözyaşlarını silerek devam etti, "Ağlamaktan nefret ediyorum.

"Sana da hâlâ kızgınım. Veda etmeden kaçıp gidecektin. Biliyordum. Eh, gidecek olursan geri dönme. Öğrendiklerin hakkında haber gönder -eğer o kadar yaşarsan- ama bu saraya bir daha adım atma. Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Laurie bir anda ona yetişmişti. Kolunu tuttu ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Sevgilim, lütfen... yapma."

Carline gözlerinde yaşlarla, "Beni sevseydin Lyam'dan benimle evlenmek için izin isterdin. Tatlı sözlerle işim bitti, Laurie. Muğlak huzursuzluklarla işim bitti. Seninle işim bitti," dedi.

Laurie paniğe kapıldığım hissetti. Carline'in daha önce yaptığı, Rillanon'a döndüğü zaman ondan ayrı ya da onunla evli olmak yolundaki tehdidine, kendi seçimiyle olduğu kadar olayların baskısı yüzünden de kulak asmamıştı. "Bu Anita meselesi çözüme kavuşana kadar bir şey söylemeyecektim, ama - kararımı verdim. Beni hayatından çıkarmana izin veremem. Seninle evlenmek istiyorum."

Carline'in gözleri birden fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Dedim ki, seninle evlenmek-"

Carline ağzını eliyle kapattı. Sonra onu öptü. Uzun, sessiz bir an boyunca hiçbir söze gerek olmadı. Carline yüzünde tehlikeli bir yarım gülümsemeyle geri çekildi. Başını olumsuz anlamda sallayarak usulca konuştu. "Yo. Başka

bir şey söyleme. Kafamı yine tatlı sözlerle bulandırmana izin vermeyeceğim." Yavaşça gidip kapıyı açtı. "Muhafızlar!" diye seslendi ve ânında bir çift muhafız belirdi. Hayret içindeki Laurie'yi işaret ederek, "Kımıldamasına izin vermeyin! Gitmeye çalışırsa, üzerine oturun!" dedi.

Carline koridorda gözden kayboldu ve muhafızlar yüzlerinde bunu komik bulduklarını belli, eden ifadelerle Laurie'ye baktılar. O ise içini çekip sessizce yatağına oturdu.

Birkaç dakika sonra Prenses tepesi atmış Rahip Tully'yi de peşine takmış halde geri döndü. İhtiyar rahip yatmak üzere olduğundan, sırtına aceleyle bir sabahlık almıştı. Aynı derecede eziyet görmekteymiş gibi görünen Lyam da kız kardeşini izliyordu. Carline odaya girip onu işaret edince Laurie duyulur bir inlemeyle kendisini arkası üstü yatağa bıraktı. "Benimle evlenmek istediğini söyledi!"

Laurie doğrulup oturdu. Lyam hayret dolu bir ifadeyle kız kardeşine bakıyordu. "Onu tebrik mi edeyim, yoksa astırayım mı? Ses tonundan anlamak kolay değil de."

Laurie bir tarafına iğne batmış gibi ayağa fırlayıp Kral'a yaklaştı. "Majesteleri-"

Carline Laurie'ye parmağını suçlayıcı bir şekilde doğrultarak, "Bir şey söylemesine izin verme," diye lafını kesti. Tehditkar bir fısıltıyla, "O tüm yalancıların babası ve masumların ayartıcısıdır. Ortalığı lafa boğup paçasını sıyırır," dedi.

Lyam başını iki yana sallayarak, "Masumlar?" diye mırıldandı. Yüzü aniden bulutlandı. "Ayartıcı mı?" Gözlerini Laurie'ye dikti.

Laurie, "Majesteleri, lütfen," diye başladı.

Carline kollarını kavuşturdu ve sabırsızca ayağını yere vurmaya başladı. "Yapıyor işte," diye mırıldandı. "Konuşarak benimle evlenmekten paçasını sıyırıyor."

Tully Carline ile Laurie'nin arasına girdi. "Majesteleri, müdahale edebilir miyim?"

Kafası karışmış görünen Lyam, "Keşke etsen," dedi.

Tully önce Laurie'ye, sonra da Carline'e baktı. "Majesteleri, bu adamla evlenmek istediğiniz sonucuna mı varmalıyım?"

"Evet!"

"Peki ya siz, efendim?"

Carline bir şey diyecek oldu, ama Lyam onu susturdu. "Bırak da konuşsun!"

Laurie aniden çöken sessizlikte gözlerini kırpıştırarak durdu. Bütün bu tantanayı anlamadığını söylemek istercesine omuzlarını silkti. "Elbette istiyorum, peder."

Lyam'ın sabrının sınırına gelmiş gibi bir hali vardı. "O zaman sorun nedir?" Tully'ye, "Evlilik ilanını gelecek hafta bir ara yaparsın. Geçirdiğimiz şu birkaç günden sonra, biraz beklememiz iyi olur. Nikahı... işler biraz sakinleştikten sonra yaparız. İtirazın var mı, Carline?" Carline başını iki yana salladı, gözleri nemliydi. Lyam, "Bir gün, onlarca torunu olan, evli barklı, ihtiyar bir kadın olduğunda, bütün bunları bana açıklaman gerekecek," dedi. Laurie'ye, "Sen çoğundan cesur bir adamsın," dedi ve kız kardeşine bir bakış attıktan sonra ekledi, "çoğundan da şanslı." Carline'i yanağından öptü. "Şimdi, başka bir şey yoksa dinlenmeye çekileceğim."

Carline kollarını Lyam'ın boynuna doladı ve onu hararetle kucakladı. "Sağ ol."

Hâlâ kafasını sallamakta olan Lyam odadan çıktı. Tully, "Gecenin bu saatinde bu acele nişan zorunluluğunun bir nedeni olmalı," dedi. Ellerini avuçları dışa bakacak şekilde tutarak çabucak ekledi, "Ama bekleyip başka bir zaman öğrenirim. Şimdi, bana izin verirseniz-" Odadan neredeyse koşarak fırladığından Carline'e bir şey deme fırsatını tanımadı. Muhafızlar da onu izleyerek kapıyı arkalarından kapadılar. Yalnız kaldıklarında Carline Laurie'ye gülümsedi. "Eh, oldu işte. Nihayet!"

Laurie kollarını beline dolayarak Carline'e sırıttı. "Evet, pek fazla da acımadı üstelik."

"Pek fazla da acımamış!" dedi Carline ve Laurie'nin karnına hatırı sayılır bir yumruk attı. Nefesi kesilen Laurie iki büklüm oldu. Gerisingeri, yatağına düştü, Carline yatağa yaklaşarak yanında diz çöktü. Laurie doğrulup oturmaya çalışınca elini göğsüne koyarak onu geri itti. "Neyim ben ha, politik ihtirasların için katlanmak zorunda olduğun, kılıksız bir köle mi?" Laurie'nin tuniğinin deri bağlarını oyunbaz bir edayla çekiştirdi. "Seni zindana attırmam gerekir. Pek fazla acımadı demek, seni canavar."

Laurie Carline'in elbisesini avuçlayarak onu öpülecek kadar yakına çekti. Sırıtarak, "Merhaba, aşkım," dedi. Sonra birbirlerinin kollarındaydılar.

Daha sonra, Carline uykuyla uyanıklık arası bir halden sıyrılarak, "Mutlu musun?" dedi.

Laurie kahkaha atarak Carline'in göğsündeki başının sarsılmasına neden oldu. "Elbette." Carline'in saçını okşayarak, "Ağabeyinle Tully'ye yaptığın neydi öyle?" dedi.

Carline kıkırdadı. "Neredeyse bir yıldır seni benimle evlenmeye ikna etmeye çalıştıktan sonra evlenme teklif ettiğini unutmana izin verecek değildim herhalde. Sarth'a sıvışmak için beni başından atmaya çalışıyor da olabilirdin pekala."

"Hay canına!" dedi Laurie yataktan fırlayarak. "Arutha!"

Carline dönüp yeni boşalan yastığa yerleşti. "Demek ağabeyimle birlikte sıvışıyorsunuz."

"Evet - yani hayır - ah kahretsin." Laurie pantolonunu çekti ve durup sağa sola bakındı. "Çizmemin teki nerede? Nereden baksan bir saat geç kaldım." Giyindiğinde gelip yatakta Carline'in yanına oturdu. "Gitmem gerek. Arutha hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermez. Bunu biliyordun."

Carline onun koluna sıkı sıkı yapıştı. "İkinizin de gideceğini biliyordum. Saraydan nasıl çıkmayı planlıyorsunuz?"

"Jimmy."

Carline başıyla onayladı. "Herhalde kraliyet mimarına bahsetmeyi unuttuğu bir çıkış vardır:" "Onun gibi bir şey. Gitmem gerek."

Carline bir an Laurie'nin kolunu sıkı sıkı tuttu. "Sözünü laf olsun diye vermedin, değil mi?"

"Asla." Eğilip onu öptü. "Sensiz ben bir hiçim."

Carline kendini aynı anda hem dopdolu, hem de boş hissederek sessizce ağladı. Hayat arkadaşını bulduğunu büyük bir kesinlikle biliyor ve onu kaybetmekten korkuyordu. Laurie düşüncelerini okumuş gibi, "Geri döneceğim, Carline. Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz," dedi!

"Dönmezsen, peşinden gelirim."

Laurie hızlı bir öpücük verip gitti, kapı ardından sessizce kapandı. Carline yatağa gömülerek ondan kalan son sıcaklığa elinden geldiğince tutundu.

Koridordaki muhafızlar arşınladıkları koridorun öteki uçundayken Laurie sessizce kapıdan Arutha'nın dairesine süzüldü. Karanlıkta birinin adını fısıldadığını duydu. "Evet," diye cevap verdi.

Arutha bir meşalenin kapağını açarak odayı aydınlattı. Yegane ışık kaynağı Arutha'nın dairesinin giriş salonunun mağara gibi görünmesine yol

açıyordu. Arutha, "Geç kaldın," dedi. Alttan sarı meşale ışığıyla aydınlanan Arutha ve Jimmy Laurie'ye yabancı gibi görünüyordu. Arutha'nın üzerinde sade paralı asker giysileri vardı: dize kadar gelen süvari çizmeleri, kalın, yün çoraplar, mavi bir tuniğin üzerinde kalın, deri bir yelek, kemerinde de meçi. Hepsinin üzerine büyük kapüşonunu omuzlarına attığı, kalın, gri bir cüppe giymişti, ama Laurie'nin bir an bakakalmasına neden olan, Arutha'nın gözlerinden çıkarmış gibi görünen ışıktı. Nihayet Sarth yolculuğuna çıkmaya hazırlanırken, sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. "Sen önden git."

Jimmy onlara duvardaki alçak, gizli bir kapıyı gösterdi ve içeri girdiler. Jimmy sarayın kadim tünellerinden hızla geçerek rutubetli zindandan bile düşük bir kata indi. Arutha ile Laurie sessizdi; gerçi ozan zaman zaman üzerine bastığı bir şey aceleyle uzaklaşınca ya da ıslak bir sesle ezilince, sessiz bir küfür savuruyordu. Işığın bol olmamasına memnundu.

Birden kaba taş basamaklardan çıkıyorlardı. Merdivenin üstüne geldiklerinde Jimmy görünüşte boş olan bir parça taş duvarı itti. Parça yerinden hafifçe oynadı ve Jimmy, "Sıkışmış," dedi. İçeriden sıkışarak geçti ve onlar geçerken eşyalarını tuttu. Dıştaki taş duvarlardan birinin tabanına duvar bir tarafa kayacak şekilde kurnazlıkla ağırlık verilmişti, ama zaman ve kullanılmama yüzünden inatçı bir hal almıştı. Arutha ile Laurie sıkışarak geçmeyi başardılar. Arutha, "Neredeyiz?" dedi.

"Kraliyet parkındaki bir çitin arkasında. Sarayın yan kapısı şu yönde yaklaşık yüz elli metre ötede." Onları sık çalılıklardan geçirerek üç atın beklemekte olduğu bir ağaç çemberinin içine çıkardı.

Arutha, "Sana üç binek almanı söylememiştim," dedi.

Ay ışığında görülebilen arsızca bir sırıtışla Jimmy, "Ama almamamı da söylemediniz, Majesteleri," dedi.

Laurie araya karışmamanın en iyisi olduğuna karar vererek kendisini çıkınını en yakındaki ata bağlama işine verdi. Arutha, "Hızlı hareket edeceğiz ve buna gösterecek sabrım yok. Sen gelemezsin, Jimmy," dedi.

Jimmy bineklerden birinin yanına yaklaştı ve çevik bir hareketle eyere sıçradı. "Adı sanı belirsiz serüvencilerle işsiz güçsüz eşkıyalardan emir almam. Ben Krondor Prensi'nin Toprak Beyi'yim," dedi. Atın terkisindeki çıkınına bir şaplak attı ve meçini çıkardı -ona Arutha'nın verdiği meçi. "Ben hazırım. Vasat bir binici olmama yetecek kadar at çalmışlığım var. Üstelik olaylar hep sizin olduğunuz yerde oluyor gibi. Siz yokken buralar epey sıkıcı bir hal alabilir."

Arutha Laurie'ye baktı, Laurie de, "Onu yanımıza almak daha iyi, böylece gözümüzü üzerinde tutabiliriz. Almazsak da bizi takip eder zaten," dedi. Arutha itiraz edecek gibi olunca Laurie, "Saray muhafızlarını çağırıp onu tutuklatamayız," dedi.

Memnun olmadığı belli olan Arutha atına bindi. Daha fazla konuşmadan atlarını çevirdiler ve parktan uzaklaştılar. Karanlık caddeler ve dar sokaklardan, fazla ilgi çekmemek için ortalama bir hızla geçtiler. Jimmy, "Doğu kapısı bu tarafta Kuzeyden çıkacağımızı farz etmiştim," dedi.

Arutha, "Kuzeye yönümüzü yakında çevireceğiz zaten. Biri şehirden ayrıldığımı görürse, doğuya gittiğim haberinin yayılmasını tercih ederim," dedi.

"Bizi kim görecekmiş ki?" dedi bu saatte kapıdan atla geçen herhangi birinin fark edileceğini pekala da bilen Jimmy kayıtsız bir tavırla.

Doğu kapısında iki asker gözcü kulesinden geçenleri gözlüyordu, ama ne yürürlükte bir sokağa çıkma yasağı, ne de çalınmakta olan bir alarm olduğundan, üç süvarinin geçişini yerlerinden kımıldamadan izlediler.

Surlardan çıktıklarında, kadim surlar halkı barındıramadığı zaman inşa edilen dış şehre girmişlerdi. Ana doğu yolundan çıkarak, karanlık binaların arasından geçip kuzeye yöneldiler.

Derken Arutha atının dizginlerini çekti ve Jimmy ile Laurie'ye de aynını yapmalarını işaret etti. Kalın, siyah cüppelere bürünmüş dört atlı köşeyi dönmüş, onlara doğru geliyordu. Masumane niyetlerle gezinen iki seyyah grubunun gecenin bu saatinde bu tenha sokakta karşılaşma ihtimali zayıf olduğundan, Jimmy'nin kılıcı ânında kınından çıkmıştı. Laurie de kendi kılıcını çekmeye davrandı, ama Arutha sadece, "Silahlarınızı kaldırın," demekle yetindi.

Süvariler aradaki mesafeyi kapayınca, Jimmy ile Laurie birbirlerine soran gözlerle baktılar. "Karşılaştığımıza sevindim," dedi Gardan atını çevirip Arutha'nın yanına gelerek. "Her şey hazır."

"İyi," dedi, Arutha. Gardan'ın yanındaki atlıları inceleyerek, "Üç mü?" dedi.

Gardan'ın iyi huylu kıkırdaması karanlığın içinden duyuldu. "Toprak Beyi James'i bir süredir ortalarda görmediğimden, onun da izinli olsun olmasın sizinle gelmeye karar vereceğini tahmin ettiğimden gerekli önlemleri aldım. Yanılmış mıyım?"

"Yanılmamışsın, Yüzbaşı," dedi rahatsızlığını gizlemeye zahmet etmeyen Arutha.

"Her halükarda buradaki David isimli arkadaş muhafızlarınız arasındaki en kısa boylu olandır ve birileri sizi takip etmeye kalkacak olursa, uzaktan çocuğa benzeyecektir." Elini sallayarak üç atlıya uzaklaşmalarını işaret etti, onlar da sokakta doğu kapısına doğru uzaklaştılar. Jimmy adamlar yanından geçerken kıkırdadı, çünkü adamlardan biri ince yapılı, siyah saçlı, bir diğeri de sırtına kopuzunu atmış sarışın, sakallı biriydi.

"Kapıdaki muhafızların bize pek dikkat eder gibi bir halleri yoktu," dedi Arutha.

"O konuda korkunuz olmasın, Majesteleri. Şehir nöbetçileri arasında en dedikoducuları onlardır. Saraydan ayrıldığınız haberi sızarsa, şehrin tamamı birkaç saat içinde doğuya doğru atla gittiğinizi öğrenecektir. O üç atlı daha önce rahatsız edilmezlerse Karaavlak'a kadar yollarına devam edecekler. Acizane önerim, hemen yola çıkmamız."

"Biz mi?" dedi Arutha.

"Emirler böyle, efendim. Prenses Carline bana ikinize bir zarar gelirse" -Laurie ile Arutha'yı işaret etti- "Krondor'a dönmeme gerek olmadığını bildirdi."

Jimmy yalandan gücenmiş gibi bir tavır takınarak, "Benim için bir şey söylemedi mi?" dedi.

Diğerleri bunu duymamış gibi yaptılar. Arutha Laurie'ye baktı, Laurie de derin derin içini çekti. "Biz yola çıkmadan saatler önce işi çözmüştü." Gardan bunun doğru olduğunu belirtti. "Üstelik gerekli olduğunda sakıngan davranabilir. Zaman zaman."

Gardan ekledi, "Prenses kardeşine veya nişanlısına ihanet etmez."

"Nişanlısı mı?" dedi Arutha. "Bu hareketli bir gece oldu. Eh, sonunda ya saraydan sürülecek ya da onunla evlenecektin. Ama erkekler konusundaki zevkini hiç anlamayacağım. Pekala, ikinizden de kurtuluş yok, anlaşılan. Yola çıkalım."

Üç adam ile bir çocuk atlarını mahmuzladılar, yollarına kaldıkları yerden devam ettiler ve birkaç dakika içinde şehrin dıştaki bölümünden çıkmış, kuzeye, Sarth'a doğru yola düşmüşlerdi.

Öğleye doğru, yolcular sahil yolundaki bir kavşağı dönünce Kralın Yolu'nun kenarında tek başına oturan bir seyyahla karşılaştılar. Adamın üzerinde yeşile boyanmış deriden bir avcı giysisi vardı. Benekli atı az ötede

otluyordu ve adam avcı bıçağıyla bir tahta parçasını yontmaktaydı. Kafilenin yaklaştığını görünce, bıçağını kaldırdı, tahta parçasını bir yana fırlattı ve eşyalarını toparladı. Arutha atının dizginlerini çektiğinde üzerine cüppesini giymiş, yayını sırtına atmıştı.

Arutha, "Martin," diyerek onu selamladı.

Crydee Dükü atına bindi. "Buraya varman tahminimden çok daha uzun sürdü."

Jimmy, "Krondor'da Prens'in gittiğini bilmeyen biri kaldı mı?" dedi.

Majesteleri gülümseyerek, "Olsa da fark etmezdin," diye yanıt verdi. Yeniden yola düştüler ve Martin Arutha'ya, "Lyam sana elinden geldiğince çok yanlış iz bırakacağını söylememi istedi," dedi.

Laurie, "Kral'ın haberi var mı?" dedi.

"Elbette," dedi Arutha Martin'i işaret etti. "Baştan beri bunu üçümüz birlikte planladık. Lyam gitmemi yasakladığı zaman Gardan kapının dışına olağan olandan çok daha fazla asker dikmişti."

Martin ekledi, "Lyam şahsi muhafızlarından bazılarını biz rolüne soktu. Arutha ile Laurie'yi taklit eden, asık suratlı bir adamla, sarışın, sakallı bir hödük var." Nadir gülümsemelerinden biriyle ekledi, "Benim dairemde kalan yakışıklı, yabani bir adam var. Lyam Kesh Elçisi'nden o uzun boylu, yüksek sesli Teşrifatçıbaşı'nı ödünç almayı bile başardı. Keshliler bugün gittikten sonra adam gizlice saraya dönecek. Takma bir sakal taktığında, buradaki yüzbaşımıza epey benziyor. Hiç değilse rengi aynı. Sarayda orada burada görülecek." Gardan güldü.

"O halde aslında fark edilmeden ayrılmak gibi bir niyetin hiç yoktu," dedi Laurie hayranlıkla.

"Yo," dedi Arutha. "Benim istediğim bir karmaşa bulutu altında gitmek. Bunun arkasında olan her kimse, buraya doğru başka katiller göndereceğini biliyoruz, Gülen Jack bu kanıdaydı. Dolayısıyla Krondor'da casuslar varsa, ne olup bittiğini günlerce anlayamayacaklar. Saraydan ayrıldığımız fark edildiğinde, hangi yönü tuttuğumuza emin olamayacaklar. Sarth'a gitmemiz gerektiğini yalnızca Pug Anita'nın dairesini mühürlerken yanımızda olan birkaç kişi bilecek."

Jimmy güldü. "Bir yanıltma harikası. Birileri sizin bir yöne gittiğinizi duyarsa, neye inanacaklarını bilemeyecekler."

Martin, "Lyam işini eksiksiz yaptı. Üçünüze benzer başka bir kafile bugün Kulgan ve Pug'ın ailesiyle birlikte güneyde, Yıldızlimanı'na doğru

yola çıktı. Saklanırken fark edilecek kadar sakil davranacaklar," dedi. Arutha'ya, "Pug Macros'un kütüphanesinde Anita için bir şifa arayacağını söylüyor," diye ekledi.

Arutha atının dizginlerini çekti ve diğerleri durdular. "Şehirden atla yarım günlük uzaklıktayız. Gün batımına kadar bize yetişmezlerse, kendimizi takip edilmekten kurtulmuş sayabiliriz. O durumda yalnızca önümüzde yatıyor olabileceklerden endişe etmemiz gerekir." Zor bir şey söylemek üzereymiş gibi durakladı. "Şakayla karışık tüm o lafların ardında, hepiniz tehlikeyi seçtiniz." Yüzlerin birinden diğerine baktı. "Böyle dostlara sahip olduğum için kendimi şanslı sayıyorum."

Prens'in sözlerinden en çok mahcup olan Jimmy gibiydi, ama yutkunma dürtüsüne direndi. "Şakacılar'da bir ant içilirdi. Eski bir atasözünden gelme: 'Postu yüzülene kadar kedinin öldüğüne emin olma.' Zor bir görevle karşı karşıya olunduğunda ve bir adam diğerlerine, işi sonuna kadar götürmek istediğini belirtmek istediğinde, 'Kedinin postu yüzülene kadar,' derdi." Diğerlerine baktı ve "Kedinin postu yüzülene kadar," dedi.

Laurie, "Kedinin postu yüzülene kadar," dedi ve aynı sözler Gardan ve Martin tarafından da çabucak tekrarlandı.

En son Arutha, "Hepiniz sağ olun," dedi. Atını mahmuzladı ve diğerleri onu izlediler.

Martin atıyla Laurie'nin yanına geldi. "Niye bu kadar geç kaldın?"

"Bir işim vardı," dedi Laurie. "Biraz karışık. Evleneceğiz."

"Onu biliyorum. Lyam odandan döndüğünde Gardan'la onu bekliyorduk. Bence Carline daha iyi birini bulabilirdi." Laurie'nin yüzünden rahatsızlığı anlaşılıyordu. Derken Martin hafifçe gülümseyerek ekledi, "Ama belki de, bulamazdı." Eğilerek elini uzattı. "Her zaman mutlu olasınız." El sıkıştıktan sonra, "Bu gecikmeyi hâlâ açıklamıyor," dedi.

"Biraz ince bir iş," dedi Laurie, müstakbel kayın biraderinin konuyu kapatmasını ümit ederek.

Martin uzun bir an boyunca Laurie'yi inceledikten sonra, anlayışla başını salladı. "Doğru dürüst veda etmek uzun sürebilir."

ORMAN

UFUKTA BİR GRUP ATLI BELİRDİ.

Kara figürlerin silueti geç ikindi göğünün kızılımsı rengine vurmuştu. Onları ilk gören Martin oldu ve Arutha durmalarını emretti. Krondor'dan ayrılmalarından beri, tacir olmadığı belli olan, karşılaştıkları ilk yolcu kafilesiydi. Martin gözlerini kıstı. "Bu mesafeden pek bir şey göremiyorum, ama silahlı olduklarını sanıyorum. Belki de paralı askerdirler?"

"Ya da haydutlar," dedi Gardan.

"Ya da başka bir şey," diye ekledi Arutha. "Laurie, aramızda en çok yolculuk etmiş olan sensin. Başka bir yol var mı?"

Laurie etrafına bakarak durum tahlili yaptı. Dar bir ekili arazi şeridinin öte yanındaki ormanı işaret ederek, "Doğuda, buradan atla yaklaşık bir saat uzaklıkta, Calastius Dağları'na çıkan eski bir patika var. Eskiden madenciler tarafından kullanılıyordu, ama artık pek az kullanılıyor. Bizi iç bölgedeki yola çıkaracaktır," dedi.

Jimmy, "O halde bir an önce o patikaya yönelsek iyi olur. Bu diğerleri bizim onlara gelmemizi beklemekten sıkılmış gibiler," dedi.

Arutha ufuktaki atlıların onlardan yana gelmeye başladığını gördü. "Sen önden git, Laurie."

Yoldan çıkarak çiftliklerin sınırlarını belirten bir dizi alçak taş duvara yöneldiler. Jimmy, "Bakın!" diye bağırdı.

Arutha'nın yoldaşları diğer grubun buna atlarını dörtnala sürerek karşılık verdiklerini gördüler. Öğleden sonranın turuncu alazında, gri-yeşil bir tepe yamacının üzerinde birer siyah siluettiler.

Arutha ile diğerleri ilk taş duvardan düzgün bir sıçrayışla atladılar, ama Jimmy neredeyse atından düşecekti. Diğerlerinin pek gerisinde kalmadan kendini doğrultmayı başardı. Hiçbir şey söylemedi, ama kendisiyle orman arasında üç duvar daha olmamasını şiddetle diliyordu. Arutha'nın kafilesi

ormana girerken her nasılsa atının sırtında oturmayı ve çok geride kalmamayı başarmıştı.

Diğerleri onu beklemekteydiler ve atını dizginledi. Laurie işaret etti. "Bize yetişemeyeceklerinden bizimle paralel bir yol izliyor, buranın kuzeyinde yolumuzu kesmeyi ümit ediyorlar." Sonra güldü. "Bu patika kuzeydoğuya gidiyor, dolayısıyla isimsiz dostlarımız yolumuzu kesmek için çalılarla dolu ormanlık arazide fazladan bir mil gitmek zorundalar. Bunu yaptıklarında onları çok geride bırakmış olacağız. Şayet yolu bulabilirlerse."

Arutha, "Yine de acele etmemiz gerekiyor. Işığımız pek az ve ormanlar en iyi zamanlarda bile güvenli değildir. Bu yola daha ne kadar var?" dedi.

"Oraya gün batımından iki saat, belki biraz daha az sonra varmamız gerekir."

Arutha ona yolu göstermesini işaret etti. Laurie atını çevirdi ve hep birlikte hızla kararan ormanın daha da derinlerine ilerlediler.

Her iki tarafta karanlık delikler büyüyordu. Loşluğun içinde, yüksek dallardan süzülen orta ve büyük ayların cılız ışığında, orman onları çepeçevre saran katı bir cisim gibiydi. Gece boyunca Laurie'nin patika olduğunu iddia ettiği bir iz, Laurie'nin atının bir metre önünde aniden beliren ve Jimmy'nin atının bir metre gerisinde aynı çabuklukla kaybolan incecik bir çizgi üzerinde, dikkatle ilerlemişlerdi. Jimmy'ye toprak parçaları birbirinden pek farklı görünmüyordu, Laurie'nin seçtiği dolambaçlı yolu tıkayan biraz daha az çer çöp olması dışında. Çocuk sürekli omzunun üzerinden geriye bakıyor, izlendiklerine dair bir alamet arıyordu.

Arutha durmalarını emretti. "İzlendiğimize dair hiçbir işaret görmedik. Belki de onları ekmişizdir."

Martin atından indi. "Düşük bir ihtimal. Aralarında usta bir iz sürücü varsa, izimizi bulmuşlardır. Bizim kadar yavaş, ama bizimle aynı tempoda ilerliyor olurlar."

Arutha atından inerek, "Bir süre burada dinleneceğiz. Jimmy, Laurie'nin atının terkisindeki yulafları çıkar," dedi.

Jimmy atlarla ilgilenmeye başlarken hafifçe homurdandı. Yoldaki ilk gecesinde, Toprak Beyi olarak, efendisinin atıyla -ve diğerlerinin atlarıyla- ilgilenmesinin beklendiğini öğrenmişti.

Martin yayını omzuna attı ve "Sanırım ben biraz geriye doğru iz sürüp yakınlarda biri var mı, diye bir bakacağım. Bir şey olacak olursa, beni

beklemeyin. Sizi yarın gece Ishap manastırında bulurum," dedi. Karanlığa karıştı.

Arutha eyerine otururken Jimmy, Laurie'nin de yardımıyla atlarla ilgilenme işine koyuldu. Gardan nöbet tutuyor, ormanın karanlığını gözleriyle tarıyordu.

Zaman geçti ve Arutha düşüncelerinde kayboldu. Jimmy onu gözünün kıyısıyla izliyordu. Laurie Jimmy'yi loş ışıkta Arutha'yı süzerken yakaladı ve çocuğun yanma yanaşarak Gardan'ın atını kaşağılamasına yardım etti. Ozan, "Onun için endişeleniyorsun," diye mırıldandı.

Jimmy başını evet anlamında sallamakla yetindi; karanlıkta neredeyse kaybolan bir jest. Sonra, "Benim bir ailem ya da çok fazla dostum yok, ozan. O... önemli. Evet, endişeleniyorum," dedi.

Jimmy bitirdiğinde oturmuş, karanlığa bakan Arutha'nın yanına geldi. "Atlar doydu ve tımarlandı."

Arutha daldığı kara düşüncelerden koparılmış gibiydi. "İyi. Şimdi biraz dinlen. İlk ışıkla birlikte hareket edeceğiz." Etrafa bakındı. "Martin nerede?"

Jimmy geride kalan yola doğru baktı. "Hâlâ orada bir yerlerde."

Arutha onun baktığı yere baktı.

Jimmy başını eyere yaslayıp bir battaniyeye sarınarak yerleşti. Uyku gelene kadar uzun bir süre karanlığa baktı.

Bir şey Jimmy'yi uyandırdı. İki şekil yaklaşıyordu ve Jimmy tam kalkmaya davranmıştı ki, bunların Martin ile Gardan olduğunu gördü. Derken Jimmy Gardan'ın nöbete kaldığını hatırladı. İkisi de sessizce yürüyerek kamp alanına yaklaştılar.

Jimmy diğerlerini kaldırdı. Arutha ağabeyinin döndüğünü görünce hiç zaman kaybetmedi. "İzlendiğimize dair herhangi bir işaret buldun mu?"

Martin başıyla onayladı. "Yolun birkaç mil gerisinde. Bir grup... adam, moredhel, hangisi olduğunu bilmiyorum. En azından bir tanesi moredhel. Onun dışındakilerin hepsi birden kara zırhlara ve uzun, kara pelerinlere bürünmüşlerdi. Her birinde başlarının tamamını örten, tuhaf bir miğfer vardı. Pek dostane olmadıklarını anlamak için bana bu kadarı yeterliydi. Bizim izlerimizle kesişen sahte bir iz bıraktım. Onları bir süre uzaklaştırması gerek, ama hemen yola düşsek iyi olur."

"Ya bu tek moredhel nasıl biriydi? Diğerleri gibi giyinmediğini söyledin."

"Yo, ve gördüğüm lanet moredhellerin en iriyarısıydı, deri bir yelek dışında göğsü çıplaktı. Kafası, arkada atkuyruğu gibi asılı duran uzun bir tepe perçemi dışında tıraşlıydı. Ateş ışığında onu açık seçik görebildim. Onun gibileri duymuş olmama rağmen hiç görmemiştim."

Laurie, "Yabon dağ klanı," dedi.

Arutha ozana baktı. Laurie açıkladı, "Tyr-Sog yakınlarında yetiştiğim sıralarda, kuzeydeki dağ klanlarınca yapılan baskınlardan bahsedildiğini duyardık. Onlar orman sakinlerinden farklıdır. Tepedeki saç tutamından onun aynı zamanda bir klan reisi, önemli biri olduğu anlaşılıyor."

Gardan, "Uzun yoldan gelmiş," dedi.

"Evet, ve bu Gediksavaşları'ndan sonra yeni bir düzen kurulduğu anlamına geliyor. Tsuraniler tarafından kuzeye sürülenlerden pek çoğunun Kuzey Elleri'ndeki soydaşlarına katılmak istediklerini biliyorduk, ama şimdi görünene bakılırsa, kuzenlerinden bazılarını da yanlarında getirmişler."

"Ya da," dedi Arutha, "Bu onun komutası altında oldukları anlamına geliyor."

Martin, "Bunun olması için gereken..." dedi.

"İttifak, bir moredhel ittifakı. Hep korktuğumuz bir şey," dedi Arutha. "Gelin, hava neredeyse aydınlandı: Bunu durduğumuz yerde durmakla daha iyi çözemeyiz."

Atlarını hazır ettiler ve çok geçmeden Orman Yolu'na, Krondor ile kuzey arasındaki başlıca yola geri dönmüşlerdi. Bu yolu az sayıda kervan kullanır; kestirme bir güzergah olmasına rağmen, çoğu seyyah daha güvenli olduğundan, Krondor'un içinden geçip sahilden yol almayı tercih ederdi. Laurie Gemiler Körfezi'yle aynı hizada, Sarth'daki Ishap Manastırı'na atla yaklaşık bir günlük uzaklıkta olduklarını iddia ediyordu. Manastır şehrin kuzeybatısındaki tepelerin arasında olduğundan, manastır ile şehir arasındaki yolu diklemesine kesen bir yol çizeceklerdi. Kendilerini biraz sıkarlarsa manastıra gün batımından hemen sonra ulaşırlardı.

Ormanda herhangi bir tehlike alameti yoktu, ama Martin, başını moredhelin çektiği çetenin geliyor olmasını muhtemel görüyordu. Arkalarında bıraktıkları ormanın sabahın erken saatlerine özgü seslerinde, çok da uzak olmayan bir şeyin geçişiyle eşyanın doğal düzenini bozmakta olduğunu gösteren, zor fark edilir değişiklikler seziyordu.

Martin Laurie'nin arkasında, Arutha'nın yanında at sürüyordu. "Sanırım biraz geride kalıp dostlarımızın hâlâ arkadan gelip gelmediğine bakabilirim."

Jimmy omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı ve gerideki ağaçların arasından siyah giyimli şekillerin onları izlediğini gördü. "Çok geç! Bizi gördüler!" diye bağırdı.

Arutha'nın kafilesindekiler atlarını mahmuzladılar; nalların gök gürültüsünü andıran sesi ağaçların arasında yankılandı. Hepsi de bineklerinin boyunlarına kapandılar; Jimmy arkaya bakıp duruyordu. Kara binicilerle arayı açıyorlardı; Jimmy buna içinden şükretti.

Hızla at sürdükleri birkaç dakikanın ardından, atların sıçrayamayacağı derinlikte bir dar boğaza geldiler. Üzerinde sağlam, ahşap bir köprü vardı. Köprüden hızla geçtiler, sonra

Arutha dizginlerini çekti. "Burada durun!" Atlarını çevirdiler, çünkü onları izleyenlerin sesleri hâlâ duyulabiliyordu.

Arutha onlara saldırmalarını emredecekti ki, Jimmy atından atladı. Atının terkisinden çıkınını çekti. Köprünün ucuna koşarak diz çöktü. Arutha, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Jimmy'nin verdiği tek cevap, "Geri çekilin!" oldu.

Uzaktan yaklaşan atların sesleri giderek arttı. Martin atından aşağı atladı ve okunu omzundan indirdi. Kara atlılardan ilki ortaya çıktığında yayını germiş, bir ok yerleştirmişti. Tereddüt etmeden yardalık okunu saldı ve ok hiç falso yapmadan uçarak kara giyimli şeklin göğsüne, ancak bir uzun yayın bu mesafeden fırlatabileceği kadar büyük bir güçle çarptı. Binici eyerinden geriye savruldu. İkinci atlı düşen adamdan sakınmayı başardı, ancak bineği bedene takılan bir üçüncü, atından düştü.

Arutha köprüyü geçmek üzere olan ikinci atlının önünü kesmek üzere öne ilerledi. "Hayır!" diye bağırdı Jimmy, "Geri çekilin!" Bir an sonra çocuk, kara bir atlının üzerinden geçmekte olduğu köprüden hızla uzaklaşıyordu. Atlı Jimmy'nin diz çöktüğü noktaya neredeyse ulaşmıştı ki, bir vınlama sesiyle birlikte geniş bir duman bulutu yükseldi. At ürktü ve dar köprüde döndü, sonra da şaha kalktı. Hayvan sendeleyerek bir adım gerileyince sağrısı köprünün parmaklıklarına çarptı. Atı havayı eşelerken siyah giyimli savaşçı parmaklığın üzerinden geriye savruldu, sonra da düşerek köprünün altındaki kayalara duyulur bir sesle çarptı. At döndü ve geldiği yöne doğru kaçtı.

Arutha ile diğerlerinin atları patlamanın dumanından paniğe kapılmayacak kadar uzaktaydılar, gerçi Gardan Martin'in atını tutarken Laurie atını hızla öne sürüp Jimmy'nin atının dizginlerini tutmak zorunda kaldı. Okçu hayvanları ürküp onları yeniden denetim altına almaya çalışan binicilerini sırtından atan atlarıyla meşgul olan süvarilere ok yağdırmakla meşguldü.

Jimmy artık elinde ufak bir şişeyle köprüye doğru koşuyordu. Tıpasını çekip şişeyi dumanların içine fırlattı. Köprünün uzaktaki ucu birden alevlere boğuldu. Kara süvariler, alevleri görüp huysuzlanan atlarının dizginlerini çektiler. Binicilerini sırtlarından atmaya çalışan hayvanlar, adamlar onları köprüden geçmeye zorlarken daireler çizdiler.

Jimmy sendeleyerek alevlerden uzaklaştı. Gardan küfretti. "Bakın! Düşenler tekrar ayağa kalkıyor!"

Dumanın ve alevlerin arasından göğsüne ok yemiş olan atlının sendeleyerek köprüye yaklaştığını, Martin'in vurup düşürdüğü bir başkasının ise ağır ağır ayağa kalkmakta olduğunu görebiliyorlardı.

Jimmy atının yanına varıp sırtına atladı. Arutha, "Neydi o?" dedi.

"Alışkanlıktan taşıdığım duman bombası. Şakacılar'dan çoğu bunları kaçışlarını gizlemek ve kargaşa yaratmak için kullanır. Biraz ateş ve bolca duman çıkarırlar."

"Şişedeki neydi?" diye sordu Laurie.

"Nafta özü. Krondor'da bunu yakıp yol açarken yangın çıkarmak isteyen çiftçilere satan bir simyacı tanıyorum."

"Bu sağa sola taşınmayacak kadar tehlikeli bir madde," dedi Gardan. "Her zaman yanında bulundurur musun?"

"Yo," dedi Jimmy atına binerken. "Ama ona bakarsan ancak kızartarak durdurabileceğin şeylerle karşılaşma ihtimalin olan yerlere de genellikle pek yolculuk etmiyorum. Kerhanedeki o durumdan sonra işime yarayabileceğini düşündüm. Çıkınımda daha da var."

"Öyleyse at buraya!" diye bağırdı Laurie. "Köprü daha ateş almadı."

Jimmy diğer şişeyi de çekti ve atını öne iteledi. Dikkatle nişan alarak şişeyi yangının ortasına attı.

Alevler üç, beş, on metre yükseldi ve tahta köprü ortadan kalktı. Yangın göğe doğru yükselir, yükselirken, dar boğazın iki yanındaki atlar da kişniyor ve kaçmaya çalışıyordu.

Arutha köprünün öte yanındaki, oturmuş yangının sönmesini sabırla bekleyen düşman süvarilere baktı. Arkalarından başka bir şekil atıyla göz sahasına girdi, tepesinde bir tutam saçı olan zırhsız moredhel. Yüzünde herhangi bir ifade belirtisi olmadan oturup Arutha ile diğerlerini izledi. Arutha mavi gözlerin ruhunu dağladığını hissediyordu. Ve nefret hissediyordu. Orada, ilk kez düşmanını, Anita'ya zarar verenlerden birini gördü. Martin kara süvarilere ok atmaya başladı ve sessiz bir işaretle zırhsız moredhel yoldaşlarını gerisingeri ağaçların içine götürdü.

Martin atına binip kardeşinin yanına geldi. Arutha ağaçların arasında kaybolan moredheli izledi. "Beni tanıyor. Onca kurnazlık etmemize rağmen, tüm bu zaman boyunca nerede olduğumu biliyorlardı," dedi.

"Ama nasıl?" diye sordu Jimmy. "O kadar şaşırtmaca vardı ki."

"Karanlık sanatlar sayesinde," dedi Martin. "Burada iş başında olan birtakım güçler var, Jimmy."

"Gelin," dedi Arutha. "Geri dönecekler. Bu onları durdurmayacaktır. Tek kazandığımız biraz zaman."

Laurie onları kuzey yolundan Sarth'a götürdü. Arkalarında gürültülü çatırtılarla yanan ateşe bakmadılar.

Günün geri kalan kısmında neredeyse İliç ara vermeden at sürdüler. Onları takip edenleri hiç görmediler, ama Arutha yakından izlendiklerini biliyordu. Gün batımına yakın, tekrar Gemiler Körfezi'nin yolu doğuya döndürdüğü sahile yaklaştıklarında havayı hafif bir sis doldurdu. Laurie'ye bakılırsa manastıra güneş batmadan ulaşacaklardı.

Martin atıyla ilerleyip Gardan ile gözünü gölgelere dikmiş, atını dalgınlıkla süren Arutha'nın yanına geldi. "Eskileri mi hatırladın?"

Arutha düşünceli bir şekilde ağabeyine baktı. "Daha sade zamanlan, Martin. Sadece daha sade zamanları hatırlıyordum. Bu Gümüşdiken gizemiyle işimin bitmesini ve Anita'nın bana geri verilmesini nasıl da istiyorum. Bunun için yanıp tutuşuyorum!" Ani bir tutkuyla konuşmuştu. İçini çekti ve daha yumuşak bir sesle, "Babamın benim yerimde olsa ne yapacağını merak ediyordum," dedi.

Martin Gardan'a bir bakış attı. Yüzbaşı, "Tastamam şu anda yapmakta olduğunu yapardı, Arutha. Lord Borric'i hem yetişkinliğinde, hem de delikanlı olduğu zamanlarda tanırdım ve mizaç olarak ona senden daha çok benzeyen biri yoktur, derim. Hepiniz ona benziyorsunuz: Meseleleri

yakından izleyişi bakımından Martin ona çekmiş. Lyam bana leydisi Catherine'i yitirişinden önceki, daha neşeli hallerini hatırlatıyor," dedi.

Arutha, "Ya ben?" diye sordu.

Yanıt veren Martin oldu. "Eh, senin düşünme biçimin onunkine ben ya da Lyam'dan daha çok benziyor. Ben senin en büyük ağabeyinim. Senden emir almamın nedeni sırf Dükümün Prensi unvanını taşımandan değil. Senin önderliğini, Babam'dan sonra tanıdığım herkesten çok kabullenmemin nedeni doğru seçimleri yapmandır."

Arutha, "Teşekkür ederim. Bu büyük bir övgü," derken gözleri uzaklara dikiliydi.

Arkalarındaki patikadan, duyulacak, ama tanımlanamayacak yükseklikte bir ses geldi. Laurie onları elinden geldiğince hızlı götürmeye çalıştı, ama sis ile karanlık yön duygusunu karıştırıyordu. Güneş batmaya yakın olduğundan, sık ormanlara işleyen aydınlık pek azdı. Önündeki patikanın yalnızca ufak bir bölümünü görebiliyordu; iki defa doğru patikayı yanlış olanlardan ayırmak için yavaşlamak zorunda kaldı. Arutha atıyla yanına gelip, "Biteviye devam edelim. Durmaktansa emekleyerek ilerlemek daha iyi," dedi.

Gardan geriye düşerek Jimmy'nin yanına geldi. Çocuk gözlerini ormana dikmiş, ağaç gövdelerinin hemen arkasında saklanabilecek şeyleri görmeye çalışıyordu, ama batan güneşin son ışıklarıyla görülebilen tek şey, gri sis huzmeleriydi.

Derken bir at çalının içinden büyük bir gürültüyle çıktı, bir an ötedeyken, bir an sonra Jimmy'yi neredeyse atın sırtından attı. Siyah zırhlı savaşçı yanından hızla geçerken çocuk yerinde tam devir döndü. Gardan atlıya bir darbe savurdu, ama geç kalmıştı.

Arutha, "Bu taraftan!" diye bağırdı ve yolu kesen başka bir atlının yanından zorla geçmeye çalıştı. Atlıyla, zırhsız moredhelle yüz yüze geldi. Arutha ilk defa Kara Kardeş'in yanaklarının her birine açılmış üç yara izini gördü. İkisi karşı karşıya geldiğinde zaman bir an durdu. Arutha tuhaf bir tanıdıklık hissine kapılmıştı, zira karşısında düşmanı ete kemiğe bürünmüş bir halde duruyordu. Artık karanlıkta görülmeyen katillerin elleriyle ya da cismi olmayan mistik güçlerle boğuşmuyordu; burada öfkesini üzerine salabileceği biri vardı. Moredhel ses çıkaramadan Arutha'nın kafasına vahşi bir darbe savurdu ve Prens kafasının kopmasından ancak atının boynuna kapanarak kurtuldu. Arutha meçiyle saldırdı ve kılıcının ucunun

saplandığını hissetti. Yakına gelince kılıcının moredhelin yüzüne isabet ederek yaralı yanakta derin bir kesik açtığını gördü. Ama yaratık sadece inledi; tuhaf acı dolu bir ses, guruldamayla boğulma arasında bir şeydi. Derken Arutha yaratığın dili olmadığını fark etti. Yaratık kısa bir an Arutha'ya baktı ve atını çevirdi.

Arutha kendi atını mahmuzlayarak, "Yarıp geçmeye çalışın!" diye seslendi. Arutha bir an içinde uzaklaşmıştı, diğerleri de peşinden geliyordu.

Bir an, moredhelin başını çektiği kafile ablukanın yarılmasına tepki veremeyecek kadar şaşalamış göründü, ama sonra kovalamaca başladı. Arutha'nın hayatındaki tüm delice at sürüşlerinin arasında, bu defaki en çılgınıydı. Sisle ve gecenin kara cüppesiyle örtülü ormanın içinde, ağaçların arasından uçarcasına geçerek, bir keçi yolundan az hallice olan bir yolu izlediler. Laurie Arutha'nın yanından geçerek yol gösterdi.

Uzun dakikalar boyunca ormandan hızla geçerek her nasılsa yolu terk etmek gibi ölümcül bir hata yapmaktan kaçındılar. Derken Laurie, "Manastır yolu!" diye bağırıyordu.

Laurie'nin arkasından gelen Arutha ve diğerleri tepki vermekte yavaş kalarak daha geniş bir yola güç bela dönebildiler. Bineklerini yeni yola döndürürken yeni ayın doğduğunu hayal meyal gördüler.

Derken ormandan çıkmış, ekili arazilerden geçen, işlek bir yolda dörtnala ilerliyorlardı. Terli ve nefes nefese kalmış atlarını daha da kahramanca çabalara sevk etmek için mahmuzladılar, çünkü kara atlılar arayı kapatamasa da, geri kalmıyorlardı.

Yol sahil yakınlarındaki vadilerde bulunan tarlaların çoğunun bulunduğu bir yaylanın çevresinden yükselirken karanlığın içinde hızla yokuş yukarı yol aldılar. Yol daraldı ve üzerinde tek sıra ilerlediler, Martin diğerleri geçene kadar atını durdurup bekledi.

Patika tehlikeli bir hal aldı ve yavaşlamak zorunda kaldılar, ama aynı durum peşlerindekiler için de geçerliydi. Arutha topuklarını atının yan taraflarına gömdü, ama hayvan yokuşu tırmanmak için kalan gücünün tamamını harcamıştı.

Akşam havası pusla ve mevsimsiz bir soğukla ağırlaşmıştı. Tepeler aralıklıydı, hafif meyillerle yükselen ve alçalan, tembel, engebeli sırtlar. En yükseklerine bir saatten kısa bir sürede tırmanılabilirdi. Tümü de yabani otlar ve çalılarla örtülüydü, ama burası bir zamanlar ekili arazi olduğundan, üzerlerinde ağaç yoktu.

Sarth'taki manastır yüksek, kayalık bir yerin, tepeden çok ufak bir dağın, kaya ve granit cepheli, tepesi masa gibi dümdüz bir yükseltinin üzerindeydi.

Dağ sırtına aceleyle tırmanırlarken Gardan aşağıya baktı ve, "Buraya hücum etmek istemezdim, Majesteleri. Bu yolu süpürgeli altı nineyle savunabilirsin... sonsuza kadar," dedi.

Jimmy arkaya baktı, ama karanlık yüzünden peşindekileri göremedi. "Sen de ninelere söyle buraya gelip kara atlıların hızını kessinler o zaman," diye seslendi.

Arutha her an kara süvarilerce yakalanmayı bekleyerek arkaya baktı. Bir köşeyi dönüp doruğa çıkan yolu izlediler. Birden kendilerini manastırın kemerli girişinin önünde buldular.

Duvarın ötesinde ay ışığında bir tür kule görülebiliyordu.

Arutha kapıları vurdu ve "Merhaba! Yardım istiyoruz!" diye bağırdı. Sonra hepsi birden bekledikleri sesi, sert yolda atların nal seslerini duydular. Arutha'nın kafilesindekiler silahlarını çekerek dönüp kendilerini izleyenlerle yüz yüze geldiler.

Kara atlılar manastır kapılarının önündeki dönemeci aldılar ve mücadele tekrar başladı. Arutha kendisini korumaya çalışırken eğilip darbeleri savuşturuyordu. Saldırganlar olağanüstü bir çılgınlığa kapılmış gibiydi, sanki Arutha ile kafilesinin işini çabucak bitirmeleri gerekiyor gibiydi. Yaralı yüzlü moredhel Arutha'ya ulaşmak için neredeyse Jimmy'nin atını çiğneyecekti, çocuğu hesaba katmayışı Jimmy'nin hayatta kalmasının tek nedeni oldu. Kara Kardeş doğrudan Arutha'ya yöneldi. Gardan, Laurie, Martin, tümü de kara atlıları uzak tutmaya çalışıyordu, ama sonunda yenilmek tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Aniden yol aydınlandı. Gün ışığı on katıyla karanlığın içinden aniden ortaya çıkmışçasına, savaşanların etrafını göz kamaştıran bir ışık sardı. Arutha ile diğerleri kör eden ışıktan sulanan gözlerini örtmek zorunda kaldılar. Etraflarındaki siyah giyimli şekillerden gelen boğuk iniltileri, sonra da yere çarpan bedenlerin sesini duydular. Arutha kaldırdığı elinin arkasından hafifçe araladığı gözlerle baktı ve düşman atlıların eyerlerinden kaskatı bir halde düştüklerini gördü. Bunun istisnaları gözlerini ani ışıktan gizleyen zırhsız moredhel ile zırhlı atlıların üçüydü. Tek bir el hareketiyle dilsiz atlı üç yoldaşını çağırdı ve dönüp yolda uzaklaştılar. Kara atlılar gözden kaybolur kaybolmaz, parlak ışık sönmeye başladı.

Arutha gözlerindeki yaşları sildi ve peşlerine düşmeye kalktı, ama Martin, "Dur! Onlara yetişirsen bu ölümün olur! Burada yandaşlarımız var!" diye seslendi. Hasmını kaybetmeye gönülsüz olan Arutha atının dizginlerini çekti. Diğerlerinin durmuş, gözlerini ovalamakta oldukları yere döndü. Martin atından indi ve düşmüş bir kara atlının başına çömeldi. Adamın miğferini çıkardı ve çabucak uzaklaştı. "Bu bir moredhel ve kokusuna bakılırsa bir süre önce ölmüş." Yaratığın göğsüne işaret etti. "Bunu köprüde öldürmüştüm. Kırık okum hâlâ göğsünde."

Arutha binaya baktı. "O ışık gitti. Görünmeyen hamimiz her kimse, artık ona ihtiyacımız olmadığını hissetmiş olmalı." Önlerindeki duvarda bulunan kapılar yavaşça açılmaya başladı. Martin miğferi incelemesi için Arutha'ya uzattı. Üzerine, kanatları yanları örten bir kabartma ejder işlenmiş, tuhaf bir şeydi. İki dar yarık miğferi giyenin görmesini, dört ufak delik de nefes almasını sağlıyordu. Arutha miğferi tekrar Martin'e fırlattı. "Bu uğursuz görünümlü bir demir eşya. Onu da yanına al. Şimdi de manastın ziyaret edelim."

İçeri girerlerken Gardan, "Manastır mı!" diye gözlem yaptı, "Daha çok kaleye benziyor!" Yol şeridinin üzerini uzun, demir bantlı, ağır ahşap kapılar kapatmıştı. Yan tarafta uzanan beş metre yüksekliğinde bir taş duvar, dağ tepesinin öte yanına kadar gidiyor gibiydi. Sol tarafta duvar gerileyerek otuz metreyi aşkın bir uçurumun üzerinden aşağıdaki yolda bulunan bir dönemece bakıyordu. Duvarın ötesinde birkaç katlık tek bir kule görebiliyorlardı. "O eski stilde bir kaleiçi kulesiyse, ne olayım," dedi yüzbaşı. "Ben bu manastıra taarruz etmek istemezdim, Majesteleri. Burası gördüğüm en savunulabilir mevki. Bakın, hiçbir noktada sur ile uçurum arasında bir buçuk metrelik bir açıklık yok." Eyerinde arkaya yaslandı; manastır tasarımının askeri yönüne duyduğu hayranlık yüzünden okunuyordu.

Arutha atını mahmuzladı. Kapılar artık açıktı ve aksini yapmak için herhangi bir neden görmeyen Arutha, yoldaşlarını Sarth'taki Ishap Manastırı'nın arazisine soktu.

SARTH

MANASTIRIN TERK EDİLMİŞ BİR HALİ VARDI.

Avlu, yoldan gördüklerinin bir yansımasıydı. Burası bir zamanlar bir kale olarak kullanılmıştı. Kadim kulenin çevresine, tek katlı bir içkale binası ve arkasından seçilen iki ek bina eklenmişti. Bunlardan biri ahıra benziyordu. Ama önlerinde herhangi bir hareket belirtisi görülemiyordu.

Kapılardan birinin ardından gelen bir ses, "Sarth'taki Ishap Manastırı'na hoş geldiniz," dedi.

Arutha kılıcını kınından yarı yarıya çekmişti ki, konuşan ekledi, "Korkmanıza gerek yok."

Konuşan kişi kapının arkasından çıktı. Diğerleri atlarından inerken Prens, de silahım kınına yerleştirdi. Adam tıknaz, kısa boylu, orta yaşlı biriydi, genç bir gülümsemesi vardı. Kahverengi saçları kısa ve üstünkörü kesilmişti ve yüzü tıraşlıydı. Belinde tek bir deri sicimle bağlanmış, sade, kahverengi bir cüppe giymişti. Belinden bir kese ve bir tür kutsal simge sarkıyordu. Silahsızdı, ama Arutha adamın silah eğitimi almış biri gibi hareket ettiği izlenimine kapıldı. Nihayet Arutha, "Ben Krondor Prensi Arutha," dedi.

Adam gülümsememesine rağmen bunu komik bulmuş gibiydi. "O halde, Sarth'taki Ishap Manastırı'na hoş geldiniz, Majesteleri."

"Benimle alay mı ediyorsunuz?"

"Hayır, Majesteleri. Ishap Mezhebi'ne mensup olan bizlerin, dış dünyayla pek az bağlantımız vardır ve soylular şöyle dursun, bizi ziyaret eden insanların sayısı azdır. Lütfen onurunuz buna izin verirse ettiğim hakaretin kusuruna bakmayın, zira niyetim bu değildi."

Arutha atından indi ve sesinde yorgunlukla, "Af dileyen asıl benim?" dedi.

"Dominic Birader, ama lütfen, özre gerek yok. Buraya varış koşullarınızdan, başınızın belada olduğu belliydi."

Martin, "O mistik ışık için teşekkür etmemiz gereken kişi siz misiniz?" dedi.

Keşiş başıyla evetledi. Arutha, "Görünüşe bakılırsa, konuşulacak çok şey var, Dominic Birader," dedi.

"Pek çok soru var. Yanıtların çoğu için Başrahip'in keyfini beklemeniz gerekecek, Majesteleri. Gelin, sizi ahıra götüreyim."

Arutha'nın sabırsızlığı daha bir an bile beklemesine izin vermiyordu. "Son derece acil bir meseleyle geldim. Baş Rahibinizle konuşmam gerekiyor. Hemen."

Keşiş ellerini açarak buna karar vermenin kendi yetkisi dahilinde olmadığını ifade etti. "Başrahip daha iki saat müsait olmayacak. Mabette mezhebimizin diğer azalarıyla birlikte tefekkür ve dua halinde; sizi tek başıma karşılamamın nedeni de bu. Lütfen, benimle gelin."

Arutha itiraza hazır görünüyordu, ama Martin'in omzuna koyduğu eli onu yatıştırdı. "Bir kez daha, özür dilerim, Dominic Birader. Bizler, elbette, konuğuz."

Dominic'in yüz ifadesi Arutha'nın asabi tavırlarının sorun olmadığını gösteriyordu.' Onları bir zamanlar merkezi bir iç kale olan yerin arkasındaki ufak binaların ikincisine götürdü. Bu gerçekten de bir ahırdı. Halihazırdaki yegane sakinleri, bir at ile yeni gelenlere ilgisiz bir bakış atan, tıknaz, ufak bir eşekti. Hayvanlarıyla ilgilenirlerken Arutha son birkaç hafta yaşadıkları sıkıntıları anlattı. Bitirdiğinde, "Kara atlıları mağlup etmeyi nasıl başardınız?" dedi.

"Benim unvanım Kapıların Bekçisi'dir, Majesteleri. Manastıra herkesi kabul edebilirim, ama kötü niyet besleyen hiç kimse benim rızam olmadan kapılardan geçemez. Bu manastırın mülküne adım attıklarında, canınızı almak isteyenler benim gücüme tabi oldular. Size manastırın bu denli yakınında saldırarak bir riske atıldılar. Bu neticesinde davaları için ölümcül olan bir riskti. Ama bu ve diğer konularda söylenecek başka sözler, Başrahip'i beklemelidir."

Martin, "Diğer herkes mabetteyse, o cesetleri ortadan kaldırmak için yardıma ihtiyacınız olacak. Hayata dönmek gibi sinir bozucu bir huyları var," dedi.

"Önerinize teşekkür ederim, ama başımın çaresine bakabilirim. Onlar da ölü olarak kalacaklar. Onları devirmek için kullanılan büyü, onları kontrolüne almış kötülükten arındırdı. Şimdi dinlenmeniz gerekiyor."

Ahırdan çıktılar ve keşiş onları yatakhaneyi andıran bir yere götürdü. Gardan, "Bu yerde askeri bir hava var, birader," dedi.

Tek sıra halinde dizilmiş yatakların bulunduğu bir odaya girerlerken keşiş, "Eski zamanlarda bu kale bir şaki baronun eviydi. Kesh Krallığı kendi başına buyruk olmasına ve herhangi bir cezaya çarptırılmaktan korkmaksızın yağma, tecavüz ve soygun işlerini yürütmesine imkan verecek kadar uzaktaydı.

Bir zaman sonra çevresindeki kasabalardaki, zorbalığı yüzünden gözleri kararan insanlarca kovuldu. Bu tahkimatın aşağısındaki topraklar tarıma tahsis edildi, ama barona duydukları nefret o kadar derindi ki, bu kale terk edilmiş halde kaldı. Gezginler Mezhebimizin yardım toplayan rahiplerinden biri bu yeri keşfettiğinde, Kesh şehrindeki tapınağa haber gönderdi. Burayı bir manastır olarak kullanmak istediğimizde, Baron'u kovanlar buna itiraz etmediler. Bugün burada hizmet veren bizler, bu mekanın tarihçesini hatırlıyoruz. Gemiler Körfezi boyunca uzanan kasaba ve köylerdekiler için burası her zaman Sarth'taki Ishap Manastırı olagelmiştir."

Arutha, "Burasının bir zamanlar kışla olduğunu farz ediyorum," dedi.

Dominic, "Evet, Majesteleri. Şimdi burasını bir revir ve ara sıra gelen konuklar için bir konuk evi olarak kullanıyoruz. Rahatınıza bakın, zira benim kendi görevlerimle ilgilenmem gerekiyor. Başrahip kısa süre içinde sizinle görüşecek," dedi.

Dominic gitti ve Jimmy duyulabilir bir iç çekişle kendini yataklardan birine attı. Martin odanın bir ucundaki ufak bir ocağı inceledi ve yakılmış olduğunu, yanında da çay yapma malzemelerinin bulunduğunu gördü. Hiç vakit kaybetmeden bir çaydanlığı ateşe koydu. Bir bezin altında bulduğu ekmek, peynir ve meyveyi dağıttı. Laurie oturup kopuzunu yolculuktan hasar görmüş mü diye inceledi ve akort etmeye başladı. Gardan Prens'in karşısına oturdu.

Arutha uzun ve derin bir iç çekti. "Çentikli bir bıçak sırtındayım. Bu keşişlerin Gümüşdiken hakkında bir bilgi sahibi olmamasından korkuyorum." Bir an gözleri ıstırabını ele verdi; bir an sonraysa içlerinde sadece sakin bir ifade vardı.

Martin başını yana eğdi ve yüksek sesle düşündü. "Tully çok şey bildiklerine inanıyor gibi."

Laurie kopuzunu kaldırdı. "Kendimi ne zaman dini ya da öteki türlü büyünün yakınında bulsam, orada bela da bulmuşumdur."

Jimmy Laurie'yle konuştu. "Şu Pug bir büyücüye göre hayli dost canlısı bir adama benziyordu. Onunla daha fazla konuşmak istedim, ama..." Buna engel olan olayları dile getirmedi. "Onda olağan dışı görünen pek az şey var, ama Tsuraniler ondan korkuyor gibi ve saraydakilerden bazıları onun hakkında bir şeyler fısıldıyor."

"İşte orada söylenmeye başlayan bir destan var," diye yanıt verdi Laurie. Jimmy'ye Pug'ın esaretini ve Tsuraniler arasında yükselişini anlattı. "Kelewan'da saklı sanatlarla uğraşanlar kendi başlarına buyruktur ve verdikleri her emir tereddütsüz yerine getirilir. Bu dünyada benzerleri yoktur. LaMut'taki Tsuranilerin ona karşı bu kadar saygı beslemelerinin nedeni de bu. Eski alışkanlıklardan kolay kurtulunmuyor."

Jimmy, "O halde dönmek uğruna pek çok şeyi feda etmiş," dedi.

Laurie güldü. "Bu tam olarak kendi seçimiyle olan bir şey değildi."

Jimmy, "Kelewan nasıl bir yer?" dedi.

Laurie o dünyadaki serüvenleri hakkında, güzel sesi ve çalgı çalma becerisiyle birlikte sanatının merkezini oluşturan, ayrıntıları gözden kaçırmama yeteneğini kullanarak zengin ve renkli bir hikaye ördü. Diğerleri de yerleşip onu dinlerken bir taraftan da rahatlayıp çaylarını içtiler. Hepsi de Laurie ile Pug'ın ve Gediksavaşları'nda oynadıkları rolün hikayesini biliyordu, ama Laurie'nin her yeniden anlatışında öykü, büyük efsanelerin ayarında, heyecan dolu bir macera olup çıkıyordu.

Laurie bitirdiğinde, Jimmy, "Kelewan'a gitmek bir macera olurdu," dedi.

"Söylemekten memnunum ki," diye gözlemini belirtti Gardan, "bu mümkün değil."

Jimmy, "Bir zamanlar mümkünse, şimdi neden olmasın?" dedi.

Martin, "Arutha, Kulgan Macros'un gediği neden kapattığını açıklayan mektubunu okurken Pug'ın yanındaydın," dedi.

Arutha, "Gedikler vahşi şeylerdir, dünyalar ve muhtemelen zamanlar arasındaki imkansız namekanları aşarlar. Ama bir özellikleri, nereye çıkacaklarım bilmeyi mümkün kılıyor. Bunlardan bir tanesi oluşturulduğunda, diğerleri de onu 'izliyor', aynı civara çıkıyor gibi görünüyorlar. Ama o ilkini kontrol edemiyorsun. Anladığım kadarıyla böyle. Daha fazla ayrıntı istiyorsan Kulgan ya da Pug'a sorman gerek," dedi.

Gardan, "Pug'a sor. Kulgan'a sorarsan, sana vaaz verir," dedi.

"O halde Pug ile Macros ilk gediği savaşı sona erdirmek için mi kapattılar?" dedi Jimmy. "Dahası da var," dedi Arutha.

Jimmy etrafına bakınarak hepsinin kendisinin vâkıf olmadığı bir şey bildiklerini hissetti. Laurie, "Pug'ın söylediğine göre, kadim zamanlarda Tsuranilerce sadece Düşman olarak bilinen, engin bir kötü güç varmış. Macros gediğin açık bırakılması durumunda, bu gücün mıknatıs taşına çekilen demir gibi çekilerek iki dünyanın yolunu bulabileceğini söyledi. Bu, geçmişte orduları yok etmiş ve yüce büyücüleri dize getirmiş, müthiş bir kudret imiş. Ya da en azından Pug'ın açıklamaları bu yöndeydi."

Jimmy kafasını yana eğdi. "Demek bu Pug o kadar önemli bir büyücü, ha?"

Laurie güldü. "Kulgan'ın anlattıklarına bakılırsa, Pug Macros'un ölümünden bu yana büyülü sanatların en kudretli uygulayıcısı. Üstelik Dük ile Prens'in ve Kral'ın kuzeni oluyor."

Jimmy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu doğru," dedi Martin. "Babamız Pug'ı evlat edindi."

Martin, "Jimmy, büyücülerden hiçbir tanesiyle alışverişin olmamış gibi bahsediyorsun," dedi.

"Bunu yapmayacak kadar aklım var. Krondor'da birkaç efsun yapıcı vardır ve şaibeli tiplerdir. Bir zamanlar Şakacılar arasında gizlilik konusunda eşi olmadığı için Gri Kedi olarak bilinen bir hırsız vardı. Cüretli hırsızlıklar yapma alışkanlığındaydı ve konuya hatırı sayılır bir hoşnutsuzlukla yaklaşan bir büyücüden bir tür önemsiz bir şey aşırmıştı."

"Başına ne geldi?" diye sordu Laurie.

"Artık gri kedi oldu."

Onu dinleyen dört kişi bir an ses çıkarmadan oturdular, sonra ayıldılar ve Gardan, Laurie ve Martin kahkahaya boğuldu. Arutha bile gülümsedi ve eğlenerek başını iki yana salladı.

Yolcular Krondor'dan ayrılalı beri kendilerini ilk kez rahat hissettiğinden, sohbet rahatça ve kolayca aktı.

Ana binadan çan sesleri duyuldu ve içeri bir keşiş girdi. Sessizce, gelmelerini işaret etti. Arutha, "Sizi mi izleyeceğiz?" dedi, keşiş yine başıyla evetledi.

Arutha tüm yorgunluğunu unutmuş, yataktan hemen fırlamıştı. Keşişten sonra kapıdan ilk çıkan o oldu.

Başrahip'in dairesi ruhani tefekkür yaşamına yaraşan türden bir yerdi. Her açıdan yalındı. Ama insanı şaşırtan tarafı, duvarlardaki kitap rafları, dört bir yandaki onlarca kitaptı. Başrahip John, ileri yaşlarda, zayıf ve zahit görünümlü, iyi bir adama benziyordu. Ak saçı ve sakalı, özenle oyulmuş maun gibi kırışmış ve buruşmuş kara teniyle sert bir tezat oluşturuyordu. Önünde iki adam duruyordu, biri Dominic Birader, diğeri ise sürekli Prens'e gözlerini kısarak bakan, yaşı belirsiz, zayıf, düşük omuzlu biriydi.

Başrahip gülümseyince gözlerinin kenarları kırıştı ve Arutha'nın aklına birden Kış Ortası Bayramı'nda çocuklara şeker veren efsanevi bir kişilik olan İhtiyar Kış Baba'nın tabloları geldi. Başrahip tok, genç bir sesle, "Ishap'ın Manastırı'na hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabiliriz?" dedi.

Arutha son birkaç haftanın olaylarını ana hatlarıyla kısaca anlattı.

Arutha'nın öyküsü ilerlerken Başrahip'in gülümsemesi silindi. Prens sözlerini bitirdiğinde Başrahip, "Majesteleri, saraydaki ölü çağırıcılık faaliyetlerini duymak bizi fena halde rahatsız etti. Ama Prensesinizin başına gelen trajedi konusunda, size nasıl yardımcı olabiliriz?" dedi.

Arutha kendisini konuşmak konusunda isteksiz hissetti, nihayet herhangi bir yardım bulamama korkusu onu pençesine almıştı sanki. Kardeşinin tereddüdünü sezen Martin, "Suikast denemesinde rol alan komploculardan biri, ona esrarlı sanatlarla hazırlanmış olan zehrin bir moredhel tarafından verildiğini iddia ediyor. Maddeye Gümüşdiken demişti," dedi.

Başrahip yüzünde bariz bir merhametle geriye yaslandı. "Anthony Birader?"

Ufak tefek adam, "Gümüşdiken mi? Arşivleri aramaya hemen başlayacağım, peder," dedi. Ayaklarını sürüyerek Başrahip'in dairesinden çabucak ayrıldı.

Arutha ile diğerleri kambur şeklin odadan ayrılışını izlediler. Arutha, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

Başrahip, "Bu değişir," dedi, "Anthony Birader gerçekleri görünüşte hiç yoktan bulup çıkarma gibi olağanüstü bir yeteneğe sahiptir; on yıl önce öylesine okuduğu şeyleri hatırlar. Baş Arşivci, Bilgi Muhafızımız mertebesine yükselmesinin nedeni de budur. Ama arama işi günler sürebilir."

Arutha'nın Başrahip'in neden bahsettiğini anlamadığı belliydi ve ihtiyar rahip, "Dominic Birader, neden Prens'le arkadaşlarına Sarth'ta yaptıklarımızı biraz göstermiyorsun?" dedi. Dominic kapıya doğru

ilerlerken Başrahip ayağa kalktı ve hafifçe eğildi. "Sonra onu kulenin dibine getir." Arutha'ya, "Kısa bir süre sonra sizinle buluşacağım, Majesteleri," diye ekledi.

Keşişin ardından manastırın ana salonuna çıktılar. Dominic, "Bu taraftan," dedi. Onları bir kapıdan geçirdi ve bir merdivenden dört geçide ayrılan bir merdiven sahanlığına indirdi. Onları bir dizi kapının yanından geçirdi. Yürürlerken, "Bu tepe, buraya gelirken muhakkak fark ettiğiniz gibi, etraftakilere benzemez. Büyük oranda yekpare kayadan oluşur. İlk keşişler Sarth'a geldiğinde, iç kalenin altındaki bu tünel ve odaları keşfettiler," dedi.

"Nedir onlar?" diye sordu Jimmy.

Bir kapıya geldiler ve Dominic geniş bir anahtar halkası çıkararak ağır kilidi açtı. Kapı yavaş yavaş açıldı ve onlar geçtikten sonra Dominic kapıyı arkalarından kapadı. "Eski soyguncu baron bu çukurları kuşatma ihtimaline karşı depo olarak ve ganimetlerini saklamak için kullanıyordu. Köylülerin kuşatmada başarıya ulaştıklarına bakılırsa, müdafaa konusunu ihmal etmiş olmalı. Burada yıllarca yetecek erzaka yer var. Çukurlara yenilerini ekledik, tepenin tamamı mahzenler ve geçitler ağıyla dolana dek."

"Ne amaçla?" diye sordu Arutha.

Dominic kendisini bu defaki kilitli olmayan başka bir kapıdan geçerek izlemeleri gerektiğini gösterdi. Duvarlarda kitaplıklar, odanın ortasında duran münferit raflar vardı. Rafların hepsi kitaplarla tıka basa doluydu. Dominic raflardan birine gitti ve bir kitap indirdi. Kitabı Arutha'ya verdi.

Arutha eski kitabı inceledi. Cildine kakılmış, varak harfler vardı. Arutha cildi dikkatle açarken, kitaba yıllardır dokunulmamış gibi, hafif bir dirençle karşılaştı. İlk sayfada tumturaklı bir el yazısıyla özenle yazılmış, bilmediği bir dilde yabancı harfler gördü. Sayfalarda hafif, keskin bir koku vardı.

Arutha kitabı geri verirken Dominic, "Koruyucu. Buradaki kitapların hepsi bozulmasını önlemek için muamele görmüştür," dedi. Kitabı Laurie'ye verdi.

Pek çok yolculuk etmiş olan Laurie, "Bu lisanı bilmiyorum, ama Kesh dilinde olduğunu düşünüyorum, ancak tanıdığım İmparatorluk kitabelerinden biri olması ufak ihtimal," dedi.

Dominic gülümsedi. "Bu kitap, Yüce Kesh'in, Kesh Konfederasyonu sınırı yakınlarındaki güney bölgelerinden. İkinci dereceden bir hanedandan az kaçık, ama onun dışında önemsiz bir soylunun, Aşağı Delkian adlı bir

lisanda yazılmış günlüğü. Yukarı Delkian lisanı, anladığımız kadarıyla, silik bir mezhebin rahipleriyle sınırlı, gizli bir dil."

"Bu yer neresi?" dedi Jimmy.

"Sarth'ta Ishap'a hizmet eden bizler, kitaplar, ciltler, kılavuzlar, tomarlar, parşömenler, hatta kırpıntıları dahi toplarız. Bizim mezhebimizin bir deyişi vardır: 'Sarth'takiler İlim tanrısına taparlar.' Bunda gerçek payı çoktur. Mezhebimizin bir üyesi ne zaman bir parça yazı bulsa, yazının kendisi ya da bir kopyası eninde sonunda buraya gönderilir. Bu odada ve manastırın altındaki diğer tüm odalarda, bunlara benzer raflar vardır. Hepsi de doludur, yerden tavana kadar tıka basa hem de ve sürekli yeni mahzenler kazılmaktadır. Tepenin üstünden en alt düzeye kadar, buna benzer bin oda vardır. Her birinde bin ya da daha fazla cilt bulunur. Mahzenlerin daha geniş olanlarından bazılarında birkaç bin cilt vardır. Son sayımda elimizdeki yapıtların sayısı yarım milyona yaklaşmıştı."

Arutha'nın nutku tutulmuştu. Krondor'la birlikte miras aldığı kendi kütüphanesinde binden az kitap vardı. "Bunları ne kadar zamandır topluyorsunuz?"

"Üç yüzyılı aşkın süredir. Mezhebimizden pek çoklarının tek yaptığı yolculuk edip bulabildikleri her kırpıntıyı satın almak veya para vererek kopyalarını çıkartmaktır. Bunlardan bazıları çok eski zamanlardan kalma, diğerleri bilinmeyen lisanlarda, LaMut'taki Tsuranilerden edinilen üçü ise başka bir dünyadan gelmedir. Batıni yapıtlar, mezhebimizin en üst kademelerindeki birkaç kişi dışında herkesin gözlerinden gizlenmiş kehanet metinleri ve el kitapları vardır." Odaya göz gezdirdi. "Bütün bunlara rağmen, hâlâ anlamadığımız pek çok şey var."

Gardan, "Bütün bunların izini nasıl tutuyorsunuz?" dedi.

Dominic, "Tek işi bu yapıtları kataloglar halinde düzenlemek olan, tümü de Anthony Birader'in yönetiminde çalışan biraderlerimiz var. Kılavuzlar hazırlanıyor ve sürekli güncelleniyor. Üzerimizdeki binada ve derinlerdeki başka bir odada sırf kılavuzlarla dolu rafların bulunduğu iki oda var. Herhangi bir konu üzerine bir kitaba ihtiyacınız olursa, bunu kılavuzlarda bulabilirsiniz. Kılavuzda yapıt mahzen numarasına -şu anda on yedinci mahzende bulunuyoruz, raf numarasına ve rafın üzerindeki yer numarasına göre listelenir. Her yapıtın yazarı, başlığı ve konusuna göre çapraz dizin hazırlamaya çalışıyoruz. İş yavaş ilerliyor ve daha bir yüzyıl sürecek," dedi.

Arutha böylesi bir teşebbüsün büyüklüğü karşısında bir kez daha afallamıştı. "Ama bütün bu yapıtları ne amaçla depoluyorsunuz?"

Dominic, "Öncelikle, ilim uğruna. Ama açıklamasını Başrahip'e bırakacağım, ikinci bir neden daha var. Gelin, ona katılalım," dedi.

Kapıdan en son geçen Jimmy oldu ve odadaki kitaplara omzunun üzerinden bir bakış attı. Her nasılsa o âna dek tasavvur edilmemiş dünyalar ve düşünceleri bir an için gördüğüne dair bir hisle oradan ayrıldı ve manastırın altında yatanların çoğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağı için bir üzüntü duydu. Bu yüzden kendisini her nedense eksik hissetti. İlk defa Jimmy dünyasının küçük olduğunu, çok daha büyük bir dünyanın keşfedilmeyi beklediğini hissetti.

Arutha ile arkadaşları geniş bir odada Başrahip'i bekliyorlardı. Birkaç meşalenin titrek ışığı duvarlara vuruyordu. Başka bir kapı açıldı ve Başrahip peşinde iki adamla birlikte içeri girdi. İlk gelen Dominic Birader'di, ama Arutha ötekini tanımıyordu. İhtiyar bir adamdı, iri yarıydı ve hâlâ dimdikti ve giysilerine rağmen kemerinde asılı duran bir savaş tokmağı yüzünden keşişten çok askere benziyordu. İçinde ak tutamlar olan siyah saçlarını omuzlarına kadar uzatmıştı, ama sakalı gibi dikkatle düzeltilmişti. Başrahip, "Açık konuşmanın zamanı geldi," dedi.

Arutha keskin bir tavırla, "Bu makbule geçerdi," dedi. İsimsiz keşişin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Babanın dobra konuşma yeteneği sana geçmiş, Arutha," dedi. Arutha ses tonuna şaşırdığı adamı tekrar inceledi. Sonra birden tanıdı. Bu adamı en son görmesinin üzerinden on yılı aşkın zaman geçmişti. "Dulanic!"

"Artık değil, Arutha. Şimdi sadece İmanın Savunucusu Micah Birader'im... bu, bir zamanlar kafaları kuzenin Erland için kırıyorken, artık Ishap için kırdığım anlamına geliyor." Belindeki tokmağı okşadı.

"Seni öldü sanıyorduk." Sabık Krondor Şövalye-Mareşali Dük Dulanic, Guy du Bas-Tyra Gediksavaşları'nın son yılında Krondor genel valiliğini üstlendiğinde ortadan kaybolmuştu.

Micah adlı adam şaşırmış görünüyordu. "Herkesin bildiğini sanıyordum. Krondor tahtına Guy geçmişken ve Erland öksürük illetinden can vermek üzereyken iç savaş çıkmasından korktum. İki düşünülemez şeyden birini seçip savaş meydanında babanla karşı karşıya gelmek veya Kral'ıma ihanet etmektense makamımdan çekilmeyi yeğledim. Ama emekliliğimi gizlememiştim."

Arutha, "Lord Barry öldüğünden, ikinizin de Guy'ın eline düştüğü farz edildi. Hiç kimse başına ne geldiğini bilmiyordu."

"Tuhaf. Barry bir kalp krizinden öldü ve ben Bas-Tyra'yı kutsal yemini etme niyetim konusunda bilgilendirdim. İstifamı verdiğimde adamı Radburn yanında duruyordu."

Martin, "Bu durumu açıklıyor, o halde. Jocko Radburn Kesh sahili açıklarında boğulmuşken bu gerçeği bilip de anlatacak olan kim kalmıştı ki?" dedi.

Başrahip konuştu. "Micah Birader Ishap vekilliklerinden birinin çağrısı üzerine bize geldiğinde sıkıntılı bir adamdı. Onu sınayıp liyakatini gördük, artık bir Krallık soylusu olarak eski yaşamı geçmişte kaldı. Ama onu burada istememin nedeni hem değerli bir danışman hem de bugünlerde dünyada hareket halinde olan güçleri anlamamıza yardımcı olacak askeri melekelere sahip bir adam olması."

"Makul. Şimdi, Anita'nın yaralanmasına bir çare bulmak dışında ne işimiz var?"

"Başlangıç olarak, onun yaralanmasına neden olan şeyi, senin sonunu getirmeye çalışan şeyi anlamak," diye yanıt verdi Micah.

Arutha biraz mahcup görünüyordu. "Elbette, dalgınlığımı mazur görün. Yaşamın son bir ayda dönüştüğü çılgınlığa bir anlam veren her şeyi memnuniyetle karşılarım."

Başrahip, "Dominic Birader size buradaki işlerimizi biraz gösterdi. Koleksiyonumuzda pek çok kehanet ve kahinlerce yazılan eser olduğundan bahsetmiş olabilir. Bazılarına bir çocuğun ruh halleri kadar güvenilebilir, yani hiç güvenilemez. Ama birkaçı, çok azı, Ishap'ın geleceği görme yetisini bahşettiği kişilerin elinden çıkma, hakiki eserlerdir. Sahip olduğumuz en eski kitaplar arasında bulunan bu ciltlerden birkaçında, gökyüzündeki bir alametten bahsediliyor.

"Halihazırda, dünyada serbest dolaşan bir güç olduğundan korkuyoruz. Ne olduğunu ve onunla nasıl mücadele edileceğini henüz bilmiyoruz. Ama kesin olan bir şey var: bu kötü bir güç ve sonunda ya yok edilecek ya da bizi yok edecek. Bundan kaçış yok." Başrahip yukarıyı işaret ederek, "Üzerimizdeki kule yıldızlar, gezegenler ve ayları, Krallık ve Kesh'teki yetenekli sanatkarlar tarafından bizim için yapılmış maharetli cihazları kullanarak incelemek üzere dönüştürüldü. Bu cihazlar sayesinde gökteki

tüm cisimlerin hareketlerinin planını çıkarabiliyoruz. Bir alametten bahsetmiştik. Onu şimdi görebilirsiniz. Gelin," dedi.

Onları kulenin tepesine giden uzun merdivenlerden çıkardı. Çatıya, şaşırtıcı görünümlü tuhaf cihazların arasına çıktılar.

Arutha etrafına bakındı ve "Bunu anlamanız iyi, peder, çünkü ben anlamıyorum," dedi.

"İnsanlar gibi," dedi Başrahip, "yıldızlar ve gezegenlerin de hem cismani, hem de ruhani vasıfları vardır. Başka dünyaların başka yıldızların etrafındaki yörüngelerinde dönüp durduğunu biliyoruz. Bunun gerçek olduğunu biliyoruz, zira" -Laurie'ye işaret etti- "yabancı bir dünyada yaşamış olan biri şu an aramızda." Laurie şaşırmış görününce Başrahip, "Dünyanın geri kalanından, Kelewan'daki serüvenleriniz kadar önemli bir şeyi duymayacak kadar kopuk değiliz, Tyr-Soglu Laurie," dedi. Asıl konusuna dönerek, "Ama bu yıldızların cismani olan tarafıdır. Onlar dizilimlerini, düzenlerini ve devinimlerini izleyenlere sırlar da verirler. Bu hadisenin nedeni ne olursa olsun, şunu biliyoruz: Zaman zaman bize gece göğünden açık bir mesaj gelir ve ilim kazanmaya kararlı olan bizler böyle bir mesaja kulak tıkayanlayız; her ilim membaına karşı kendimizi açık tutarız, çoğu zaman kötü şöhrete sahip olanlar da dahil," dedi.

"Bu cihazların ve yıldızları okumanın esrarını çözmek için, konuda ustalaşmak için zaman ayırmak yeterlidir. Yeterli derecede akla sahip olan her adam bunları öğrenebilir. Bu cihazların," deli elinin bir kapsama hareketiyle, "tümünün kullanımı ve amacı, açıklandıktan sonra hayli barizdir. Şimdi, buradaki cihazdan bakabilirseniz." Arutha çapraşık bir metal kafesten yapılmış, tuhaf bir kürenin içinden baktı. "Bu, yıldızların ve görülebilen gezegenlerin göreli hareketinin grafiğini çıkarmakta kullanılıyor."

"Yani görülemeyenler de mi var?" diye sordu Jimmy düşünmeden.

Başrahip lafının kesilmesine kulak asmadan, "Doğru," dedi. "Ya da en azından bizim göremediklerimiz var, gerçi yeterince yakın olsak görebilirdik.

"Kehanet sanatının büyük bir kısmı, kehanetlerin ne zaman gerçekleşeceğini bilmektir; en iyi halinde bile şansa kalmış bir durum. Çılgın keşiş Ferdinand de la Rodez tarafından yapılmış ünlü bir kehanet vardır. Yaygın inanışa göre, üç farklı durumda gerçekleşmiştir. Kimse

önceden tahmin ettiğinin bu olaylardan hangisi olduğu konusunda anlaşamıyor."

Arutha cihazdan gökyüzünü inceliyor, Başrahip'i yarım kulakla dinliyordu. Göz deliğinden yıldızlarla alev alev yanan, bir şekilde kürenin içine kazınmış olduğunu farz ettiği, belli belirsiz çizgiler ve semboller ağıyla örtülü bir gökyüzü gördü. En ortada kırmızımsı renkte beş yıldızın oluşturduğu bir biçim vardı, yıldızlardan bir tanesi ortadaydı ve X harfini oluşturan kırmızı çizgiler yıldızları birleştiriyordu. "Bu gördüğüm nedir?" diye sordu. Yerini Martin'e devretti ve eski avcı cihazın içinden baktı.

Başrahip, "O beş yıldıza Kantaşları adı verilir," dedi.

Martin, "Onları tanıyorum, ama bu dizilişi daha önce hiç görmemiştim," dedi.

"On bir bin yıl sonraya kadar bir daha da görmeyeceksiniz -gerçi bu bir tahmin, emin olmak için yeniden gerçekleşmesini beklememiz gerek." Süreden rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu, aslına bakılırsa beklemeye hayli istekli görünüyordu. "Gördüğünüz şey, Ateşli Haç veya Ateş Haçı'dır. Bununla ilgili kadim bir kehanet vardır."

"Bu kehanet ne ve benimle ilgisi nedir?" dedi Arutha.

"Kehanet Kaos Savaşları çağının civarından kalma. Diyor ki, Ateş Haçı geceyi aydınlattığında ve Batının Lordu öldüğünde, geri dönecek Erk.' Çeviride kayba uğramasına rağmen, özgün halinde sağlam bir şiirsel yapıya sahip. Bundan anladığımız şey, bir failin bu kehaneti gerçekleştirmek veya en azından başkalarını kehanetin gerçekleşmek üzere olduğuna inandırmak amacıyla sizi öldürmek istediği. Bununla ilgili başka bir gerçek de, kehanetin elimizde Pantathia yılan halkı tarafından oluşturulmuş az sayıda şeyden biri olduğu. Bu yaratıklar hakkında pek az şey biliyoruz. Göründükleri nadir zamanlarda belanın habercisi olduklarını biliyoruz, zira yalnızca kendilerinin anladığı amaçlar doğrultusunda çalışan kötülük vasıtaları oldukları açık. Şunu da biliyoruz ki, kehanette Batının Lordu'na aynı zamanda Karanlığın Felaketi de dendiği söyleniyor."

"Demek birisi Arutha'nın ölmesini istiyor, zira yaşarsa onları yenilgiye uğratması mukadder kılınmış, öyle mi?" dedi Martin.

"Ya da öyle olduğuna inanıyorlar," dedi Başrahip.

"Ama kim ya da ne?" dedi Arutha. "Birinin ölümümü istediği bilmediğim bir şey değil. Bana daha başka ne söyleyebilirsiniz?"

"Korkarım pek az şey."

Laurie, "Yine de Geceşahinleri'nin sana yaptıkları saldırıları pek az açıklıyor," dedi.

"Dini fanatikler," dedi Jimmy başını iki yana sallayarak, sonra da Başrahip'e baktı. "Özür dilerim, peder."

Başrahip bunu duymamış gibi yaptı. "Ahlamanın önemli olduğu şey, tekrar, tekrar ve tekrar deneyecekleri. Sizi öldürme emrini veren nihai kişiyi meydana çıkarmadığınız sürece onlarla işiniz bitmiş olmayacak."

"Eh," dedi Martin, "Kara Yol Kardeşliği'nin de işin içinde olduğunu biliyoruz."

"Kuzeyde," dedi Micah Birader. Arutha ile diğerleri ona soran bakışlarla baktılar. "Yanıtların kuzeyde yatıyor, Arutha. Oraya bak," dedi, sesinde hâlâ bir buyurganlık vardı. "Kuzeyde tümü de Kuzey Elleri sakinlerine karşı birer engel olan Yüksek Geçitler yatıyor. Batıda, Büyük Kuzey Dağları Elvandar'a yukarıdan bakıyor; doğudaysa Kuzey Muhafızları ve Düşgören Dağları. Merkezinde de en büyük dağ sırası uzanıyor, bin üç yüz mil boyunca neredeyse aşılmaz kayalıklarla Dünyanın Dişleri. Onların ötesinde ne yattığını kim bilir? Asiler ve silah simsarlarından başka hangi adam oraya gitmeye cesaret edip de geri dönerek Kuzey Elleri'ni anlatmış ki?

"Atalarımız çağlar önce, Yüksekşato, Kuzeyreisi ve Demirgeçidi geçitlerini tutmak için Sınır Baronlukları'nı yarattılar. Yabon Dükü'nün garnizonları, Gümbürcehennem Stepleri'nin batısındaki diğer yegane geçidi tutuyor. Göçebeler koruma işini bizim yerimize yaptıklarından hiçbir goblin veya Kara Kardeş Gümbürcehennem'e ayak basıp da hayatta kalamaz. Ama orası moredhellerin yaşadığı ve yanıtlarını bulacağın yer."

"Ya da hiçbir şey bulamam," dedi Arutha. "Siz kehanetler ve şer alametleriyle ilgileniyor olabilirsiniz, ama ben yalnızca Gümüşdiken bilmecesinin yanıtını bulmakla ilgileniyorum. Anita tekrar güvende olana dek, çabalarımı başka hiçbir şeye yöneltmeyeceğim."

Başrahip bundan endişelenmiş gibiydi. Arutha, "Ortada bir kehanet olduğundan ve esrarengiz güçlere sahip bir delinin ölmemi istediğinden de kuşkum yok. Ama bunun Krallık için büyük bir tehlike arz ettiği benim için uzak bir bağlantı. Fazla uzak. Daha fazla kanıta ihtiyacım var," dedi.

Başrahip yanıt vermek üzereydi ki Jimmy, "O ne?" dedi.

Herkesin gözleri işaret ettiği şeye çevrildi. Ufukta, alçakta yanan mavi bir ışık vardı, gözlerinin önünde büyüyen bir yıldız gibi parlaklaşıyordu. Martin, "Kayan bir yıldıza benziyor," dedi.

Sonra bunun yıldız olmadığını gördüler. Yaklaşan nesneye uzaktan gelen hafif bir ses eşlik ediyordu. Ses yükselir, hiddetlenirken nesnenin parlaklığı da arttı. Gökyüzünde onlara hızla yaklaşan mavi bir alev vardı. Bir an sonra sıcak demirin sudan geçişi gibi bir cızırtıyla doğrudan kulenin tepesine yönelmişti.

Derken Dominic Birader, "Kuleden inin, çabuk!" diye bağırdı.

ÇARPIŞMA

BİR AN TEREDDÜT ETTİLER.

Dominic'in uyarısını Micah'dan gelen bir bağırış izledi ve diğerleri merdivenden aşağı koştular. Zemin kata inen yolun yarısında Dominic sendeleyerek sallanmaya başladı. "Bir şey yaklaşıyor."

Zemin kata ulaşan Arutha ve diğerleri kapıya koşup dışarı baktılar. Gökte, yanan nesnelerden daha birçoğu inanılmaz bir hızla başlarının üzerinden geçiyordu. Göğün önce bir çeyreğinden, sonra bir başkasından fırlıyor, yabancı, uğursuz uğultuları geceyi dolduruyordu. Havada giderek artan bir hızla uçuşuyor, arkalarında mavi, yeşil, sarı, kırmızı izler, karanlığı yaran öfkeli ışık patlamaları bırakıyorlardı.

"Nedir bunlar?" diye bağırdı Jimmy.

"Bir tür büyülü gözcü," diye yanıt verdi Başrahip, "Üzerinden geçtikleri bölgede arama yaptıklarını hissedebiliyorum."

Desen yavaş yavaş değişti; tam tepeden geçmek yerine, kavislenmeye ve baştaki yollarına teğet gitmeye başladılar. Aşağıdakiler nesnelerin uçuşunun yavaşladığını görebiliyordu. Kavisli yol sıkılaştı, sonunda parlayan nesneler başlarının üzerindeki gece göğünde büyük yaylar çizerek ilerliyordu. Derken daha da yavaşladılar ve şekilleri belli oldu. Parlak bir iç ışıkla nabız gibi atan, geniş kürelerdi bunlar ve içlerinde nedense rahatsız edici görünen biçimlerde tuhaf, karanlık şekiller görülebiliyordu. Sarmallar çizerek yavaşladılar ve manastır avlusunun üzerinde bir çember oluşturdular. Çember oluştuğunda, on iki ışıldayan kürenin avlunun üzerinde sessiz ve hareketsizce asılı durduğu görülebiliyordu. Derken derinden bir çat sesiyle ve kulaklara acı veren bir uğuldamayla, enerji hatları çıkarak her çiftin arasını kapadı ve altı çizgi küreleri birleştirdi. Derken dışta bir çizgi şekillendi ve küreler bir onikigen oluşturmuş oldu.

Gardan, "Bu şeyler nedir?" diye merakını dile getirdi.

"On İki Göz," dedi Başrahip hayranlıkla, "kadim ve melun bir efsanevi büyü. Yaşayan hiç kimsenin bu şeyi oluşturma gücüne sahip olmadığı söylenir. Bu hem bir görme aracı, hem de bir silahtır."

Derken küreler ağır ağır hareket etmeye başladılar. Hız kazanarak girift bir desen örmeye başladılar; çizgiler gözün izleme yetisinin ötesinde, çılgınca bükülüyordu. Giderek artan bir hızla dönüyorlardı, sonunda bulanık bir ışık kütlesi oldular. Merkezden bir enerji sütunu çıkarak çatıların tepesindeki görünmez bir engele çarptı.

Dominic acıyla haykırdı ve Martin'in onu tutması gerekti. Keşiş ellerini şakaklarına bastırdı ve "O kadar güçlü ki. İnanmakta zorluk çekiyorum..." dedi. İçinden yaşlar boşanan gözlerini açtı ve "Engeller dayanıyor," dedi.

Rahip John, "Dominic Birader'in zihni, manastırın mistik savunmalarının anahtarıdır. Çetin bir sınavdan geçiyor," dedi. Hiddetli enerjiler bir kez daha aşağı fırlayarak görünmez engele çarpıp başlarının üzerinde rengarenk bir sağanak gibi parçalandı. Büyülü engelin yanlarından gökkuşağı renkli ışıklar yol yol iniyor, manastırın üzerindeki kubbenin hatlarını gözle görülür kılıyordu. Ama engel yine dayandı. Sonra bir kez, bir kez daha ve çok geçmeden Arutha ile diğerleri engelin her defasında daha aşağı itildiğini görebiliyordu. Her saldırıda Dominic acıyla haykırıyordu. Derken, patlarcasına bir öfkeyle, tek bir kör edici ışık mili engele vurdu ve onu delerek zemini kızgın bir tıslama ve kekre bir kokuyla dağladı.

Saldırıyla birlikte Martin'in kollarındaki Dominic Birader kaskatı kesildi ve bayılmadan önce, "İçeri giriyor," diye fısıldadı.

Martin keşişi yere bırakırken, Rahip John, "Giyinme odama gitmem gerekiyor. Micah Birader onu sizin tutmanız lazım," dedi.

Micah onlara, "Oradaki şey her neyse, daha güçlüsü yalnızca ata tapınağımızda bulunan, mistik bir savunma engelini aştı. Şimdi onunla karşı karşıya gelmem gerekiyor. Silahlıyım ve Ishap'ın kalkanıyla korunuyorum," dedi keşiş kemerindeki savaş tokmağını çözerken usul gereği.

Bir avazda öfkesini kusan bin aslanı andıran, inanılmaz yükseklikte bir kükreyiş, manastırı sarstı. Dişleri kamaştıran bir çığlık olarak başlayıp, binanın taşlarını öğütecekmiş gibi gelen bir kalınlığa ulaştı. Enerji okları, görünürde rasgele yönlere fışkırdı ve çarptıkları yeri yıkıp geçtiler. Saldırının altında taşlar un ufak oluyordu sanki alev alabilen her şey yanıyor ve okların değdiği sular buhar bulutları halinde patlıyordu.

Micah'nın binadan çıkıp dönen diskin altına yürümesini izlediler. Bir şey beklermiş gibi, başka bir enerji okunun kapıdan izleyenleri kör ederek aşağı indiği anda, tokmağını başının üzerine kaldırdı. İlk beyaz parıltı geçtiğinde, Micah'nın tokmağını başının üzerinde tutmuş, çatırdayan enerji kıvılcımları etrafından boşanır, kırık bir tayfta dağılır ve gökkuşağının tüm renkleri bu cehennemin ortasında dans ederken dimdik durduğunu gördüler. Ayaklarının altındaki zemin dahi yanıp tütüyor, ama ona bir zarar gelmiyordu. Derken enerji akışı durdu ve Micah bir anda tokmağını geri çekip atışını yapmıştı. Tokmak neredeyse gözün izleyemeyeceği bir hızla elinden kurtuldu ve hedefi kadar parlak ve kör edici bir mavi-beyaz enerji bulutuna dönüştü. Alev oku bir adamın fırlatamayacağı kadar yükseğe çıkarak alazlı diskin tam ortasına vurdu. Diske çarpıp seker gibi göründü ve mavi ok Micah'nın eline geri döndü. O şey bir kez daha Micah'ya saldırdı, ama tokmağın mistik güçleri yine Micah'yı korudu, Işık sağanağı biter bitmez tekrar tokmağını tam ortaya fırlattı. Tokmak geri dönerken, manastırın içindekiler yukarıdaki şeyin dönüşünde hafifçe yalpalamaya başladığını görebildiler. Tokmağını üçüncü kez fırlattı ve tokmak yerine çarptı. Birden bir yırtılma sesi oldu, o kadar yüksekti ki, Arutha ile diğerleri kulaklarını örtmek zorunda kaldılar. Çember halinde dönen küreler tuzla buz oldular ve her birinin ortasından ufak, yabancı birer şekil çıktı. Bir cup sesiyle yere çarptılar ve acayip bir şekilde kıvranıp tütmeye başladılar. Parlak alevlere boğulurlarken geceyi tiz bir çığlık doldurdu. Hiç kimse kürelerin içinden çıkan yaratıkların asıl biçimlerini seçemiyordu, ama Arutha'nın içinde bunun öğrenilmemesi daha iyi olan şeylerden biri olduğu hissi Uyanmıştı, zira yaratıklar alev aldıkları an, şekiller her şeyden çok korkunç bir şekilde biçimsizleşmiş bebeklere benzemişti. Derken camdan yıldız tozlarına benzeyen zerreler ışıldayan renkler sağanağı içinde manastırın üzerine yağmaya başlarken, gece sessizliğe gömüldü. Zerreler birer birer alazlanıp söndüler, sonunda ihtiyar keşiş, önünde tuttuğu savaş baltasıyla, sessiz avlunun ortasında kalana dek.

Manastırın siperinde duranlar yüzlerinde hayretle birbirlerine baktılar. Uzun bir an hiçbir şey söylemediler, sonra rahatlamaya başladılar. "O... inanılmazdı," dedi Laurie. "Bunu tarif edecek sözleri bulabilir miyim, bilmiyorum."

Arutha tam bir şeyler söyleyecekti ki, Jimmy ile Martin'in başlarını yana eğişlerindeki bir şey yüzünden durdu. Jimmy, "Bir şey duyuyorum," dedi.

Hepsi bir an sessiz kaldılar, sonra uzaktan gelen bir ses duydular, koca bir kuş veya yarasa gecenin içinde dev kanatlarını çırpıyordu sanki.

Jimmy kimse onu tutamadan binadan dışarı koştu ve gece göğünün dört bir tarafını incelerken fır döndü. Manastır çatısının üzerinden geriye, kuzeye doğru baktığında, gözlerinin iri iri açılmasına yol açan bir şey gördü. "Banath!" diye bağırdı ve ihtiyar keşişin hâlâ hareketsiz ve sessiz durduğu yere atıldı. Micah gözleri kapalı, bir tür transta gibiydi. Jimmy koluna yapışıp onu sarstı. Keşiş gözlerini açarken, "Bak!" diye bağırdı.

Micah çocuğun işaret ettiği yere baktı. Gece göğünde manastıra doğru uçan, dev, güçlü kanatlarla hareket eden bir şey mehtabı gizliyordu. Keşiş çocuğu ânında itti. "Kaç!"

İtme Jimmy'yi manastırdan uzaklaştırdığından, çocuk avlunun diğer tarafındaki ahırlar için samanla dolu arabanın yanına koşup arabanın altına daldı. Yuvarlanıp dönerek hareketsiz yatıp izlemeye başladı.

Katışıksız bir dehşet biçimine bürünmüş, yüreğe umutsuzluk salan bir şey gökten iniyordu. İhtiyar keşişin durduğu yere çökerken bir ucundan diğerine on beş metre genişliğindeki kanatları, tembelce çırpıyordu. Altı metre boyunda, aklıselim sahibi varlıklara iğrenç gelen her şeyin bir birleşimiydi. Keçiyi andıran bacakların üzerindeki grotesk kuş pençesi müsveddelerinden kara tırnaklar çıkıyordu. Ama uyluklarının olması gereken yerde sadece iri yağlı gerdanlar, koca yağ halkaları titriyor ve ürperiyor, insan göğsünü andıran bir göğüsten imkansız görünen bir şekilde sarkıyordu. Bedenin üzerinden, kalın, ıslak görünümlü bir madde, derecikler halinde akıyordu. Yaratığın göğsünün orta yerinde, mavi renkli olması dışında normal görünen bir insan sureti, irileşmiş gözleriyle dehşet içinde dışarı bakıyor, yaratığın kendi kulak tırmalayıcı böğürtülerine karşı sürekli çığlıklar atıyor ve seğiriyordu. Yaratığın kollarından her biri güçlü, uzun ve maymunsuydu. Hafif ışıkta parıldıyor, hızla değişiyor, önce kırmızı, sonra turuncu, sarı oluyor ve tayfın diğer renklerinden sırayla geçerek tekrar kırmızıya dönüyordu. Ve nahoş kokulardan bir karışım yayıyordu; dünyadaki çürüyen ve küflenen her şeyin leş kokusu damıtılmış ve yaratığın varlığına sindirilmiş gibiydi.

En korkuncu da kafasıydı, zira olanca zalimliğiyle bu şekilsiz yaratığı oluşturan her ne ya da kim ise, onu gövdeye göre biraz büyük olması dışında, normal bir kadın kafasıyla donatmıştı. En büyük alay da o yüzün hatlarındaydı, zira yaratığın yüzü Prenses Anita'nınkinin tam bir

kopyasıydı. Yabani saç lüleleri dört bir yana savruluyor, yüz hatlarını bir kızıl saç bulutuyla çevreliyordu. Ama yaratık dudaklarını müstehcen bir biçimde yalar ve gözlerini Arutha'ya devirirken yüzündeki ifade bir sokak orospusuna yaraşır, adice ve ahlaksızdı. Kan kırmızısı dudakları geniş bir gülümsemeyle bölündü, insanda göz dişlerinin olduğu yerde uzun, azı dişleri göründü.

Arutha yaratığa içinde yükselip bu iğrençliği yok etmek dışında her türlü düşünceyi aklından kovan bir tiksinti ve nefretle baktı. Kılıcına davranırken, "Yo!" diye bağırdı.

Gardan ânında yanında bitivermiş, onu binanın zemin katına doğru çekiyor, gücünü kullanıp onu zapt etmeye çalışırken bir taraftan da, "İstedikleri de bu!" diye bağırıyordu.

Martin Arutha'yı zapt etmek için yardıma koştu ve Gardan ile birlikte Prens'i kapıdan uzağa çektiler. Yaratık döndü ve pençelerini dalgın dalgın esnetirken kapının içindekilere baktı. Ufak bir kız çocuğu gibi dudaklarını büzerek aniden Arutha'ya şehvetle baktı, sonra dilini çıkarıp açık saçık bir tavırla oynattı. Sonra, böğürtüyü andıran bir kahkahayla dimdik doğruldu ve kollarını yukarı uzatarak yıldızlara doğru bir kükreyiş savurdu. Tek bir adımla Prens'in beklemekte olduğu kapı aralığına yaklaştı. Sonra aniden öne meyletti, acıyla çığlık attı ve arkasını döndü.

Arutha ile arkadaşları yaratığın ötesine bakıp Micah Birader'in elinde dönen beyaz-mavi bir enerji oku gördüler. İlk darbeyi yaratığın dikkatinin dağınık olduğu anda indirmişti. Tokmağını bir kez daha fırlattı. Tokmak bulanık bir leke halinde yaratığın dev karnına vurdu ve dumanı tüten kara kan sızmaya başlarken yeni bir acı ve öfke çığlığı duyuldu.

"Vay vay vay!" dedi bir ses Arutha'nın arkasından.

Laurie Anthony Birader'in manastırın altındaki derin bir mahzenden çıkıp geldiğini ve yaratığa dikkatle bakmakta olduğunu gördü. Laurie, "O şey nedir?" dedi.

Merak dışında herhangi bir duygu alameti göstermeyen arşivci, "Bunun büyü marifetiyle yaratılmış, kapalı bir yerde hazırlanmış, çağırılmış bir yaratık olduğuna inanıyorum. Size on iki farklı yapıtta bunların nasıl yaratıldığına dair referansları gösterebilirim. Elbette, bu doğal olanlardan nadir görülen bir hayvan da olabilir, ama bu ihtimal oldukça düşük görünüyor," dedi.

Martin ayağa kalkarak Arutha'yı zapt etme işini Gardan'a bıraktı. Hiç yanından ayırmadığı yayını çabucak gerdi ve bir ok hazırladı. Martin oku saldığında yaratık Micah Birader'e doğru ilerlemekteydi. Ok herhangi bir etki bırakmadan yaratığın boynundan geçip gidince okçunun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Anthony Birader başıyla onayladı. "Evet, bu çağırılmış bir yaratık. Bakın, Dünyevi silahlardan etkilenmiyor."

Yaratık koca yumruklarından birini Micah Birader'e doğru savurdu, ama ihtiyar savaşçı sadece tokmağını onu engellemek istercesine kaldırmakla yetindi. Yaratığın darbesi keşişin havaya kaldırdığı tokmağının tam otuz santim üzerinde durarak taşa çarpmış gibi geriledi. Yaratık öfkeyle bir haykırış kopardı.

Martin Anthony Birader'e döndü. "Nasıl öldürülüyor?"

"Bilmiyorum. Micah'nın darbelerinden her biri onu yaratmakta kullanılan büyüden enerji çekiyor. Ama devasa büyülerin bir ürünü ve bir veya daha çok gün varlığını sürdürebilir. Micah sendelerse..."

Ama ihtiyar keşiş ayaklarının üzerinde sapa sağlam duruyor, her darbeyi savuşturup yaratığı görünüşe bakılırsa istediği gibi yaralıyordu. Yaratık tokmağın her darbesiyle acı çekiyor gibi görünse de, herhangi bir zayıflama alameti göstermiyordu.

Martin Anthony Birader'e, "Bunlardan biri nasıl yapılıyor?" diye sordu. Arutha mücadele etmeyi bırakmıştı, ama Gardan hâlâ elini Arutha'nın omzuna koymuş, yanında diz çökmüş halde oturuyordu.

Bir an Martin'in sorusuna aklı takılmış gibi görünen Anthony, "Nasıl mı yapılıyor? Eh, oldukça karmaşık..." dedi.

Yaratığın Micah'nın darbeleri karşısındaki öfkesi giderek artıyor gibiydi ve keşişe art arda boş yere vuruyordu. Bu taktikten bıkarak dizlerinin üzerine çöktü ve Micah'ya çivi çakar gibi elini yukarıdan indirerek bir darbe indirmeye kalktı, ama son anda hedefini değiştirdi ve dev yumruğunu keşişin yanındaki zemine çarptı.

Darbe Micah'nın hafif sendelemesine neden oldu; bu da yaratığın ihtiyaç duyduğu açıklıktı. Elini ânında yana savurarak Micah'yı avlunun öte yanına savurdu. İhtiyar keşiş yere sertçe çarptı, hantalca yuvarlandı ve bayılıp uzanınca tokmağı elinden sekerek uzaklaştı.

Sonra yaratık bir kez daha Arutha'ya doğru ilerlemekteydi. Gardan ayağa fırlayarak kılıcını çekti ve Prensini korumaya koştu. Tecrübeli yüzbaşı ona

iğrenç bir sırıtışla bakan yaratığın önünde durdu, korkunç Anita taklidi yüzleşmeye iç bulandırıcı bir yan katıyordu. Kedinin fareyle oynaması gibi yaratık Gardan'ı eliyle dürtüyordu.

İç kapılardan birinden Rahip John tekrar, elinde üzerinde, tuhaf görünümlü, yedi yüzlü bir alet olan bir asa ile birlikte yeniden ortaya çıktı. Gardan'ın yardımına koşmak üzere hareketlenen Arutha'nın önünde durdu ve "Yo! Hiçbir şey yapamazsın!" diye bağırdı.

Sesindeki bir şey Arutha'ya yaratığa saldırmanın anlamsız olduğunu söyledi ve Prens bir adım geriledi. Başrahip çağırılmış yaratığa döndü.

Jimmy arabanın altından sürünerek çıktı ve ayağa kalktı. Kamasını çekmenin boşa olduğunu biliyordu. Yerde yatan Micah Birader'i görüp nasıl olduğuna bakmak için yanına koştu. İhtiyar keşiş hâlâ baygındı ve Jimmy onu arabanın göreli güvenliğine çekti. Gardan kendisiyle oynayan yaratığa faydasız darbeler indiriyordu.

Jimmy etrafına bakındı ve Micah Birader'in mistik tokmağının bir tarafta durduğunu gördü. Tokmağı almak için daldı ve daha havadayken sapı yakalayıp gözlerini yaratıktan ayırmadan karın üstü düştü. Yaratık çocuğun silahı yeniden ele geçirdiğini fark etmemişti. Jimmy tokmağı kaldırdığında şaşırdı, çünkü beklediğinin iki katı ağırdı. Ayağa fırladı ve yaratığın arkasında, başının üzerinden Gardan'a vurmaya uzanan iğrenç, kıllı kaba etlerine dönük durdu.

Yüzbaşı, onu giderek genişleyen ağza doğru kaldıran devasa bir elin içinde kıskıvrak yakalanmıştı. Peder John asasını kaldırdı ve birden asasının ucundan yeşil ve mor enerji dalgaları çıkarak yaratığı içine aldı. Yaratık acıyla haykırdı ve kendisi de haykırmakta olan Gardan'ı sıktı.

Martin, "Durun! Gardan'ı eziyor!" diye bağırdı.

Başrahip büyüsünü kesti ve yaratık bir homurtu çıkararak Gardan'ı kapıya doğru fırlatıp kendisine acı çektirenleri yaralamaya çalıştı. Yüzbaşı Martin, Anthony Birader ve Başrahip'e çarparak onları yere yıktı. Prens başını çevirince pis pis sırıtan Anita suretinin kapıya doğru eğilmekte olduğunu gördü. Yaratığın kanatları manastıra girmesine izin vermiyordu, ama uzun kollan kapıdan kıvrılarak geçip Arutha'ya uzanıyordu.

Martin ayağa kalkarak sarsılmış haldeki Başrahip ile Birader Anthony'yi de ayağa kaldırdı. Arşivci, "Evet! Elbette! Göğsündeki yüz! Onu oradan öldür!" dedi.

Martin yayına ânında bir ok takmıştı, ama eğilmiş yaratık hedefi gizledi. Kapıdan Arutha'ya uzandı, derken birden sağrısının üzerine oturmuş, acıyla uluyordu.

Bir an göğüsteki yüz görünür oldu ve Martin geriye çekilerek, "Kilian okuma yön versin," dedi Ve okunu saldı. Ok hedefine uçtu ve göğüsteki çıldırmış suratı alnının tam ortasından vurdu. O yüzdeki gözler devrilip kapanırken yaradan kırmızı, insan kanı oluk oluk akmaya başladı. Yaratık taş kadar hareketsiz kaldı.

Herkesin hayret dolu bakışları altında, yaratık titremeye başladı. İçindeki ışıklar hızla yanıp sönerken anbean parlaklaşıyordu. Sonra herkes saydam, cisimsiz, gece rüzgarında ağır ağır dağılırken çılgın bir dansla dönen renkli, ışıl ışıl yanan duman ve gazlardan oluşmuş bir şey olduğunu gördü. Işıkları silindi, avlu bir kez daha boş ve sessiz kalana dek.

Arutha ile Laurie bilinci hâlâ yerinde olan Gardan'ın yanına geldiler. Yüzbaşı dermansız bir halde, "Ne oldu?" diye sordu.

Tüm gözler Martin'e döndü. Martin Anthony Birader'i gösterdi, o da, "Dük'ün sorduğu bir şey, o yaratıkların nasıl yapıldığı. Böylesi bir varlığı yaratmak için gereken tüm melun sanatlar üzerinde çalışılacak bir hayvan veya insan gerektirir. O surat, canavarı yaratmak için odak noktası olarak kullanılan biçare, çıldırmış ruhtan geriye kalan tek şeydi. Dünyevi bir zarara maruz bırakılabilen, yegane ölümlü kısmıydı ve o öldüğünde büyü çözüldü..." diye yanıt verdi.

Martin, "Öyle geriye çekilmemiş olsa o atışı yapamazdım," dedi.

"Çok talihli bir durum," dedi Başrahip.

"Talihin bununla pek ilgisi yoktu," dedi sırıtan Jimmy. Yaklaşırken elinde Micah Birader'in tokmağı vardı. Baygın haldeki Micah'yı işaret etti. "İyi olacaktır," diyerek tokmağı Başrahip'e verdi.

Arutha o dehşet verici şeyin üzerinde Anita'nın yüzünü gördüğü için hâlâ biraz sarsılmış durumdaydı. Laurie cılız bir gülümsemeyle, "Peder, bize içecek biraz şarap verseniz size çok zahmet olmaz, değil mi? O katlandığım en berbat kokuydu," dedi.

"Ha!" dedi Jimmy içerleyerek. "Bir de benim tarafımdan koklayacaktın!"

Arutha Calastius Dağları'nın üzerinden doğan şafağı izliyordu; güneş hiddetli, kızıl bir küreydi. Saldırıdan sonraki saatlerde manastır görünürde asayiş ve sükunet haline yeniden dönmüştü, ama Arutha'nın içinde tek hissettiği kargaşaydı. Şahsına yapılan saldırıların arkasında yatan her ne ise,

Rahip Nathan ile Lims-Kragma Başrahibesi'nin açık uyarılarına rağmen, beklediklerinin ötesinde bir güce sahipti. Anita için bir tedavi bulmak üzere acele telaşı içinde dikkatsiz davranmıştı ve bu tabiatına aykırıydı. Gerektiğinde gözü pek olabilirdi ve bu ona birkaç zafer kazandırmıştı, ama son zamanlarda gözü pek değil, sadece dik kafalı ve fevri davranmıştı. Arutha yabancı, çocukluğundan beri karşılaşmadığı bir şey hissediyordu. Arutha'nın hissettiği şey kuşkuydu. Plan yaparken kendine ne kadar da güvenliydi, ancak Murmandamus ya onun her hareketini önceden tahmin etmişti ya da Arutha'nın her adımına inanılmaz bir hızla karşılık verebiliyordu.

Arutha daldığı derin düşüncelerden sıyrıldığında Jimmy'nin yanında olduğunu gördü. Çocuk kafasını iki yana salladı. "Her zaman söylediğim şeyi kanıtlıyor sadece."

Kaygılarına rağmen Arutha çocuğun ses tonunu biraz komik bulduğunu fark etti. "Neymiş o?"

"Ne kadar uyanık olduğunu sanırsan san, her zaman bir şey çıkıyor ve seni küt diye kıç üstü oturtuyor. Sonra, 'Hesaba katmayı unuttuğum şey buymuş,' diyorsun. Kartal gözle geriye bakış derdi ihtiyar Hızlı Alvarny buna."

Arutha çocuğun düşüncelerini okuyup okumadığını merak etti. Jimmy konuşmayı sürdürdü, "Ishaplılar burada oturup içlerinden dualar mırıldanıyorlar ve gerçek bir büyülü sığınakları olduğundan eminler - 'Hiçbir şey büyülü savunma engellerimizi aşamaz,'" diye taklit etti. "Sonra o ışık topları ile o uçan şey geliyor ve tüh! 'Şunu ya da bunu düşünmemiştik!' diyorlar. Bir saattir şunu bunu yapmamız lazımdı, diye geveleyip duruyorlar. Eh, sanırım yakınlarda burada daha kuvvetli bir şey yapmış olurlar." Jimmy uçuruma bakan taş duyara sırtını yasladı. Güneş gökte yükselirken manastır duvarlarının ötesinde vadi gölgelerden sıyrılıyordu. "İhtiyar Anthony bana dün geceki gösteri için gereken büyülerin biraz zahmetli olduğunu söyledi, dolayısıyla bir süre bu yana büyülü bir şeylerin gelmesini beklemiyor. Kalelerinde güçlü olacaklar... ta ki bir şey gelip de kapıları kırana kadar, anlaşılan."

"Sende biraz filozofluk var, değil mi?" Jimmy omuz silkerken Arutha hafifçe gülümsedi. Jimmy, "Altıma edecek kadar korkuyorum ve sen de korksan iyi edersin. Krondor'daki o yaşayan ölüler de yeterince kötüydü,

ama dün gece, eh bu konuda senin ne hissettiğini bilmiyorum, ama senin yerinde olsam, Kesh'e taşınıp adımı değiştirmeyi düşünürdüm," dedi.

Arutha buna hüzünle gülümsedi, zira Jimmy ona inkar ettiği bir şeyi göstermişti. "Dürüst olmak gerekirse, ben de senin kadar korkuyorum, Jimmy."

Jimmy bu itirafa şaşırmış gibiydi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bak, bizim karşı karşıya olduğumuz şeyle yüzleşip de korkmamak için deli olmak gerekir, ama asıl önemli olan korkup korkmaman değil, nasıl davrandığın. Babam bir defasında bir kahramanın, hislerini kullanıp kaçamayacak kadar korkan, sonra da her nasılsa olanlardan sağ çıkan kişi olduğunu söylemişti."

Jimmy güldüğünde çocukça neşesi çoğu zaman olduğu gibi bir erkek-çocuğa benzemek yerine yaşının gerektirdiği kadar genç görünmesine yol açtı. "O da bir gerçek. Ben ise yapılması gerekeni hızla yapmayı ve eğlenceli kısımlara geçmeyi yeğlerim. Bu büyük davalar uğruna acı çekme meselesi efsaneler ve masallara göre."

Arutha, "Bak, sende biraz filozofluk varmış demek ki," dedi. Konuyu değiştirdi. "Dün gece hızla ve cesaretle hareket ettin. Canavarın dikkatini Martin'in onu öldürmesine yetecek kadar dağıtmamış olsaydın-"

"Kemiklerinle birlikte Krondor'a dönmekte olurduk, onu da yemediyse tabii," diye bitirdi Jimmy alaylı bir gülümsemeyle.

"Bu ihtimalden o kadar hoşlanmış görünme."

Jimmy'nin sırıtışı büyüdü. "Aslına bakılırsa hoşlanmıyorum. Sen tanıdığım, etrafta bulundurmaya değer nadir kişilerdensin. Pek çok ölçüye göre beraber gezdiklerimiz neşeli tipler, zaman tatsız olsa da. Gerçeği söylemek gerekirse, bir nevi eğleniyorum."

"Tuhaf bir eğlence anlayışın var."

Jimmy başını iki yana salladı. "Öyle değil aslında. Eğer kendinden geçecek kadar korkacaksan, bundan keyif alsan iyi olur. Hırsızlık da bundan ibarettir, biliyorsun. Gecenin yansında birinin evine girmek, pencereden kafanı uzattığında elinde beynini yere saçmak için kılıç ya da sopayla bekliyor olup olmadığını bilememek. Şehir bekçileri tarafından sokaklarda kovalanmak. Eğlenceli değil, ama bir açıdan da öyle, anlıyor musun? Her halükarda, heyecanlı. Üstelik kaç kişi bir iblise parmak atarak Krondor Prensi'ni kurtardım diyerek caka satabilir?"

Arutha bunun üzerine uzun uzun güldü. "Hay canına, bu ilk gülüşüm... düğünden beri." Elini Jimmy'nin omzuna koydu. "Bugün bir ödüle hak kazandın, Toprak Beyi James. Ne olsun istersin?"

Jimmy kendini zorlayarak düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Beni Krondor Dükü yapsan nasıl olur?"

Arutha feleğini şaşırmıştı. Konuşacak oldu, ama durdu. Revirden onlara doğru gelen Martin Arutha'nın yüzünde böyle tuhaf bir ifade görünce, "Senin neyin var?" dedi.

Arutha Jimmy'yi işaret etti. "Krondor Dükü olmak istiyor."

Martin gürültülü bir kahkaha attı. Sustuğunda Jimmy, "Neden olmasın? Dulanic burada olduğundan emekliliğinin düzmece olmadığını biliyorsun. Volney görevi istemiyor, bu dununda mevkii kime vereceksin ki? Aklım yerinde, sana bir iki iyiliğim de dokundu."

Martin gülmeye devam ederken Arutha, "Karşılığını da aldın," dedi. Prens öfkeyle eğlenme arasında kalmıştı. "Buraya bak, seni eşkıya. Lyam'a sana ufak -çok ufak- bir baronluk verdirmeyi düşünebilirim, ama buna daha en az üç yıl var. Şimdilik Sarayın Kıdemli Toprak Beyi olmakla yetinmen gerekiyor."

Martin başını iki yana salladı. "Onları örgütleyip sokak çetesi kurar."

"Eh," dedi Jimmy, "hiç değilse sen deLacy'ye emri verirken o Jerome eşeğinin suratındaki ifadeyi görme hazzına kavuşacağım."

Martin gülmeyi kesip, "Gardan'ın ve Micah Birader'in iyileşeceğini bilmek istersin, diye düşündüm. Dominic şimdiden ayaklanıp etrafta dolaşmaya başladı bile," dedi.

"Ya Başrahip ile Anthony Birader?"

"Başrahip bir yerlerde manastırlarının kutsallığı bozulan başrahipler ne yaparsa onu yapıyor. Anthony Birader ise Gümüşdiken'i arama işine döndü. Onunla konuşmak istersen altmış yedinci odada bulunacağını söylememi istedi."

Arutha, "Onu bulmaya gidiyorum. Ne bulduğunu öğrenmek istiyorum," dedi. Uzaklaşırken, "Jimmy ağabeyime neden seni Krallık'taki ikinci en önemli düklüğe yükseltmem gerektiğini açıklasana," dedi.

Arutha baş arşivciyi bulmaya gitti. Martin ona sırıtarak bakan Jimmy'ye döndü.

Arutha havası yılların tozu ve koruyucuların kokusuyla ağırlaşmış dev odaya girdi. Anthony Birader titreyen meşale ışığında eski bir kitabı

okuyordu. Girenin kim olduğuna dönüp bakmadan, "Tam düşündüğüm gibi; burada olacağını biliyordum," dedi. Oturduğu yerde doğruldu. "O yaratık üç yüzyıl önce Elaral'daki Tith-OnAnita Tapınağı işgal edildiğinde öldürüldüğü rapor edilen yaratıkla benzerlik taşıyor. Bu kaynaklara göre, işin arkasında Pantathia yılan rahiplerinin olduğu kesinmiş."

Arutha, "Kim bu Pantathialılar, birader? Sadece çocukları korkutmak için anlatılan hikayeleri duydum," dedi.

İhtiyar keşiş omuzlarını silkti. "Aslı istenirse, pek az şey biliyoruz. Midkemia'daki zeki türlerin çoğunu bir açıdan anlayabiliyoruz. Moredheller, Kara Yol Kardeşleri dahi insanlarla ortak bazı özelliklere sahip. Bizim ölçülerimize göre tuhaf da olsa, katı bir onur anlayışına sahip olduklarını biliyorsunuz. Ama bu yaratıklar..." Kitabı kapadı. "Pantathia'nın nerede olduğunu kimse bilmiyor. Macros tarafından bize bırakılanlar arasından Yıldızlimanlı Kulgan tarafından seçilip bize gönderilen haritalarda bir iz yok. Bu rahiplerin büyüleri başka hiç kimseninkilere benzemiyor. Geçmişte bazı insanlarla alışverişleri olsa da, onlar insanlığın yeminli düşmanları. Açık olan başka bir şey daha var, onlar su katılmamış derecede kötü varlıklar. Onların bu Murmandamus'a hizmet etmesi bile tek başına onun iyi olan her şeyin düşmanı olduğuna delalettir. Ona hizmet etmeleri aynı zamanda onun korkulacak bir güç olduğunu gösteriyor."

Arutha, "O halde Gülen Jack'in raporundan öğrendiklerimiz dışında pek az şey biliyoruz," dedi.

"Doğru," dedi keşiş, "ama doğruyu söylediğini bilmenin değerini asla hafife alma. Meselelerin ne olmadığını bilmek çoğu zaman ne olduğunu bilmek kadar önemlidir."

Arutha, "Bütün bu kargaşa içinde, Gümüşdiken hakkında herhangi bir şey öğrendiniz mi?" dedi.

"Aslına bakılırsa, öğrendim. Bu pasajı okumayı bitirir bitirmez size haber gönderecektim. Korkarım size çok az yardım edebileceğim." Bunu duyunca Arutha'nın içi burkuldu, ama ihtiyar keşişe devam etmesini işaret etti. "Bu Gümüşdiken'in aklıma hemen gelmemesinin nedeni, bu ismin daha iyi tanıdığım başka bir adın tercümesi olması." Yakınlarda duran başka bir kitabı açtı. "Bu Caradoc oğlu Geoffrey'nin, Yabon'un batısındaki Silban Manastırı keşişlerinden birinin günlüğü -ağabeyiniz Martinin yetiştiği manastır, gerçi bu günlük birkaç yüzyıl öncesinden kalma. Geoffrey bir tür botanikçiydi ve boş zamanlarında yerel bitki örtüsünün kataloğunu

yapabildiği kadarıyla çıkarıyordu. Burada bir ipucu buldum. Okuyayım. 'Elfler tarafından Elleberry olarak anılan bitki, Işıltılı Diken tepeleri halkı tarafından da bilinir. Doğru kullanıldığında büyülü özelliklere sahip olması gerekir, ancak bitkinin özlerinin doğru bir biçimde damıtılması sıradan insanların yapamayacağı, esrarlı bir ayin gerektirdiği için, yaygın olarak bilinmez. Son derece nadirdir, hayatta olan pek az kişi tarafından görülmüştür. Bitkiyi daha önce hiç görmedim, ama konuştuğum kişilerin bilgileri son derece güvenilir kişiler ve bitkinin varlığından eminler.' " Kitabı kapadı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Arutha. "Bir şifa ya da en azından bir şifanın nasıl bulunabileceğine dair bir ipucu bulmayı ümit ediyordum."

"Ama bir ipucu var zaten," dedi ihtiyar keşiş gözünü kırparak. "Botanikçiden çok dedikoducu olan Geoffrey bitkiye elf adı olarak Elleberry ismini atfetmişti. Bunun *aeleberanın* bozulmuş hali olduğu belli; bu da 'gümüşdiken' olarak tercüme edilebilecek elfçe bir kelime! Bunun anlamı şu ki, büyülü özelliklerini ve onların üstesinden nasıl gelinebileceğini bilen biri varsa, o da Elvandarlı Efsunörücülerdir!"

Arutha bir süre bir şey söylemedi, sonra, "Teşekkür ederim, Anthony Birader. Arayışımı burada sona erdirmeyi ümit etmiştim, ama hiç değilse bütün ümitlerimi suya düşürmediniz," dedi.

İhtiyar keşiş, "Umut her zaman vardır, Arutha conDoin. Tüm bu kargaşanın içinde, Başrahip'in size bütün bunları toplamamızın asıl nedenini söylemeye fırsat bulduğunu sanmam," dedi. Elini sallayarak dört bir yandaki kitapları işaret etti. "Tüm bu yapıdan bu dağda toplamamızın nedeni umuttur. Kehanet ve şer alametleri bol, ancak bir tanesi bildiğimiz her şeyin sonundan bahsediyor. Diğer her şey karanlığın güçlerine boyun eğdiğinde dahi, geriye kalanın 'bir zamanlar Sarth olan' olacağını söylüyor. Bu kehanet gerçek olursa, insanlığa tekrar hizmet edebilecek bilgi tohumlarını saklamayı ümit ediyoruz. O gün için çalışıyor ve asla gelmesin diye dua ediyoruz."

Arutha, "Bize çok iyi davrandınız, Anthony Birader," dedi.

"İnsan elinden geldiğinde yardım eder."

"Teşekkür ederim." Arutha odadan çıktı ve merdivenlerden çıkarken aklı bildikleriyle meşguldü. Avluya ulaşana kadar seçeneklerini kafasında evirip çevirdi. Laurie Jimmy ve Martin'e katılmıştı, solgunluğuna rağmen çektiği sıkıntıdan sonra kendini toparlamış gibi görünen Dominic de öyle.

Laurie Prens'e selam vererek, "Gardan'ın yarın epey iyileşmiş olması gerek," dedi.

"İyi, zira ilk ışıkta Sarth'tan ayrılıyoruz."

"Ne öneriyorsun?" dedi Martin.

"Gardan'ı Sarth'tan Krondor'a hareket eden ilk gemiye bindireceğim, biz de yolumuza devam edeceğiz." "Nereye?" diye sordu Laurie. "Elvandar."

Martin gülümsedi. "Oraya yeniden gitmek iyi olacak." Jimmy içini çekti; Arutha, "Ne oldu?" dedi. "Tam da saray aşçılarınızı ve kemikli at sırtlarını düşünüyordum da."

Arutha, "Eh, onları pek düşünme; sen de Gardan'la Krondor'a dönüyorsun," dedi.

"Ya tüm eğlenceyi kaçırayım mı?"

Laurie Martin'e, "Bu delikanlının hayli çarpık bir eğlence anlayışı var," dedi.

Jimmy konuşacak oldu, ama Dominic, "Majesteleri, yüzbaşınızla birlikte yolculuk etmeme izin verirseniz, ben de Krondor'a gitmeyi isterim," dedi. ,

"Elbette, ama ya görevlerin?"

"Makamımı başka birisi devralır. Daha bir süre böyle bir görev için uygun durumda olmam ve beklememiz mümkün değil. Bunda utanç verecek ya da onursuz bir şey yok; sadece bir gereklilik."

"O halde Jimmy ile Gardan'ın yoldaşlığınızdan memnun olacaklarından eminim."

"Bekleyin-" dedi Jimmy.

Arutha çocuğu duymazlıktan gelerek keşişe, "Krondor'a gitmenizin nedeni nedir?" diye sordu.

"Yıldızlimanı yolunun üzerinde olması sadece. Rahip John, Pug ile diğer büyücülere hakkında bilgi sahibi olduğumuz şeyleri haber vermemizin hayati önem taşıdığını düşünüyor. Onlar bizlerin başaramadığımız yüce sanatlarla uğraşıyor."

"Bu iyi olur. Bulabileceğimiz her yandaşa ihtiyacımız var. Bunu benim düşünmem gerekirdi. Sakıncası yoksa size onlara götürülecek fazladan bilgiler de vereceğim. Gardan'ın da, size Yıldızlimanı'na kadar eşlik etmesini sağlayacağım."

"Bu makbule geçer."

Jimmy Krondor'a geri gönderilmeye karşı itirazlarını duyurmaya çalışıyordu. Arutha onun karşı çıkışlarını duymamış gibi yaparak Laurie'ye,

"Buradaki genç dük olma heveslisini alıp kasabaya gidin ve bir gemi bulun. Yarın peşinizden geliriz. Yeni binekler de bul ve başını belaya sokma," dedi.

Arutha yanına Dominic ve Martin'i alarak kışlaya doğru yürüyerek uzaklaştı ve Laurie ile Jimmy'yi avluda bıraktı. Jimmy hâlâ sesini duyurmaya çalışıyor ve "...ama..." diyordu.

Laurie Jimmy'nin omzuna bir şaplak attı ve "Gel bakalım, 'Majesteleri,'. Yola düşelim. İşimizi erken bitirirsek handa oyun bulup bulamayacağımıza bir bakarız," dedi.

Bunun üzerine Jimmy'nin gözlerine kötü bir ışık gelir gibi oldu. "Oyun mu?" dedi.

"Bilirsin, Pashawa gibi bir şey. Barbut ya da taş. Kumar." "Ah," dedi çocuk. "Bana nasıl oynandığını göstermen gerekecek."

Laurie ahıra dönerken Jimmy'nin kıçına bir tekme atarak onu ileri yolladı. "Tabii, tabii, gösteririm. Buradaki çiftliklerden gelme hödüğün biri değilim ben. Bunu çuvalımı ilk kaybettiğimde de duymuştum."

Jimmy koşarken güldü. "Denemeye değerdi!"

Arutha karanlık odaya girdi. Yatakta yatan şekle bakarak, "Beni mi görmek istedin?" dedi.

Micah yerinde doğruldu ve sırtını duvara yasladı. "Evet, bir saate kadar gideceğini duydum. Geldiğin için teşekkür ederim." Arutha'ya yatağa oturmasını işaret etti. "Biraz uykuya ihtiyacım var, ama bir hafta içinde kendimi toplamış olurum."

"Arutha, babanla ben gençliğimizde dosttuk. Şimdilerde kanıksanmış olan, toprak beylerini saraya getirme geleneğini yeni yeni başlatıyordu. Hatırı sayılır bir topluluktuk bizler. Kıdemli Toprak Beyimiz Yabonlu Brucal'dı ve bizi lime lime ediyordu. O günlerde epey ateşli bir ekiptik, baban, ben ve Guy du Bas-Tyra." Guy'ın adı geçince Arutha kasıldı, ama bir şey söylemedi. "Kendi devrimizde Krallık’ın bel kemiğini oluşturduğumuzu düşünmekten hoşlanıyordum. Şimdi bu sizsiniz. Borric seninle Lyam'ı iyi yetiştirdi, Martin de onu hiç utandırmadı. Şimdi Ishap'a hizmet ediyorum, ama hâlâ bu Krallık'ı seviyorum, evlat. Sadece dualarımın seninle olduğunu bilmeni istedim."

Arutha, "Sağ olun, Lordum Dulanic," dedi. Dulanic yastıkların üzerinde gevşedi. "Artık değil. Şimdi basit bir keşişim sadece. Bu arada, sarayında yönetimde kim var?"

"Lyam Krondor'da ve ben dönene kadar orada kalacak. Volney Şansölye vekili."

Bunu duyan Micah gülünce acıyla yüzünü buruşturdu. "Volney! Ishap'ın dişleri adına! Bundan nefret ediyordur herhalde."

"Ediyor," dedi Arutha gülümseyerek.

"Lyam'ın onu Dük yapmasını mı sağlayacaksın?"

"Bilmiyorum. Ne kadar karşı çıkarsa çıksın, eldeki en yetenekli yönetici o. Gediksavaşları'nda bazı iyi gençleri yitirdik." Arutha çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Jimmy kendisini Krondor Dükü yapmamı öneriyor.".

"Onu hafife alma, Arutha. Elindeyken eğit. Bağırtana kadar sorumluluk yükle, sonra da daha fazla. Onu iyi eğit, sonra da karşılığını al. O nadir bulunan cinsten biri."

Arutha, "Bu neden, Micah? Neden ardında bıraktığın meseleler için böyle kaygılanıyorsun?" dedi.

"Çünkü ettiğim tövbeye rağmen kibirli bir ihtiyar ve bir günahkarım. Hâlâ şehrimin durumundan gururlandığımı itiraf ediyorum. Bir nedeni de babanın oğlu olman."

Arutha bir süre suskun kaldıktan soma, "Babamla sen yakındınız, değil mi?"

"Çok. Borric'e daha yakın olan sadece Guy vardı."

"Guy mı!" Arutha babasının en nefret ettiği düşmanının bir zamanlar dostu olduğuna inanamıyordu. "Bu nasıl olabilir?"

Micah Arutha'yı inceledi. "Babanın ölmeden önce sana anlatacağım düşünmüştüm." Uzun bir an konuşmadı. "Tekrar düşünüyorum da, anlatmazdı." İçini çekti. "Hem babanın, hem de Guy'ın dostu olan bizler, hepimiz bir yemin ettik. Onların son derece yakın olan dostluklarını bitirmelerine ve Guy'ın yaşamının geri kalan günlerinin tümünde siyah giyerek Kara Guy lakabını almasına neden olan utançtan hiç bahsetmemeye yemin ettik."

Arutha, "Babam bir defasında o tuhaf cesaret eyleminden bahsetmişti, Guy hakkında söyleyecek başka iyi bir şeyi olmamasına rağmen," dedi.

"Yoktur. Benim de yoktur, zira konuşmam için Guy'ın beni yeminden azat etmesi veya öldüğünün kanıtlanması gerekir. Ama ayrı düşmeden önce kardeş gibi olduklarını söyleyebilirim. İster kızlarla düşüp kalkar, ister

arbedeye karışır veya savaşırken olsun, ikisi de diğerinden seslenme mesafesinden daha uzak olmazdı.

"Ama buraya bak, Arutha. Erken kalkman ve dinlenmen gerekiyor. Uzun zaman önce kapanmış konular üzerinde harcayacak daha fazla zamanın yok. Gidip Anita için bir şifa bulmalısın..." İhtiyar adamın gözleri bulutlandı ve Arutha kendi karanlık kaygıları içinde Micah'nın her zaman Erland'ın hanesinde bulunduğunu unutmuş olduğunu fark etti. Anita'yı doğumundan beri tanıyordu. Onun torunu gibi olmalıydı.

Micah zorlukla yutkundu. "Bu kahrolası kaburgalar! Derin nefes alınca gözlerin çiğ soğan yemişsin gibi sulanıyor." Uzun uzun içini çekti. "Doğumunun üzerinden bir saat geçmemişken Beyaz Sung rahibeleri onu kutsadığında benim kucağımdaydı." Gözlerinde uzak bir bakış belirdi; başını öteye çevirip, "Kurtar onu, Arutha," dedi.

"Bir şifa bulacağım."

Duygularını gizlemek için fısıldayan Micah, "Öyleyse git, Arutha. Ishap korusun seni," dedi.

Arutha ihtiyar keşişin elini bir an sıktıktan sonra ayağa kalkıp odadan çıktı. Manastır binasının ana salonunu kat ederken yolu izlemesini işaret eden sessiz bir keşiş tarafından kesildi. Başrahip'in dairesine götürüldü ve Başrahip ile Anthony Birader'in onu beklemekte olduklarını gördü.

"Micah'yı ziyaret etmeye zaman ayırmanız büyük incelik, Majesteleri," dedi Başrahip.

Arutha birden telaşlandı. "Micah iyileşecek, değil mi?"

"Ishap isterse. Böylesi bir sıkıntıya katlanmak için hayli yaşlı bir adam."

Anthony Birader buna fena halde sinirlenmiş gibiydi ve bir homurtu çıkardı. Başrahip bunu duymazdan geldi ve "Halledilmesi gereken bir sorun üzerinde biraz kafa yorduk," dedi. Ufak bir kutuyu Arutha'ya doğru itti, Arutha da uzanıp kutuyu masadan aldı.

Kutunun çok eski olduğu belliydi, özenle oyulmuş ahşaptan yapılmıştı ve zamanla aşınarak neredeyse pürüzsüz bir hal almıştı. Açıldığında içinden kadife bir yastık, yastığın üzerinde de ufak bir tılsım çıktı. Micah'nın taşıdığının bir minyatürü olan ufak bir tokmaktı, sapındaki minicik bir delikten bir sırım geçiyordu. "Nedir bu?"

Anthony, "Düşmanınızın sizi nasıl istediği zaman bulurmuş gibi göründüğünü düşünmüşsünüzdür, mutlaka. Birinin, belki de yılan rahibinin sizi bir tür billura bakma büyüsüyle bulmuş olması mümkün. Bu tılsım

kadim geçmişimizden bir mirastır. İnancımızın bilinen en eski topluluğu olan Leng'deki Ishap Manastırı'nda yapılmıştı. Sahip olduğumuz en kudretli insan yapısı eserdir. Hareketlerinizi her türlü billura bakma büyüsünden gizleyecektir. Sizi gizli yöntemlerle izleyen herkes için, ortadan kayboluvereceksiniz. Sizi dünyevi gözlerden koruyacak bir şeyimiz yok, ama dikkatli davranır ve kimliğinizi gizlerseniz, Elvandar'a herhangi bir engelle karşılaşmadan ulaşmanız gerekir. Ama onu hiç çıkarmayın, aksi halde büyü yoluyla yeriniz tekrar bulunabilir. Aynı zamanda dün gece karşı karşıya kaldığımız türden saldırılardan da etkilenmemenizi sağlayacaktır. Böyle bir yaratık size zarar veremeyecektir -gerçi düşmanınız hâlâ sizi çevrenizdekiler yoluyla vurabilir, zira onlar o kadar iyi korunmuş olmayacaklar," dedi.

Arutha tılsımı boynuna geçirip, "Teşekkür ederim," dedi.

Başrahip ayağa kalktı. "Ishap sizi esirgesin, Majesteleri ve burada, Sarth'ta her zaman sığınak bulabileceğinizi aklınızdan çıkarmayın."

Arutha bir kez daha teşekkür ettikten sonra Başrahip'in yanından ayrıldı. Odasına dönüp seyahat çıkınını sarmayı bitirdiğinde, öğrendiklerini düşündü. Kuşkularını bir yana iterek bir kez daha Anita'yı kurtarmaya azmetti.

KUZEYE

TEK BAŞINA BİR ATLI YOLDA İLERLİYORDU.

Martin onu yaklaşan atlı konusunda uyarınca Arutha arkaya baktı. Laurie atını çevirip kılıcını çekerken Martin gülmeye başladı. Arutha, "Bu düşündüğüm kişiyse, kulaklarını koparacağım," dedi.

Martin, "O halde bıçağını bileşen iyi olacak, kardeşim, zira at binerken dirseklerinin yanlarına vurup durmasına bir bak," dedi.

Birkaç saniye geçmemişti ki, Martin'in tahmininin doğru olduğu ortaya çıktı, zira sırıtır haldeki Jimmy atının dizginlerini çekti. Arutha hoşnutsuzluğunu gizlemek için herhangi bir çaba göstermedi. Laurie'ye, "Bana Gardan ve Dominic ile birlikte Krondor'a giden gemiye güvenli bir şekilde yerleştiğini söyledin, sanıyordum," dedi.

Laurie yüzünde çaresizlik ifadesiyle baktı ve "Öyleydi, yemin ederim," dedi.

Jimmy üçüne baktı. "Kimse merhaba demeyecek mi?"

Martin ciddi görünmeye çalıştı, ama elflerden öğrendiği kendine hâkimiyet yeteneği zor bir sınavla karşı karşıyaydı. Jimmy'de hevesli bir eniğin tüm saflığı vardı, takındığı pek çok poz gibi bu da sahteydi ve Arutha sert bir tavra bürünmek için büyük çaba sarf ediyordu. Laurie kahkahasını çabucak kaldırdığı eliyle öksürüğünün ardına gizledi.

Arutha başını iki yana sallayarak yere baktı. Nihayet, "Pekala, hikayen nedir?" dedi.

Jimmy, "Öncelikle, yemin ettim; sizin için pek bir anlamı olmayabilir, ama yine de yemin yemindir ve 'kedinin postu yüzülene kadar' bizi birbirimize bağlar. Ve ufak bir şey daha vardı," dedi.

Arutha, "Nedir?" dedi.

"Sarth'tan ayrılırken izleniyordunuz."

Açıklamanın kendisine olduğu kadar çocuğun kayıtsız ses tonuna da şaşıran Arutha eyerinde arkasına yaslandı. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Başlangıç olarak, adamı tanıyordum. O Serüvencinin Bakışı'ndan gelme bir tacir, ismi Havram, aslında Şakacılar hesabına çalışan bir kaçakçıdır. Geceşahinleri'ndeki casuslar Dürüst Adam'ın kulağına gideli beri ortalarda yok ve Gardan, Dominic ile benim gemiyi beklediğimiz handaydı. Ben iyi yürekli yüzbaşı ve keşiş ile birlikte gemiye bindim ve tam onlar demir alırken yan taraftan aşağı kaydım. İkincisi, adam her zamanki mesleğini icra ederken yanında gezdirdiği kişilerden ayrıydı. Tacir rolü oynadığında gösterişe düşkün, yüksek sesli, cana yakın bir adamdır, ama Sarth'tayken kalın bir kukuletanın altında gizlenmişti ve karanlık köşelerde gizleniyordu. Olağanüstü koşulların zorlaması olmasa, böyle bir yerde, her zamanki rolünü hiçe sayıyor olmazdı. Ve handan beridir sizi izliyordu, hangi yoldan gittiğinize emin olana kadar. Ama en önemlisi, hem Gülen Jack, hem de Golden Dase'le sık sık görülen bir kişiydi."

Martin, "Havram! Gülen Jack Golden ile kendisini Geceşahinleri'ne alan adamın o olduğunu söylemişti," dedi.

"Artık seni bulmak için büyü kullanamayacaklarına göre casuslar ve ajanlardan yardım alıyor olacaklardır," diye ekledi Laurie. "Sarth'a Manastır'dan şehre inmeni bekleyen birini bulundurmaları mantıklı."

"Gittiğini gördü mü?" diye sordu Prens.

Jimmy güldü. "Yo, ama ben onun gittiğini gördüm." Hepsi yüzlerinde somlarla ona baktılar ve çocuk, "İcabına baktım," dedi.

"Ne yaptım dedin?"

Jimmy'nin kendisinden hoşnut bir hali vardı. "Nereye bakacağını bilirsen Sarth kadar ufak bir şehrin bile alt kısımları vardır. Krondorlu Şakacı olarak ünümü kullanıp kendimi tanıttım ve iyi niyetlerimi tesis ettim. İsimlerini açıklamamayı tercih eden birtakım kişilerin, kimliklerinden haberdar olduğumu ve bir hizmet karşılığında civar garnizonuna bahsetmeyi ihmal etmeye gönüllü olduğumu anlamaları sağlandı. Hâlâ Şakacılar nezdinde makbul biri olduğumu düşündüklerinden beni körfeze atmamaya karar verdiler, özellikle de ben anlaşmayı yanımda bulunan bir kese altınla tatlılaştırdığımdan. Daha sonra Batı Krallığı'nda handa istirahat etmekte olan belirli bir taciri tanımayacak tek kişi bile olmadığından dem vurdum. Ne demek istediğimi anladılar. Sahte tacir büyük ihtimalle Durbin köle yolu üzerinden Kesh'e gitmekte, kol gücü esasına dayanan emeğin püf noktalarını öğrenmektedir."

Laurie başını ağır ağır iki yana salladı. "Çocukta kesinlikle çetin bir yan var."

Arutha teslimiyetle içini çekti. "Öyle görünüyor ki, bir kez daha sana borçlandım, Jimmy."

Jimmy, "Sahilden gelen, yaklaşık bir saat gerimizde ufak bir kervan var. Ağır gidersek, gece çökerken bize yetişebilirler. Murmandamus Sarth'tan ayrılan üç atlıyı ararken muhtemelen fazladan muhafızlar kiralayabilir ve paralı askerlerle birlikte gidebiliriz," dedi. Arutha güldü. "Seni ne yapacağım ben?" Jimmy cevap veremeden, "Krondor Dükü olmakla ilgili de bir şey söyleme," dedi. Atını çevirirken, "O atı nereden bulduğunu da bana söyleme," dedi.

Kader veya Ishap tılsımının etkisi Arutha ile üç yol arkadaşına hizmet ediyordu, zira Ylith yolunda hiçbir sorunla karşılaşmadılar. Jimmy'nin bir kervanın onlara yetişeceği talimini doğru çıktı. Muhafız olarak kiralanmış iki haydutla beş arabadan oluşan, zavallı bir şeydi. Baştaki tacir eşkıya olmadıklarına kanaat getirince, yol arkadaşı olmalarını memnuniyetle karşıladı -zira birkaç bedava yemek karşılığında fazladan dört koruması olmuştu.

İki hafta boyunca yolculuğun tekdüzeliğini bozacak pek bir şey olmadan ilerlediler. Seyyar satıcılar, tacirler ve yirmi kadar paralı asker tarafından korunan, irili ufaklı kervanlar, Sorgulayıcının Bakışı ile Sarth arasındaki sahil yolunda iki yönde yolculuk ediyordu. Arutha, yolda giden eşkıyalar kalabalığı arasında bir casus veya ajan onu bulsa bile, bunun sadece şans eseri olacağına inanmıştı.

Nihayet, gün batımına yakın, uzaktan Ylith'in ışıklarını gördüler. Arutha tacirin iki korumasından biri olan Yanov'la birlikte at sürüyordu. Öncü arabayla aynı hizaya gelene kadar bekledi ve, "Ylith ileride, Yanov," dedi.

Öncü araba geçti ve Krondorlu bir ipek ve has kumaş satıcısı olan tıknaz tacir, mutlulukla el salladı. Arutha Yanov'un şevkli bir insan olduğunu görünce rahatlamıştı, zira adam başkalarının söylediklerine pek az kulak asıyordu ve Arutha'nın çabucak -uydurulan tarihçesi tetkiklere karşı dayanmıştı. Prens'in anladığı kadarıyla, Yanov onu daha önce hiç görmemişti.

Katardaki en son araba yanlarından geçerken Arutha'ya ilk yetişen Martin oldu. "Ylith," dedi Arutha atını tekmeleyip yürüterek.

Yandan giden Jimmy ile Laurie karşıya geçerken Martin, "Çok geçmeden bu katardan kurtulacağız, o zaman yeni atlar bulabiliriz. Bunların dinlenmesi gerekiyor," dedi.

Laurie, "Yanov'dan kurtulduğuma sevineceğim. Balıkçı karısı gibi hiç durmadan çene çalıyor," dedi.

Jimmy yalandan acıyarak başını iki yana salladı. "Ve başka kimsenin kamp ateşinin etrafında hikaye anlatmasına hiç izin vermiyor."

Laurie ters ters baktı. Arutha, "Yeter bu kadar. Biz de sıradan bir gezgin kafilesi olacağız. Baron Talanque burada olduğumu keşfederse, iş devlet meselesine dönüşür. Şölenler, turnuvalar, avlar, keşif gezileri olur ve Büyük Kuzey Dağları ile Kesh arasındaki herkes benim Ylith'te olduğumu öğrenir. Talanque iyi biridir, ama alem yapmayı sever."

Jimmy güldü. "Bir tek o da değil." Bir çığlık ve haykırışla atını mahmuzladı. Arutha, Laurie ve Martin bir an hayretten kalakaldılar, sonra Ylith'e varmanın verdiği rahatlık akıllarına dank etti ve çocuğun peşinden yollandılar.

Arutha öncü arabanın yanından geçerken, "Hayırlı işler, Yanov Usta!" diye bağırdı. Tacir onlara akıllarını kaçırmışlar gibi baktı. Adabı muaşeret kuralları onlara koruma görevleri karşılığında bir ücret ödenmesini gerektiriyordu.

Şehrin kapılarına ulaşınca, geniş bir kervan Ylith'e yeni girdiğinden biraz yavaşladılar. İçeri girmek için kapıların boşalmasını birkaç yolcu daha vardı. Jimmy bir çiftçinin saman arabasının arkasında atını durdurarak yaklaşan yol arkadaşlarına çevirerek muzipliğine güldü. Konuşmadan sıra oldular ve askerlerin arabayı içeri geçirmesini izlediler. Bu huzurlu günlerde askerler şehre giren kişileri hayli gelişigüzel bir biçimde tetkik ediyor gibiydi.

Jimmy etrafına bakındı, zira Ylith Krondor'dan ayrılalı beri denk geldiği ilk büyük şehirdi ve yoğun metropol ritmi daha şimdiden kendini evde hissetmesini sağlıyordu. Derken, kapıların yanında tek başına, çömelmiş, gelip geçenleri izleyen bir şekli fark etti. Ekose eteği ve deri pantolonundan bir Hadati dağlısı olduğu belliydi. Saçı omuzlarının aşağısına kadar geliyordu, ama tepesinde bir savaşçı topuzu vardı ve gözlerinin üzerinde bükülmüş bir eşarp bağlanmıştı. Dizlerinin üzerinde duran bir çift kın, uzun, ince bir kılıcı ve halkı tarafından yaygın olarak kullanılan daha kısa bir yarım kılıcı koruyordu. Adamda en çok dikkat çeken taraf yüzüydü, zira

gözlerinin çevresinde, alnından başlayıp elmacık kemiklerine kadar ve çenesinin, ağzının tam altına gelen kısmı, bembeyaz boyanmıştı. Yanından geçen Prens'i açıkça süzdü, sonra Jimmy ile Martin Arutha ve Laurie'nin peşinden şehre girerken yavaş yavaş ayağa kalktı.

Jimmy Martin bir şaka yapmış gibi aniden yüksek sesle güldü ve gerinerek geriye doğru hızlı bir bakış attı. Tepeli peşlerinden kapıdan geçiyor, kılıcıyla yarım kılıcını kemerine yerleştiriyordu.

Martin, "Hadati mi?" dedi. Jimmy başıyla onayladığında, Dük, "Gözün keskin. Bizi takip mi ediyor?" dedi. "Evet. Ekelim mi?"

Martin başını iki yana salladı. "Bir yere yerleştiğimizde icabına bakarız. Gerekirse."

Şehrin dar sokaklarından geçerken dört bir yanda refah işaretleri onları selamladı, zira tacirler mallarını akşam serinliğinde alışverişe çıkanlara gösterirken dükkanlar meşale ışıklarıyla pırıl pırıl aydınlanmıştı.

Akşamın bu erken saatinde bile, kervan muhafızları ve aylarca denizde kaldıktan sonra karaya çıkmış denizciler yığınlar halinde dolanıp altınla satın alınabilecek her türlü hazzı aramakta olduklarından, etraf eğlence düşkünleriyle doluydu. Görünüşlerinden paralı asker oldukları anlaşılan bir külhanbeyi çetesi caddede itişiyor, kahraman bir sarhoş olduğu belli olan biriyle bağırarak ve kahkaha atarak uğraşıyordu. Biri Laurie'nin atına tosladı ve yalandan öfkeyle, "Bak bakalım! O hayvanı nereye doğrulttuğuna dikkat et. Sana terbiyeyi ben mi vereyim?" dedi. Kılıcını çekermiş gibi yaparak çevresindekileri neşeye boğdu. Martin, Arutha ve Jimmy tehlikeli olabilecek durumdan gözlerini ayırmazken Laurie adamla birlikte güldü.

"Kusura bakma, dostum," dedi ozan. Adam bir kez daha kılıcını çekermiş gibi yaparken yarı güldü, yarı yüzünü buruşturdu.

Paralı asker çetesinden başka biri onu kabaca yana itti ve arkadaşına, "Git de bir içki iç," dedi. Laurie'ye gülümseyerek, "Biniciliğin hâlâ ozanlığından iyi olamadı, değil mi, Laurie?" dedi.

Laurie ânında atından inmiş, adamı sıkı sıkı kucaklamıştı. "Roald, seni pezevengin evladı!"

Birbirlerinin sırtına şaplak atıp kucaklaştılar, sonra Laurie adamı diğerlerine takdim etti. "Bu kara yürekli Roald, çocukluğumdan beri arkadaşımdır ve birden çok defa yol arkadaşım olmuştur. Babasının çiftliği benim babamınkinin yanındaydı."

Adam güldü. "Ve babalarımız ikimizi de neredeyse aynı gün evden attı."

Laurie Martin ile Jimmy'yi takdim etti, ama Arutha'ya geldiğinde önceden kararlaştırdıkları Arthur ismini kullandı. "Dostlarını tanıdığıma sevindim, Laurie," dedi paralı asker.

Arutha çabucak etrafına bakındı. "Yolu tıkıyoruz. Gidip kalacak yer bulalım."

Roald elini sallayarak onu izlemelerini işaret etti. "Ben yan sokaktaki bir yerde kalıyorum. Neredeyse uygar denebilir."

Jimmy atını mahmuzladı ve ozanın çocukluk arkadaşından gözünü ayırmadan adamı deneyimli bir gözle izledi. Adamda tecrübeli bir paralı askerin, sağ kalmasına bakılarak uzman sayılacak kadar uzun süredir hayatını kılıcıyla kazanan birinin tüm işaretleri vardı. Jimmy'nin gözüne hâlâ geriye bakmakta olan Martin ilişti ve Hadati'nin hâlâ peşlerinde olup olmadığını merak etti.

Hanın adı Kuzeyli'ydi, rıhtıma bu kadar yakın bir yere göre, hayli saygın bir mekandı. Bir seyis yamağı atlarıyla ilgilenmek için acınası görünen bir yemeğin başından kalktı. Roald, "Onlara İyi bak, evlat," dedi. Çocuğun onu tanıdığı belliydi. Martin çocuğa bir gümüş para attı.

Jimmy çocuğun gümüş parayı havada yakalamasını izledi ve atının dizginlerini verirken sağ elinin başparmağını çocuğun görebileceği şekilde işaret ve orta parmaklarının arasına koydu. Aralarında bir tanıma kıvılcımı geçti ve çocuk Jimmy'ye kısaca kafa sallayarak selam verdi.

İçeri girdiklerinde, Roald köşedeki, ahır avlusuna açılan kapının yakınında ve olağan müşteri trafiğinin uzağındaki bir masayı göstererek garson kıza bira getirmesini işaret etti. Kendisine bir sandalye çekti ve otururken deriden ağır zırh eldivenlerini çıkardı. Ancak masadakilerin duyabileceği bir sesle konuştu. "Laurie, seni son görmemin üzerinden ne kadar zaman geçti? Altı yıl mı? Üzerine şarkı yazacak Tsuraniler bulmak üzere bir LaMut devriyesinin peşine takılmıştın. Şimdiyse buradasın" -Jimmy'yi işaret etti- "bu kısa boylu hırsızla birlikte."

Jimmy yüzünü buruşturdu. "Yüksekişaret mi?"

"Yüksekişaret," diye onayladı Roald. Diğerleri bir şey anlamayınca da, "Bu Jimmy ismindeki delikanlı seyis yamağına civardaki hırsızların ayağının altında dolaşmaması için bir işaret verdi. Onlara başka bir şehirden gelme bir hırsızın kasabada olduğunu, geleneklere uyduğunu ve aynı nezaketin kendisine de gösterilmesi gerektiğini anlatıyor. Değil mi?"

Jimmy takdirle kafa salladı. "Doğru. Onlara benim... izinleri olmadan çalışmayacağımı anlatıyor. İşlerin uygarca yürümesini sağlıyor. Çocuk haberi diğerlerine de yayacaktır."

Arutha sessizce, "Nereden anladın?" dedi.

"Ben haydut değilim, ama aziz de sayılmam. Geçmiş yıllarda her tür insanın yanında bulundum. Genellikle, basit bir savaşçıyım sadece. En çok bir yıl önce Yabon Özgür Askerleri'nde paralı bir askerdim. Günde bir gümüş metelik karşılığında Kral ve ülkem uğruna savaşıyordum." Gözlerinde uzak bir ifade belirdi. "Yedi yıldır cepheye gidip geliyorduk. O yıl yüzbaşımızla birlikte askere yazılan delikanlılardan yalnızca beşi hayatta kaldı. Her kış LaMut'tâ kalırdık ve yüzbaşımız gidip asker toplardı. Her bahar cepheye daha az adamla dönerdik." Gözlerini önündeki biraya indirdi. "Haydutlara ve eşkıyalara, her türden haine karşı savaştım. Korsan avlayan bir savaş gemisinde denizcilik yaptım. Otuzumuz iki yüz goblini Yüksekşato Lordu Brian gelip bizi alana kadar üç gün tutarken Bölen Geçidi'ndeydim. Ama kahrolası Tsuranilerin çekip gideceği günü göreceğimi hiç sanmazdım. Yo," dedi, "memleketteki en aç haydudun bile uğraşmayacağı ufacık, zavallı kervanlara muhafızlık etmekten memnunum. Bugünlerde en büyük sorunum uyanık kalmak." Paralı asker gülümsedi. "Tüm eski dostlarım arasında, sen en iyisiydin, Laurie. Sana kadınlarımı ve paramı olmasa bile, hayatımı emanet ederdim. Eski günlere içelim, sonra yalanlar söylemeye başlayabiliriz."

Arutha savaşçının açık sözlülüğünden hoşlanmıştı. "Yalnızca bir içki, dostum Roald. Gerisi bizden olsun."

Jimmy, "Çevrede bir Hadati dağlısı gördün mü?"

Roald elini salladı. "Etraftalar. Özel biri var mı?"

Martin, "Yeşil ve siyah ekose etekli, yüzü beyaz boyalı," dedi.

Roald, "Yeşil ve siyah, kuzeybatıda uzak bir klanın renkleri, hangisi olduğunu bilmiyorum. Ama beyaz boya..." O ile Lauire bakıştılar.

Martin, "Ne?" dedi.

Laurie, "Adam Kanyolculuğu'na çıkmış," dedi.

Roald, "Şahsi bir görev. Klan onuruyla ilgili bir mesele. Şunu da söyleyeyim ki, bir Hadati için bunun şakası yoktur. Bu konuda LaMut'taki kahrolası Tsuraniler kadar inatçıdırlar. Belki kendisine yapılan bir yanlışın intikamını alması veya kabilesi namına bir borç ödemesi gerekiyordur, ama

her ne ise, Kanyolculuğu'ndaki bir Hadati'nin yoluna ancak bir ahmak çıkar. Hadatiler kılıç söz konusu olduğunda hayli girişken bir ahalidir," dedi.

Roald içkisini bitirince Arutha, "Bize katılmak istersen, birlikte bir yemek yiyelim," dedi.

Savaşçı buna gülümsedi. "Aslında, acıktım."

Sipariş verildi, çok geçmeden yiyecekler masaya geldi ve sohbet Laurie ve Roald arasında yaşananların anlatılmasına döndü. Laurie kendisini büyük bir dikkatle dinleyen Roald'a Gediksavaşları sırasındaki serüvenlerini anlattı, ancak kraliyet ailesi ve Kral'ın kız kardeşi ile evleneceği haberini vermekten kaçındı. Paralı askerin ağzı açık kalmıştı. "Böbürlenmeye düşkün olmayan tek bir ozan dahi tanımadım, sen de tanıdıklarım arasında en beter olanısındır, Laurie, ama bu hikaye o kadar acayip ki, söylediklerine inanıyorum. Akıl alır gibi değil."

Laurie incinmiş görünüyordu. "Böbürlenmek mi? Ben mi?"

Yemeklerini yerlerken hancı yanlarına gelip Laurie'ye, "Gördüğüm kadarıyla ozansın," dedi Laurie neredeyse içgüdüsel bir alışkanlıkla kopuzunu yanında getirmişti. "Bu evi şarkılarınla şereflendirir misin?"

Arutha itiraz etmeye hazır görünüyordu, ama Laurie, "Elbette," dedi. Arutha'ya, "Daha sonra gidebiliriz, Arthur. Yabon'da bir ozan yemeğinin karşılığını ödediği zaman bile, istendiğinde şarkı söylemesi beklenir. Benim tuttuğum hesaplar var. Bu civardan bir daha geçersem, yanımda para olmasa bile şarkı söyleyerek yemek yiyebilirim," dedi. Hanın ön kapısının yakınındaki bir köşede duran kaidenin yanına gidip bir tabureye oturdu. Kopuzunu her telin sesi doğru çıkana kadar akort ettikten sonra şarkısına başladı. Şarkı, Krallık'ın her yerinde söylenen ve birahaneler ve hanlarda şarkı söyleyen herkesçe bilinen, popüler bir ezgiydi. Dinleyenlerin sevdiği bir şarkıydı. Melodisi hoş, ama sözleri iç bayıltıcıydı.

Arutha başını iki yana salladı. "Bu berbat."

Diğerleri güldüler. "Doğru," dedi Roald, "ama hoşlarına gitti," diye ekledi kalabalığı göstererek.

Jimmy, "Laurie her zaman iyi olanı değil, popüler olan şarkıları söylüyor. Bu sayede yemek yiyebiliyor," dedi.

Laurie büyük tezahürat eşliğinde şarkısını bitirip başka bir ezgiye başladı. Acı Deniz'deki denizciler tarafından söylenen, sarhoş bir gemicinin denizkızıyla karşılaşmasını anlatan, canlı, açık saçık bir türküydü bu. Bir gemiden yeni gelmiş bir grup denizci şarkıya alkış tuttular ve aralarından

biri basit bir tahta flüt çıkarıp ustaca bir karşı nağme çalmaya başladı. Odadaki gürültücü hava artarken Laurie kocası denizdeyken kaptan karısının uğraştığı şeyler hakkında yeni bir müstehcen şarkıya başladı. Denizciler bunu tezahüratlarla karşıladılar ve flütlü adam barın önünde dans etmeye başladı.

Odadaki şenlikli hal artarken, ön kapı açıldı ve içeri üç adam girdi. Jimmy adamların odayı ağır ağır kat etmesini izledi ve "Aman aman, çattık belaya," dedi.

Martin Jimmy'nin gözünü diktiği yere baktı. "Onları tanıyor musun?"

"Yo, ama bu tipleri tanırım. Başlatacak olan öndeki iri yarı adam."

Söz konusu adamın üçünün lideri olduğu belliydi. Uzun boylu, kızıl sakallı bir savaşçı, güçlü gövdesinin hayli yağ bağlamasına izin vermiş, fıçı göğüslü bir paralı askerdi. Üzerinde iki kama dışında silah yoktu. Deri yeleği karnının üzerinde zor bela kavuşuyordu. Arkasındaki iki adam savaşçıya benziyordu. Birisi ince ve sivri bir kamayla uzun bir hançer arasında değişen, türlü türlü bıçakla donanmıştı. Diğerinin kemerinden uzun bir avcı bıçağı sarkıyordu.

Kızıl sakallı adam yanındakileri Arutha'nın masasına doğru iterek yoluna çıkan herkesi kaba sözlerle itip kaktı. Tavrı bütünüyle hasmane değildi, zira handa onu tanıdığı belli olan birkaç adamla birbirlerine yüksek sesle, kaba şakalar yaptılar.

Çok geçmeden üçü de Arutha'nın masasının önünde duruyordu. Orada oturan dört kişiye bakarken kızıl sakallı adamın yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "Benim masama oturmuşsunuz." Aksanı güneydeki Özgür Şehirler'den biri olduğunu ele veriyordu.

Yumruklarını tabakların arasına koyarak öne eğildi ve "Sizler yabancısınız. Sizi affediyorum," dedi. Jimmy'nin ağzı açıldı ve çocuk gayri ihtiyari geri çekildi, zira adamın nefesinden bütün günü içerek geçirdiği ve dişlerinin uzun zaman önce çürüdüğü anlaşılıyordu. "Sizler Ylithli olsaydınız, Longly şehirdeyken, her gece Kuzeyli'de bu masada oturduğunu bilirdiniz. Şimdi giderseniz sizi öldürmem."

Ayağa ilk kalkan Jimmy oldu ve "Bilmiyorduk, efendim," dedi. Diğerleri birbirlerine bakarken zayıfça gülümsedi. Arutha masadan kalkmak ve beladan kaçınmak istediğini belli etti. Jimmy şişman savaşçıdan ödü kopmuş rolü yaptı. "Başka bir masa buluruz."

Longly denen adam Jimmy'nin sol kolunu dirseğinin üzerinden kavradı. "Bu güzel bir çocuk, değil mi?" Güldü ve arkadaşlarına baktı. "Ya da belki erkek kılığında bir kızdır, o kadar güzel ki." Tekrar gülüp Roald'a baktı. "Bu çocuk arkadaşın mı? Ya da gözden mi?"

Jimmy gözlerini göklere çevirerek, "Keşke bunu söylemeseydin," dedi.

Arutha masanın ötesine uzandı ve elini adamın koluna koydu. "Bırak çocuğu gitsin."

Longly boştaki elinin tersiyle Arutha'ya bir darbe indirerek Prens'i geriye doğru fırlattı.

Jimmy sağ çizmesindeki kamaya ulaşmak için sağ kolunu çabucak kaldırırken Roald ile Martin birbirlerine teslimiyet dolu bakışlar attılar. Daha kimse hareket edemeden Jimmy kamanın ucunu Longly'nin kaburgalarının arasına sıkıca yerleştirmişti. "Bence başka bir masa bulsan iyi olacak, dostum."

Dev adam önce boyu çenesine anca gelen hırsıza, sonra da hançere baktı. Koca bir kahkahayla, "Ufaklık, çok komiksin," dedi. Boştaki eli fırlayıp beklenmedik bir hızla Jimmy'nin bileğini kavradı. Ufak bir çabayla kamayı zorla uzaklaştırdı.

Kızıl sakallı adamın mengene gibi tutuşundan kurtulmaya çalışırken Jimmy'nin yüzünde boncuk boncuk terler belirdi. Köşede Laurie, dostlarının masasında olup bitenlerden habersiz, şarkı söylemeye devam ediyordu. Liman meyhanesindeki etkinliklere alışık olan diğerleri, yaklaşan bela için yer açıyorlardı. Darbe yüzünden hâlâ sersem durumda olan Arutha yerde oturuyordu, sonra uzandı ve kınındaki meçini çekmeye hazırlandı.

Roald Martin'e kafa salladı ve ikisi de silahlarını çekmediklerini göstererek yavaşça ayağa kalktılar. Roald, "Bak, dostum, niyetimiz sana zarar vermek değil. Bunun her zamanki masan olduğunu bilseydik, uzak dururduk. Başka bir masa buluruz. Çocuğu bırak," dedi.

Adam başını geriye atarak güldü. "Ha! Sanırım bende kalacak. Bana bu kadar güzel bir çocuk için yüz altın verecek bir Queg taciri tanıyorum." Aniden kaşlarını çatarak masaya göz gezdirdi, sonra bakışlarını Roald'a dikti. "Sen git. Çocuk Longly'nin kaburgalarını dürttüğü için özür dilerse, belki salarım. Ya da belki şişko Quegliye gider."

Arutha yavaşça ayağa kalktı. Longly'nin cidden bela çıkarmaya niyetli olup olmadığını anlamak zordu, ama tokadı yedikten sonra Arutha'nın adamın kötü niyetinden kuşku duyacak hali yoktu. Oralıların Longly'yi

tanıdıkları belliydi ve niyeti basit bir hırgürden ibaretse ve kılıcını ilk çeken Arutha olursa, etraftakilerin öfkesini üzerine çekebilirdi. Şişman adamın iki arkadaşı olanları dikkatle izliyorlardı.

Roald Martinle bakıştı ve birasını bitirecekmiş gibi maşrapasını kaldırdı. Ani bir hareketle maşrapanın içindekileri Longly'nin yüzüne attı, sonra kalaydan bira sürahisini elinin tersiyle bıçak taşıyan adamın kafasının yan tarafına indirdi. İnce yapılı adam yere yığılırken gözleri kaydı. Üçüncü adamın dikkati Roald'ın ani hareketi yüzünden dağılmıştı ve Martin'in koca bir yumrukla Longly'nin arkadaşını gerisingeri başka bir masanın üzerine devirdiğini görmedi. Aniden çıkan arbede üzerine, daha öngörülü olan müşteriler, handan hızla çıkmaya başladılar. Laurie çalmayı kesti ve sorunun ne olduğunu görmek için kaidenin üzerinde ayağa kalktı.

Beladan kimin sorumlu olduğuyla ilgilenmeyen barmenlerden biri, barın üzerinden atladı ve dövüşen kişiler arasında en yakında olanın, yani Martin'in tepesine bindi. Longly Jimmy'nin bileğini sıkı sıkı tutuyor, diğer eliyle de yüzündeki biraları siliyordu. Laurie kopuzunu dikkatle yerine bıraktı ve kaideden koşar adım başka bir masaya sıçrayıp Longly'nin sırtına indi. Kollarını iri yarı adamın boğazına dolayarak onu boğmaya başladı.

Longly darbe yüzünden öne savruldu, sonra Laurie ona sarılmaya devam ederken dengesini yeniden buldu. Ozana kulak asmayarak kavgaya hazır olan Roald'a baktı. "Longly'ye bira atmayacaktın. Şimdi tepem attı işte."

Jimmy'nin yüzü iri yarı adamın kavrayışının acısıyla beyaza dönüyordu. Laurie, "Biri bana yardım etsin! Bu adamda ense yerine ağaç kütüğü var!" dedi.

Tam Roald Longly'nin yüzüne vururken Arutha sağa doğru sıçradı. İri yarı adam gözlerini kırptı, sonra saygısız bir fırlatışla Jimmy'yi Roald'ın üzerine atarak paralı askerin Arutha'ya çarpmasına yol açtı. Üçü birden yere indiler. Longly diğer eliyle omzunun gerisine uzandı ve Laurie'yi tuniğinden yakaladı. Ozanı başının üzerinde çevirerek masanın üzerine yuvarladı. Jimmy'ye en yakın masa bacağı bel verdi ve Laurie ayağa kalkmak için debelenen Roald ve Arutha'nın üzerine kapaklandı.

Bu esnada barmen ile cebelleşmekte olan Martin, karşılaşmayı adamı tekrar barın öteki tarafına fırlatarak sona erdirdi. Daha sonra uzanıp Longly'nin omzunu kavradı ve adamı kendisine doğru döndürdü. Kendisiyle boy ölçüşebilecek bir rakip bulan kızıl sakallı adamın gözleri aydınlanır gibi oldu. Bir doksan boyundaki Martin, cüsse bakımından Longly'den

eksik olmasına rağmen, adamdan daha uzundu. Longly uzanıp Martin'i kavrarken neşe dolu bir haykırış kopardı. Bir anda birbirlerine el ense çekmişlerdi. Bir süre sağa sola sallandıktan sonra, darbe indirmek üzere avantaj arayarak hafifçe kımıldandılar.

Laurie doğrulup oturarak kafasını iki yana salladı. "Bu insan değil." Birden Roald ile Arutha'nın üzerinde oturmakta olduğunu fark edip kendisini çözmeye başladı.

Jimmy titrek bacaklarının üzerinde doğruldu. Arutha ayağa kalkarken Laurie çocuğa baktı. "O kamayı çekerken ne başarmaya çalışıyordun?" diye sordu hırsıza. "Bizi öldürtmeye mi?"

Jimmy avantaj kazanmak için mücadele eden iki adama baktı. "Kimse benimle öyle konuşamaz. Ben kulampara eğlencesi."

Laurie, "Her şeyi böyle kişiselleştirme," dedi. Ayağa kalkmaya davrandı. "Sadece oyun peşinde." Laurie'nin dizleri tutmadı ve ayakta kalmak için Jimmy'ye tutunmak zorunda kaldıı "Sanırım."

Longly Martinle cebelleşirken çeşitli homurtular çıkarırken Dük sessizliğini koruyordu. Martin öne eğilerek Longly'nin iri cüssesini uzun boyuyla dengeledi. Sonu kan dökmeye varabilecek şekilde başlayan vaka, zorlu da olsa, hayli dostane bir güreş müsabakasına dönüşmüştü. Longly aniden geri çekildi, ancak Martin hareketi izlemekle yetinerek Longly'nin ensesini bıraktı, ama bileğini salıvermedi. Tek bir hamlede hantal adamın arkasına geçmiş, Longly'nin kolunu kafasının arkasında, acı verici bir konuma getirmişti. Martin tutuşunu sıkılaştırır ve adamı yavaş yavaş dizlerinin üzerine çöktürmeye çalışırken şişman adam acıyla yüzünü buruşturdu.

Laurie kafasını iki yana sallayıp aklım başına toplamaya çalışan Roald'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Roald'ın görüşü açıldığında, güreş müsabakasını izledi. Laurie'ye, "Bu pek rahat olmasa gerek," dedi.

Jimmy, "Sanırım suratının morarmaya başlaması da bu yüzden," dedi.

Roald Jimmy'ye bir şey diyecekti, ama gördüğü bir şey aniden Arutha'ya dönmesine neden oldu. Jimmy ile Laurie de baktığı yere döndüler ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Üçünün birden kendisine baktığını gören Arutha arkasını döndü. Arbede devam ederken siyah cüppeli biri masaya sessizce yaklaşmayı başarmıştı. Sağ elinde indirmeye hazır tuttuğu bir hançerle, Arutha'nın arkasında

kaskatı duruyordu. Adamın gözleri tam ileri dikilmişti ve ağzı sessizce kımıldıyordu.

Arutha'nın eli aniden fırlayarak hançeri yana savurdu, ama gözleri siyahlı adamın arkasındaki şekildeydi. Jimmy ile Martin'in kapıda gördüğü Hadati savaşçısı kılıcını ikinci bir darbe indirmeye hazır halde tutuyordu. Katile sessizce arkadan vurarak Prens'e yaptığı saldırının başarılı olmasını önlemişti. Can çekişen adam yere yığıldığında, Hadati ince kılıcını çabucak kaldırdı ve "Gelin, başkaları da var," dedi.

Arutha ölü adamı çabucak inceledi ve bir zincire geçirilmiş abanoz şahini havaya kaldırdı. Arutha Martin'e dönerek, "Martin! Geceşahinleri! Bitir şunu!" dedi.

Martin kardeşine kafa salladıktan sonra Longly'nin omzunu neredeyse yerinden çıkaran bir bükme hareketiyle onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Longly tepesindeki Martin'e baktıktan sonra Dük sağ elini kaldırırken teslimiyet içinde gözlerini kapadı. Martin elini indirerek, "Ne faydası var?" dedi ve Longly'yi öne doğru itti.

İri adam yüz üstü yere kapaklandıktan sonra omzunu ovalayarak doğrulup oturdu. "Ha!" diye gürültüyle güldü. "Bir ara yine gel, koca avcı! Tanrılar adına, Longly'yi iyi bir patakladın!"

Handan koşarak çıkıp ahıra yöneldiler. Kendisine doğru koşan bütün bu silahlı adamları gören seyis yamağı az kaldı bayılacaktı. Arutha, "Atlarımız nerede?" dedi. Çocuk ahırın arka tarafını işaret etti.

Martin, "Bu gece uzun bir koşuya dayanamazlar," dedi.

Dinlenmiş ve doyurulmuş diğer binekleri gören Arutha, "Bunların sahibi kim?" dedi.

Çocuk, "Efendimdir, bayım. Ama gelecek hafta açık artırmayla satılacaklar," dedi.

Arutha diğerlerine dinlenmiş binekleri eyerlemelerini işaret etti. Çocuk, "Lütfen, efendim, beni öldürmeyin," derken gözleri dolu dolu olmuştu.

Arutha, "Seni öldürmeyeceğiz, evlat," dedi.

Hayvanlar eyerlenirken çocuk sinerek geriye çekildi. Hadati hanın koşum takımlarının arasından bir eyer aldı ve altıncı bir atı hazır etti. Arutha atına bindi ve çocuğa bir kese fırlattı. "Al, efendine atlarımızı satmasını, aradaki farkı da keseden almasını söyle. Kendine de biraz ayır," dedi.

Herkes hazır olduğunda, ahırdan çıkarak atlarını han avlusu kapılarından geçirerek dar bir sokaktan sürdüler. Alarm verilmişse, şehir kapılan çok

geçmeden kapanırdı. Meyhane arbedesinde can kaybı şüpheli bir şeydi. Diğer herhangi bir şeye olduğu kadar, o gece şehir nöbetçilerinde hangi memurun görev başında olduğuna bağlıydı. Arutha işini şansa bırakmamaya karar verdi ve atlarını şehrin batı kapısına doğru dörtnala sürdüler.

Şehir muhafızları yanlarından hızla geçip Özgür Şehirler'e giden anayolda gözden kaybolan altı atlıyı fark etmediler bile. Alarm verilmemişti.

Ylith'in ışıkları gecenin içinde, geride bıraktıkları uzak birer alev olana dek yolda uçarcasına ilerlediler. Derken Arutha atlarını dizginlemeleri için işaret verdi.

Hadati'ye döndü. "Konuşmamız gerekiyor."

Atlarından indiler ve Martin onları ağaçların arasında yoldan biraz uzaktaki bir açıklığa götürdü. Jimmy atları bağlarken Arutha, "Kimsin sen?" dedi.

"Benim adım Baru, bana YılAnitatili derler," diye yanıt verdi Hadati.

Laurie, "Bu kudretli bir addır," dedi. Arutha'ya, "Baru bu adı bir kanatlı ejder öldürerek kazanmış," diye açıkladı.

Arutha başını saygıyla yana eğen Martin'e baktı. "Ejder türünü avlamak cesaret, kol kuvveti ve şans ister," dedi. Kanatlı ejderler, ejderhaların birinci göbekten kuzeni olurdu. Aradaki en büyük fark boylarıydı. Bunlardan biriyle karşı karşıya gelmek, gazapla ve pençelerle, hızla ve kesici dişlerle, omzuna kadar uzunluğu üç buçuk metre olan bir yaratıkla karşı karşıya gelmek demekti.

Hadati ilk defa gülümsedi. "Sen okundan da anlaşıldığı gibi bir avcısın, Dük Martin," dedi. Bunun üzerine Roald'ın gözleri irileşti. "O halde sen de..."

Hadati, "O da Lord Borric'in oğlu ve Kralımızın kardeşi Prens Arutha. Farkında değil miydin?" dedi.

Roald başını hayır anlamında şiddetle sallayarak arkasına yaslandı. Laurie'ye baktı. "Bir hikayeyi ancak kısmen anlatman ilk defa oluyor."

Hadati ekose eteğine dokundu. "Bu, benim Demir Tepeler Klanı'ndan Ordwinson ailesine mensup olduğumu gösteriyor. Halkım siz şehirlilerin Gökyüzünün Gölü dediği yerin yakınında yaşar."

"Kanyolculuğu'nda mısın?"

Hadati alnına sarılı eşarbı gösterdi. "Yoldayım. Ben Yolbulan'ım."

Roald, "Bu bir tür kutsal adam... ah, Majesteleri," dedi.

Laurie, "Bir takdis edilmiş savaşçı. Eşarpta tüm atalarının ismi var. Görevini tamamlayana kadar huzura kavuşamazlar. Kanyolculuğunu tamamlamaya ya da ölmeye ant içmiş," dedi.

"Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu Arutha.

"Savaşın sonunda sizi Tsuranilerle barış konferansına giderken görmüştüm. O günleri klanımdan herhangi biri kolay kolay unutamaz," dedi. Ateşe baktı. "Kralımız bize seslendiğinde, Tsuranilerle savaşmaya geldik ve dokuz yıldan uzun bir süre bunu yaptık. Onlar şerefleri uğruna can vermeye hazır, güçlü hasımlar, Çark'taki yerlerini anlayan adamlardı. Bu saygıdeğer bir mücadele oldu.

"Derken, savaşın son yılının ilkbaharında, Tsuraniler büyük sayılar halinde geldiler. Üç gün üç gece savaştık, Tsuranilere topraklarımızı büyük bir bedel ödeterek verdik. Demir Tepeler Klanı'nın savaşan her erkeği, orada kıstırılanlar arasındaydı. Son adama kadar ölürdük, Lord Borric tehlikede olduğumuzu görmeseydi. Baban bizi kurtarmak için yarma harekatı yapmasa, adlarımız dünün rüzgarında birer fısıltıdan ibaret kalacaktı."

Arutha Lyam'ın babasının ölümünü haber veren mektubunda Hadatilerden bahsedildiğini hatırlıyordu. "Babamın ölümünün benimle ne ilgisi var?"

Baru omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Kapıda bilgi edinmeye çalışıyordum. Oradan pek çok kişi geçer ve yolumda yardımı olsun diye sorular soruyordum. Derken geçtiğini gördüm. Krondor Prensi'nin kendi şehirlerinden birine alelade bir savaşçı kisvesinde girmesinin nedenini öğrenmek ilginç olur, diye düşündüm. Bilgi ararken zamanın geçmesine yardım ederdi. Sonra katil geldi ve boş boş oturup seni öldürmesini izleyemezdim. Babam halkımın erkeklerini kurtardı. Ben de senin hayatını kurtardım. Belki de bu borcu bir parça öder. Çark'ın nasıl döndüğünü kim bilebilir?"

Arutha, "Handa başkaları da var, demiştin?" dedi.

"Seni öldürmeye çalışan adam, peşinden hana geldi, seni bir an izledi, sonra da tekrar dışarı çıktı. Orada bir sokak çocuğuyla konuşup ona para verdi, çocuk da koşup gitti. Sizinle dövüşen üç kişiyi gördü ve daha geçemeden onları durdurdu. Söylenenleri duyamadım, ama hanı işaret etti ve üçü içeri girdiler."

Arutha, "Demek ki, kavga bir tertipti," dedi.

Atlarla işi bitmiş olan Jimmy, "Longly'nin sinirini bilip onun her zamanki masasında yabancıların oturduğunu bilmesini sağlamış olmaları daha büyük bir olasılık, başka bir yere gidip de bizi kaçırmasın diye," dedi.

Laurie, "Diğerleri gelene kadar bizi meşgul tutmak istemiş, sonra da bunun kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat olduğunu görmüş olabilir," dedi.

Arutha, "Sen orada olmasaydın, Baru, kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat olurdu," dedi.

Hadati bunu teşekkür sayarak, "Herhangi bir borç yok. Dediğim gibi, borcunu ödeyen ben olabilirim," dedi.

Roald, "Eh, bu durumda her şeyi hallettiniz Sanırım. Ben Ylith'e döneyim," dedi.

Arutha Laurie ile bakıştı. Ozan, "Roald, eski dostum, sanırım planlarını değiştirsen iyi olacak," dedi.

"Ne?"

"Eh, Prens'in yanında olduğun fark edilmiş olsa ki arbede çıktığında handa otuz kırk kişi olduğundan muhtemelen öyle olmuştur, onu arayan kişiler sana da nereye gittiğini sormaya karar verebilirler."

Roald kurusıkı bir cesaret gösterisiyle, "Denesinler, bakalım," dedi.

Martin, "Denememelerini yeğleriz. Azimli olabilirler. Moredhellerle daha önce de teşriki mesaide bulundum ve sevecen değillerdir," dedi.

Roald'ın gözleri irileşti. "Kara Yol Kardeşliği mi?"

Martin başını evet anlamında salladı ve Laurie, "Üstelik halihazırda boştasın," dedi.

"Öyle de kalmayı planlıyorum."

Arutha daha sert çıkmayı denedi. "Prensini geri mi çeviriyorsun?"

"Niyetim saygısızlık etmek değil, Majesteleri, ama ben sizin hizmetinizde olmayan, özgür bir adamım ve herhangi bir yasayı çiğnemedim. Benim üzerimde herhangi bir yetkiniz yok."

"Bak," dedi Laurie, "bu katillerin yanımızda görülen herkesi her yerde aramaları büyük bir olasılık. Tanıdığım herkesten daha çetin ceviz olmana rağmen, ne yapabileceklerini gördüm ve yerinde olsam onların eline yalnızken geçme riskine atılmazdım," dedi. Roald kararından dönecek gibi görünmüyordu.

Martin, "Hizmetin karşılığında verilecek bir ödül bulabiliriz, mutlaka," dedi.

Gözle görülür bir şekilde neşelenen Roald, "Ne kadar?" dedi.

Arutha, "Yolculuğumuzu tamamlayana kadar yanımızda kalırsan sana... yüz altın lira öderim," dedi.

Roald hiç tereddüt etmeden, "Kabul!" dedi. Bu deneyimli bir kervan muhafızının bile dört aylık yevmiyesine denkti.

Arutha daha sonra Baru'ya baktı. "Bilgiye ihtiyacın olduğundan bahsetmiştin. Kanyolculuğunda sana yardım edebilir miyiz?" dedi.

"Belki de. Sizin Kara Yol Kardeşi olarak andığınız kişilerden birini arıyorum."

Martin bir kaşını kaldırarak Arutha'ya baktı. "Bu moredhelle ne işin var?"

"Yabon tepelerinden iriyarı bir moredhel arıyorum, tepesinde saçtan şunun gibi bir sorguç" -eliyle bir at kuyruğu işaret etti- "her bir yanağında da üçer tane yara izi var. Bana karanlık bir görev için güneye geldiği söylendi. Gezginlerden haberini almayı ümit ediyordum, zira onun gibi biri, güneydeki moredheller arasında kendini belli edecektir."

Arutha, "Dili yoksa Sarthlı yolunda bize saldıran o," dedi.

"Bu o," dedi Baru. "Dilsiz olanın adı Murad'dır. Zamanın şafağından beri halkımın düşmanı olan Kuzgun Klanı moredhellerinin reislerinden biridir. Kendi soydaşları bile ondan korkar. Yüzündeki yara izleri karanlık güçlerle yaptığı anlaşmaları anlatıyorsa da, bunun dışında bilinen çok az şey vardır. Yıllar önce Gediksavaşları sırasında moredhel turbalık askerleri tepelerden Yabon sınırlarına akın ettiği zamandan beridir kimse onu görmemişti.

"Kanyolculuğu'mun nedeni odur. İki ay önce kara zırhlı savaşçıları köylerimizin birinin yakınından geçirirken tekrar görüldü. Herhangi bir geçerli nedeni yokken durup köyü yok etti, tüm binaları yaktı ve onu bana tarif eden sürü çobanı çocuk dışında herkesi öldürdü. O benim köyümdü." Neredeyse teslimiyet dolu bir iç çekişle, "Sarth yakınında görüldüyse, bundan sonra gitmem gereken yer orası, demektir. Bu moredhel fazla uzun yaşadı," dedi.

Arutha Laurie'ye başını salladı, Laurie de, "Aslına bakarsan, Baru, bizimle kalırsan, muhtemelen o gelip seni bulacaktır," dedi. Baru soran gözlerle Prens'e bakınca Arutha da ona Murmandamus ile hizmetkarlarını ve Anita'nın tedavisini bulmak için çıktıkları yolculuğu anlattı.

Sözlerini bitirdiğinde Hadati sırıttı ve gülüşünde hiç keyif yoktu. "O halde beni kabul ederseniz sizin hizmetinize gireceğim, Majesteleri, zira kader bizi bir araya getirdi. Düşmanım sizin peşinizde ve o sizin kellenizi alamadan ben onun kellesini alırım."

"İyi," dedi Arutha. "Başımızın üzerinde yerin var, zira tuttuğumuz tehlikeli bir yol."

Martin kasıldı ve neredeyse aynı anda Baru ayağa fırlamış, Dük'ün arkasındaki ağaçlara doğru hareket ediyordu. Martin sessiz olmalarını işaret etti ve diğerleri hareket edemeden dağlının bir adım gerisinden ağaçların arasına daldı. Diğerleri hareket etmeye başlayınca Arutha yerlerinde kalmalarını işaret etti. Karanlıkta hareketsiz dururken Martin ile Hadati'yi ikaz eden şeyi duydular. Gecenin içinde Ylith'ten gelen atlıların sesi yankılanıyordu.

Uzun dakikalar geçtikten sonra, nal sesleri güneybatıya doğru uzaklaştı. Bundan da birkaç dakika sonra, Martin ile Baru yeniden ortaya çıktılar. "On iki ya da daha çok binici, yolda peşlerinden iblisler kovalıyormuş gibi gidiyorlar," diye fısıldadı.

"Siyah zırhlar?" diye sordu Arutha.

Martin, "Yo, bunlar insandı ve karanlıkta seçmek kolay değilse de, onların zorlu tipler olduğu kanaatindeyim," dedi.

"İhtiyaçları varsa Geceşahinleri fazladan dayakçı kiralamış olabilir. Ylith o türlü bir şehirdir," dedi Laurie.

Jimmy de onunla hemfikirdi. "Belki bir ya da ikisi Geceşahini'ydi, ama kiralık bıçaklar da diğerleri kadar hızlı öldürür."

Baru, "Özgür Şehirler'e doğru gidiyorlar," dedi.

"Geri dönecekler," dedi Roald. Arutha karanlıkta paralı askere döndü; belli belirsiz ay ışığında adamın yüzünü ancak seçebiliyordu. "Sizin Baron Talanque yolun beş mil aşağısında yeni bir gümrük kulübesi yaptırdı. Anlaşılan son zamanlarda Natal'de yeni kaçakçılık vakaları olmuş. Muhafızlardan bu gece kimsenin geçmediğini öğrenip geri döneceklerdir."

"O halde, dedi Arutha, "uzaklaşmamız gerekiyor. Mesele, Elvandar'a nasıl ulaşacağımız. Yabon'un kuzeyine kadar yoldan gitmeyi, sonra da batıya yönelmeyi planlıyordum."

Roald, "Ylith ve kuzeyinde sizi savaştan tanıyan biriyle karşılaşırsınız, Majesteleri. Özellikle de LaMut civarında. Aklım biraz olsun başımda olsa, benim de bunu daha önce anlamam gerekirdi," dedi.

"Öyleyse ne taraftan?" diye sordu Prens.

Martin, "Buradan dosdoğru batıya yönelebilir, Güney Geçidi'nden geçip Gri Kuleler'in batı yamaçlarını izleyip Yeşil Yürek'ten geçebiliriz. Tehlikeli, ama..." dedi.

Arutha, "Ama goblinler ve troller tanıdığımız düşmanlar. Böyle yolculuk edeceğiz. Şimdi, yola çıkalım," dedi.

Atlarına binip Martin öncülüğünde yola düştüler. Karanlık ve sessiz ormanların içinden yollarını sessizce bularak batıya doğru gittiler. Arutha öfkesini gizliyor, içinde derinlere gömüyordu. Sarth'tan Ylith'e yaptıkları olaysız yolculuk onu sakinleştirmiş, bir süreliğine var olan tehlikeleri unutmasına yol açmıştı. Ancak handaki pusu ve peşlerindeki atlılar dikkatini tehlikelere döndürmüştü. Murmandamus ile ajanlarının elinden onu büyüyle bulma olanağı alınmış olsa da, hâlâ kurdukları bir ağları vardı ve neredeyse bu ağa yakalanacaktı.

Jimmy sıranın en sonundan geliyordu ve bir süre geriye bakarak peşlerinden gelenlere dair bir belirti görmemeyi ümit etti. Çok geçmeden yol karanlığın içinde gözden kaybolmuştu ve çocuk dikkatini önünde görebileceği yegane şeyler olan, Roald ile Laurie'nin sırtlarına çevirdi.

YILDIZLİMANI

RÜZGAR SULARI KAMÇILAYARAK BEYAZ KÖPÜKLERE BOĞUYORDU.

Gardan uzaktaki Yıldızlimanı'na bakarak bir mavnanın tepe taklak olmaması için kadere güvenmek yerine akademiye atla gidebilecek olmayı diledi. Ancak, akademi bir adada bulunuyordu. Daha önce de deniz yolculuklarına katlanmıştı, ama tüm ömrünü bir liman şehrinde geçirmiş olmasına rağmen, hiçbir zaman açıkça itiraf etmeyecek de olsa, su üzerinde yolculuk etmekten her zaman nefret etmişti.

Krondor'dan gemiyle ayrılıp Acı Deniz'le tam anlamıyla bir denizden çok suyu tuzlu dev bir göl olan Düşler Denizi arasındaki boğaza girene kadar sahilden ilerlemişlerdi. Shamata'da birtakım atlara el koymuş ve Dawlin Nehri'ni kaynağı olan Büyük Yıldız Gölü'ne kadar izlemişlerdi. Şimdi ayakta, mavnanın kıyıya yanaşmasını bekliyorlardı. Mavna sade tunik ve pantolonlar giymiş, görünüşlerinden anlaşıldığı kadarıyla civar köylülerinden olan iki adam tarafından itiliyordu. Bir an sonra Gardan, Dominic Birader, Kasumi ve altı Tsuranili muhafız mavnaya binecek ve yaklaşık bir mil uzaktaki Yıldızlimanı Adası'na gidecekti.

Gardan mevsime göre fazlasıyla soğuk olan havada titredi. Mevsim bahardı, ama geç ikindi havasında yılın bu zamanında beklenen ılıklıktan eser yoktu. "Ben sıcak ellerden gelen bir kaçağım, Yüzbaşı," dedi Kasumi kıs kıs gülerek.

"Hayır, burası soğuktur, ama başka bir şey var. Prens'in yanından ayrıldığımdan beri uğursuz önseziler dışında bir şey hissetmedim," derken sesi tamamen ciddiydi. Dominic Birader hiçbir şey söylemedi, ama yüzünden bu duyguyu paylaştığı anlaşılıyordu.

Kasumi başıyla onayladı. Kral'ı korumak için Krondor'da kalmış, ancak Arutha'nın mesajları geldiğinde Lyam'ın verdiği, Gardan ile Ishap keşişine Yıldızlimanı'na kadar refakat etme görevini kabul etmişti. Pug'ı yeniden

görmek istemesinin yanında, Lyam'ın emirlerinde Kral'ın keşişin Yıldızlimanı'na sağ ayak basmasına hayati önem atfettiğini gösteren bir şeyler vardı.

Mavna kıyıya yanaştı ve iki mavnacıdan biri sahile adım attı. "Atları taşımak için iki sefer yapmamız gerekecek, efendim," dedi.

Daha kıdemli olan Kasumi, "Bu iyi olur," dedi. Adamlarından beşini işaret ederek, "Bunlar önden gidecek; biz arkadan geliriz," dedi.

Gardan ikinci gitmek konusunda hiçbir şey söylemedi; yaklaşan çileyi aceleye getirmek gibi bir niyeti yoktu. Beş Tsuranili hayvanlarını mavnaya çıkarıp sessizce konumlarını aldılar. Yalpa vurup duran mavnada yolculuk etmek konusundaki düşünceleri ne olursa olsun, metin tavırlarını elden bırakmadılar.

Mavna suya açıldı ve Gardan sessizce izledi. Uzak adadaki belli belirsiz hareket belirtileri dışında, Büyük Yıldız Gölü'nün güney sahili ıssızdı. Neden, diye düşündü Gardan, herhangi biri böyle ücra bir yerde yaşamak ister ki? Efsaneye göre gökten bir yıldız düşerek gölü oluşturmuştu. Ama gölün kökeni ne olursa olsun, hiçbir zaman kıyılarında bir halk yaşamamıştı.

Geride tek kalan Tsuranili muhafız kuzeybatıya işaret ederek Kasumi'ye kendi dilinde bir şeyler söyledi. Kasumi adamın işaret ettiği yere baktı.

Gardan ile Dominic de baktılar. Uzakta, ufka yakın bir yerde ve yaklaşan gecenin önünde, birkaç kanatlı şeklin onlara doğru kayarak hızla geldiği görülebiliyordu. "Nedir onlar?" diye sordu Kasumi. "Onlar dünyanızda şimdiye kadar gördüğüm en büyük kuşlar. Neredeyse insan boyunda görünüyorlar."

Gardan gözlerini kıstı. Dominic birden, "Ishap'ın lütfü adına! Herkes kıyıya dönsün!" diye bağırdı.

Ağır ağır, sürekli ilerleyen mavnacılar geriye baktılar. Gardan ile diğerlerinin silahlarını çektiğini görünce çabucak kıyıya ilerlemeye başladılar. Artık yaklaşan şekillerin kıyıdaki gruba yöneldiği görülebiliyordu. Teknecilerden biri korkuyla haykırdı ve kendisini koruması için Dala'ya bağırarak yakardı.

Çıplak yaratıklar grotesk insan şekillerine sahipti; erkektiler, tenleri maviydi, güçlü kaslarla donanmış gövdeleri vardı. Dev, yarasayı andıran kanatlar havayı döverken omuz ve göğüs kasları geriliyordu. Başları saçsız maymun kafalarını andırıyordu ve hepsinin salladığı uzun, esnek bir

kuyruğu vardı. Gardan saydı: On iki taneydiler. Akıl almaz yükseklikte çığlıklarla dosdoğru kıyıdaki kafilenin üzerine dalışa geçtiler.

Atı şaha kalkınca Gardan kendisini yana atarak yaratıklardan birinin açılmış pençesinden kıl payıyla kurtuldu. Arkasından bir çığlık geldi ve Gardan göz ucuyla mavnacılardan birinin bir yaratık tarafından kapıldığını gördü. Yaratık kanatlarının güçlü bir çırpışıyla havada asılı kalarak adamı boynundan tuttu. Hor görü dolu bir çığlıkla mavnacının boğazını yırttı ve adamı yere bıraktı. Adam bir kan sağanağı içinde suya düştü.

Gardan kendisini de aynı şekilde kavramaya çalışan yaratıklardan birine kılıcıyla bir darbe savurdu. Kılıç yaratığın suratının tam ortasına çarptı, ama yaratık kanatlarını geriye doğru çırparak uzaklaşmakla yetindi. Kılıcın vurduğu yerde görünür bir işaret yoktu. Yüzünü buruşturdu, başını iki yana salladı ve yeni bir saldırıya girişti. Gardan geriye çekilerek tüm konsantrasyonunu yaratığın uzanmış ellerinde topladı. Uzun tırnaklarla sonlanan son derece insanı andırır parmaklar, kılıcının çeliğini tarıyordu. Yüzbaşı atının kalkanını almasına yetecek kadar ayakta kalmış olmasını diledi.

"Bunlar ne biçim yaratıklar?" diye bağırdı Kasumi mavna beş Tsuranilinin kıyıya sıçramasına yetecek kadar yaklaşınca.

Dominic'in sesi arkalarda bir yerden duyulabiliyordu. "Bunlar kara sanatlarla yaratılmış, elemental yaratıklar. Silahlarımızın üzerlerinde bir etkisi yok."

Bu durumdan etkilenmiş gibi görünmeyen Tsuraniler, başka herhangi bir düşmana saldıracakları gibi, yaratıklara saldırıyorlardı. Aldıkları darbeler yaratıklarda hasar bırakmasa da, acı verdiği belliydi, zira Tsuranilerin saldırısı yaratıkların bir an çekilip havada durmalarına neden oldu.

Gardan bakınınca Kasumi ile Dominic'in yakınında olduğunu gördü. İkisinin de kalkanı vardı ve hazır duruyorlardı. Sonra yaratıklar bir kez daha üzerlerine saldırdı. Askerlerden biri bir çığlık attı ve Gardan yakınlarda düşen bir Tsuraniyi gözucuyla gördü.

Gardan Kasumi'nin yaratıklardan ikisinin saldırısından, kılıcını, kalkanını ve çevikliğini kullanarak kaçınmayı başardığını gördü. Ama yüzbaşı, yorulup yavaşlamaları an meselesi olduğundan, hayatta kalma şanslarının bulunmadığını biliyordu. Yaratıklar hiçbir yorulma belirtisi göstermiyorlardı ve ilk geldikleri anki kadar büyük bir hiddetle saldırıyorlardı.

Dominic gürzünü savurdu ve yaratıklardan biri tiz bir acı çığlığı kopardı. Silahlar büyüyle oluşturulan postu delemiyorsa bile, en azından kemikleri kırabiliyordu, demek. Yaratık çember çizerek kanat çırptı, çaresizce havada kalmaya çalıştı, ama ağır ağır yere yaklaşıyordu. Kanatlarından birinin cansızca çırpışına bakılırsa, omzunun Dominic tarafından kırıldığı belliydi.

Gardan başka bir darbeden eğilerek kurtuldu ve kenara kaçtı. Ona saldıran iki yaratığın gerisinde yaralı olanın yere değdiğini gördü. Hayvan ayakları toprakla temas eder etmez, kulakları paralayan bir acı haykırışı kopardı ve parıldayan enerjiler serpintisi halinde patladı. Akşam karanlığında gözleri kör edecek denli parlak bir ışık çakışıyla birlikte ortadan kaybolarak yerde sadece tüten bir leke bıraktı. Dominic, "Bunlar hava elementalleri! Toprağa değmeye dayanamıyorlar!" diye bağırdı.

Gardan sağındaki yaratığa başının üzerinden koca bir darbe savurdu. Darbenin gücü yaratığı alçalmaya zorladı. Toprağa bir an temas etti, ama bu kadarı da yetti. Diğeri gibi patlayarak kıvılcımlara bölündü. Panik içinde elini uzatıp, kendisini aşağıdaki yıkımdan çekerek uzaklaştırmaya çalışır gibi yanındaki yaratığın uzanan kuyruğuna yapıştı. Kıvılcımlanan enerji ikinci yaratığın kuyruğundan geçti ve o da yanıp kül oldu.

Kasumi topuklarının üzerinde döndü ve altı adamından üçünün ölü yattığını gördü. Yaratıklar artık dokuz taneydi ve geriye kalan savaşçıların üzerine üşüşmelerine rağmen, artık daha temkinli yaklaşıyorlardı. Biri kendini saldırıya hazırlayan Dominic'e doğru pike yaptı. Keşişe uzanmak yerine elemantal geriye doğru kanat çırparak keşişe silleler indirmeye ve onu yere yıkmaya çalıştı. Gardan ona uzanan pençelerden kaçınmak için eğilerek yaratığın arkasından koştu. Kılıcım elinde güçlükle tutarak öne doğru hamletti ve kollarını yüzünü Dominic'e çevirmiş yaratığın sallanan bacaklarına sardı. Onlara sıkı sıkı tutundu ve yüzü yaratığın çıplak kalçalarının arasına gömüldü. elemantal'ın gövdesinden yayılan, uzun zaman önce ölmüş ve gömülü kalması gereken şeylerin kokusu yüzünden içi kalktı. Beklenmedik ağırlığı yaratığı yere çekti. Yaratık çığlık attı ve kanatlarım çılgınca çırptı, ama dengesini kaybetmişti ve Gardan onu yere çekti. Diğerleri gibi, kıvılcımlar halinde patladı.

Gardan patlayan yaratığa değen kolları ve göğsünde çakan acıyı hissederek yuvarlandı: Yaratığı yok ederken kendisi de yanmıştı. Acıya kulak asmadı ve içinde büyüyen bir umut hissetti. Kıyıdakilerin sayısı

yediydi -Gardan, Kasumi, Dominic, dört asker ve elinde bir direk taşıyan bir tekneci-, yaratıkların sayısı ise artık sadece sekizdi.

Bir an saldıran elemanteller tepede, askerlerin silahlarının uzanamayacağı yerde çember çizmeyi tercih ettiler. Pike yaparak saldırmaya hazırlanırlarken, müdafaacıların biraz uzağında, sahilde bir parıltı başladı. Gardan askerlerin tanrısı Tith'e bunun diğer bir saldırganın gelişi anlamına geliyor olmaması için dua etti. Fazladan bir düşmanın dengeyi bozup, sayıca az kalmalarına neden olacağı kesindi.

Titreşen bir ışıkla birlikte sahilde, sade bir siyah tunik ve pantolon giymiş, bir adam belirdi. Gardan ile Kasumi Pug'ı hemen tanıyıp bağırarak uyardılar. Büyücü durumu sakince inceledi. Silahsız bir düşman gören yaratıklardan biri manyakça bir keyifle böğürdü ve ona doğru dalışa geçti.

Pug yerinden kımıldamıyor, kendini savunduğuna dair herhangi bir işaret vermiyordu. Dalıştaki yaratık onun en çok üç metre uzağındaki bir noktaya ulaştıktan sonra görünmez bir engele çarptı. Taş bir duvara çarpmışçasına yere yığıldı. Yine bir kör edici parlaklıkla gözden kayboldu.

Geriye kalan yaratıklar güçlerinin zarar vermeye yetmeyeceği bir düşman olduğunu anladığında yukarıda panik çığlıktan duyuldu. Artakalan yedi yaratık aynı anda döndüler ve kuzeye doğru paldır küldür kaçmaya başladılar.

Pug ellerini salladı ve aniden kaldırdığı avuç içlerinde mavi bir alev oynaştı. Onu kaçan yaratıkların ardından savurdu. Mavi alev küresi elementallerin peşinden gitti ve suyun üzerinden delice kanat çırparlarken onlara ulaştı. Nabız gibi atan ışıktan bir bulut gibi onları sarmaladı. Elementaller havada bükülüp seğirerek göle düşerken boğuk acı çığlıkları duyuldu. Suyun yüzeyine değer değmez teker teker yeşil alevlerle tutuşarak gölün dalgalı yüzeyinin altında yanıp kayboldular.

Gardan neredeyse bitkinlikten tükenmiş durumdaki askerlere yaklaşan Pug'ı izledi. Pug'ın yüzünde olağanüstü ciddi bir yan ve bakışlarında Gardan'ın daha önce hiç görmediği bir kudretin izi vardı. Pug'ın ifadesi aniden değişerek rahatladı. Artık yüzü genç, yirmi altı yaşına rağmen çocuksu görünüyordu. Birden gülümseyerek, "Yıldızlimanı'na hoş geldiniz, beyler," dedi.

Sıcacık bir ateş odayı lal bir ışıkla dolduruyordu. Gardan ile Dominic şöminenin önüne yerleştirilmiş büyük koltuklarda dinlenirken Kasumi Tsurani usulünce yastıkların üzerinde oturuyordu.

Kulgan yüzbaşının yanıklarını, budala çocuğuna bakan anne gibi titizlenerek sardı. İkisi birbirlerini Crydee'den yıllardır, Kulgan'ın yüzbaşıya çıkışmasına yetecek kadar yakından tanıyorlardı. "Nasıl o şeylerden birine yapışacak kadar aptal olabildin -ilksel durumuna dönen elemente bağlı bir yaratıkla temasın her zaman enerji, çoğunlukla da ısı ve ışığın serbest kalması anlamına geldiğini herkes bilir."

Azarlanmaktan usanan Gardan, "Eh, ben bilmiyordum. Kasumi, sen biliyor muydun? Dominic?" dedi.

Dominic, "Aslına bakarsan ben biliyordum," derken Kulgan oturduğu yerde bir kahkaha attı.

"Hiç yardımın dokunmuyor, rahip," diye mırıldandı yüzbaşı. "Kulgan, işin bittiyse yemek yiyebilir miyiz? Neredeyse bir saattir o sıcak yemeklerin kokusunu alıyorum ve beni delirtmesine az kaldı."

Pug ocağın yanındaki duvara yaslanarak güldü. "Yüzbaşı, geçen zaman on dakikaya daha yakın."

Yapım halindeki geniş bir binanın ilk katındaki bir odada oturuyorlardı. Kasumi, "Kral'ın akademini ziyaret etmeme izin vermesine sevindim, Pug," dedi.

"Ben de öyle," dedi Dominic Birader. "Sarth'taki bizler eserlerin şimdiye kadar bize ilettiğiniz kopyaları için müteşekkir de olsak, planlarınızın ne olduğundan hâlâ pek emin değiliz. Daha fazlasını öğrenmek istiyoruz."

Pug, "Öğrenme aşkıyla gelen herkesin başımın üstünde yeri vardır, Dominic Birader. Belki bir gün ufak misafirperverliğimizin karşılığını almayı ve efsanelere konu olan kitaplığınızı ziyaret etmeyi talep edebiliriz," dedi.

Bunu duyan Kulgan kafasını çevirdi "Bu hakkı talep etmekten mutluluk duyarım, dostum Dominic."

"Ne zaman gelirseniz, hoş karşılanacaksınız," diye yanıt verdi keşiş.

"Bundan gözünüzü ayırmayın," dedi Gardan başını Kulgan'a doğru yatırarak. "Onu o yeraltı mahzenlerinde kaybederseniz bir daha hiç bulamazsınız. Ayı bala ne kadar düşkünse o da kitaplara öyledir."

Siyah saçları ve iri, kara gözleri olan çarpıcı bir kadın peşinde iki hizmetkarla içeri girdi. Hepsinin elinde yemek dolu tabaklar vardı ve kadın kendi elindekini adamların bulunduğu yerin öteki ucunda duran masaya bırakırken, "Lütfen, yemek zamanı geldi," dedi.

Pug, "Dominic Birader, bu karım Katala," dedi.

Keşiş hürmetle başını eğerek, "Leydim," dedi.

Katala ona gülümsedi. "Katala deyin, lütfen. Biz burada daha teklifsiz olmaya meyilliyiz."

Keşiş kendisine gösterilen sandalyeye yaklaşırken başını tekrar eğdi. Açılan kapının sesine döndü ve yüzbaşının onu tanıdığı zamandan beri ilk defa keşişin kendine hâkimiyetinde bir çatlak meydana geldi. William peşinde yeşil pullu Fantus'la birlikte odaya koşarak gelmişti.

"Ishap'ın merhameti adına! Bu bir ateş ejderi mi?"

William babasının yanına koşarak, yeni gelenleri ihtiyatla süzerken babasına sarıldı. Kulgan, "Bu gördüğünüz bu mülkün efendisi Fantus'tur. Geriye kalan bizler onun müsamahası sayesinde burada yaşıyoruz; ancak o en iyi William'in arkadaşlığına müsamaha gösteriyor," dedi. Ejderin gözleri bir an onunla bütünüyle hemfikirmişçesine Kulgan'a çevrildi. Derken geniş, kızıl gözleri masayı ve üzerindekileri inceleme işine döndü.

Pug, "William, Kasumi'ye merhaba de," dedi.

William başını hafifçe eğerek gülümsedi. Tsurani dilinde konuştu ve Kasumi ona gülerek yanıt verdi.

Dominic ilgilenmiş görünüyordu. Pug, "Oğlum hem Kralın Lisanı'nı, hem de Tsurani dilini iyi biliyor. Karım ve ben onun iki dili de kullanmasını sağlıyoruz, zira eserlerimden çoğu Tsurani dilinde yazılmıştır. Büyük Yol sanatını Midkemia'ya getirirken karşılaştığım sorunlardan biri de bu. Yaptığım şeylerin çoğu düşüncelerimin bir sonucu, büyüyü de Tsurani dilinde düşünüyorum. William'in bir gün büyük yardımı olacak, bana burada yaşayanlara öğretebilmem için Kralın Lisanı'nda büyü yapma yollarını keşfetmemde yardımı dokunacak," dedi.

Katala, "Beyler, yemek soğuyor," dedi.

"Ve karım bu masada büyü konuşulmasına izin vermiyor," dedi Pug.

Kulgan bunun üzerine bir homurtu çıkardı ve Katala, "İzin verseydim bu ikisi bir lokma dahi yiyemezdi," dedi.

Gardan rahatsızlığına rağmen çeviklikle hareket ederek, "Benim iki defa uyarılmama gerek yok," dedi. Oturdu ve hizmetkarlardan biri ânında tabağını doldurmaya başladı.

Yemek havadan sudan sohbetlerle hoşça sürüp gitti. Günün dehşetleri geceyle birlikte ortadan kaybolmuş gibi, Gardan, Dominic ve Kasumi'yi Yıldızlimanı'na getiren acı olaylar tamamen yok sayıldı. Arutha'nın yolculuğu, Murmandamus tehlikesi veya manastırın şer alameti hakkında

hiçbir şey söylenmedi. Kısa bir süre boyunca, hiçbir anlaşmazlık yoktu. Kısacık bir saat boyunca, dünya birbirinin varlığından keyif alan eski dostlar ve yeni konuklarla, hoş bir yerdi.

Derken William iyi geceler diyordu. Dominic, davranışları ve konuşmasıyla babasının bariz bir modeli olmasına rağmen çocuğun annesine ne kadar benzediğini görerek şaştı. Fantus William' in tabağından beslenmiş ve onun arkasından odadan kışkışlanmıştı.

"O ejder söz konusu olduğunda hâlâ duyularıma güvenemiyorum," dedi Dominic onlar gittikten sonra.

"O kendimi bildim bileli Kulgan'ın evcil hayvanıdır," dedi Gardan.

Piposunu yakmakta olan Kulgan, "Hah! Artık değil. O çocukla Fantus'u tanıştıkları günden beri birbirlerinden ayırmak mümkün olmadı," dedi.

Katala, "O ikisi arasında olağanın dışında bir şeyler var. Zaman zaman birbirlerini anladıklarım düşünüyorum," dedi.

Dominic, "Leydi Katala, bu yerde olağan dışında olmayan pek az şey var. Büyücülerin böyle bir araya toplanması, bu bina, hepsi olağanüstü," dedi.

Pug ayağa kalkarak diğerlerini ateşin yanındaki koltuklara götürdü. "Ama şunu anlayın ki, ben Kelewan'da, Mecliste eğitim görürken, burada yaratılışlarına tanık olduklarınız kadim ile kabul edilmiş şeylerdi. Büyücülerin kardeşliği kabul edilmiş bir gerçekti, bilgilerin paylaşılması gibi."

Kulgan memnuniyetle piposunu tüttürdü. "Öyle de olması gerekir."

Pug, "Yıldızlimanı'ndaki akademinin kuruluşunu yarın konuşabiliriz, size topluluğumuzu da gösteririm. Bu gece Arutha ve Başrahip'ten gelen mesajları okuyacağım. Arutha'nın Krondor'dan ayrılmasına kadar olanların hepsini biliyorum, Gardan. Orası ve Sarth arasında neler oldu?" dedi.

Uyuklamakta olan yüzbaşı kendini zorlayarak ayıldı ve Krondor'dan Sarth'a kadar olan olayları çabucak anlattı. Yüzbaşı önemli olan hiçbir şeyi unutmadığından Dominic Birader sessizliğini bozmadı. Keşiş kendisine sıra geldiğinde manastıra yapılan saldırı hakkında bildiklerini anlattı. Bitirdiğinde Pug ile Kulgan birkaç soru sordular, ama herhangi bir yorum yapmaktan kaçındılar.

Pug, "Getirdiğiniz haberler, insanı derin kaygılara sevk ediyor. Bununla birlikte, vakit geç oldu ve bu adada kendilerine danışılması gereken başka kişiler olduğunu da düşünüyorum. Bu yorgun ve ağrılı beyleri odalarına

götürmeyi ve tartışmalara yarın tam teşekküllü bir şekilde başlamayı öneriyorum," dedi.

Gardan yaklaştığını hissettiği esnemeyi bastırdı ve başıyla evetledi. Kasumi, Dominic Birader ile yüzbaşı, diğerlerine iyi geceler dileyen Kulgan tarafından odadan çıkarıldılar.

Pug ateşin başından ayrıldı ve pencerenin yanına giderek ufak ayın bulut örtüsünün arasından sızıp suda yansıyan ışığını izledi. Katala kocasına arkadan yaklaştı ve kollarını beline sardı.

"Bu haberler seni endişelendirdi, kocam." Bu bir soru değil, hükümdü.

"Her zamanki gibi, aklımdakileri biliyorsun." Katala'nın kollarının arasında döndü ve onu daha yakına çekti ve burnunda saçlarının tatlı kokusunu duyarak yanağından öptü. "Yaşamlarımızın sonuna kadar bu akademi binasının içinde yaşamamızı ve tek kaygımızın çocuklarımızı büyütmek olmasını ümit etmiştim."

Katala kara gözlerinden yansıyan, sevdiği adama duyduğu bitmeyen aşkla ona bakarak gülümsedi. "Biz Thurillerin bir atasözümüz vardır: Yaşam, sorunlar demektir. Yaşamak sorunları çözmek demektir.' " Pug buna gülümsedi. Katala, "Yine de, bu doğru. Kasumi ile diğerlerinin getirdiği haberler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Kadının kumral saçlarını okşadı. "Son zamanlarda içimde giderek büyüyen bir sıkıntı hissediyorum. Bunu sadece burada, akademiyi inşa işinin ilerleyişi konusunda endişelere bağlamıştım, ama bundan fazlası var. Gecelerim düşlerle dolu."

"Biliyorum, Pug. Uykunda debelendiğini gördüm. Bana henüz onlardan bahsetmedin."

Pug ona baktı. "Seni üzmek istemedim, sevgilim. Onları sıkıntılı zamanlardan kalma anıların birer hayaleti sanmışım. Ama şimdi ben... ben emin değilim. Aralarından biri sık sık geliyor, son zamanlarda daha da sık. Karanlık yerdeki bir ses bana haykırıyor. Yardımımı istiyor, imdat dileniyor!"

Katala kocasını tanıdığı ve o duygularını paylaşmaya hazır olana kadar beklemek istediği için hiçbir şey söylemedi. Nihayet Pug, "Bu sesi tanıyorum, Katala. Daha önce, en müşkül anımızda, Gediksavaşları'nın sonucu belirsizken, iki dünyanın kaderi omuzlarıma yüklenmişken duymuştum. Bu Macros. Duyduğum onun sesi," dedi.

Katala ürperdi ve kocasına daha sıkı sarıldı. Kütüphanesi bu giderek büyüyen büyü akademisinin tohumunu oluşturan Kara Macros'un ismini iyi tanıyordu. Macros esrarengiz efsuncuydu, ne Pug gibi Büyük Yol, ne de Kulgan gibi Küçük Yol değil, başka bir şeydendi. Ebedi görünecek kadar uzun yaşamıştı ve geleceği okuyabiliyordu. Her zaman Gediksavaşları'nın gidişatında pay sahibi olmuş, insan yaşamlarıyla yalnızca kendi anladığı amaçlar uğruna kozmik oyunlar oynamıştı. Midkemia'yı gedikten, ana dünyası ve yenidünyası arasındaki büyülü köprüden kurtarmıştı. Başını göğsüne yaslayarak Pug'a daha fazla sokuldu. Her şeyden öte, Pug'ın neden sıkıntılı olduğunu anlayabiliyordu. Macros ölmüştü.

Gardan, Kasumi ve Dominic yer seviyesinde durmuş, yukarıda sürüp giden işlere takdirle bakıyorlardı. Shamata'dan mukaveleye bağlanmış işçiler sıra sıra taş diziyor, akademinin yüksek duvarlarını inşa ediyorlardı. Pug ile Kulgan yakında durmuş, inşaattan sorumlu Baş Müteahhit tarafından verilen en yeni planları inceliyorlardı. Kulgan yeni gelenlere onlara katılmalarını işaret etti. "Bu hepimiz için hayati öneme sahip olduğundan, bizi bir süre mazur göreceğinizi sanıyorum," dedi tıknaz büyücü. "Daha sadece birkaç aydır çalışıyoruz ve çalışmanın kesintiye uğramadan devam etmesi bizim için çok önemli."

Gardan, "Bu bina kocaman olacak," dedi.

"Yirmi beş katlı, gökyüzünü gözlemlemek için birkaç yüksek kule de var."

Dominic, "Bu inanılır gibi değil. Bu gibi bir bina binlerce kişiye ev sahipliği edebilir," dedi.

Kulgan'ın mavi gözleri neşeyle parıldadı. "Pug’ın bana anlattıklarına bakılırsa, bu diğer dünyada Büyücüler Şehri'nde gördüklerinin sadece bir parçasıymış. Orada bir şehrin tamamı tek bir dev anıt oluşturacak şekilde birleşmişmiş. Bundan yıllar sonra çalışmamızı tamamladığımızda, bunun yalnızca yirmide birine ya da daha azına sahip olacağız. Yine de, gerekirse büyümek için yer var. Belki bir gün akademi bu Yıldızlimanı adasının tamamını kaplar."

Baş Müteahhit gitti ve Pug, "Bölünme için özür dilerim, ama bazı kararların verilmesi gerekiyordu. Gelin, incelemelere devam edelim," dedi.

Duvarı takip ederek bir köşeyi dönüp ufak bir köyü andıran bir grup binaya rastladılar. Burada binaların arasında dolaşan, Krallık ve Kesh usulünce giyinmiş, kadın ve erkekler gördüler. Köyün ortasındaki bir

meydanda birkaç çocuk oynuyordu. Bunlardan biri de William'di. Dominic etrafına bakındı ve Fantus'un az uzakta, bir kapı girişinde güneşte yattığını gördü. Çocuklar paçavralardan yapılmış ve deriden şeritlerle bağlanmış bir topu bir fıçının içine atmak için çılgınca mücadele ediyorlardı. Oyunda herhangi bir kural yok gibiydi.

Dominic bu manzaraya güldü. "Ben de çocukken Altıncı-günlerde aynı oyunu oynardım."

Pug gülümsedi. "Ben de öyle. Planladığımız şeylerden çoğu henüz hayata geçirilmediğinden… çocukların nadiren görevi oluyor. Buna pek aldırıyor gibi değiller."

"Bu yer nedir?" diye sordu Dominic.

"Şimdilik, genç topluluğumuzun evi. Kulgan ile aileme ait odaların bulunduğu yer ve bazı dersliklerin bulunduğu kanat, akademinin kullanıma hazır yegane bölümü. İnşaat üst katlarda hâlâ devam ediyor da olsa, burası tamamlanan ilk kısımdı. Yıldızlimanı'na eğitim almak için gelen ve akademide hizmet verenler, ana binada daha fazla mesken hazırlanana kadar orada yaşıyor." Onlara kendisinin peşinden köye hâkim geniş bir binaya gelmelerini işaret etti. William da oyunu bırakıp babasının peşine takıldı. Pug elini çocuğun omzuna koydu. "Bugün derslerin nasıl?"

Çocuk yüzünü buruşturdu. "Pekiyi değil. Bugün vazgeçtim. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyor."

Pug'ın yüz ifadesi ciddileşti, ama Kulgan William'i sırtından neşeyle oyuna itti. "Hadi git, oğlum. Kafanı takma, çünkü baban da benim öğrencimken senin kadar dik kafalıydı. Zamanla açılırsın."

Pug yarı gülümsedi. "Dik kafalı mı?"

Kulgan, "Belki de 'kalın kafalı' demek daha doğru olacak," dedi.

Kapıdan girerken Pug, "Öldüğüm güne kadar Kulgan benimle dalga geçmeyi bırakmayacak," dedi.

Binanın içi boş bir kabuk olduğunu gördüler. Tek işlevi, içinde boylu boyunca uzanan geniş bir masayı barındırmak gibiydi. Odadaki diğer yegane şey, bir şömineydi. Yüksek tavan, şen ışıklar saçan fanuslu fenerlerin asılı olduğu çatı kirişleriyle desteklenmişti.

Pug masanın ucunda bir sandalye çekerek diğerlerine de oturmalarını işaret etti.

Dominic ateşten memnundu. Baharın sonlarına yaklaşmış olmalarına rağmen, hava soğuktu. "Ya etraftaki kadın ve çocuklar?" dedi.

Kulgan kuşağından piposunu çıkardı ve çanağına tütün doldurmaya başladı, "Çocuklar buraya gelenlerin oğulları ve kızları. Onlar için bir okul kurmak adına planlarımız var. Pug'ın Krallık'taki herkesi bir gün eğitmek hakkında birtakım tuhaf fikirleri var, ancak ben örgün eğitimin pek itibar göreceğini sanmam. Kadınlar ise ya büyücülerin eşleri ya da kendileri büyücü; halk arasında cadı olarak bilinen kişiler."

Dominic rahatsız olmuş gibiydi. "Cadılar mı?"

Kulgan piposunu parmağının ucundaki alevle yaktı ve bir duman bulutu üfledi. "İsim nedir ki? Büyüyle uğraşıyorlar. Anlayamadığım nedenlerden dolayı, pek çok yerde büyüyle uğraşan erkeklere en azından müsamaha gösterilmişken kadınlar güç sahibi oldukları ortaya çıktığında neredeyse her toplumdan uzaklaştırılmıştır."

Dominic, "Ama cadıların kudretlerini karanlık güçlere hizmet ederek kazandığına inanılır," dedi.

Kulgan elini sallayarak buna inanmadığını belirtti. "Saçmalık. Açık konuşmamın kusuruna bakmazsan, bu batıl inançtan ibaret. Kudretlerinin kaynağı seninkinden daha karanlık değil; davranışları ise bazı tapınakların hevesli, ancak yanlış yönlendirilmiş hizmetkarlarından çok daha müşfik."

Dominic, "Doğru, ama meşru bir tapınağın, muteber bir üyesinden bahsediyorsun," dedi.

Kulgan doğrudan Dominic'e baktı. "Gözlemimin kusuruna bakma, ama Ishaplılar diğer mezheplerden daha dünyevi bir bakış açısına sahip olmakla ünlenmiş de olsa, sözlerin son derece dar düşünceli. Bu zavallı biçareler bir tapınak içinde çalışmıyorsa ne olmuş?

"Bir kadın tapınakta hizmet veriyorsa, kutsal sayılıyor, kudretini ormandaki bir kulübede keşfediyorsa da cadı mı oluyor? Eski dostum Rahip Tully dahi bu dogmatik saçmalığı yutmazdı. Sen herhangi bir içkin iyi kötü meselesinden bahsediyor değilsin; senin sözünü ettiğin şey, kimin daha iyi bir loncası olduğu."

Dominic gülümsedi. "O halde, sen daha iyi bir lonca kurmayı mı hedefliyorsun?"

Kulgan bir duman bulutu üfledi. "Bir anlamda, evet, ancak yaptığımız şeylerin amacı bundan ziyade, büyü irfanını olabildiğince sisteme bağlamak."

"Kaba sorularımın kusuruna bakma, ama bana verilen görevlerden biri de, güdülerinizin kaynağını belirlemekti. Kral güçlü bir müttefiktir ve

tapınağımız etkinliklerinizin arkasında gizli bir amaç olabileceğinden endişe duyuyordu. Düşünüldü ki, ben hazır buraya geliyorken..."

Pug tamamladı, "Yaptıklarımızın doğruluğunu tartışıp ne söyleyeceğimizi görmen de iyi olacaktı, öyle değil mi?"

Kasumi, "Pug'ı tanıdığım süre boyunca, onurlu davranmıştır," dedi.

Dominic sözlerine devam etti, "Tek bir şüphem olsaydı, şimdi hiçbir şey söylemezdim. Amaçlarınızın son derece âli olduğuna şüphe yok. Sadece..."

Pug ile Kulgan bir ağızdan, "Ne?" dediler.

"Her şeyden çok bir âlimler topluluğu kurmayı amaçladığınız belli. Bu kendi içinde övgüye değer. Ama siz her zaman burada olmayacaksınız. Bir gün bu akademi yanlış ellerde güçlü bir araç olabilir."

Pug, "İnan bana, bu tehlikeden kaçınmak için olabilecek her türlü önlemi alıyoruz," dedi.

Dominic, "İnanıyorum," dedi.

Bir şey duymuş gibi, Pug'ın ifadesi değişti. "Geliyorlar," dedi.

Kulgan onu büyük bir dikkatle izliyordu. "Gamina mı?" diye sordu fısıltıyla.

Pug başını evet anlamında salladı ve Kulgan hoşnut bir "Ah" sesi çıkardı. "Temas her zamankinden iyiydi. Gücü her hafta artıyor."

Pug diğerlerine açıklama yaptı. "Dün gece getirdiğiniz raporları okudum ve buraya yardımı dokunabileceğine inandığım birini çağırdım. Onun yanında başka biri de geliyor."

Kulgan, "Diğeri... düşünceleri inanılmaz bir berraklıkla gönderip alabilen biri. Halihazırda bulduğumuz, bunu yapabilen yegane kişi o. Pug eğitimi sırasında kullanılan, bu gibi bir yetiden bahsetmişti, ama bu öznenin hazırlanmasını gerektiriyordu," dedi.

Pug, "Bu bazı rahiplerce kullanılan zihin temasına benziyor, ama fiziksel temasa, hatta anlaşılan yakınlığa bile gerek yok. Her zaman var olan, temas edilenin zihninde kapana kısılma tehlikesi de. Gamina nadir bulunan bir yeteneğe sahip," dedi. Dominic etkilenmişti. Pug sözlerine devam etti. "Zihne temas ediyor ve sanki o konuşuyor gibi oluyor. Bir gün bu yabani yeteneği anlama ve diğerlerini bunu yapacak şekilde eğitme yönünde umutlarımız var."

Kulgan, "Yaklaştıklarını duyuyorum," dedi. Ayağa kalktı. "Beyler, lütfen. Gamina, zor zamanlar geçirmiş, ürkek bir ruhtur. Bunu unutmayın ve ona karşı müşfik olun."

Kulgan kapıyı açtı ve içeri iki kişi girdi. Adam çok yaşlıydı; beyaz dumanı andıran birkaç ak saç tutamı omuzlarına düşüyordu. Eli diğerinin omzundaydı ve kambur yürüyor, kırmızı cüppesinin akından hafif bir sakatlığı olduğu görülüyordu. Bomboş ileriye bakan mat beyaz gözlerinden, ihtiyar adamın kör olduğu belliydi.

Ama dikkatlerini çeken asıl kızdı. Üzerinde ev dokuması kumaştan bir giysi vardı ve yaklaşık yedi yaşında görünüyordu; omzundaki ele sıkı sıkı yapışmış, minicik bir şeydi. Mavi gözleri kocamandı; narin hatlı, solgun yüzünü aydınlatıyorlardı. Dominic, Gardan ve Kasumi'nin dikkatini çeken şey, bu çocuğun belki de gördükleri en güzel çocuk olduğuna dair, karşı konulmaz bir histi. Daha şimdiden o çocuksu yüz hatlarında benzersiz güzelliğe sahip bir kadının vaadini görebiliyorlardı.

Kulgan ihtiyar adamı kendininkinin yanında bir koltuğa getirdi. Kız oturmadı, onun yerine iki elini adamın omuzlarına koyarak ve parmaklarını, onula teması koparmaktan korkuyormuşçasına gerginlikle esneterek adamın başında durmayı tercih etti.

Üç yabancıya köşeye sıkıştırılmış yabani bir şeyin ifadesiyle bakıyordu. Güvensizliğini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

Pug, "Bu Rogen," dedi.

Kör adam öne eğildi. "Kiminle tanışıyorum?" Yüzü, gösterdiği yaşına rağmen, canlı ve güleçti, daha iyi duyabilmek istermiş gibi yukarı eğilmişti. Kızın aksine onun yeni gelenlerle tanışmaktan keyif aldığı belliydi.

Pug Kulgan ile Rogen'in karşısında oturan üç adamı takdim etti. Kör adamın gülümsemesi genişledi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, saygıdeğer beyler."

Sonra Pug, "Bu Gamina," dedi.

Dominic ile diğerleri kızın sesini zihinlerinde duyarak irkildiler. Merhaba.

Kızın ağzı kımıldamamıştı. Kocaman mavi gözlerini onlara dikmiş, hareketsizdi.

Gardan, "Konuştu mu?" dedi.

Kulgan, "Zihniyle. Başka türlü konuşamıyor," diye yanıt verdi.

Rogen elini uzatıp kızın ellerini okşadı. "Gamina doğduğunda bu yeteneğe sahipti; gerçi sessiz ağlamalarıyla annesini çıldırtmasına az kalmıştı." İhtiyar adamın yüzü ciddileşti. "Gamina'nın annesiyle babası bir iblis doğurdukları için köy halkı tarafından taşlandılar. Fakir, boş inançlı

insanlardılar. 'Doğal' formuna dönüp hepsini öldürür düşüncesiyle bebeği öldürmekten korktular, bu yüzden onu açlıktan ölsün diye ormana terk ettiler. Daha üç yaşında yoktu."

Gamina ihtiyar adama içe işleyen bakışlarla baktı. Adam onu görebiliyormuş gibi yüzünü ona doğru çevirdi ve "Evet, seni o zaman buldum," dedi.

Diğerlerine, "Ben ormanda keşfettiğim, terk edilmiş bir avcı kulübesinde yaşıyordum. Ben de kendi köyümden sürülmüştüm, ama bu yıllar önceydi. Kasaba değirmencisinin ölümünü önceden haber vermiş ve ölümünden ben sorumlu tutulmuştum. Bana sihirbaz yaftası vurdular," dedi.

Pug, "Rogen'de önsezi gücü var; belki de körlüğünü telafi için. Doğduğundan beri gözleri görmüyor," dedi.

Rogen geniş geniş gülümsedi ve kızın ellerini okşadı. "Biz ikimiz pek çok yönden birbirimize benziyoruz. Öldüğüm zaman kıza ne olacağından korkmaya başlamıştım." Sözleri yüzünden üzülen kızla konuşmak için durdu. Gamina titriyordu, gözlerine yaşlar dolmuştu. Rogen, "Şş," diye azarladı onu nazikçe. "Ben de öleceğim -herkes ölecek. Çok çabuk olmamasını umarım tabii," diye ekledi kıkırdayarak. Anlatısına döndü. "Salador yakınlarındaki bir köyden geliyoruz. Bu muhteşem yerin haberi bize ulaştığında, yolculuğumuza başladık. Buraya yürümemiz altı ay sürdü, daha çok benim ihtiyarlığımdan dolayı. Şimdi kendimiz gibi, bizi bir korku kaynağı değil, ilim kaynağı olarak gören insanlar bulduk. Yuvamızdayız."

Onun yaşındaki bir adam ile bir çocuğun yüzlerce mil yürümüş olmasına şaşıran Dominic başını iki yana salladı. Duygulandığı belliydi. "Burada yaptığınız işin başka bir yanını anlamaya başlıyorum. Bu ikisi gibi başkaları da var mı?"

Pug, "İstediğim kadar çok değil. Daha saygın olan büyücülerden bazıları bize katılmayı reddediyor. Diğerleri bizden korkuyor. Yeteneklerini açığa vurmak istemiyorlar. Bazıları henüz varlığımızı bilmiyor. Ama Rogen gibi bazıları bizi buluyor. Burada büyü yapan neredeyse elli kişi var," dedi.

"Büyük bir sayı," dedi Gardan.

Kasumi, "Meclis'te iki bin Yüce vardı," dedi.

Pug başıyla onayladı. "Bir o kadar da Küçük Yol'u izleyen büyücü vardı. Ve Yüce Büyücü işareti olan siyah cüppeye terfi edenlerden her biri ise, burada oluşturabileceğimiz ya da oluşturmak istediğimizden daha zorlu koşullarda eğitime başlayan beş kişi arasından seçilmişti."

Dominic Pug'a baktı. "Ya diğerleri, eğitimlerinde başarıya ulaşamayanlar?"

"Öldürülüyorlardı," diye yanıt verdi Pug sakince.

Dominic bunun Pug'ın üzerinde konuşmamak istediği bir konu olduğuna karar verdi. Kızın yüzünden bir Korku ürpertisi geçti ve Rogen, "Şş, şş. Burada sana kimse zarar vermez. O uzaktaki bir yerden bahsediyordu. Bir gün sen büyük bir öğretmen olacaksın," dedi.

Kız rahatladı ve yüzünde belli belirsiz bir gurur izi görüldü. İhtiyar adama çok düşkün olduğu belliydi.

Pug, "Rogen, güçlerinizin anlamamıza yardımcı olabileceği bir şeyler oluyor. Bize yardım eder misiniz?" dedi.

"Bu kadar önemli mi?"

"Hayat memat meselesi olmasa bunu istemezdim. Prenses. Anita tehlikede ve Prens Arutha bilinmeyen bir düşmanın sürekli tehdidi altında."

Kız endişelendi veya Gardan ile Dominic onun yüz ifadesinden bunu anladılar. Rogen bir şeyi dinlermiş gibi başını yana eğdi ve sonra, "Tehlikeli olduğunu biliyorum, ama Pug'a çok şey borçluyuz. O ile Kulgan bizim gibilerin tek umudu," dedi. İki adam da bunun üzerine mahcup göründüler, ama hiçbir şey söylemediler. "Üstelik Arutha Kral'ın kardeşi ve bu fevkalade adayı yaşamamız için bize veren babalarıydı. Elimizden yardım etmek gelmesine rağmen bunu yapmadığımızı bilseler insanlar ne hissederdi?"

Pug Dominic'le usulca konuştu. "Rogen'in durugörüsü… duyduklarımın hepsinden farklı. Mezhebinizin kehanet hakkında bir miktar bilgi sahibi olduğu söylenir." Dominic başıyla onayladı. "İfade edebildiğim kadarıyla o... olasılıkları görüyor. Neyin olabileceğini. Enerjisinin büyük bir bölümünü sarf etmesini gerektiriyor gibi ve göründüğünden daha güçlü olmasına rağmen, hayli yaşlı. Onunla tek bir kişi konuşursa daha kolay olur ve yapılan büyünün doğasını en iyi anlayan sen olduğundan, Sanırım bildiğin her şeyi ona anlatman en iyisi olacak." Dominic onunla hemfikir oldu. Pug, "Diğer herkes lütfen sessiz kalsın," dedi.

Rogen masanın karşı tarafına uzandı ve din adamının ellerini eline aldı. Dominic o kurumuş, ihtiyar parmaklarda hâlâ var olan güce şaşırdı. Kendisi geleceği görme yeteneğine sahip olmamasına rağmen, mezhebinin üyeleri tarafından gerçekleştirilen bu sürece aşinaydı. Zihnini boşalttıktan sonra hikayesini, Jimmy'nin başının çatıda Geceşahini'yle derde girdiği Zamandan

başlayıp Arutha'nın Sarth'tan ayrılmasına kadar anlattı. Rogen sessiz kaldı. Gamina hareket etmedi. Dominic Arutha'yı "Karanlığın Felaketi" olarak anan kehanetten bahsettiğinde ihtiyar adam ürperdi ve dudakları sessizce kımıldandı.

Keşiş konuşurken oda uğursuz bir havaya büründü. Ateş dahi sönükleşmiş gibiydi. Gardan oturduğu yerde kollarını gövdesine sardığını fark etti.

Keşiş durduğunda, Rogen ellerini tutmaya devam ederek keşişin uzaklaşmasına izin vermedi. Başını hafifçe arkaya vererek kaldırmıştı, uzaklardaki bir şeyi dinler gibiydi… dudakları bir süre ses çıkarmadan kımıldandı, sonra ağır ağır sözcükler şekillenmeye başladı, ancak o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, sözcükleri ayırt etmek mümkün değildi. Birden kararlı bir sesle, açık bir ifadeyle konuştu. "Bir... kişi... Bir varlık var. Bir şehir görüyorum, kuleler ve surlardan imar edilmiş, muazzam bir kale. Surlarının üzerinde, onu son âna kadar savunmaya gönüllü, mağrur adamlar duruyor. Şimdi bu... kuşatılmış bir şehir. İstila edildiğini, kulelerinin alevler içinde olduğunu görüyorum... Katledilen bir şehir bu. Düşerken sokaklarında koca, merhametsiz bir ordu koşuyor. Onlarla savaşanlar çok zor durumda ve bir iç kaleye çekiliyorlar. Irza geçip talan edenler... hepsi insan değil. Kara Yol müritlerini ve onların goblin hizmetkarlarını görüyorum. Silahlarından kan damlayarak sokaklarda cirit atıyorlar. İçkaleye zorla girmek için dikilen tuhaf merdivenler ve ışıktan garip köprüler görüyorum. Şimdi yanıyor, her yan yanıyor; her şey alevler içinde... bitti."

Bir an sessizlik oldu, sonra Rogen devam etti. "Bir ovada toplanmış, dalgalanan tuhaf bayraklar açmış bir ordu görüyorum. Kara zırhlı şekiller at sırtında sessizce oturuyor, kalkanlarının ve yeleklerinin üzerinde çarpık şekiller göze çarpıyor. Üzerlerinde bir moredhel duruyor..." İhtiyar adamın gözleri yaşlarla doldu. "O... çok güzel... O... kötü. Ejder işaretini taşıyor. Aşağısında ordular savaş türküleriyle geçerken o bir tepenin üzerinde duruyor. Sefil insan köleler koca savaş makinelerini çekiyor."

Tekrar sessizlik oldu. Sonra: "Başka bir şehir görüyorum. Resim kayıp titriyor, zira onun geleceği daha muğlak. Surları delinmiş ve sokakları kan kırmızıya bulanmış. Güneş yüzünü gri bulutların arkasında gizliyor... ve şehir ıstırapla haykırıyor. Erkek ve kadınlar ucu bucağı olmayan sıralar halinde zincirlere bağlanmış. Onlarla... alay eden, onlara zulmeden

yaratıklar tarafından kamçılanıyorlar. Fatihleriyle yüzleştikleri, büyük bir meydana doğru güdülüyorlar. Bir yığının... bir ceset yığınının üzerine bir taht inşa edilmiş. Üzerinde oturan... güzel olan, kötü olan. Yanında duran bir başkası var, kara cüppesi yüz hatlarını gizliyor. Her ikisinin arkasında başka bir şey var... Onu göremiyorum, ama gerçek, var, o... karanlık.,. Maddesi yok, varlığı yok, gerçekte orada değil, ama... yine de orada: Tahtta oturana dokunuyor." Rogen Dominic'in ellerini sıkı sıkı kavradı. "Bekle..." dedi, sonra durakladı. Elleri titremeye başladı, sonra acınacak bir ses tonuyla, neredeyse ağlayarak haykırdı, "Ah, merhamet tanrıları! Beni görebiliyor! Beni görebiliyor!" İhtiyar adamın dudakları titrerken gözleri fal taşı gibi açılmış, minik yüzüne yazılı dehşetle Gamina omzuna yapıştı. Rogen'in dudakları birden ayrıldı ve aralarından korkunç bir inilti, en katışıksız ıstırap ve çaresizlikle dolu bir ses çıktı ve gövdesi kaskatı kesildi.

Herhangi bir uyarı olmadan ateşli bir mızrak, saf acıdan bir bıçak, odadaki herkesin zihninin içinde patladı. Gamina sessizce çığlık atıyordu.

Dağlayan acının akkor alazı yüzünden neredeyse kendinden geçen Gardan başını kavradı. Dominic'in yüzü kül gibi oldu ve bedensel bir darbe almışçasına çığlığın karşısında koltuğunda geriye doğru sendeledi. Ayağa kalkmaya çabalayan Kasumi'nin gözleri sıkı sıkı kapalıydı. Kulgan şakaklarını kavrarken piposu gevşek dudaklarının arasından düştü. Zihnindeki yırtılmaya karşı bir tür ussal engel kurmak için büyü gücünün her zerresini kullanan Pug sendeleyerek ayağa kalktı. Onu avucuna almaya çalışan karanlığı iterek kıza dokunmak için uzandı. Çatlak bir sesle, "Gamina," dedi.

Kızın zihinsel çığlığı azalmadan sürdü ve kız, onu yüz yüze olduğu dehşetten her nasılsa çekip almak istermiş gibi, gayri ihtiyari adamın tuniğini deli gibi çekiştirip durdu. Büyük gözleri irileşmişti ve sessiz isterisi etrafındakileri neredeyse çılgınlığa sürükleyecekti. Pug öne atılıp kızın omzuna dokundu. Gamina onun dokunuşuna kulak asmadan Rogen'e çığlık atmayı sürdürdü. Güçlerini toplayan Pug kızın yansıttığı düşüncelerdeki dehşet ve acıyı kısa bir an itmeyi başardı.

Gardan'ın başı önündeki masaya düştü, Kasumi'ninki de. Kulgan yalpalayarak doğruldu, sonra bayılarak koltuğuna yığıldı. Pug ile Gamina dışında, bilincini korumayı başaran tek kişi Dominic'ti. Kızın ona verdiği acıdan çekilip uzaklaşmayı ne kadar isterse istesin, içindeki bir şey kıza uzanmak için çabalamıştı.

Kızın ilkel dehşeti Pug'ı neredeyse dize getirecekti, ama o kendini devam etmeye zorladı. Bir büyü yaptı ve kız öne doğru düştü. Acı ânında kesildi. Pug onu yakaladı, ama sarf ettiği çaba onu geriletti ve sendeleyerek koltuğuna yığıldı. Saldırıdan sersemlemiş halde, baygın kızı kollarında tutarak oturdu.

Dominic'e kafası patlayacakmış gibi geliyordu, ama bilincine tutundu. İhtiyar adamın bedeni hâlâ kaskatıydı, acıyla geriye doğru bükülmüş, dudakları cansızca kıpırdanıyordu. Dominic, acıyı dindirmek için kullanılan bir şifa büyüsü okudu. Nihayet Rogen kendini salarak koltuğuna yığılır gibi oldu. Ama yüzü hâlâ bir dehşet ve acı maskesiydi ve baygın düşmeden önce boğuk bir fısıltıyla keşişin anlamadığı sözcükler mırıldandı.

Pug ile Dominic birbirlerine kafası karışık bakışlar attılar. Dominic karanlığın onu avucuna aldığını hissetti ve bayılmadan önce, büyücünün aniden bu kadar korkmuş görünmesinin nedenini merak etti.

Gardan önceki gece yemek yedikleri odayı arşınlıyordu.

Ateşin yanında oturan Kulgan, "Oturmazsan zemini oyacaksın," dedi.

Kasumi büyücünün yanındaki bir yastığın üzerinde sessizce dinleniyordu. Gardan kendisini Tsuraninin yanına bıraktı ve "Bu kahrolası bekleyiş yüzünden," dedi. Dominic ve Pug, topluluktaki bazı şifacıların da yardımıyla Rogen'e bakıyorlardı. İhtiyar adam toplantı evinden taşındığı zamandan beri, ölüm döşeğinde yatıyordu. Gamina'nın zihinsel çığlığı bir millik mesafe içindeki herkese dokunmuş, ancak daha uzakta olanları daha az etkilemişti. Yine de, binanın yakınındaki birkaç kişi bir süre baygın kalmıştı. Çığlıklar durduğunda, aklı başında olanlar ne olduğunu görmek için oraya koşmuştu. Toplantı salonundaki herkesi baygın bulmuşlardı.

Katala çok geçmeden oraya gelip hepsinin tedavileriyle ilgilenebileceği yere taşınmalarım emretmişti. Diğerleri birkaç saat içinde toparlanmıştı, ama Rogen kendisine gelmemişti. Görü sabahla öğlen arasında olmuştu ve şimdi akşam yemeği saatiydi.

Gardan yumruğunu eline çarparak, "Kahretsin! Ben asla böyle işler için yaratılmamışım. Ben askerim. Bu büyülü canavarlar, bu adsız güçler... Ah, etten kemikten bir düşman olaydı!" dedi.

"Etten kemikten bir düşmana neler yapabileceğini çok iyi biliyorum," dedi Kasumi. Kulgan ilgilenmiş görünüyordu ve Kasumi, "Savaşın ilk yıllarında, yüzbaşı ile ben Crydee kuşatmasında karşı karşıya geldik. Kuşatma sırasında Prens Arutha'dan sonra gelen adam olduğunu, onun da

saldırıyı yönetenin ben olduğumu öğrenmesi ancak birbirimize başımızdan geçenleri anlatırken oldu," dedi.

Kapı açıldı ve üzerinden geniş bir cüppeyi atan, iri yarı bir adam içeri girdi. Sakallı ve hava koşullarından yıpranmış gibiydi, avcıya ya da oduncuya benziyordu. Hafifçe gülümsedi ve, "Birkaç gün uzaklaşıyorum ve kimler geliyor," dedi.

Gardan'ın esmer yüzünde geniş bir gülümseme peydah oldu ve ayağa kalkarak elini uzattı. "Meecham!"

El sıkıştılar ve Meecham denen adam, "Karşılaştığımıza sevindim, Yüzbaşı," dedi. Kasumi de aynını yaptı, zira Meecham eskiden tanıdığı biriydi. O bir toprak eri, Kulgan hizmetinde, kendi toprağına sahip, özgür bir adamdı, ancak büyücü için bir hizmetkardan çok bir dosttu.

Kulgan, "Şansın yaver gitti mi?" dedi.

Ormancı sol yanağındaki yara izini dalgınlıkla ovuşturarak, "Hayır. Hepsi sahtekardı," dedi.

Kulgan diğerlerine, "Falcılar ve çingenelerden oluşan bir gezgin kervanın Landreth'in birkaç gün uzağında kamp yaptığını duyduk. Aralarında gerçek yeteneğe sahip birinin olup olmadığını görmek için Meecham'ı gönderdim," dedi.

"Bir tane vardı," dedi Meecham. "Göründüğü gibi olması mümkün, ama ona nereden geldiğimi anlatınca sus pus oldu. Belki kendiliğinden gelir." Odaya göz gezdirdi. "Pekala, kimse bana burada ne olup bittiğini anlatmayacak mı?"

Kulgan her şeyi Meecham'a anlatmayı bitirdiğinde, kapı açıldı ve konuşmalar kesildi. William Gamina'nın elinden tutarak içeri girdi. İhtiyar adamın vesayetindeki çocuk, Gardan'ın onu önceki gün gördüğü zamankinden bile solgun görünüyordu. Kulgan, Kasumi ve Gardan'a baktı ve sesi zihinlerine girdi. Bunca acı verdiğim için özür dilerim. Korkuyordum.

Kulgan yavaşça kollarını uzattı ve kız onu geniş kucağına almasına ihtiyatla izin verdi. Kulgan şefkatli bir kucaklamayla, "Sorun değil, kızım. Anlıyoruz," dedi.

Diğerleri kıza teskin edici bakışlarla gülümsediler ve çocuk rahatlar gibi oldu. Fantus paytak yürüyüşüyle odaya girdi. William ona hızlı bir bakış attı ve "Fantus acıkmış," dedi.

Meecham, "O hayvan aç doğmuş," dedi.

Gelen düşünce, Hayır, oldu. Aç olduğunu söylüyor. Bugün kimsenin aklına onu doyurmak gelmemiş. Duydum.

Kulgan yüzüne bakabilmek için usulca kendinden uzaklaştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

William'a aç olduğunu söyledi. Az önce. Onu duydum.

Kulgan William'a baktı. "William, Fantus'u duyabiliyor musun?"

William meraklı bir ifadeyle Kulgan'a baktı. "Elbette. Sen duyamıyor musun?"

Birbirleriyle sürekli konuşuyorlar.

Kulgan'ın yüzüne neşe doldu. "Bu harika! En ufak bir fikrim yoktu. İkinizin bu kadar yakın olduğuna şaşmamak lazım. William ne kadar zamandır Fantus'la bu şekilde konuşabiliyorsun?"

Çocuk omuzlarını silkti. "Kendimi bildim bileli. Fantus benimle her zaman konuşmuştur.

"Sen de onların birbiriyle konuşmalarını duyabiliyor musun?" Gamina başıyla evetledi. "Fantus'la konuşabiliyor musun?"

Hayır. Ama William'la konuştuğunda onu duyabiliyorum. Düşünme şekli tuhaf. Zor oluyor.

Bu konuşma Gardan'ı şaşkına çevirmişti. Gamina'nın yanıtlarını, dinliyormuş gibi, kafasının içinde duyabiliyordu. Kızın önceki gün sadece Rogen'e söylediklerini gözlemlediğinde, kızın yakındaki herkesle besbelli seçici bir tarzda konuşabildiğini görmüştü.

William ateş ejderine döndü. "Pekala." dedi sinirli bir sesle. Kulgan'a, "Mutfağa gidip ona bir şeyler bulsam iyi olacak. Gamina burada kalabilir mi?"

Kulgan kızı nazikçe kucakladı ve çocuk kucağına iyice yerleşti. "Elbette."

William odadan fırlayarak çıktı ve yemek yeme ihtimali yüzünden mizacına aykırı bir hız gösterisine gark olan Fantus onu aceleyle izledi. Onlar gittiklerinde Kulgan, "Gamina, William Fantus'tan başka yaratıklarla konuşabiliyor mu?" dedi.

Bilmiyorum. Ona sorayım.

Kızın kafası bir şeyi dinliyormuşçasına yana eğilirken büyülenerek izlediler. Bir an sonra başıyla onayladı. Sadece bazen, diyor. Hayvanların çoğu pek ilginç değil. Yemek ve diğer hayvanları çokça düşünüyorlar, o kadar.

Kulgan'ın bir hediye almış gibi bir hali vardı. "Bu harika! Böylesi bir yetenek. Bir insanın hayvanlarla doğrudan iletişim kurmasına daha önce hiç rastlamamıştık. Geçmişte bazı büyücüler bu yeteneğin kıyısından geçmişti, ama asla bunun gibi değildi. Bu meseleyi bütünüyle incelememiz gerek."

Gamina'nın gözleri irileşti ve yüzünde beklenti dolu bir ifade belirdi. Doğrulup oturarak başını kapıya çevirdi ve bir an sonra Pug ile Dominic içeri girdiler. İkisi de bitkin görünüyordu, ama Kulgan ile diğerlerinin korktuğu hüzünden eser yoktu.

Herhangi bir soru sorulamadan Pug, "Hâlâ hayatta, ancak çok kötü etkilenmiş," dedi. Kulgan'ın kucağında oturan ve bu bedensel temas onun için hayati önem taşıyormuş gibi görünen Gamina'yı fark etti. Pug, "Daha iyisin ya?" diye sordu. Kız hafifçe gülümsemeyi ve başıyla onaylamayı göze aldı.

Aralarında bir iletişim geçti ve Pug, "İyileşeceğini sanıyorum. Katala yanında kalacak. Şifa sanatı konusunda bilgili Dominic Birader'in çok yardımı dokundu. Ancak Rogen çok yaşlı, Gamina ve iyileşemezse, bunu anlaman ve güçlü olman gerekiyor," dedi.

Gamina'nın göz pınarlarına yaşlar doldu, ama çocuk başını evet anlamında hafifçe salladı. Pug ile keşiş yakına gelip birer sandalye çektiler. Pug Meecham'ın aralarına katıldığını ilk defa fark etti ve birbirlerine selam verdiler. Dominic çabucak takdim edildi ve Pug, "Gamina, bize büyük bir yardımın dokunabilir. Bunu istiyor musun?" dedi.

Nasıl?

"Bildiğim kadarıyla bugünkü gibi bir vaka daha önce hiç görülmedi. Seni Rogen namına bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu öğrenmem gerekiyor." Pug'ın tavrında derin bir endişe duyduğunu gösteren bir şeyler vardı. Çocuğu üzmemek için bunu iyi gizliyor, ama bunu tam anlamıyla başaramıyordu.

Gamina korkmuş görünüyordu. Başım iki yana salladı ve küçük kız ile Pug arasında bir şeyler geçti. Pug, "Bu her ne ise, Rogen'in hayatta kalması için bir fark yaratabilir. Bu işte anlayamadığımız bir şeyler var; öğrenmemiz gerekiyor," dedi.

Gamina alt dudağını hafifçe ısırdı. Gardan kızın dikkate değer bir cesaret göstermesinden etkilenmişti. Bildiği kadarıyla kızın payına düşen şeyler korkunçtu. İnsanların her zaman kuşkulu ve düşmanca olduğu ve bu düşüncelerin her zaman duyulduğu bir dünyada büyümek, çocuğu deliliğin

sınırında tutmuş olmalıydı. Bütün bu adamlara güvenmek onun için neredeyse kahramanca bir davranıştı. Rogen'in şefkati ve sevgisi, çocuğun gördüğü acıları dengelediğine göre, sonsuz olmalıydı. Gardan tapınakların kahramanları ve şehitleri için nadir olarak kullandığı bir unvan olan 'aziz' olarak anılmayı hak eden biri varsa, onun Rogen olduğunu düşündü.

Pug ile Gamina arasında hepsi de sessiz olan başka konuşmalar da geçti. Nihayet Pug, "Hepimizin duyabileceği şekilde konuş. Bu adamların hepsi senin dostun, çocuğum ve Rogen ile başkalarının tekrar zarar görmelerini önlemek için öykünü duymaları gerekiyor," dedi.

Gamina başıyla evetledi. Rogen'le birlikteydim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Pug.

Önsezisini kullandığında, onunla gittim.

"Bunu nasıl yapabildin?" dedi Kulgan.

Bazen biri bir şeyler düşündüğü veya bir şeyler gördüğü zaman, ben de onunla aynı şeyleri görüp duyabiliyorum. Bana doğru düşünmedikleri zaman zor oluyor. En iyi Rogen'i duyabiliyorum. Onun gördüklerini zihnimde görebiliyordum.

Kulgan çocuğa daha iyi bakabilmek için onu hafifçe uzağa itti. "Rogen'in görülerini görebildiğini mi söylüyorsun?" Kız başıyla onayladı. "Ya düşlerini?"

Bazen.

Kulgan ona sıkı sıkı sarıldı. "Ah, ne kadar harika bir çocuksun sen böyle! Bir günde iki mucize! Sağ ol, harika çocuk!"

Gamina yüzünde aralarında hiçbirinin daha önce görmediği, mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Pug ona soran bir bakış attı ve Kulgan, "Oğlun hayvanlarla konuşabiliyor," dedi. Pug'ın ağzı açık kaldı ve tıknaz büyücü sözlerine devam etti. "Ama şu an asıl önemli olan o değil. Gamina, Rogen ne gördü de o kadar kötü incindi?"

Gamina titremeye başladı ve Kulgan onu göğsüne bastırdı. Kötüydü. Yanan bir şehir ve kötü yaratıklar tarafında incitilen insanlar gördü.

Pug, "Şehri tanıyor musun? Rogen ile senin gördüğünüz bir yer mi?" dedi.

Gamina başını iki yana salladı, büyük gözleri fincan tabağı gibi yuvarlak görünüyordu. Hayır. Sadece bir şehirdi.

"Daha başka ne vardı?" diye sordu Pug nazikçe.

Kız ürperdi. Bir şey gördü... bir adam mıydı? Güçlü bir kafa karışıklığı hissi vardı; sanki kız tam anlamıyla idrak edemediği kavramlarla karşı karşıya gibiydi. Adam? Rogen'i gördü.

Dominic usulca, "Görüdeki bir şey göreni nasıl görebilir? Görü olabileceklere kehanet kabilinden bir bakıştır. Zaman ve olasılık engellerinin ötesinden bakan büyülü bir tanığı hissedebilen ne tür bir şey olabilir?" dedi.

Pug başıyla onayladı. "Gamina, bu 'adam' Rogen'e ne yaptı?"

O adam? ya da o şey? uzanıp onun canını yaktı. Adam? bazı sözcükler söyledi.

Katala odaya girdi ve çocuk ona beklentiyle baktı. Katala, "Derin, normal bir uykuya daldı. Sanırım artık iyileşecek," dedi. Kulgan'ın oturduğu koltuğun arkasına geçti ve aşağı uzanarak Gamina'nın çenesini avuçlarının içine aldı. "Senin yatman gerek, çocuğum."

Pug, "Biraz daha," dedi. Katala kocasının hayati öneme sahip bir şey yüzünden endişeli olduğunu hissederek başıyla onayladı. Pug, "Baygın düşmeden hemen önce, Rogen bir kelime kullandı. Benim için bu kelimeyi nereden duyduğu önemli. Sanırım bu sözcüğü görüdeki şeyden, adamdan duymuştu. Rogen'in kötü adamdan duyduğu sözcüğü öğrenmem gerekiyor. Sözcükleri hatırlayabiliyor musun, Gamina?" dedi.

Gamina başını Kulgan'ın göğsüne yasladı ve hafifçe başını salladı, bu sözcükleri hatırlamaya besbelli korkuyordu. Pug yatıştırıcı bir sesle konuştu. "Onları bize söyler misin?"

Hayır. Ama size gösterebilirim. "Nasıl?" diye sordu Pug.

Size Rogen'in gördüklerini gösterebilirim, diye yanıt verdi kız. Gösterebilirim işte.

"Hepimize mi?" diye sordu Kulgan. Kız başıyla onayladı. Minik kız Kulgan'ın kucağında doğruldu ve kendini güçlendirmek istermiş gibi, derin bir nefes aldı. Sonra gözlerini kapadı ve hepsini karanlık bir yere götürdü.

Başlarının üzerinde, acı rüzgarda kara bulutlar hiddetle sürükleniyordu. Şehir fırtınaların tehdidi altındaydı. Savaş makineleri ahşap ve çelikte yıkımlarını gerçekleştirdiğinden, dev kapılar paramparça oluyordu. Şehir can çekişirken dört bir yanda kontrolden çıkmış yangınlar vardı. Yaratıklar ve insanlar mahzenler ve çatı katlarında gizlenenleri buluyor ve sokaklardaki oluklarda kan toplanıyordu. Ortadaki pazar yerinde neredeyse altı metre yüksekliğinde bir ceset yığını vardı. Cesetlerin üzerinde kara

tahtadan bir platform, onun üzerine de bir taht yerleştirilmişti. Tahtta göz alıcı bir moredhel oturuyor, kullarının şehre getirdiği kargaşayı izliyordu. Yanında derin bir başlığa ve ne türlü bir yaratık olduğuna dair her türlü fiziksel ipucunu gizleyen geniş kol yenlerine sahip bir cüppeye bürünmüş bir şekil duruyordu.

Ama Pug ile diğerlerinin dikkati, ikisinin arkasında duran bir şeye, karanlıktan vücuda gelmiş bir varlığa, görülemeyen, ancak hissedilebilen, yabancı bir şeye çekildi. Arka planda pusuda duran bu şey, platformdaki ikisinin arkasındaki gerçek güçtü. Siyah cüppeli yaratık bir şeyi işaret etti ve yeşil pullu eli göründü. Her nasılsa, ikisinin arkasındaki varlık temas kurdu ve kendini onu gözleyenlere gösterdi. Gözlendiğinin farkındaydı ve yanıtı öfke ve küçümseme doluydu. Yabancı güçlerle uzanıp konuştu, odadakilere gri bir çaresizlik mesajı taşıdı.

Odadaki herkes silkinerek kızın görüsünden kurtuldu. Dominic, Kulgan, Gardan ve Meecham rahatsız olmuş, kızın onlara gösterdiği şeydeki tehlike yüzünden iliklerine kadar donmuştu, yine de bu ilk elden yaşanan deneyimin ancak bir gölgesi olabilirdi.

Ama Kasumi, Katala ve Pug derinden sarsılmıştı. Çocuk bitirdiğinde, Katala'nın yüzünden yaşlar süzülüyordu ve Kasumi her zamanki Tsurani maskesini kaybetmişti, yüzü kül renginde ve süzgündü. Yere bitkinlikle çöken Pug en büyük darbeyi alan kişiydi. Başını eğerek bir an kendi içine çekildi.

Kulgan telaşla etrafa bakındı. Gamina görüntüyü hatırlamaktan çok tepkilerden endişelenmiş gibiydi. Katala çocuğun üzüntüsünü hissedip onu Kulgan'ın kucağından aldı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Dominic, "Nedir bu?" dedi.

Pug başını kaldırıp baktı ve her şeyden çok, iki dünyanın kaderi tekrar omuzlarındaymış gibi bitkin göründü. Nihayet ağır ağır konuştu. "Rogen nihayet acıdan azat olduğunda, söylediği son sözcükler, 'Karanlık, Karanlık' oldu. O iki şeklin arkasında gördüğü buydu. Rogen'in gördüğü karanlık, şu sözleri söyledi: 'Davetsiz misafir, her kimsen, her neredeysen, gücümün gelmekte olduğunu bilesin. Kulum yolumu hazırlıyor. Titre, çünkü ben geliyorum. Geçmişte nasılsa, gelecekte de öyle olacak, şimdi ve sonsuza dek. Gücümün tadına bak.' Daha sonra o her nasılsa uzanıp Rogen'e dokunmuş, dehşete, acıya yol açmış olmalı."

Kulgan, "Bu nasıl olabilir?" dedi.

Pug usulca, boğuk bir sesle konuştu. "Bilmiyorum, eski dostum. Ama Arutha'nın ölümünü isteyenlerin ve onunla müttefiklerine savrulan tüm kara sanatların arkasında yatanların gizemine yeni bir boyut eklenmiş oldu."

Pug bir an yüzünü ellerinin arasına gömdü, sonra odaya göz gezdirdi. Gamina Katala'ya tutunmuştu ve tüm gözler Pug'ın üzerindeydi.

Dominic, "Ama başka bir şey daha var," dedi. Kasumi ve Katala'ya baktı. "O lisan nedir? Ben de onu sizin kadar iyi duydum, Rogen'in yabancı dildeki sözcüklerini duyduğum gibi, ama hiç tanımıyorum," dedi.

Konuşan Kasumi oldu. "Sözcükler... kadim, tapınaklarda kullanılan bir dildeydi. Sadece birazını hatırlayabildim. Ama sözcükler Tsurani dilindeydi."

ELVANDAR

ORMANDA SESSİZLİK VARDI.

Belleğin ulaşamayacağı kadar eski, koca dallar başlarının çok üzerinde birbirine kavuşuyor, gün ışığının çoğunu kesiyordu; çevrede doğrudan gölgesi vurmayan ve anca seçilen ve kıvrılarak uzanan derin girintilerle dolu, yumuşak, yeşil bir ışık vardı.

İki saatten fazla zamandır, sabah ortasından beri elf ormanlarındaydılar ve henüz herhangi bir elf faaliyetinin izini görmemişlerdi. Martin Crydee Nehri'ni geçtikten kısa süre sonra yollarının kesileceğini düşünmüştü, ama henüz herhangi bir elf görülmemişti.

Baru atını mahmuzladı ve Martin ve Arutha ile aynı hizaya geldi. "Sanırım izleniyoruz," dedi Hadati.

Martin, "Birkaç dakikadır. Daha birkaç dakika önce göz ucuyla gördüm," dedi.

"Elfler bizi izliyorsa, neden yanımıza gelmiyorlar?" dedi Jimmy.

Martin, "Bizi izleyenler elfler olmayabilir. Elvandar sınırlarının içinde olana dek tamamen tasasız olamayız. Uyanık olun," dedi.

Birkaç dakika at sürdüler ve şakıyan kuşların sesleri bile kesildi. Orman nefesini tutmuş gibiydi. Martin ile Arutha atlarını yaya bir adamın dahi zor geçebileceği, dar patikalardan geçmeye zorladılar. Sessizlik birden kulakları tırmalayan ve çığlıklarla bölünen bir ötme sesiyle bozuldu. Baru'nun kafasının yanından bir taş geçti ve bunu bir taş, dal ve sopa yağmuru izledi. Ağaçlar ve çalıların arkasından onlarca ufak, tüylü yaratık çıkıp atlıları taşlarken hiddetle uludular.

Atını denetim altında tutmak için mücadele eden Arutha ve diğerleri öne atıldılar. Dalların altında eğilerek ağaçların arasından yolunu seçti. Çocuk boyundaki yaratıkların dört ya da beş tanesinin yanına geldiğinde, yaratıklar korkuyla haykırıp farklı yönlerde kaçıştılar. Arutha aralarından birini seçip

peşinden gitti. Yaratık düşen ağaçlar, sık çalılar ve iri bir kayadan oluşan karmakarışık bir kütlenin yolunu kestiğini gördü. Prens'e doğru döndü.

Arutha kılıcını çekmiş, atını durdurmuş, vurmaya hazırdı. Sonra önündeki manzarayı görünce içindeki öfke uçup gitti. Yaratık ona saldırmak için hiçbir çaba göstermiyor, onun yerine yüzünde saf bir dehşet ifadesiyle arkasındaki düğümün içine elinden geldiğince sokuluyordu.

İri, açık kahve gözleriyle insana çok benzeyen bir yüzü vardı. Geniş ağzının üzerinde kısa, ama insan burnuna benzeyen bir burun vardı. Yaratığın dudakları sahte bir hırlamayla geri çekilmiş, etkileyici diş sıralarını ortaya sermişti, ama gözleri korkuyla koca koca açılmıştı ve tüylü yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bunun dışında bir maymuna benziyordu.

Başka ufak insan-yaratıklar etraflarını sararken Arutha ile yaratığın çevresinde bir şamata koptu. Yaratıklar vahşice uluyor, yabani bir öfkeyle ayaklarını yere vuruyorlardı, ama Arutha bunun gösterişten ibaret olduğunu gördü; hareketlerinde herhangi bir gerçek tehdit yoktu. Birkaçı saldıracakmış gibi duruyor, ama Arutha dönüp onlara baktığında dehşetle haykırıp kaçışıyorlardı.

Diğerleri de atlarıyla geldiler ve Arutha'nın kapana kıstırdığı ufak yaratık acınacak bir biçimde ağladı. Baru atını Prens'in yanına getirdi ve, "Sen öne atılır atılmaz, bu diğerleri senin arkandan koştular," dedi.

Atlılar oraya toplanmış yaratıkların sahte öfkelerini terk etmekte olduklarını ve yüzlerinde artık kaygı olduğunu görebiliyordu. Kulağa sözcükler gibi gelen bir şeylerle birbirleriyle çene çalıyorlardı.

Arutha kılıcını kaldırdı. "Size zarar vermeyeceğiz."

Bunu anlamış gibi, yaratıklar sessizleştiler. Tuzağa düşmüş olan olanları ihtiyatla izliyordu.

Jimmy, "Nedir bunlar?" dedi.

Martin, "Bilmiyorum. Hem çocukluğumda hem de yetişkin hayatımda burada avlandım, ama benzerlerini hiç görmedim," dedi.

"Onlara gwali denir, Martin Longbow."

Atlılar eyerlerinde döndüler ve beş elflik bir grupla karşılaştılar. Yaratıklardan biri koşarak gidip elflerin önünde durdu. Parmağını atlılardan birine suçlayıcı bir şekilde yöneltti. Şarkı söyler gibi, "Calin, adamlar gelmek. Ralala'yı incitmek. İncitmeyi durdur onu," dedi.

Martin atından indi. "Karşılaştığımıza sevindim, Calin!" O ile elf kucaklaştılar; diğer elfler de Martin'i sırayla selamladı. Martin onları yol

arkadaşlarının beklediği yere getirdi ve "Calin, kardeşimi hatırlıyorsun," dedi.

"Selamlar, Krondor Prensi."

"Selamlar, Elf Prensi." Etraflarını sarmış gwalilere yan bir bakış attı. "Bizi yenilgiden kurtardınız."

Calin gülümsedi. "Sanmam. Hayli kabiliyetli bir gruba benziyorsunuz." Arutha'nın yanına geldi. "En son konuşmamızın üzerinden epey zaman geçti. Seni ormanlarımıza, üstelik böyle tuhaf bir maiyetle getiren nedir, Arutha? Muhafızların ve sancakların nerede?"

"Bu uzun bir hikaye, Calin ve annen ile Tomas'la da paylaşmak istiyorum."

Calin onayladı. Elfler için sabır bir yaşam biçimiydi.

Gerilim geçtiğinden, Arutha tarafından köşeye kıstırılan gwali etrafta onları izleyen soydaşlarının yanına koştu. Birkaçı onu yokladılar, tüylü postuna baktılar ve geçirdiği sıkıntıdan sonra onu yatıştırmak için okşadılar. Zarar görmediğine ikna olunca susup elflerle insanları izlemeye başladılar. Martin, "Calin, bu yaratıklar, nedir?" dedi.

Calin güldü; soluk mavi gözlerinin kenarları kırıştı. Boyu Arutha kadar uzundu, ama uzun bacaklı Prens'ten bile ince yapılıydı. "Daha önce söylediğim gibi, onlara gwali denir. Bu serserinin adı Apalla'dır." Onunla konuşan yaratığın kafasını okşadı. "Onlar arasında lider gibi bir şeydir, ancak bu kavrama gerçek anlamda sahip olduklarım sanmam. Sadece diğerlerinden daha konuşkandır belki de." Arutha'nın kafilesinin geri kalanına bakarak, "Bu yanındakiler kim?" dedi.

Arutha takdimleri yaptı ve Calin, "Elvandar'a hoş geldiniz," dedi.

"Gwali nedir?" diye sordu Roald.

Calin, "Bunlardır; verebileceğim en iyi cevap da bu. Bizimle daha önce de yaşamışlardı, ancak bu bir kuşaktan beri ilk ziyaretleri. Kurnazlık nedir bilmeyen, sade bir ahalidir bunlar. Utangaçtırlar ve yabancılardan uzak durmaya meyillidirler.

Korktuklarında kaçarlar, ancak köşeye sıkıştıklarında saldıracakmış gibi yaparlar. Ama o iri dişler sizi aldatmasın; yemişler ve böcekkabukları içindir," dedi. Dikkatini yeniden Apalla'ya çevirdi. "Neden bu insanları korkutmaya çalıştınız?"

Gwali heyecanla zıp zıp zıplıyordı. "Powula ufak gwali yaptı." Sırıttı. "Hareket etmiyo. Biz korktuk insanlar incitir Powula ile ufak gwali."

"Yavrularına karşı koruyucudurlar," dedi Calin anlayışla. "Powula'yla bebeğe gerçekten zarar vermeye çalışsaydınız, size saldırma riskine girerlerdi. Doğum olmasa, onları hiç görmeyecektiniz." Apalla'ya, "Mesele yok. Bu insanlar dost. Powula'ya veya bebeğine zarar vermezler," dedi.

Bunu duyan diğer gwaliler de sığındıkları ağaçların arasından çıkarak yabancıları bariz bir merakla incelemeye başladılar. Binicilerin elflerin giydiği yeşil tunikler ve kahverengi pantolonlardan hayli farklı olan giysilerini çekiştiriyorlardı. Arutha tetkike sadece bir dakika katlandıktan sonra, "Annenin sarayına vakit kaybetmeden gitmemiz gerekiyor, Calin. Arkadaşlarının işi bittiyse eğer?" dedi.

"Lütfen," dedi Jimmy yanındaki bir ağaçtan sarkan bir gwaliyi burnunu kırıştırarak iterken. "Bunlar hiç banyo yapmaz mı?"

"Ne yazık ki, hayır," diye yanıt verdi Calin. Gwaliye, "Bu kadarı yeterli, gitmemiz gerekiyor," dedi. Gwaliler bu talimatı iyi huylulukla kabul ettiler ve diğerlerinden daha iddiacı görünen Apalla dışında, ağaçların arasında çabucak kayboldular. "İzin verirsen bunu bütün gün sürdürürler, ama onları kovaladığın zaman da kızmazlar. Gelin," dedi. Apalla'ya, "Elvandar'a gidiyoruz. Powula'yla ilgilen. İstediğin zaman gel," dedi.

Gwali sırıttı ve şiddetle kafa salladıktan sonra soydaşlarının peşinden koştu. Bir saniye sonra, millerce mesafede bir gwalinin varlığına dair hiçbir iz yoktu.

Calin Martin ile Arutha'nın tekrar atlarına binmelerini bekledi. "Elvandar'dan atla yalnızca yarım gün uzaktayız." O ve diğer elfler ormandaki koşularına başladılar. Martin dışındaki biniciler eflerin temposuna şaşırmıştı. Binekleri için yorucu değildi, ama insan bir koşucunun bunu yarım gün sürdürmesi neredeyse imkansız olurdu.

Kısa bir süre sonra Arutha rahat bir tempoyla koşan Calinin yanma geldi. "Bu yaratıklar nereden geldi?"

Calin, "Kimse bilmiyor, Arutha," diye bağırdı. "Komik tiplerdir. Kuzeyde, belki de büyük dağların gerisindeki bir yerden geliyorlar. Gelir, bir iki mevsim kalır, sonra da ortadan kaybolurlar. Bazen onlara ufak orman hayaletleri deriz. Gittikten sonra iz sürücülerimiz bile onları izleyemez. Son ziyaretlerinin üzerinden elli, ondan önceki ziyaretlerinin üzerinden de iki yüzyıl geçti." Calin düzgün adımlarla koşarken kolaylıkla nefes alıyordu.

"Tomas nasıl?" diye sordu Martin.

"Genç Prens iyi."

"Ya çocuk?"

"O da iyi. Sağlıklı, güzel bir çocuk, gelecekte biraz farklı olduğu ortaya çıkabilecek de olsa. Onun mirası... benzersiz." "Ya Kraliçe?"

"Annelik ona uyuyor," diye yanıt verdi büyük oğul gülümseyerek.

Calin değilse de Arutha ağaçların arasından geçerken konuşmayı sürdürmekte zorlandığından, sessizleştiler. Ormandan hızla geçiyorlar, geçen her dakika onları Elvandar'a ve umutların meyvesine... ya da yıkılmasına yaklaştırıyordu.

Yolculuk çok geçmeden sona erdi. Sık ormandan geçerken birden geniş bir açıklığa adım attılar. Bu Martin dışında hepsinin Elvandar'ı ilk görüşüydü.

Rengarenk dev ağaçlar etraflarını saran ormanın üzerinde yükseliyordu. İkindi aydınlığında, altın güneş ışığının çarptığı yerlerde en üstteki ışıklar renklerle alev alevdi. Bu uzaklıktan bile, ağaç gövdeleri arasındaki yüksek yolların üzerinde şekiller görülebiliyordu. Dev ağaçlardan birkaçı sadece burada bulunan cinslerdi, yapraklan göz kamaştırıcı gümüş, altın renginde hatta beyazdı. Günün gölgeleri derinleştiğinde, içten içe hafifçe ışıdıkları görülebilirdi. Elvandar'da etraf hiçbir zaman tam anlamıyla karanlık olmazdı. .

Açıklığı geçerlerken, Arutha yol arkadaşlarının hayret dolu ünlemlerini duyabiliyordu.

Roald, "Bilseydim... bağlasanız gelmemezlik etmezdim," dedi.

Laurie de onunla hemfikirdi. "Ormanda geçen haftalara değiyor."

Baru, "Ozanlarımızın şarkıları burayı layıkıyla anlatamıyor," dedi.

Arutha Jimmy'den de bir yorum bekliyordu, ama ağzı kalabalık delikanlı bir şey söylemeyince, Arutha arkasına baktı. Jimmy sessizlik içinde atını sürüyor, gözleri yaşamında gördüğü her şeyden alabildiğine farklı bu mekanın ihtişamını içiyordu. Çoğunlukla şevksiz olan çocuk nihayet deneyimlerinin o kadar dışında bir şeyle karşılaşmıştı ki, nutku tutulmuştu.

Ağaç-şehrin dış sınırına ulaştılar ve dört bir yandan işlek bir topluluğun yumuşak seslerini duydular. Başka bir taraftan bir avcı kafilesi yaklaşıyor, ellerinde kesilmeye götürdükleri iri bir erkek geyik taşıyorlardı. Ağaçların dışındaki açık bir alan, etlerin pişirilmesi için hazırlanmıştı.

Ağaçlara ulaşıp atlarını dizginlediler. Calin yanındakilere atlarla ilgilenmeleri talimatını verdikten sonra Arutha'nın kafilesini Prens ile diğerlerinin hayatlarında gördükleri en büyük meşe ağacının gövdesine

kazınmış, sarmal bir merdivenden çıkardı. Üstteki bir platforma ulaşarak sanatlarında alıştırma yapan bir grup elf okustasının yanından geçtiler. Biri Martin'e selam verdi, Martin de selama karşılık vererek cömertliklerinden faydalanıp faydalanamayacaklarını sordu. Okçu gülümseyerek Martin'e bir demet hünerle yapılmış ok verdi. Dük bunları neredeyse boşalmış olan sadağına yerleştirdi. Elf dilinde çabucak teşekkür etti ve arkadaşlarıyla birlikte yollarına devam ettiler.

Calin onları başka bir dik merdivenden bir platforma çıkardı. "Buradan sonrası bazılarınız için zor olabilir. Yollarla platformların ortasından ayrılmayın ve kendinizi rahatsız hissederseniz aşağı bakmayın. Bazı insanlar yükseklikten huzursuz olur," dedi. Bu sonuncuyu neredeyse akıl almaz bir şeymiş gibi söylemişti.

Platformu aştılar ve iş güç peşinde koşuşturan diğer elflerin yanından, merdiven çıkmayı sürdürdüler. Elflerin pek çoğu Calin gibi sade orman giysilerine bürünmüştü, ama diğerlerinin üzerinde, zengin kumaşlardan yapılma uzun, renkli cüppeler veya yine rengarenk ve parlak tuniklerle pantolonlar vardı. Kadınların hepsi de çok güzeldi, ancak bu yabancı, insansı olmayan bir letafetti. Erkeklerden çoğu genç, aşağı yukarı Calin'in yaşında görünüyordu. Martin buna aldanmayacak kadar bilgi sahibiydi. Yanlarından aceleyle geçen elflerin bazıları yirmi, otuz yaşındayken, aynı derecede genç görünen diğerleri birkaç yüz yaşındaydı. Martin'den genç görünmesine rağmen Calin yüzü geçkindi ve çocukluğunda Martin'e avcılık öğretmişti.

Neredeyse altı metre genişliğinde, dev dallar arasında uzanan bir yürüme yolunu geçerek sonunda ağaç gövdelerinden oluşan bir çembere ulaştılar. Ağaçların ortasında, çapı neredeyse on sekiz metre genişliğinde, büyük bir platform inşa edilmişti. Laurie tek bir yağmur damlasının bile başlarının üzerindeki dallardan oluşan sayvanın içinden yolunu bulup da soylu bir alna düşüp düşemeyeceğini merak etti. Kraliçe'nin meclisine varmışlardı.

Bu platformda yürüyerek üzerine iki taht yerleştirilmiş bir kaideye geldiler. İki tahttan biraz daha yüksek olanında bir elf kadını oturuyor, dinginliği, zaten kusursuz sayılabilecek güzelliğini daha da artırıyordu. Kavisli kaşlara ve narin yapılı bir buruna sahip yüzündeki en baskın özellik, soluk mavi gözleriydi. Saçları açık kahve renkteydi, arasındaki altın rengi tutamlar -Calin'in saçları gibi- yüzünden güneş ışığı vurmuş gibi görünüyordu. Başında saçlarını tutan sade bir altın halkadan başka taç

yoktu, ama Elf Kraliçesi Aglaranna'yı başkasıyla karıştırmak mümkün değildi.

Sol tarafındaki tahtta bir adam oturuyordu. Martin'den beş santim uzun olan bu adam, etkileyici bir vücut yapısına sahipti. Saçı kum sarısıydı ve yüzü genç görünmesine rağmen, yine de kavranması güç, yaşı belirsiz bir niteliğe sahipti. Yaklaşan kafileye gülümsediğinde, daha da genç göründü. Gözleri renksiz, neredeyse griydi ve kaşlarının kavisi daha azdı. Diğer elfler kadar sivri olmayan yüzünde, güçlü, köşeli bir çene vardı. Saçlarını tutan altın halkanın ortaya çıkardığı kulakları, elflerinki kadar olmasa da, hafif sivriydi. Ve göğsüyle omuzları tüm elflerden çok daha genişti.

Calin önlerinde eğildi. "Annem ve Kraliçem, Prensim ve Savaşönderim konuklarımız bize teşrif ettiler."

Elvandar'ın iki hükümdarı da ayağa kalkarak konuklarını selamlamak için yürüdüler. Martin Kraliçe ve Tomas tarafından sevgiyle selamlandı, diğerlerine ise nezaket ve yakınlık gösterildi. Tomas Arutha'ya, "Majesteleri, hoş geldiniz," dedi.

Arutha, "Majestelerine teşekkür ederim," dedi.

Locanın çevresinde diğer elfler oturmuştu. Arutha yaşlı danışman Tathar'ı yıllar önceki Crydee ziyaretinden tanıdı. Çabucak tanıştırıldılar. Kraliçe ayağa kalkmalarını söyledi ve meclisin yanındaki bir resepsiyon alanına götürdü; burada herkes resmiyetten uzak bir şekilde oturdu. Yiyecek ve şarap getirildi ve Aglaranna, "Eski dostlarımızı gördüğümüze sevindik" -Martin ve Arutha'ya başını salladı- "yeni dostlarımızı ağırladığımıza da öyle" -diğerlerini işaret etti. "Bununla birlikte, insanlar bizi nadiren bir neden olmadan ziyaret eder. Sizin nedeniniz nedir, Krondor Prensi?"

Yemek yerlerken Arutha hikayesini anlattı. Elfler öyküyü başından sonuna sessizce oturarak dinlediler. Arutha sözlerini bitirdiğinde Kraliçe, "Tathar?" dedi.

Yaşlı danışman başıyla onayladı. "Umutsuz Yolculuk."

Arutha, "Gümüşdiken hakkında hiçbir şey bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıt verdi Kraliçe. "Umutsuz Yolculuk, halkımız arasında bir efsanedir. *Aelebra* bitkisini biliriz. Özelliklerini biliriz. Umutsuz Yolculuk efsanesinin bize anlattığı budur. Tathar, lütfen açıkla."

Jimmy ile diğerlerinin gördükleri, yaşlılık belirtileri -gözlerinin çevresinde hafif çizgiler ve beyaz denecek kadar açık renkte saçlar-

gösteren yegane elf olan Tathar, "Halkımızın irfanında, nişanlı olan bir Elvandar Prensi vardı," dedi. "Sevdiğine bir moredhel savaşçısı talip olmuş, ama reddedilmişti. Moredhel öfke içinde kızı *aelebra* bitkisinden damıtılan bir özle zehirledi ve kız ölüm uykusuna yattı. Elvandar Prensi böylece onu iyileştirecek olan *aelebrayı*, Gümüşdiken'i aramak için Umutsuz Yolculuk'a başladı. Gümüşdiken'in gücü öyledir ki, öldürdüğü gibi, iyileştirebilir de. Ancak *aelebra* tek bir yerde yetişir. Moraelin, sizin dilinizde Kara Göl denen yerde. Burası moredheller için kutsal olan, hiçbir elfin ayak basamayacağı bir kudret mekanıdır. Efsane Elvandar Prensi'nin Morealin'in çevresinde bir kanyon açana kadar yürüdüğünü söyler. Çünkü ne Moraelin'e girebilir ne de sevdiğini kurtaracak olan şeyi bulana dek oradan gitmeye razı olurdu. Hâlâ orada yürüdüğü söylenir."

Arutha, "Ama ben elf değilim. Yolu gösterirseniz Moraelin'e gideceğim," dedi.

Tomas meclise göz gezdirdi. "Moraelin yoluna ayak basmanı sağlayacağız, Arutha," dedi, "ama ancak dinlendikten ve nasihat aldıktan sonra. Şimdi, sizi yenilenip akşam yemeğine kadar uyuyabileceğiniz yerlere götüreceğiz."

Elfler uzaklaşıp Calin, Tomas ve Kraliçe'yi Arutha'nın grubuyla yalnız bıraktılar. Martin, "Oğlunuz nasıl?" dedi.

Tomas geniş bir gülümsemeyle, peşlerinden gelmelerini işaret etti. Onları iri dallarla örtülü bir geçitten çatısını dev bir karaağacın oluşturduğu, bir bebeğin beşiğinde uyuduğu bir odaya getirdi. Görünüşüne bakılırsa bebek altı aylıktan azdı. Derin uykudaydı, düş görüyor, ufak parmakları hafifçe açılıp kapanıyordu. Martin çocuğu inceledi ve Calin'in benzersiz bir mirasa sahip olduğunu söylerken ne demek istediğini anladı. Çocuk ancak biraz sivri olan ve eflerin arasında bulunmayan bir nitelik olan kulak memelerine sahip kulaklarıyla, elften çok insana benziyordu. Yuvarlak yüzü herhangi bir tombul bebeğinkini andırıyordu, ama orada bir keskinlik, Martin'e bunun annesinden çok babasının oğlu olduğunu anlatan bir şey vardı. Aglaranna uzandı ve uyuyan bebeğe hafifçe dokundu. Martin, "Ona ne ad verdiniz?" dedi.

Kraliçe usulca, "Calis," dedi. Martin başıyla onayladı. Elf lisanında 'yeşilin çocuğu' anlamına gelen bu isim, dirimi ve büyümeyi anlatıyordu. Uğurlu bir addı.

Bebeğin yanından ayrılan Martin ve diğerleri, Elvandar ağaç-şehrinin içinde, banyo küvetleri ve uyku minderleri buldukları odalara götürüldüler. Hepsi de çabucak temizlenip uykuya daldı, zihni bir an uyuyan Anita'nın görüntüsünden, kara bir gölün kıyısında yetişen gümüş bir bitkinin resmine kayan Arutha dışında.

Martin bir başına oturuyor, Elvandar'a bir yıldır yaptığı ilk ziyaretin ilk akşamının tadını çıkarıyordu. Burası her yerden, hatta Crydee Kalesi'nden çok evi sayılırdı, çünkü çocukluğunda elf çocuklarıyla oynamış ve onlardan biri gibi yaşamıştı.

Hafif, elf ayak sesleri duyarak döndü. "Galain," dedi, Calin'in kuzeni olan genç elfi gördüğüne sevinerek. Galain Martin'in en eski dostuydu. Kucaklaştılar ve Martin, "Seni daha önce görmeyi bekliyordum," dedi.

"Ormanların kuzey kıyısında devriyeden yeni döndüm. Orada birtakım acayip şeyler oluyor. Bunların ne olabileceğine bir parça ışık tutabileceğinizi duydum."

"Belki ufak bir mum alevi," dedi Martin. "Orada bir tür kötülük iş başında, bundan şüphen olmasın."

Galain'i bilgilendirdi ve genç elf, "Korkunç işler bunlar, Martin," dedi. Anita hakkında duyduklarına içtenlikle üzülmüş görünüyordu. "Kardeşin?" Elf usulünce sorulan bu soru, tonlamasıyla, her biri Arutha'nın çilelerinin farklı bir bölümüyle ilgili çeşitli nüanslar taşıyordu.

"Her nasılsa dayanıyor. Zaman zaman hepsini kafasından atıyor; diğer zamanlarda neredeyse içinde boğuluyor. Delirmemeyi nasıl başardığını bilmiyorum. Anita'ya olan sevgisi o kadar derin ki." Martin başını iki yana salladı.

"Sen hiç evlenmedin, Martin. Neden?"

Martin başını iki yana salladı. "Onunla hiç tanışmadım."

"Hüzünlüsün."

"Arutha zaman zaman zor bir insan olabilir, ama kardeşimdir. Çocukluğunu hatırlıyorum. O zamanlar bile ona yakın olmak kolay değildi. Belki annesinin, kendisi o kadar küçükken ölmesi yüzündendir. Mesafesini korurdu. Tüm sertliğine ve keskinliğine rağmen, kolay incinen biridir."

"Siz ikiniz birbirinize çok benziyorsunuz."

"Bu da var," diye kabul etti Martin.

Galain bir süre sessizce Martin'in yanında durdu. "Elimizden geldiğince yardım edeceğiz." "Moraelin'e gitmemiz gerekiyor."

Genç elf titredi, bu kadar deneyimsiz biri için bile olağan olmayan, bir duygu ifadesiydi bu. "Orası kötü bir yerdir, Martin. Oraya Kara Göl denmesinin, suyun rengiyle bir ilgisi yoktur. Orası bir delilik kuyusudur. Moredheller oraya kudret düşleri görmek için gider. Kara Yol üzerindedir."

"Bir Valheru mekanı mıydı?"

Galain başıyla evetledi.

"Tomas?" Soru yine çeşitli anlamlar taşıyordu. Galain Gediksavaşları'nda onu izlediğinden, Tomas'a daha bir yakındı.

"Sizinle gitmeyecektir. Daha yeni bir oğlu oldu. Calis sadece kısa bir süre, birkaç yıl bu kadar küçük kalacak. Bir baba bu zamanı bebeğiyle geçirmelidir. Üstelik bir de risk var." Başka hiçbir şeyin söylenmesine gerek yoktu, çünkü Martin anlamıştı. Tomas'ı içindeki Valheru ruhuna neredeyse teslim olduğu gece izlemişti. Bu neredeyse Martinin hayatına mal olacaktı. Tomas'ın kendi mirasına meydan okuyacak, içinde saklı o dehşeti yeniden uyandıracak kadar güven duyması için daha zaman geçmesi gerekecekti. Ve Valheru kudret mekanına girmeyi ancak koşulların bu riski haklı çıkaracak kadar ciddi olduğuna inanması durumunda göze alırdı.

Martin çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "O halde kıt yeteneklere sahip biz insanlar, yalnız gideceğiz."

Galain gülümsemesine aynen karşılık verdi. "Sen aynı anda pek çok şey olduğundan, yeteneğinin kıt olduğundan şüpheliyim." Sonra gülümsemesi kayboldu. "Yine de, gitmeden önce Efsunörücülere danışsanız iyi olur. Moraelin'de karanlık bir kudret var ve büyü pek çok güç ve cesaret engelini aşar."

Martin, "Danışacağız. Kısa bir süre sonra konuşacağız," dedi. Peşinde Arutha ve diğerleriyle birlikte yaklaşan bir elfe baktı. "Sanırım şimdi. Sen de gelir misin?"

"İhtiyarlar meclisinde yerim yok. Üstelik bir gündür yemek yemedim. Dinleneceğim. İhtiyaç duyarsan konuşmaya gel."

"Gelirim."

Martin Arutha'ya katılmak için aceleyle gitti. İnsanları tekrar meclise götüren elfi izlediler. Herkes Aglaranna ve Tomas'ın önünde oturduğunda, Kraliçe, "Tathar, Efsunörücüler namına konuş: Prens Arutha'ya vereceğiniz nasihati söyle," dedi.

Tahtar kraliyet locasının ortasına yürüdü ve "Orta ayın bir kaç devrinden beri, tuhaf şeyler olmakta. Moredhel ve goblinlerin, Gediksavaşları

sırasında sürüldükleri evlerine doğru güneye hareket etmelerini beklemiştik, ama böyle olmadı. Kuzeydeki keşif kollanınız Büyük Kuzey Dağları'ndan Kuzey Elleri'ne yolculuk eden pek çok goblin kafilesine rastladı. Moredhel öncüleri ise sınırlarımıza olağandan fazla yaklaştı.

"Gwaliler bize geldiler, çünkü artık yaşadıkları yeri sevmediklerini söylüyorlar. Zaman zaman onları anlamak zordur, ama kuzeyden geldiklerini biliyoruz.

"Bize anlattıklarınız, Prens Arutha, bizi derinden kaygılandırdı. İlk olarak, kederinizi paylaştığımızdan. İkincisi, anlattığınız tezahürler eli uzun ve uzak yerlere yayılmış köleleri olan, büyük bir kötülüğü haber verdiğinden. Ama en büyük neden, bizim kadim tarihimiz.

"Moredhelleri Kara Kudret Yolu'nu seçmeleri nedeniyle ormanlarımızdan sürmemizden uzun zaman önce, elif halkı birlik içinde yaşıyordu. Ormanlarda yaşayan bizler, efendilerimiz Valherulardan daha uzakta olduğumuzdan, kudret düşlerinin verdiği sarhoşluğa daha az bağlandık. Efendilerimize daha yakın yaşayanlarımız, bu düşlerle baştan çıktı ve moredheller oldular." Kraliçe ve Tomas'a baktı, ikisi de başlarıyla evetlediler. "Konusu pek az edilen şey ise, bir zamanlar kendi kanımızdan olan moredhellerle ayrı düşmemizin nedenidir. Daha önce bir insana asla bütünüyle anlatılmamıştı.

"Kaos Savaşları'nın karanlık çağında, topraklarda pek çok değişiklik oldu. Elf halkları içinden dört grup baş gösterdi." Martin öne eğildi, zira elfler hakkında, yaşayan hiçbir insanda olmayan kadar çok bilgi sahibi olmasına rağmen, bütün bunları daha önce hiç duymamıştı. O âna kadar moredheller ile eflerin toplamda elf türünü oluşturduğuna inanmıştı. "En bilge ve kudretli olan, en çok Efsunörücü ve alimi aralarından çıkaran, eldar idi. Bunlar efendilerinin kozmostan yağmaladığı her şeyin bekçisiydiler, gizemli yapıtlar, mistik bilgiler, sanat eserleri ve zenginlikler. Günümüzde Elvandar olan yeri yaratmaya ilk başlayan, ona büyülü niteliğini veren onlardı. Efendilerimizin ilk kulları olduklarından Kaos Savaşları sırasında ortadan kayboldular; onlara çok yakın olduklarından, onlarla birlikte yok oldukları tahmin edilir. Elfler ve Kara Yol Kardeşleri, bizim lisanımızda eledhel ve moredheller hakkında biraz bilginiz var. Ama bize akraba bir soy daha vardı; isimleri 'kaotikler' veya 'deliler' anlamına gelen glamredhel halkı. Bir süre elfler ve moredheller birlik halindeydi ve deli olanlar ikisiyle de savaştı. Bunlar Kaos Savaşları yüzünden değişip, bir deli, vahşi

savaşçılar ulusu oldular. Moredheller, Elvandar'dan sürüldükten soma bile, glamredhellerin can düşmanı olmaktan vazgeçmediler. Bu günlerden pek konuşmayız, zira eledhel, moredhel ve glamredhelden bahsetsek dahi, tüm elf türünün bugün dahi tek bir ırk olduğunu unutmamanız gerekir. Sadece halkımızın bir bölümü, karanlık bir yaşam biçimi seçmiştir."

Martin hayretler içindeydi. Elf kültürü hakkında sahip olduğu bilgilerden yola çıkarak diğer insanlar gibi o da moredhellerin, elflerle akraba, ama bir şekilde onlardan farklı, apayrı bir ırk olduğunu varsaymıştı. Eflerin moredhellerle olan ilişkileri konusunda neden ketum davrandıklarını artık anlıyordu. Onları kendilerinden farksız görüyorlardı. Martin bir anda anladı. Efler kardeşlerini Kara Yol'un cazibesine kaptırdıkları için yas tutuyorlardı.

Tathar sözlerine devam etti. "İrfanımız, kuzeydeki en son büyük savaşın yapıldığı, moredhel orduları ile goblin hizmetkarlarının nihayet glamredhelleri yok ettiği savaşı anlatır. Moredheller gazaba gelerek çılgın kuzenlerimizi, korkunç bir soykırım savaşıyla dünyadan sildiler. Glamredhellerin en küçük bebeğe kadar katledildiği farz edildi, tekrar yükselip de moredhellerin üstünlüğüne meydan okumasınlar diye. Halkımızın bir bölümünün diğer bir bölümünü bütünüyle yok etmiş olması, ırkımızın tarihindeki en büyük utançtır.

"Ama sizi ilgilendiren şey şu: Moredhel ordusunun yüreğinde, Kara Katiller adı verilen, bu tek amaç uğruna faniliklerinden feragat eden moredhel savaşçılarından bir bölük vardı: efendileri için katletmek. Öldüklerinde, Kara Katiller efendilerinin buyruğunu yerine getirmek için tekrar diriliyordu. Dirildikten sonra, yalnızca büyü marifetiyle, bedenleri tamamen yok edilerek veya kalpleri bedenlerinden kesilip çıkarılarak durdurulabiliyorlardı. Sarth yolunda size saldıranlar Kara Katillerdi, Prens Arutha.

"Glamredhellerin yok edildiği savaştan önce, moredheller Kara Yol'da çoktan ilerlemişti, ama bir şey dehşetin bu yeni derinliklerine, Kara Katiller ve soykırım düzeyine alçalmalarına neden oldu. Deli bir canavarın, yok olan Valheru'ya öykünmeye ve tüm dünyayı egemenliğine almaya çalışan bir liderin aracı olmuşlardı. Moredhellerin tümünü bayrağı altında toplayan ve adına Kara Katiller denen melaneti ortaya çıkaran oydu. Ama o son savaşta ölümcül bir yara aldı ve onun ölümüyle birlikte, moredhel ulus olma niteliğini yitirdi. Yüzbaşıları bir araya toplandılar ve bir halef seçmek istediler. Kısa sürede birbirleriyle anlaşmazlığa düştüler ve goblinlere

benzediler -kabileler, klanlar, aileler, asla uzun süre tek bir lider altında toplanamadılar. Elli yıl önceki Carse Kalesi kuşatması, moredhellerin bu liderin yönetimindeyken toparladığı kudretin yanında bir önemsiz bir çatışma sayılırdı. Ama liderin ölümüyle, moredhel kudretinin çağı sona ermiş oldu. Zira o benzersizdi, tuhaf yetenekleri olan, moredheli bir ulus halinde kaynaştırabilen, büyüleyici bir çekiciliği olan, onları hipnotize edebilen bir varlıktı.

"Bu liderin ismi Murmandamus'tı."

Arutha, "Bir şekilde geri dönmüş olması mümkün mü?" dedi.

"Her şey mümkün olabilir, Prens Arutha veya benim kadar uzun yaşamış birine böyle gelir," diye cevap verdi Tathar. "Biri bu kadim ismi kullanarak moredhelleri bir araya getirmek, onları tek bir bayrak altında birleştirmek istiyor olabilir.

"Sonra bir de yılan rahibi meselesi var. Pantathialılara öyle büyük bir nefret duyulur ki, moredheller dahi gördükleri yerde onları katleder. Ama bunlardan birinin Murmandamus'un kölesi olması, akla karanlık ittifakları getiriyor. Bizi, beklentilerimizin ötesinde güçlerle karşı karşıya olabileceğimize dair uyarıyor. Kuzey ulusları ayaklanıyorsa, tekrar bir sınavla, halklarımız için dış dünyalıların tehdidiyle boy ölçüşebilecek bir sınavla karşılaşmamız gerekiyor."

Baru Hadati usulünce ayağa kalkarak konuşmak istediğini ifade etti. Tathar başını Baru'dan yana yatırdı ve Baru, "Halkım moredhel irfanı hakkında pek az şey bilir, Kara Kardeşlerin kanlılarımız olması dışında. Bunu da ekleyebilirim: Murad büyük bir kabile reisi, belki bugün hayatta olanlardan en iyisi, yüzlerce savaşçıya komuta edebilecek biri olarak biliniyordu. Kara Katiller'le iş görmesi, Murmandamus'un kudretini anlatıyor. Murad ancak korktuğu birine hizmet ederdi. Murad'ı korkutabilen biri de, gerçekten korkulacak biridir," dedi.

Arutha, "Ishaplılara da söylediğim gibi, bunların çoğu spekülasyon. Ben Gümüşdiken'i bulma işiyle meşgul olmalıyım," dedi. Ancak Arutha bu sözcükleri zikrederken bile, yanlış olduklarını biliyordu. Kuzeyden gelecek tehdidin gerçek olduğuna işaret eden çok fazla şey vardı. Bu kuzey çiftçilerine goblin saldırısı değildi. Burada Tsuranilerinkini geçen bir istila potansiyeli vardı. Bütün bunların ışığında, Anita için bir şifa bulmak dışındaki herhangi bir konuyu dikkate almayı reddetmesi, bunun gerçekte ne olduğunu ortaya seriyordu: bir saplantı.

"Bunlar aynı şey olabilir, Majesteleri," dedi Aglaranna. "Burada ortaya çıkıyor görünen şey, bir delinin moredheller ile onların hizmetkarları ve müttefiklerini kendi egemenliği altında toplama arzusu. Bunu yapmak için, bir kehaneti gerçekleştirmesi gerekiyor. Karanlığın Felaketi'ni yok etmeli. Ya o neyi başardı? Sizi bulması mutlak olan yegane yere gelmeye zorladı."

Gözleri fal taşı gibi açılan Jimmy doğrulup oturdu. "O seni bekliyor!" deyiverdi protokolü boş vererek. "O bu Kara Göl'de!"

Laurie ile Roald ellerini Jimmy'nin omuzlarına koyarak çocuğu yatıştırmaya çalıştılar. Jimmy mahcup olarak arkasına yaslandı.

Tathar, "Çocuktan al haberi, derler... Ben ve diğerleri de durumu düşündük ve bizim vardığımız yargıya göre de, olan bu, Prens Arutha. Ishap tılsımı size armağan edildiğinden beri, Murmandamus sizi bulmak için başka bir yola başvurmak zorunda, yoksa ittifaklarının çözülmesi tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Moredheller de başkaları gibidir ekin ekmeleri ve sürüler yetiştirmeleri gerekir. Murmandamus kehaneti gerçekleştirmekte gecikirse, Kara Katiller gibi, kara antlar içmiş olanlar dışındakiler onu terk edebilir. Ajanları Sarth'tan ayrıldığınızın haberini vermiş olacak ve Krondor'dan gelen istihbarat Prensesinizi kurtaracak şeyi bulmak üzere yolculuk ettiğinizi ona söyleyecektir. Evet, Gümüşdiken'i aradığınızı biliyor olacak ve o ya da yüzbaşılarından biri, örneğin Murad, sizi Moraelin'de bekliyor olacak," dedi.

Arutha ile Martin birbirlerine baktılar. Martin omuzlarını silkti. "Kolay olacağını hiç düşünmemiştik."

Arutha Kraliçe, Tomas ve Tathar'a baktı. "Bilgeliğiniz için size teşekkür ederim. Ama Moraelin'e gideceğiz."

Martin gelip yakınında durunca Arutha başını kaldırıp baktı. "Kara kara düşünüyor musun?" diye sordu büyük kardeş.

"Sadece... meseleleri düşünüyorum, Martin."

Martin gelip kendilerine verilen odaların yakınındaki bir platformun kenarına, Arutha'nın yanına oturdu. Geceleyin, Elvandar hafif bir ışıkla, elf şehrini yumuşak bir büyüyle sarmalayan fosfor ışığıyla şavkıyordu. "Neleri düşünüyorsun?"

"Anita için kaygımın görevlerimin önüne geçiyor olabileceğini."

Martin, "Kuşku mu? Eh, o halde nihayet kendini açığa vurdun. Arutha, ta en başından beri bu yolculuk hakkında kuşkularım var, ama şüphenin seni

engellemesine izin verirsen, hiçbir iş yapılamaz. Sadece en iyi karara varıp harekete geçmelisin," dedi.

"Ya yanılırsam?"

"O zaman yanılmış olursun."

Arutha başını indirerek tahta bir parmaklığa yasladı. "Mesele tehlikede olan şeyler. Çocukken yanıldığımda, bir oyun kaybederdim. Şimdi bir ulusu kaybedebilirim."

"Belki de, ama bu yine de en iyi karara varmak ve harekete geçmek zorunda olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

"İşler kontrolden çıkıyor. Yabon'a dönüp Vandros'un ordularına dağlara yürüme emri vermenin en iyisi olup olmadığını merak ediyorum."

"Bu işi çözebilir. Yine de altı kişinin girebileceği, ama bir ordunun giremeyeceği yerler de vardır."

Arutha ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Pek çok değil."

Martin diğeriyle neredeyse eş olan gülümsemesiyle ona baktı. "Doğru, ama yine de bir iki yer vardır. Galain'in Moraelin hakkında söylediklerine bakılırsa, gizlilik ve kurnazlık güçten daha büyük önem taşıyacaktır. Ya Vandros'un ordusunu oraya yürüttükten sonra Moraelin'in Sarth'taki manastıra çıkan gibi güzelim bir yolun öte tarafında olduğunu görürsen? Hani şu Gardan'ın elinde süpürge sopası tutan on iki nine tarafından savunulabileceğine yeminler ettiği? Murmandamus'un orada on iki nineden fazlasını tuttuğuna emin ol. Murmandamus'un ordularıyla savaşıp galip gelsen bile, tek bir askere Anita yaşasın diye ölmeyi emredebilir misin? Hayır; sen ve bu Murmandamus bir oyun oynuyorsunuz; ortada dönen şey çok büyük, ama bu yine de bir oyun. Murmandamus seni Moraelin'e çekebileceğine inandığı sürece, içeri gizlice sızıp Gümüşdiken'i almak için bir şansımız var."

Arutha ağabeyine baktı. "Var mı?" diye sordu, yanıtı zaten bilerek.

"Elbette. Kapana takılmadığımız sürece, açık kalacaktır. Kapanların doğası böyledir. Bizim zaten içeri girmiş olduğumuzu bilmezlerse, dışarı bile çıkabiliriz." Kuzeye doğru bir an sessizce baktıktan sonra, "O kadar yakın ki, buradan en fazla bir hafta ötede, o dağların içinde. O kadar yakın ki," dedi. Arutha'ya güldü. "Bu kadar yakına gelip de vazgeçmek yazık olur."

Arutha, "Sen aklını kaçırmışsın," dedi. "Belki de," dedi Martin. "Ama bir düşün. O kadar yakın ki." Arutha elinde olmadan güldü. "Pekala. Yarın yola

çıkıyoruz."

Altı atlı ertesi sabah, Elf Kraliçesi ve Tomas'ın hayır dualarıyla birlikte yola çıktılar. Calin, Galain ve iki elf daha, atlıların yanı sıra koşuyordu. Kraliçe'nin sarayı gözden yitince, bir gwali ağaçların arasından sallanarak, "Calin!" diye bağırdı.

Elf Prensi durmalarını işaret etti ve gwali dallardan aşağı atlayıp onlara sırıttı. "İnsanlar Calinle nereye gitmek?"

"Apalla, onları kuzey yoluna götürüyoruz. Oradan Moraelin'e gidecekler."

Gwali tedirgin oldu ve tüylü kafasını iki yana sallamaya başladı. "Gitmesin adamlar. Kötü yer. Kötü şey yedi ufak Olnili'yi orada."

Jimmy, "Mutlu bir uğurlamaya pek benzemiyor," dedi.

Calin, "Galain, dönüp Apalla'yı bul ve söylediklerinden herhangi bir anlam çıkarıp çıkaramayacağına bak," dedi.

Galain, "Ne demek istediğini anlayıp peşinizden gelirim," dedi. Yolculara el salladıktan sonra, gwalinin peşinden geri yollandı. Arutha kafileye yola devam etmesini işaret etti.

Üç gün boyunca elfler onları ormanlarının kıyısına, Büyük Kuzey Dağları'nın eteklerindeki tepelere çıkardılar. Derken, dördüncü günün öğle vaktinde, ufak bir çaya geldiler ve akarsuyun öteki tarafında, ormanlıklar içinden bir kanyona doğru giden yolu gördüler.

Martin, "Sence Galain'e ne oldu?" dedi.

"Değerli bir şey öğrenememiş veya Apalla'yı bulması birkaç gün sürmüş olabilir. Gizlenmek istedikleri zaman, gwalileri bulmak zor olabilir. Galain'le karşılaşırsak, onu sizin peşinizden göndereceğiz. Moraelin'in içine geçmediğiniz sürece size yetişecektir."

"O dediğin neresi?" dedi Arutha.

"O yolu iki gün izlerseniz, ufak bir vadiye gelirsiniz. Vadiyi geçince kuzey cephesinde bir cavlan göreceksiniz. Oradan bir yol yukarı çıkar ve platoya çıktığınızda, şelalenin kaynağına yaklaşmış olursunuz. Kaynağına ulaşana dek nehri yukarı doğru izleyin. O gölden soma yine yukarı ve kuzeye çıkan başka bir yol bulacaksınız. Moraelin'e giden tek yok budur. Gölün çevresinde tam bir çember çizerek dolanan bir kanyon bulacaksınız. Efsaneye göre bunlar, gölün etrafındaki toprağı aşındıran, yas içindeki Elf Prensi'nin ayak izleridir. Bunlara Umutsuzun İzleri denir. Moraelin'e giden tek bir yol vardır, moredhellerce yapılan bir köprünün üzerinden geçer.

Umutsuzun İzleri'nin üzerindeki köprüyü geçtiğinizde, Moraelin'de olacaksınız. Orada Gümüşdiken'i bulacaksınız. Üç parçalı, hafif, gümüşi-yeşil yapraklı, kırmızı çobanpüskülünü andıran meyveleri olan bir bitkidir. Onu görür görmez tanıyacaksınız; çünkü ismi kendisini anlatır: Dikenleri gümüş rengindedir. Başka hiçbir şey alamasanız bile, meyvesinden bir avuç alın. Göle daha yakın olan kısımda olacaktır. Şimdi gidin ve tanrılar sizi korusun."

Altı atlı kısa vedalar ettikten sonra yola koyuldu. Martin ile Baru önden, Arutha ile Laurie arkadan, Jimmy ve Roald ise en geriden geliyordu. Bir dönemeci geçtiklerinde, Jimmy geriye dönüp elfler gözden kaybolana kadar baktı. Artık kendi başlarına olduklarını, yandaşa ya da sığınacak güvenli bir yere sahip olmadıklarını bilerek gözlerini önüne çevirdi. Banath'a içinden bir dua edip derin bir nefes aldı.

DÖNÜŞ

PUG ATEŞE GÖZLERİNİ DİKMİŞ, BAKIYORDU.

Çalışma odasındaki ufak mangaldan duvarlara ve tavana dans eden ışıklardan bir desen vuruyordu. Varlığının her bir zerresinde bitkinliği hissederek elini yüzünden geçirdi. Rogen'in görüsünden beri çalışmış, yalnızca Katala onu işinden iterek uzaklaştırdığı zamanlarda yemek yiyip uyumuştu. Şimdi de Macros'un pek çok kitabından birini inceliyordu; bunları bir haftadır derinlemesine okumaktaydı. Rogen'in görüsündeki olanaksızlıklarla karşı karşıya kalalı beri, bulabildiği her bilgi zerresini elde etmeye çalışmıştı. Bu dünya üzerinde, Kelewan dünyasıyla ilgili bir şey bilen kendisinden başka tek bir büyü kullanıcısı olmuştu, o da Kara Macros'tu. Görüdeki karanlık varlık ne olursa olsun, Midkemia'da en çok beş bin kişinin tanıyabileceği bir lisanda konuşmuştu -Pug, Katala, Laurie, Kasumi ile LaMut'taki garnizonu ve Uzak Sahil'e yayılmış birkaç yüz sabık esir. Ve hepsinin arasında sadece Pug Gamina'nın görüsünde zikredilen sözcükleri anlayabilmişti, zira bu lisan halihazırdaki Tsurani dilinin uzak, ölü bir akrabasıydı. Şimdiyse Pug Macros'un kitaplığında o kara gücün ne olabileceğine dair bir ipucu bulmak için boş yere uğraşıyordu.

Macros'un Pug ve Kulgan'a bıraktığı yüzlerce kitap arasından, sadece üçte biri kataloglara geçirilmişti. Macros, acayip, goblinimsi yardımcısı aracılığıyla tüm kitapların adlarını içeren bir liste vermişti. Yapıtın yalnızca adıyla tanındığı durumlarda, bunun çok yardımı dokunmuştu. Başka durumlarda, kitap okunana kadar bir işe yaramamıştı. Sadece Büyü adını taşıyan yetmiş iki kitap vardı ve benzer isimlere sahip birden çok kitap olması durumuyla en az on kez karşılaşılmıştı. Karşı karşıya oldukları şeyin doğası hakkında muhtemel ipuçları arayan Pug, kendini geri kalan yapıtlarla birlikte odasına kapatıp, kitaplarda işe yarayabilecek ufak da olsa bir bilgi parçası arıyordu. Şimdi, kitapları dizlerinin üzerine açmış otururken, ne yapması gerektiğine giderek daha fazla emin oluyordu.

Pug kitabı dikkatle yazı masasına yerleştirdi ve çalışma odasından çıktı. Merdivenden akademi binasında kullanılan tüm odaları birbirine bağlayan hole indi. Kendi çalışma odalarının bulunduğu kulenin yakınında çalışmalar Yıldızlımanı'nı döven rüzgar yüzünden kesintiye uğramıştı. Duvardaki bir çatlaktan serin bir yel esiyordu ve Pug o günlerde oturma odası olarak kullanılan yemek odasına girerken siyah cüppesine sarındı.

Katala şöminenin yanında, oturma odası olarak kullanılan odanın yarısını kaplayan rahat koltuklardan birinde oturarak işlediği nakısından başını kaldırdı. Dominic Birader ile Kulgan sohbet etmekte, iri yarı büyücü ağzından hiç eksik olmayan piposundan nefesler çekmekteydi. Kasumi bir köşede satranç oynayan William ile Gamina'yi seyrediyordu; yeni yeni ortaya çıkan yeteneklerini birbirleriyle çatıştırırken çocukların ufak yüzleri birer konsantrasyon maskesiydi. Kız oyuna ilgi gösterene kadar William vasat bir oyuncuydu. Kıza yenilmek o âna kadar sadece top avlusuyla sınırlı olan rekabet duygusunu ortaya çıkarmıştı. Pug içinden, zaman fırsat verirse, çocukların yeteneklerini daha yakından incelemesi gerekeceğini düşündü. Zaman fırsat verirse...

Meecham elinde bir şarap sürahisiyle içeri girdi ve Pug'a bir kupa şarap ikram etti. Pug ona teşekkür ederek karısının yanına oturdu. Katala, "Yemeğe daha bir saat var. Gelip seni almak zorunda kalacağımı tahmin etmiştim," dedi.

"Elimdeki işleri tamamladım ve yemekten önce biraz gevşemeye karar verdim."

Katala, "İyi. Kendini fazla zorluyorsun, Pug. Başkalarına öğretmenlik yapar, bu kocaman binanın inşasıyla ilgilenir, şimdi de kendini çalışma odana kapatırken bizimle geçirecek çok az zaman bulabildin,” dedi.

Pug ona gülümsedi. "Dırdır mı yapıyorsun?"

Katala gülümsemesine karşılık vererek, "Eşlere özgü bir ayrıcalık," dedi. Katala dırdır eden biri değildi. Hissettiği her türlü hoşnutsuzluk açıkça ifade edilir ve orta yolda buluşularak veya bir eşin diğerinin dik kafalılığını kabullenmesiyle hızla çözüme kavuşturulurdu.

Pug etrafına bakındı. "Gardan nerede?"

Kulgan, "Peh! Görüyorsun. Kendini kulene kapatmış olmasaydın, mesajları Lyam'a askeri çantayla gönderebilmek için Shamata'ya gittiğini hatırlardın. Bir hafta içinde geri dönecek," dedi.

"Yalnız mı gitti?"

Kulgan koltuğuna yerleşti. "Bir hava talimini yaptım. Yağmur üç gün sürecek. İşçilerden çoğu bütün gün barakalarında oturmaktansa kısa bir ziyaret yapmak için evlerine döndüler. Gardan da onlarla gitti. Kulende son günlerde nelere dalıyorsun? Neredeyse bir haftadır medeniyet gösterip iki laf etmedin."

Pug odadakileri inceledi. Katala nakısına dalmış gibi görünüyordu, ama Pug onun yanıtını dikkatle dinlediğini biliyordu. Çocuklar dikkatlerini oyuna vermişlerdi. Kulgan ve Dominic onu açık bir dikkatle izliyorlardı. "Macros'un kitaplarını okuyor, ne yapılması gerektiğiyle ilgili ipucu verebilecek bir şey bulmaya çalışıyordum. Ya sen?"

"Dominic'le ben köydekilere danıştık. Bazı sonuçlara varmayı başardık."

"Ne gibi?"

"Rogen iyileşmekte olduğu ve bize görüsündeki şeyleri ayrıntılı olarak anlatabildiği için, yetenekli gençlerimizden bazıları kendilerini soruna verdiler." Pug yaşlı büyücünün sözlerinde nükteyle karışık bir gurur sezdi. "Krallık'a veya Midkemia'ya zarar vermeye çalışan şey her ne ise, gücü sınırlı. Bir saniyeliğine onun, korktuğun gibi, Gediksavaşları sırasında her nasılsa gediği kullanarak Kelewan'dan gelen karanlık bir fail olduğunu varsayalım. Zayıflıkları var ve kendisini tam olarak açığa vurmaktan korkuyor."

Duyduğu ilgi yüzünden tüm yorgunluğunu unutan Pug, "Lütfen açıkla," dedi.

"Bu şeyin Kasumi'nin yurt gezegeninden geldiğini varsayalım ve kadim Tsurani lehçesini kullanmasına daha egzotik bir açıklama aramayalım. Ama Kasumi'nin sadık müttefiklerinin aksine açıktan açığa fetih niyetiyle gelmek yerine, vasıtalar kullanıyor. Bir şekilde gediği kullanarak geldiğini farz edelim. Gedik bir yıldır kapalı, bu da onun burada en azından o kadar, belki de daha uzun, hatta on bir yıldır bulunduğu, Pantathia rahipleri gibi hizmetkarlar devşirdiği anlamına gelir. Sonra, kendisini bir moredheli, Rogen'in tasviriyle 'güzel olan'ı kullanarak tesis etmeye çalışıyor. Gerçek anlamda korkmamız gereken, o güzel moredhel ve diğerlerinin arkasındaki karanlık varlık. Bu kanlı işlerin nihai mimarı o.

"Şimdi, bütün bunlar doğruysa, dolaysız güç kullanmak yerine manevra ve dalavere yapmaya çalışıyor. Neden? Ya harekete geçemeyecek kadar zayıf ve diğerlerini işe koşması gerekiyor ya da gerçek doğasını açığa serebileceği ve ortaya çıkabileceği âna kadar gün sayıyor."

"Bütün bunların anlamı da, hâlâ bu yaratığın, bu gücün kimliğini ve doğasını keşfetmemiz gerektiği."

"Doğru. Şimdi, yüz yüze olduğumuz şeyin Kelewan'dan gelmemiş olması varsayımı üzerine de birtakım spekülasyonlar yaptık."

Pug sözünü kesti. "Bununla zamanını harcama, Kulgan. Yüz yüze olduğumuz şeyin Kelewan'dan gelmiş olduğu varsayımıyla hareket etmemiz şart, zira bu sayede en azından olası bir yaklaşım alanına sahip oluyoruz. Murmandamus kendi malına sahip çıkan bir moredhel cadı-kralı, tesadüfen kadim bir Tsurani lisanını bilen biriyse, buna karşı durabiliriz. Ama Kelewan'dan gelen karanlık bir gücün istilası... yapmamız gereken varsayım bu işte."

Kulgan yüksek sesle içini çekip soğumuş piposunu yeniden yaktı. "Keşke daha fazla zamanımız, nasıl ilerlememiz gerektiğine dair daha fazla fikrimiz olsaydı. Keşke bu fenomenin bir yanını riske atılmadan inceleyebilseydik. Yüzlerce dileğim var, ama en önemlisi, bu şeye güvenilir tek bir tanıklığımız olsa keşke, diyorum."

"Bu gibi bir yapıt bir yerde bulunabilir."

Dominic, "Nerede? Seninle ya da başka herhangi biriyle birlikte bu yere seve seve giderim, neresi olursa," dedi.

Kulgan acı bir kahkaha attı. "Pek olacak iş değil, iyi yürekli kardeşim. Sabık öğrencim başka bir dünya üzerindeki bir yerden bahsediyor." Kulgan Pug'a dikkatle baktı. "Meclis'in kütüphanesi."

Kasumi, "Meclis mi?" dedi.

Pug Katala'nın kasıldığını gördü. "O yerde yaklaşan savaşımızda bize yardımcı olabilecek yanıtlar olabilir."

Katala gözlerini işinden hiç ayırmıyordu. Denetim altında tuttuğu bir sesle, "Gediğin kapanmış ve ancak tesadüf eseri açılabilecek olması iyi. İdam cezan çoktan belirlenmiş olabilir. Yüce olarak konumunun İmparator'a yapılan saldırının öncesinde tartışmaya açıldığım hatırlıyor musun? Şimdi kanun kaçağı addedildiğinden kim şüphe duyabilir? Yo, hiçbir şekilde geri dönemeyecek olman iyi," dedi.

Pug, "Bir yolu var," dedi.

Katala'nın alev alev yanan gözleri birden ona doğru çevrilmişti. "Hayır! Geri dönemezsin!"

Kulgan, "Nasıl bir yol olabilir?" dedi.

"Siyah cüppeyi kazanmak için eğitim görürken, bana son bir görev verilmişti," diye açıkladı Pug. "Sınama Kulesi'nde dururken, Yabancı'nın, Kelewan'i tehdit eden gezgin bir yıldızın zamanından bir görüntü gördüm. En sonunda müdahalede bulunup Kelewan'i kurtaran Macros'tu. İmparatorluk Arenası'nı yok etmeme ramak kalan gün Macros yine Kelewan'daydı. Baştan beri apaçık ortada olmasına rağmen ancak bu hafta anlayabildim."

"Macros dünyalar arasında istediği gibi yolculuk edebiliyordu!" dedi gözlerinde idrak ışığı yanan Kulgan. "Macros kontrol edilebilir gedikler yaratma yöntemini biliyor!"

"Ben de bunu buldum. Kitaplarından birinde talimatlar açıkça anlatılmış."

Katala, "Gidemezsin," diye fısıldadı.

Pug uzanıp Katala'nın parmak boğumları beyazlamış ellerini tuttu. "Gitmek zorundayım." Kulgan ile Dominic'e döndü. "Meclis'e dönme yöntemine sahibim ve bunu kullanmam gerekiyor. Aksi halde, Murmandamus karanlık bir Kelewanli erkin hizmetkarı veya bu gibi bir güç kendini kanıtlayana kadar dikkatimizi dağıtmaya yarayan bir şeyse, umudumuz olmadan kayboluruz. Bu gibi bir varlıkla başa çıkmanın bir yolunu bulacaksak, öncelikle kimliğini saptamalı, gerçek doğasını öğrenmeliyiz ve bunu yapmak için, Kelewan'a gitmem şart." Önce karısına, sonra Kulgan'a baktı. "Tsuranuanni'ye döneceğim."

İlk konuşan Meecham oldu. "İyi o zaman. Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Pug, "Biz mi? Benim yalnız gitmem gerekiyor," dedi.

Uzun boylu toprak eri, bu düşünce son derece abesmiş gibi, "Tek başına gidemezsin," dedi. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Pug başını kaldırıp Meecham'a baktı. "Dili bilmiyorsun. Tsurani olamayacak kadar uzun boylusun."

"Senin kölen olurum. Sıkça belirttiğin üzere, orada Midkemialı köleler var." Ses tonundan tartışmanın bittiği anlaşılıyordu. Önce Katala'ya, sonra da Kulgan'a baktı ve, "Sana bir şey olacak olursa, burada bir an olsun huzur yüzü göremeyiz," dedi.

William arkasında Gamina ile geldi. "Baba, lütfen Meecham'ı yanma al." Lütfen.

Pug ellerini havaya kaldırdı. "Pekala. Tam maskara olacağız, ama neyse."

Kulgan, "Kendimi biraz daha iyi hissediyorum ki bu da onay telakki edilmemesi gereken göreli bir ifade," dedi.

"İtirazın gerektiği gibi kayıtlara geçti."

Dominic, "Mesele ortaya çıktığına göre, ben de bir kez daha sana eşlik etmeyi öneriyorum," dedi.

"Nereye gittiğimi öğrenmeden önce önerini yapmıştın. Bir Midkemialıya bakabilirim, ama iki tanesi fazla yük olur."

"Benim de işe yaradığım konular vardır," diye yanıt verdi Dominic. "Şifa sanatı konusunda bilgi sahibiyim ve kendime özgü büyüleri yapabilirim. Üstelik kolum da iyidir ve topuz kullanabilirim."

Pug keşişi süzdü. "Benden sadece biraz uzunsun. Seni Tsurani diye yutturabiliriz, ama lisan sorunu da var."

"Ishap mezhebinde, lisan öğrenmek için büyülü yöntemlere sahibiz. Sen gedik büyülerini hazırlarken Leydi Katala veya Kont Kasumi yardım ederse ben de Tsurani lisanını öğrenip, Meecham'ın da öğrenmesine yardım edebilirim."

William, "Ben yardım edebilirim. Tsurani dilini biliyorum," dedi.

Katala pek memnun görünmemesine rağmen kabul etti. Kasumi, "Ben de," dedi. Sıkıntılı görünüyordu.

Kulgan, "Kasumi, senin geri dönmeyi buradaki herkesten çok isteyeceğini sanırdım, ama henüz bir şey söylemedin," dedi.

"Son gedik kapandığında, Kelewan'daki yaşamım sona erdi. Şimdi LaMut Kontu'yum. Tsuranuanni İmparatorluğu'ndaki tasarruf hakkım bir anıdan ibaret. Dönmem mümkün olsa bile dönmezdim, çünkü Kral'a bağlılık yemini ettim. Ama" dedi Pug'a, "benim için babamla kardeşime mesaj götürür müsün? Rahatta olduğum şöyle dursun, hayatta olduğumu bile bilmelerinin imkanı yok."

"Elbette. Bu onun hakkı." Katala'ya, "Sevdiğim, Hantukama Mezhebi'nin cüppelerinden iki tane dikebilir misin?" dedi. Katala başıyla evetledi. Pug diğerlerine, "Bu bir misyoner mezhebidir; üyeleri sık sık seyahat ederken görülür. Böyle bir tebdili kıyafetle dolaşırken daha az dikkat çekeriz. Meecham bizim dilenci kölemiz olabilir," diye açıklama yaptı.

Kulgan, "Bu fikirden hâlâ hoşlanmıyorum. Mutlu değilim," dedi.

Meecham Kulgan'a baktı. "Sen endişelendiğim zaman mutlu olursun," dedi.

Pug buna güldü. Katala kollarını kocasına dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı. O da mutlu değildi.

Katala cüppeyi havaya kaldırıp, "Şunu bir dene," dedi.

Pug cüppenin üzerine tam uyduğunu gördü. Katala Kelewan'da kullanılanlara en çok benzeyen kumaşları özenle seçmişti.

Pug topluluktaki diğer kişilerle her gün toplantı yapmış, yokluğunda -ve anlaşıldığı, ancak dile getirilmediği üzere geri dönmemesi durumuna karşı- yetkileri paylaştırmıştı. Dominic, Kasumi ve William'dan Tsurani dilini öğrenmek ve Meecham'ın bu dilde ustalık kazanmasına yardımcı olmakla uğraşmıştı. Gedik oluşturma işinde Pug'a yardımcı olabilsin diye Kulgan'a incelemesi için Macros'un gedikler hakkındaki yapıtı verilmişti.

Katala el işini tetkik ederken Kulgan Pug'ın şahsi meskenine girdi. "Onunla donarsın."

Katala, "Ana dünyam sıcak bir yerdir, Kulgan. Çoğunlukla bu ince cüppeler giyilir," dedi.

"Kadınlar tarafından da mı?" Katala buna evet, dediğinde,

Kulgan bir sandalye çekerek, "Düpedüz edepsizlik," dedi. William ile Gamina koşarak odaya daldılar. Rogen'in iyileşeceği kesinleşeli beri ufak kız bambaşka bir çocuk olmuştu. William'm yanından hiç ayrılmıyor, kız kardeş gibi onunla oynuyor, yarışıyor ve tartışıyordu. İhtiyar adam iyileşirken Katala onu ailenin meskeninde, William'inkinin yanında bir odada tutmuştu.

Çocuk, "Meecham geliyor!" diye bağırdı ve neşeyle yerinde fır dönerek kahkaha attı. Gamina da William'in dönüşüne öykünerek yüksek sesle güldü ve Kulgan ile Pug birbirlerine baktılar, zira bu çocuğun çıkardığı duyulabilir ilk sesti. Meecham odaya girdi ve yetişkinlerin kahkahası da çocuklarınkine katıldı. İri yarı ormancının kıllı kol ve bacakları kısa cüppenin içinden çıkmıştı ve Meecham Tsurani sandaletlerinin benzerleri içinde hantal hantal duruyordu.

Odaya göz gezdirdi. "Komik olan neymiş?"

Kulgan, "Seni avcı elbisesiyle görmeye o kadar alışmışım ki, neye benzediğin hakkında en ufak bir fikrim yoktu," dedi.

Pug, "Sadece beklediğimden biraz farklı görünüyorsun," dedi ve kahkahasını yutmaya çalıştı.

Toprak eri başını tiksintiyle iki yana salladı. "İşiniz bittiyse? Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Pug, "Yarın sabah, şafaktan hemen sonra," dedi. Odadaki tüm gülüşmeler bir anda kesildi.

Yıldızlimanı Adası'nın kuzey bölümündeki geniş ağacın durduğu tepenin etrafında sessizce bekliyorlardı. Yağmur durmuştu, ama kısa sürede daha fazla yağmur vaat eden nemli, soğuk bir rüzgar esiyordu. Topluluktakilerden çoğu Pug, Dominic ve Meecham'ı yolcu etmeye gelmişti. Katala ellerini William'ın omuzlarına koymuş, Kulgan'ın yanında bekliyordu. Gamina Katala'nın eteğine sıkı sıkı yapışmış, gergin, biraz da korkmuş görünüyordu.

Pug tek başına duruyor, yazdığı tomara bakıyordu. Az ileride Meecham ile Dominic Kasumi'nin konuşmasını dinlerken soğukta titreyerek bekliyorlardı. Kasumi Tsurani gelenekleri ve yaşamı hakkında hatırlayabildiği, önemli olabilecek her türlü detayı derinlemesine anlatıyordu. Sürekli olarak neredeyse unutmuş olduğu ayrıntılan hatırlayıp duruyordu. Toprak eri Pug'ın hazırladığı, bir rahibin taşıdığı olağan şeylerin bulunduğu yolculuk çantasını taşıyordu. Çantanın içinde, bunların altında, aynı zamanda Kelewan'daki bir rahip için olağan dışı olan şeyler de vardı, silahlar, Kelewan ölçülerinde servet sayılan madeni paralar gibi.

Kulgan, köydeki bir ahşap yontma ustası tarafından yapılan bir asa taşıyarak Pug'ın gösterdiği yere geldi. Asayı toprağa sıkıca sapladıktan sonra, ona verilen başka bir asayı alarak bir metre yirmi santim öteye dikti. Pug tomardakileri yüksek sesle okumaya başlarken geri çekildi.

Değneklerin arasında ışıktan bir alan büyümeye başladı, üzerinde gökkuşağı renkleri yukarı aşağı oynaşıyordu. Bir çatırtı duyuldu ve havada şimşeğin ardından duyulana benzer, buruk ve keskin bir koku hissedildi.

Işık genişlemeye ve rengi değişmeye, tayftan hızla geçerek bembeyaz parlamaya başladı. Yoğunluğu, bakılamayacak kadar parlak bir hal alana kadar arttı. Pug hâlâ tekdüze bir sesle okumaya devam ediyordu. Sonra, değneklerin arasında gök gürlemiş gibi bir patlama sesi ve hava aniden içeri çekilmiş gibi, aralarındaki boşluğa doğru esen kısa bir rüzgar oldu.

Pug tomarı kaldırdı ve oluşturduğu şeye baktı. Dik duran değneklerin arasında, parıldayan bir 'hiçlik' karesi duruyordu. Pug Dominic'e işaret etti ve "Önce ben geçeceğim. Gediğin hedefi eski mülkümün arkasındaki bir orman açıklığı, ama başka bir yere çıkmış da olabilir," dedi.

Ortamın düşmanca olduğu anlaşılırsa, direğin etrafından dolaşması ve bir halkanın içinden geçmiş gibi, gediğe aynı taraftan girerek Midkemia'ya

çıkması gerekecekti. Başarabilirse tabii. Dönüp Katala ve William'a gülümsedi. Oğlu gerginlikle sallanıyordu, ama Katala'nın omuzlarındaki teskin eden basıncı onu susturdu. Katala yüzünde sakin bir ifadeyle başını salladı.

Pug gediğe adımım atıp ortadan kayboldu. Bu manzara karşısında duyulabilir bir soluk alma sesi oldu, zira oradaki çok az kişi ne bekleyeceğini biliyordu. Bunu izleyen saniyeler ağır ağır geçti ve pek çoğu gayri ihtiyari nefesini tuttu.

Pug aniden gediğin öte yanında belirdi ve bekleyenler soluklarını bıraktılar. Diğerlerinin yanına gelerek, "Tam olarak umduğum yere çıkıyor. Macros'un efsunculuğu kusursuzmuş," dedi. Katala'nın ellerini tuttu. "Meditasyon bahçesindeki yansıtma havuzunun yanında."

Katala gözyaşlarını zapt etmeye çalışıyordu. O büyük malikanenin hanımıyken tek bir bankın sakin sularına tepeden baktığı o havuzun etrafına çiçekler ekmişti. Başını sallayarak anladığını ifade etti ve Pug önce ona, sonra da William'a sarıldı. Pug William'in önünde diz çöktüğünde Gamina aniden kollarını Pug'ın boynuna doladı. Dikkatli ol.

Pug da onu kucakladı. "Olurum, ufaklık."

Pug Dominic ve Meecham'a da onu izlemelerini işaret edip gedikten geçti. Onlar da çok kısa bir an tereddüt ettikten sonra peşinden griliğe girdiler.

Üçü ortadan kaybolduktan dakikalar sonra yağmur başladığında diğerleri hâlâ durmuş, seyrediyordu. Kimse gitmek istemiyordu. Nihayet, yağmur daha ısrarcı bir hal alınca, Kulgan, "Nöbet tutacaklar burada kalsın. Geriye kalanlar, işlerinizin başına," dedi. Herkes ağır ağır uzaklaştı; kimse Kulgan'ın sert ses tonuna gücenmemişti. Herkes endişesini paylaşıyordu.

Ontoset şehrinin yakınlarındaki Netoha mülkünün baş bahçıvanı Yagu arkasını döndüğünde, büyük evin yakınındaki meditasyon bahçesinin yolundan yürüyerek gelen üç yabancı gördü. Yabancılardan ikisi, Sağlık Veren Kutlu Hantukama'nın rahipleriydi, ancak ikisi de rahiplere göre olağanüstü derecede uzun boyluydu. Arkalarından son savaşta esir düşmüş bir barbar olan dilenci köleleri geliyordu. Yagu ürperdi, çünkü sol yanağında korkunç bir yara izi olan adam, çirkin bir tipti. Bir savaşçılar kültüründe yaşamasına rağmen Yagu, sadece savaştan ve şereften bahseden insanlar yerine çiçeklerle vakit geçirmeyi yeğleyen, ince ruhlu bir adamdı. Yine de, efendisinin evine karşı bir vazifesi vardı ve üç yabancıya yaklaştı.

Onun geldiğini görünce durdular ve Yagu sohbeti başlatan kişi olması nedeniyle eğilerek selam veren ilk taraf oldu -nezaket mevkiler ortaya çıkana kadar böyle yapılmasını gerektiriyordu. "Selamlar, şerefli rahipler. Yolculuğunuzu engelleme cüretini gösteren kişi bahçıvan Yagu'dur."

Pug ile Dominic eğilerek selam verdiler. Gelenek uyarınca orada yokmuş gibi davranan Meecham geride bekledi. Pug, "Selamlar, Yagu. Hantukama'nın iki mütevazı rahibi için, varlığın engel sayılmaz. İyi misin?" dedi.

Yagu, "Evet, iyiyim," diyerek yabancılar arasındaki resmi-selamlaşmayı sona erdirdi. Derken kollarını kavuşturup göğsünü ileri çıkararak çalımlı bir tavra büründü. "Hakunama rahiplerini efendimin evine getiren nedir?"

Pug, "Seran'dan Ovalar Şehri'ne gidiyoruz. Geçerken bu malikaneyi gördük ve fakir misyonerler için bir yemek dilenmeyi ümit ettik. Bu mümkün mü?" Pug bunu söylemenin Yagu'nun yetkisi dahilinde olmadığını bilmesine rağmen, sıska bahçıvanın karar verme rolünü oynamasına izin verdi.

Bahçıvan bir an çenesini ovuşturdu. "Dilenmenize izin verilir, ancak geri mi çevrilirsiniz, doyurulur musunuz, onu bilemem. Gelin, size mutfağı göstereyim."

Eve doğru yürürlerken Pug, "Bu şahane malikanede kimin oturduğunu sorabilir miyim?" dedi.

Efendisinin ihtişamını sahiplendiği için gururla dolu Yagu, "Bu Netoha'nın evidir, ona 'Hızlı Yükselen' denir," dedi.

Pug bir şey bilmiyormuş gibi davranmasına rağmen evin sahibinin hâlâ sabık hizmetkarı olduğunu öğrenmekten memnun olmuştu. "Belki de," dedi Pug, "mütevazı rahiplerin böyle muhterem bir şahsa saygılarını ifade etmesi fazla nahoş sayılmaz."

Yagu kaşlarını çattı. Efendisi meşgul biri olmasına rağmen, bunlar gibi kişilere vakit ayırırdı. Chochocan veya Juran gibi güçlü bir mezhebin hizmetkarları olmadıklarından, dilenciden az hallice sayılmalarına rağmen, bahçıvanın haddini aşarak onları gönderdiğini öğrenince memnun olmazdı. "Sorarım. Efendim size biraz zaman ayırabilir. Ayıramazsa, belki de bir yemek yiyebilirsiniz."

Bahçıvan olanları Pug'ın mutfak bölgesine çıktığını bildiği bir kapıya getirdi. Bahçıvan içeride kaybolurken ikindi güneşi tepelerine vuruyordu. Ev, Pug'ın neredeyse iki yıl önce inşa ettiği, birbiriyle bağlantılı binalardan

oluşan, tuhaf bir tasarıma sahipti. Tsurani mimarisinde bir tür devrim başlatmıştı, ama Pug, siyasi talih karşısında son derece duyarlı olan Tsuraniler arasında modanın devam ettiği konusunda kuşkuluydu.

Kapı kayarak açıldı ve içeriden peşinde Yagu'yla birlikte bir kadın geldi. Kadın yüzüne bakamadan Pug eğildi. Bu Pug'ın azat ettiği, artık Netoha'yla evli olan eski bir köleydi. Kadın eskiden Katala'nın en yakın arkadaşıydı.

Pug eğildiği yerden, "İyi misiniz, hanımefendi?" dedi.

Sesini duyan Almorella soluğunu toplamaya çalışarak kapı çerçevesine tutundu. Pug doğrulduğunda, kendisini zorlayarak soluk aldı ve, "Ben... iyiyim," dedi. Gözleri irileşti ve Pug'ın Tsurani ismini söylemeye başladı.

Pug başını iki yana salladı. "Şerefli eşinizle tanıştım. Eski bir tanıdığa bir dakika ayırabileceğini ümit etmiştim," dedi.

Almorella neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "Kocamın her zaman... eski dostlara ayıracak zamanı vardır," dedi.

İçeri girmelerini söyledi ve kapıyı arkalarından kapadı. Hanımının davranışından kafası karışan Yagu bir an dışarıda bekledi. Ama kapı kayarak kapanınca, omuzlarını silkti ve sevgili bitkilerinin yanına döndü. Zenginleri kim anlayabilirdi ki?

Almorella onları mutfaktan hızla ve sessizce geçirdi. Sükunetini korumak için mücadele ediyor, şaşkın haldeki üç kölenin yanından geçerken titreyen ellerini zar zor gizliyordu. Gözleri gördükleri en iri barbar köle, gerçek anlamda, devler içinden bir dev olan Meecham'a dikili olduğundan, hanımefendilerinin tedirgin halini hiç fark etmediler.

Pug'ın eski çalışma odasına gelince kapıyı yana çekerek açtı ve "Kocamı getireyim," dedi.

İçeri girip yerdeki şişkin yastıkların üzerine -Meecham'ın durumunda beceriksizce- oturdular. Pug odaya göz gezdirdi ve pek az şeyin değiştiğini gördü. Tuhaf bir aynı anda iki yerde bulunma duygusu hissetti, zira kapıyı açıp Katala'yla William'ı dışarıdaki bahçede bulabilecekmiş gibiydi neredeyse. Ama artık üzerinde bir Yüce'nin siyah cüppesi değil, bir Hantukama rahibinin safran renkli cüppesi vardı ve kaderinin ebediyen iç içe geçmiş gibi göründüğü iki dünyaya belki de korkunç bir tehlike çökmek üzereydi. Kelewan'a dönmek için bir yöntem aramaya başlayalı beridir, Pug'ın kafasının arkasında belli belirsiz, rahat vermeyen bir his başlamıştı. Dikkati başka bir şeye yönelmişken bilinç dışı zihninin işleyip, bir sorun üzerinde çalıştığını hissediyordu. Midkemia'da olup biten her şeyde tanıdık

gelen bir yan vardı ve bunun ne olduğunu sezgileriyle bulacağı zamanın yaklaşmakta olduğunu hissedebiliyordu.

Kapı kayarak açıldı ve içeri bir adam girdi, Almorella da peşinden. Adam yerlere kadar eğilirken kadın kapıyı kapadı. "Evime şeref verdiniz, Yüce."

"Soyuna şerefler olsun, Netoha. İyi misin?"

"İyiyim, Yüce. Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Otur ve bana İmparatorluk'tan bahset," Netoha hiç tereddüt etmeden oturdu. "Ichindar hâlâ Kutsal Şehir'e hükmediyor mu?"

"Cennetin Işığı hâlâ İmparatorluk'a hükmediyor." "Ya Savaş Lordu?"

"Sizin Savaş Lordu olarak bildiğiniz Almacho, onu İmparatorluk Oyunları'nda utandırmanızdan sonra, onurlu davranıp kendi canını aldı. Beyaz ve altın renkleri yeğeni Axantucar giyiyor. Barışa... ihanet edildiğinde diğerlerinin ölümüyle kazançlı çıkan Oaxatucan Ailesi'nden. Daha sağlam haklan olanların tümü öldürüldü ve Savaş Lordu makamı üzerinde onun kadar haklı iddialara sahip olanların çoğunun... icabına bakıldı. Savaş Partisi hâlâ Yüce Konsey'in kontrolünü sıkı sıkı elinde tutuyor."

Pug bunları düşündü. Ulusların denetimi hâlâ Savaş Partisi'nin elinde olduğuna göre, Konsey Oyunları devam ediyor da olsa, Yüce Konsey'de kendisine yakınlık gösterecek kulaklar bulması ufak bir ihtimaldi. O korkunç, sonu gelmez gibi görünen iktidar mücadelesi, ittifakların keşfedilmesi için fırsat sağlayabilirdi.

"Ya Meclis?"

"Talimatlarınız üzerine o şeyleri gönderdim, Yüce. Diğerleri emrettiğiniz gibi yakıldı. Sadece Yüce Hochopepa adlı birinden bir teşekkür notu aldım, o kadar."

"Pazar yerinde konuşulanlar ne?"

"Pek çok aydır isminizin telaffuz edildiğini duymadım. Ama siz gittikten hemen sonra, Cennetin Işığı'nı bir tuzağa çekmeye çalışarak şerefinize leke sürdüğünüz söylendi. Meclis tarafından kanun kaçağı ve toplumdan kovulmuş biri, siyah cüppesi geri alınan ilk kişi olduğunuz ilan edildi. Sözleriniz artık kanun değil. Ve size yardım eden herkes, kendi yaşamlarını, ailelerinin yaşamım ve klanlarının yaşamını tehlikeye atmış olacak."

Pug ayağa kalktı, "Burada oyalanmayacağız, eski dostum. Ne sizin yaşamınızı, ne de klanınızın yaşamlarını tehlikeye atmak istemem," dedi.

Netoha kapıyı açmaya giderken konuştu. "Sizi pek çoğundan iyi tanırım. Sizi itham ettikleri şeyi yapmazdınız, Yüce."

"Meclis fermanıyla artık Yüce değilim."

"O zaman adama, Milamber'e saygılarımı sunuyorum," dedi Pug'ın Tsurani ismini kullanarak. "Bize pek çok şey verdiniz. Chichimechalardan Netoha'nın ismi, Hunzan Klanı'nın defterlerine geçti. Sizin cömertliğiniz sayesinde, oğullarım şimdi yücelik içinde büyüyecek."

"Oğulların mı?"

Almorella karnını okşadı. "Gelecek ekin mevsimi. Şifacı rahipler ikiz olduğunu düşünüyor."

"Katala iki kat sevinecek. Birincisi yüreğindeki kız kardeşinin iyi olduğuna, İkincisi de anne olacağına."

Almorella'nın gözleri yaşlarla doldu. "Katala iyi mi? Ya çocuk?"

"Eşim ve oğlum iyiler ve sana sevgilerini gönderiyorlar."

"Selamlarımız ve sevgilerimizle dön, Milamber. Bir gün tekrar karşılaşmamız için dua etmiştim."

"Belki de karşılaşırız. Yakında değil, ama bir gün... Netoha, desen sağlam mı?"

"Öyle, Milamber. Pek az şey değişti. Burası hâlâ senin evin."

Pug ayağa kalktı ve diğerlerine de peşinden gelmelerini işaret etti. "Kendi topraklarıma hızla dönmek zorunda kalabilirim. Varış gongunu iki kez çalarsam, herkesi evden hemen çıkar, çünkü peşimde size zarar verecek başkaları olabilir. Öyle olmamasını umarım."

"Nasıl istersen, Milamber."

Odadan çıkarak desen odasına yöneldiler. Pug, "Havuzun yanındaki bahçede, eve dönmem için gereken şey bulunuyor. Ben kapatana kadar kimsenin ona dokunmamasını istiyorum," dedi.

"Oldu bil. Arazi bekçilerine bahçeye kimseyi almamaları talimatını vereceğim."

Kapıya vardıklarında Almorella, "Nereye gidiyorsun, Milamber?" dedi.

"Bunu size söyleyemem, zira bilmediğiniz şey sizden zorla alınamaz. Sırf beni çatınızın altında barındırdığınız için bile tehlike içindesiniz. Bunu daha da artırmak istemiyorum."

Başka bir şey söylemeden Dominic ve Meecham'ı desen odasına götürüp kapıyı arkasından kapadı. Kemerindeki keseden bir elyazması çıkararak, üç yunusun resmedildiği geniş bir çini desenin ortasına yerleştirdi. Elyazması

siyah mumla mühürlenmiş, üzerine Yüce'nin yüzüğünden iri bir işaret basılmıştı. "Bir dostuma mesaj gönderiyorum. Üzerinde bu sembol varken, gönderildiği kişi dışında kimse ona dokunmaya cesaret edemez." Gözlerini bir an kapadı, elyazması birden kayboldu.

Pug Dominic ve Meecham'a desenin üzerinde yanında durmalarını işaret etti. "İmparatorluk'taki her Yüce'nin evinde bir desen bulunur. Her biri biriciktir ve tam olarak hatırlanıldığında, bir büyücü kendisini oraya düşünce yoluyla gönderebilir veya oraya bir mesaj yollayabilir. Birkaç durumda, çocukken çalıştığım Crydee'deki mutfak gibi birkaç yer kadar tanıdık olan bir konum, desen görevi görebilir. Varışımızı haber veren bir gongu çaldırmak âdettendir, ama bu defa bundan kaçınacağım, sanırım. Gelin." Uzanıp ikisini de tuttu, gözlerini kapadı, bir büyü okudu. Aniden bir bulanıklık oldu ve etraflarındaki oda değişti.

Dominic, "Ne?" dedi, sonra da başka bir yere geldiklerini anladı. Ayaklarının altındaki, kırmızı ve sarı renklerde bir çiçeği andıran farklı bir desene baktı.

Pug, "Burada yaşayan adam, desenin yerleştirildiği kişi olan eski bir öğretmenimin kardeşidir. O Yüce buraya sık sık çağırılır. Burada hâlâ dostlar bulabileceğimizi ümit ediyorum," dedi.

Pug kapıya gidip yana doğru hafifçe kaydırarak açtı. Koridora göz gezdirdi. Dominic arkasından geldi. "Ne kadar uzağa geldik?"

"Sekiz yüz milden çok."

"İnanılmaz," dedi Dominic usulca.

Pug onları hızla ikindi ışığının bir pencereden içeri girerek odadaki yegane kişinin gölgesini duvara vurduğu bir odaya götürdü. Pug geldiğini haber vermeden kapıyı açtı.

Bir yazı masasının önünde, bir zamanlar güçlü olan gövdesi ihtiyarlıktan küçülmüş, yaşlı bir adam oturuyordu. Önündeki parşömene gözlerini kısarak bakıyor ve okurken dudakları sessizce kımıldanıyordu. Sade, ancak iyi bir terzinin elinden çıkmış cüppesi koyu mavi renkteydi. Pug hayrete düşmüştü, zira bu adamı ilerleyen yaşına rağmen kale gibi sağlam biri olarak hatırlıyordu. Geçen yıl ondan çok şeyler alıp götürmüştü.

Adam başını kaldırıp davetsiz misafirlere baktı. "Milamber!" derken gözleri kocaman açıldı.

Pug yanındakilere kapıdan geçmelerini işaret ettikten sonra kapıyı arkalarından kapadı. "Soyuna şerefler olsun, Shinzawai Lordu."

Shinzawai Lordu Kamatsu onu selamlamak için ayağa kalkmadı. Yüce mertebesine yükselen sabık kölesine baktı ve "Hakkında bir ferman var, vatan haini yaftası yedin ve şerefi olmayan birisin. Bulunman durumunda ölüm cezasına çarptırılacaksın," dedi. Ses tonu soğuk, yüz ifadesi düşmancaydı.

Pug afallamıştı. Gediksavaşları'nı bitirme komplosundaki müttefikleri arasında en güvenilir olanı Kamatsu'ydu. İmparator'un barış mesajım Kral Rodric'e onun oğlu Kasumi götürmüştü.

"Sana karşı bir kabahat mi işledim, Kamatsu?" diye sordu Pug.

"Sen Cennetin Işığı'nı hile yoluyla tuzağa düşürmeye çalışırken kaybolanlar arasında oğlum vardı."

"Oğlun hâlâ hayatta, Kamatsu. Babasına saygılarını ve sevgilerini gönderiyor." Pug Kamatsu'ya Kasumi'nin mesajını verdi. İhtiyar adam mektuba uzun uzun bakarak her harfini ağır ağır okudu. Bitirdiğinde, köseleyi andıran yanaklarından gözyaşları utanmadan süzülüyordu. "Bütün bunlar doğru olabilir mi?" dedi.

"Doğru. Kralımın ateşkes masasındaki aldatmacayla hiçbir ilgisi yoktu. Benim de bunda bir parmağım yoktu. Bu esrarı açıklamak uzun sürer, ama öncelikle oğlunu dinle. O sadece sağ değil, artık ülkemin ileri gelenlerinden biri sayılıyor. Kralım sabık düşmanlarımıza karşı intikam gütmedi. Ona hizmet etmeyi kabul edenlerin hepsine özgürlüklerini iade etti. Kasumi ile diğerleri onun ordusunda özgür adamlar."

"Hepsi mi?" diye sordu Kamatsu kulaklarına inanamayarak.

"Dört bin Kelewan asker, artık Kralımın ordusunda görev yapıyor. Tebaasının en sadık üyeleri arasında gösteriliyorlar. Ailelerine şeref verdiler. Kral Lyam'ın hayatı tehlikedeyken, güvenliğini sağlama görevi oğluna ve onun adamlarına verildi." Kamatsu'nun gözlerinde gurur ışıldıyordu. "Tsuraniler LaMut denilen bir şehirde yaşıyor ve yurdumuzun düşmanlarına karşı başarıyla savaşıyorlar. Oğluna o şehrin Kontluğu verildi, bir ailenin Lordluğundan daha önemli, klanın Savaş Şefi'ne daha yakın bir rütbe bu. Rillanonlu varlıklı bir tacirin kızı olan Megan'la evli ve bir gün büyükbaba olacaksın."

Eski adamın gücü yerine gelmiş gibiydi; "Bana onun hayatını anlat," dedi. Pug ile Kamatsu Kasumi'den, yaşamının son bir yılından, yükselişinden, Lyam'ın taç giyme töreninden hemen önce Megan'la

tanışmasından ve hızlı flört ve evliliklerinden konuştular. Neredeyse yarım saat konuştular, Pug'ın görevinin aciliyeti o an için unutulmuştu.

Sözlerini bitirdiklerinde Pug, "Ya Hokanu? Kasumi kardeşini de sordu," dedi.

"Küçük oğlum iyi. Kuzey sınırında Thûn akıncılarına karşı devriye geziyor."

"O halde Shinzawailer iki dünyada da yüceliğe yükselmiş," dedi Pug. "Tsurani ailelerinin arasında bu iddiada bulunabilecek sadece Shinzawailerdir."

Kamatsu, "Bunu düşünmek tuhaf," dedi. Sesi ciddileşti. "Dönüşünün sebebi nedir, Milamber? Sırf ihtiyar bir adamın kaybını avutmak değildir, eminim ki."

Pug yanındakileri takdim etti ve "Ülkemin karşısında kara bir kudret yükseliyor, Kamatsu. Gücünün yalnızca bir bölümüyle yüz yüze geldik ve doğasını öğrenmeye çalışıyoruz," dedi.

Kamatsu, "Bunun buraya dönmenle ne ilgisi var? Dönmek için ne gibi bir sebebin var ki?" dedi.

"Bir görüde, görücülerimizden biri bu kara varlıkla karşılaştı ve ona kadim tapınak lisanında hitap edildi." Murmandamus'tan ve moredhelin arkasındaki karanlık güçten bahsetti.

"Bu nasıl olabilir?"

"Dönme riskini göze almamın nedeni bu. Meclis'in kütüphanesinde bir yanıt bulmayı ümit ediyorum."

Kamatsu başını iki yana salladı. "Çok büyük bir riske atılıyorsun. Yüce Konsey'de, Büyük Oyun için normal olanın ötesinde bir gerginlik var. Bu yeni Savaş Lordu ulusları kontrolü altına almak konusunda amcasından bile saplantılı göründüğünden, büyük bir ayaklanmanın eşiğinde olduğumuzdan şüpheleniyorum."

Tsuranilere özgü ince anlamları hemen anlayan Pug, "Savaş Lordu ve İmparator arasında nihai bir bölünmeden mi bahsediyorsun?" dedi.

İhtiyar adam derin bir iç çekişle evetledi. "İç savaştan korkuyorum. Ichindar Gediksavaşları'nda gösterdiği kararlılıkla ilerlerse, Axantucar rüzgarın önündeki saman parçası gibi uçup gider, zira klanlar ve ailelerin büyük çoğunluğu hâlâ en yüce egemen olarak İmparator'u görüyor ve pek azı bu yeni Savaş Lordu'na güveniyor. Ama İmparator büyük itibar kaybetti. Beş büyük klanı barış masasına oturmaya zorlayıp da ihanete uğramakla

kalması, onu manevi yetkesinden yoksun bıraktı. Axantucar herhangi bir muhalefetle karşılaşmadan hareket etmekte özgür. Bu Savaş Lordu'nun iki makamı birleştirmeye çalıştığını sanıyorum. Bu defakine beyaz üzerine altın şerit yetmiyor."

" 'Konsey Oyunu'nda her şey mümkündür,' " diye alıntı yaptı Pug. "Ama buraya baksana, savaş görüşmelerinde herkes ihanete uğradı." Kara Macros'un son mesajından bahsederek Kamatsu'ya Düşman'ın ülkeye yaptığı saldırılar hakkındaki kadim öğretileri hatırlattı ve Macros'un gediğin bu korkunç gücü kendisine çekeceği konusundaki korkusundan bahsetti.

"Bu düzenbazlık, İmparator'un da geri kalanlardan daha aptal olmadığını gösteriyor, ancak yine de hatasını affettirmiyor. Bununla birlikte, böylesi bir öykü ona Yüce Konsey'de biraz daha fazla destek sağlayabilir -desteğin bir anlamı varsa."

"Sence Savaş Lordu harekete geçmeye hazır mı?"

"Artık an meselesi. Meclis'i gözdesi olan büyücülere otonomisini sorgulatarak etkisiz hale getirdi. Yüceler oturmuş kendi kaderlerini münazara ediyorlar. Hochopepa ile kardeşim Fumita halihazırda Büyük Oyun'a müdahale etmeye cesaret edemiyorlar. Siyasi anlamda, Meclis yok gibi bir şey."

"O halde kendine Yüce Konsey'de müttefik ara. Onlara şunu söyle: Bir şekilde, iki dünyamız Tsurani kökenli karanlık bir güç tarafından tekrar birbirine bağlandı. Bu güç Krallık'a karşı savaşıyor. İnsan idrakinin ötesinde, belki de tanrıların bizzat kendisine meydan okuyacak kudrete sahip. Sana bunu nereden bildiğimi söyleyemem, ama eminim ki, Krallık düşecek olursa, Midkemia da düşecektir; Midkemia düşerse de, Kelewan şüphesiz onun peşinden düşecektir."

Shinzawailerin Lordu, Kanazawai Klanı'nın sabık Savaş Şefi Kamatsu'nun yüzünde bir endişe ifadesi vardı. Usulca, "Bu olabilir mi?" dedi.

Pug'ın yüz ifadesinden bunun doğruluğuna inandığı anlaşılıyordu. "Ben esir düşebilir ya da öldürülebilirim. Böyle olursa, Yüce Konsey'de bu davayı Cennetin Işığı'na anlatacak müttefiklerim olmalı. Endişe ettiğim kendi yaşamım değil, Kamatsu, iki dünyanın yaşamı. Ben başarısız olursam, Yüceler Hochopepa veya Shimone bu kara güç hakkında edinebilecekleri kadar bilgiyle birlikte benim dünyama dönmeli. Yardım edecek misin?"

Kamatsu ayağa kalktı. "Elbette. Kasumi'den haber getirmeseydin bile, senin hakkındaki şüphelerimiz doğru olsaydı bile, bu gibi bir uyarının karşısında eski garezleri ancak bir deli sürdürebilirdi. Hiç vakit kaybetmeden nehirden tekneyle Kutsal Şehir'e hareket edeceğim. Sen nerede olacaksın?"

"Başka birinin yardımını istiyor olacağım. Başarılı olursam, davamı Meclis'in önünde savunacağım. Kimse harekete geçmeden önce dinlemeyi öğrenmeden siyah cüppeye hak kazanamaz. Hayır, karşı karşıya olduğum asıl tehlike, Savaş Lordu'nun eline düşmek. Üç güne kadar benden haber almazsan, bunun olduğunu farz et. Ya ölmüş ya da esir düşmüşümdür. Bu durumda harekete geçmen gerekecek. Bu Murmandamus'a sadece sessizlik yardım eder. Bu konuda başarısız olmaman gerekiyor."

"Olmayacağım, Milamber."

Bir zamanlar Tsuranuanni Yücelerinin en büyüğü Milamber olarak bilinen Pug ayağa kalkıp eğildi. "Gitmemiz gerekiyor. Soyuna şerefler olsun, Shinzawai Lordu."

Kamatsu mevkiinin gerektirdiğinden daha çok eğildi ve "Soyuna şerefler olsun, Yüce," dedi.

Güneş yeri döverken seyyar satıcılar gelip geçen müşterilere sesleniyordu. Ontoset'teki pazar yeri cıvıl cıvıldı. Pug ile yol arkadaşları pazar yerinin ruhsatlı dilenciler ve rahiplere ayrılmış olan bölümünde kendilerine bir yer bulmuşlardı. Üç sabahtır meydanın koruyucu duvarının altında kalıyor ve günlerini durup onları dinlemeye razı olanlara vaaz vererek geçiliyorlardı. Meecham ufak kalabalıkların arasından dilenci çanağını tutarak geçiyordu. Kutsal Kentosani Şehri'nin doğusunda -Ontoset'in uzağındaki Yankora şehrinde- sadece bir Hantukama tapınağı olduğundan, şehirde geçirecekleri kısa zaman zarfında diğer bir gezici rahip tarafından keşfedilme tehlikeleri azdı. Mezhep geniş bir bölgeye seyrek olarak yayılmıştı ve hizmet edenlerin pek çoğu mezhebin başka bir rahibini, yıllardır görmemişti.

Pug sabah vaazını bitirdi ve yaralı bir kızın annesine, çocuğa nasıl bakması konusunda talimat vermekte olan Dominic'in yanına geldi. Kızın kırık bacağı birkaç güne kadar tamamen iyileşmiş olacaktı. Kadının minnettarlıkla ettiği teşekkürler dışında verecek hiçbir şeyi yoktu, ama Dominic'in gülümsemesinden bu kadarının da yeterli olduğu anlaşılıyordu. Meecham da yanlarına gelerek birkaç ufak mücevher ile İmparatorluk'ta

para yerine geçen minik metal kırpıntıları gösterdi. "İnsan bu yolla pekala da geçinebilir."

Pug, "Senden korktukları için vermişlerdir," dedi.

Kalabalıktaki bir kaynaşma hepsinin dönüp, geçen süvari bölüğüne bakmalarına neden oldu. Askerlerin üzerinde Pug'ın ününü duymuş olduğu bir soy olan Hoxaka ailesinin yeşil zırhı vardı. Savaş Partisi'ne üyeydiler. Meecham, "At binmeye alışmışlar, o kesin," dedi.

Pug fısıldayarak, "LaMut'taki Tsuraniler gibi," diye cevap verdi. "Öyle görünüyor ki, bir Tsurani atlara duyduğu korkuyu yendikten sonra, onlara deli olmaya başlıyor. Kasumi'nin öyle olduğunu biliyorum. Ata bir bindikten sonra, onu indirmek neredeyse imkansız olmuştu." Atlar İmparatorluk'ta yaygınlaşmış ve Tsurani ordusunda, atlı askerler sağlam bir biçimde tesis edilmiş gibi görünüyordu.

Atlar geçtikten sonra başka bir ses dönmelerine neden oldu; önlerinde siyah cüppe giymiş, kel kafası öğlen güneşinde parlayan, irikıyım bir adam vardı. Dört bir yandaki vatandaşlar eğilerek selam veriyor ve İmparatorluk Yücelerinden birinin mümtaz şahsına kalabalık etmek istemediklerinden uzaklaşıyorlardı. Pug ile yanındakiler de eğilerek selam verdiler.

Büyücü, "Üçünüz benimle geleceksiniz," dedi.

Pug kekelermiş gibi yaptı. "Nasıl isterseniz, Yüce." Aceleyle peşine düştüler.

Siyah cüppeli büyücü doğrudan en yakındaki bina olan deri ustasının mağazasına yürüdü. İçeri girdi ve dükkan sahibine, "Bu binaya ihtiyacım var. Bir saat sonra dönebilirsin," dedi.

Dükkan sahibi hiç tereddüt etmeden, "Nasıl isterseniz, Yüce," dedi ve çıraklarına kendisiyle birlikte dışarı çıkmalarını söyledi. Bir dakika sonra, binada Pug ve arkadaşlarından başka kimse kalmamıştı.

Pug ile Hochopepa kucaklaştılar, sonra tıknaz büyücü, "Milamber, geri dönmekle delilik ettin. Mesajını aldığımda, duyularıma inanamadım. Neden onu desen yoluyla gönderme riskine atıldın ve şehrin göbeğinde bu toplantı niye?" dedi.

Pug, "Meecham, pencereyi gözle," dedi. Hochopepa'ya, "Saklanmak için göz önünden iyi bir yer nasıl olabilir? Sık sık desen yoluyla mesaj alırsın ve alelade rahiplerle konuştuğun için seni sorguya çekmek kimin aklına gelir?" dedi. Dönüp, "Bunlar benim yol arkadaşlarım," dedi ve onları tanıştırdı.

Hochopepa bir bankı boşaltarak oturdu. "Binlerce sorum var. Dönmeyi nasıl basardın? Savaş Lordu'na hizmet eden büyücüler ana dünyanı yeniden bulmaya çabalıyordu, zira Cennetin Işığı, tanrılar onu korusun, barış konferansındaki ihanetin öcünü almaya kararlı. Ya ilk gediği yok etmeyi nasıl becerdin? Ve de hayatta kalmayı?" Pug'ın soru yağmuru karşısında gülümsediğini görerek bitirdi, "Ama en önemlisi, neden döndün?"

Pug, "Ana dünyamda Tsurani kökenli karanlık bir güç, kara büyülü, habis bir varlık boşta geziyor. Bilgi arıyorum, çünkü bu varlık Kelewan'dan gelmiş," dedi. Hochopepa ona soran gözlerle baktı, "Dünyamda pek çok tuhaf şey oluyor ve en yalın açıklaması bu, Hocho. Bu karanlık gücün doğası hakkında bir ipucu bulmayı ümit ediyorum. Bu korku verici bir varlık." Ve baştan beri olup bitenlerden, ihanetin nedenlerinden, Prens Arutha'ya düzenlenen suikastlardan ve Rogen'in gördüklerine kendi yaptığı yorumdan ayrıntılı olarak bahsetti.

Hochopepa, "Bu tuhaf, çünkü Kelewan'da böyle bir gücün varlığını bilmiyoruz - en azından, benim duyduğum kadarıyla. Kuruluşumuzun bir avantajı, Siyah Cüppeliler'in iki bin yıllık işbirliğinin bu dünyayı bu gibi pek çok tehlikeden kurtarmış olmasıdır. İrfanımızda, iblis lordları ve cadı-krallar, kara kudretlere sahip ruhlar ve habis varlıklar anlatılır, tümü de meclisin birleşik gücü karşısında yenilmiştir," dedi.

Meecham pencereden, "Anlaşılan bir tanesini kaçırmışsınız," dedi.

Hochopepa halktan birinin kendisiyle konuşması üzerine afallamış göründü, sonra kıs kıs güldü. "Belki öyledir ya da belki başka bir açıklaması vardır. Bilmiyorum. Ama " dedi Pug'a, "sen her zaman İmparatorluk içinde toplumun iyiliği için çabalayan bir güç oldun ve söylediğin her şeyin doğru olduğuna şüphem yok. Senin vasıtan olarak çalışacak, kütüphaneye güvenli geçiş arayacağım; araştırmalarında da sana yardım edeceğim. Ama şunu anlamalısın ki, iç siyaset yüzünden Meclis'in eli kolu bağlı durumda. Oylamanın hayatta kalman şeklinde gerçekleşeceği kesinlikle mutlak bir şey değil. Geri dönüp lobi yapmam gerekecek. Soruyu açıkça dillendirmem için günler gerekebilir.

"Ama bunu başarabileceğimi sanıyorum. Kulak ardı edilemeyecek kadar çok soruya neden oluyorsun. Mümkün olduğunca erken bir toplantı düzenleyecek ve davanı ortaya koyar koymaz dönüp seni alacağım. Senin dünyanın başına bela olan şeyin bu dünyadan gelmediği ortaya çıksa bile, uyarını duymamak için deli olmak gerekir. En kötü olasılıkla kütüphaneyi

kullanıp buradan ayrılmak için bir söz alırsın; en iyi ihtimalle, belki görevine iade edilirsin. Geçmişteki davranışlarını gerekçelendirmen gerekir."

"Bunu yapabilirim ve yapacağım, Hocho."

Hochopepa banktan kalkıp eski dostunun önünde durdu. "Belki hâlâ uluslarımız arasında barış olabilir, Milamber. Eski yara bir şekilde iyileştirilebilirse, iki dünya için de faydalı olabilir. Kendi hesabıma ben, kurduğun bu akademiyi ziyaret etmeyi ve geleceği bildiren bu görücüyle ve zihniyle konuşan bu çocukla tanışmayı çok isterim."

Pug Hochopepa'yı kapıya doğru geçirmeye başladı, ama gözüne Meecham'ın duruşundaki bir şey ilişti. Fazlasıyla katı ve tuhaftı. Dominic büyücülerin konuşmasını dikkatle dinlemekte olduğundan, toprak erinde herhangi bir değişiklik fark etmemiş gibiydi. Pug Meecham'ı bir saniye inceledikten sonra, "Bir büyü!" diye bağırdı.

Pug pencereye yaklaştı ve Meecham'a dokundu. Uzun boylu adam hareket edemiyordu. Onun ötesinde Pug binaya doğru koşan adamlar görebiliyordu. Pug daha tepki verip bir koruma büyüsü okuyamadan kapı gök gürültüsü gibi bir sesle içeri doğru patlayarak içerideki herkesi yere yıkıp bir an sersemletti.

Başı dönen Pug ayağa kalkmaya çalıştı, ama kulakları sesten çınlıyordu ve görüşü bulanıktı. Sendeleyerek ayağa kalktığında, kapıdan içeri bir nesne fırlatıldı. Bu yumruk büyüklüğünde, topu andıran bir şeydi. Pug bir kez daha odaya bir koruma büyüsü yapmaya çalıştı, ama küreden kör edici bir turuncu ışık çıkıyordu. Pug'ın gözleri yanıyordu ve onları kapatarak büyünün düzenini bozdu. Tekrar başladı, ama nesne her nasılsa gücünü emiyormuş gibi gelen tiz bir vınlama sesi yayıyordu. Birinin yere çaptığını duydu ve bunun ayağa kalkmaya çalışıp başaramayan Hochopepa veya Dominic mi, yoksa olduğu yerde devrilen Meecham mı olduğunu anlayamadı. Pug kürenin büyüsüne karşı hatırı sayılır gücünün tamamıyla savaştı, ama dengesi bozuk ve kafası karışıktı. Nesneden uzaklaşmaya çalışarak kapıya doğru sendeledi, zira zayıflatıcı etkisinden kurtulabilirse, arkadaşlarını kolaylıkla kurtarabilirdi. Ama nesnenin kendi büyüsü fazlasıyla hızlı ve güçlüydü. Dükkanın eşiğinde bir kez daha yıkıldı. Dizlerinin üzerine çökerek kürenin veya patlamanın neden olduğu çift görüşünü düzeltmek için gözlerini kırpıştırdı. Pazar yerinin öte yanından binaya yaklaşan adamları seçebiliyordu. Savaş Lordu'nun İmparatorluk

Beyazı zırhlarım giymişlerdi, onun şahsi şeref muhafızlarıydılar. Karanlığa doğru çekilen Pug başlarını çeken kişinin siyah cüppe giydiğini görebiliyordu. Pug büyücünün sesini, kulaklarındaki çınlamanın ötesinden, uzaklardan gelirmiş gibi duydu; "Bağlayın onları," diyordu.

MORAELİN

KANYONDA SİS RÜZGARLA SAĞA SOLA SÜRÜKLENİYORDU.

Arutha durmaları sinyalini verdi; Jimmy savrulan pusun aşağısına baktı. Moraelin'e gidecekleri yol olan patikanın yanında bir şelale gümbürdeyerek akıyordu. Artık elf ormanları ve Kuzey Elleri arasındaki bölgede bulunan Büyük Kuzey Dağları'ndalardı. Moraelin dağların daha yükseklerinde, zirvenin hemen altında, yalçın, çorak bir yerdeydi. Martin önlerindeki geçidi keşfederken beklediler. Elf rehberlerinin yanından ayrılalı beri, düşman topraklarında yol alan bir askeri görev birliğiydiler. Arutha'nın tılsımının onları Murmandamus'un yer belirleme büyüsünden koruyacağına güvenebilirlerdi, ama kısa sürede Moraelin'e geleceklerini bildiğine şüphe yoktu. Mesele Murmandamus'un köleleriyle karşılaşıp karşılaşmayacakları değil, ne zaman karşılaşacaklarıydı. '

Martin geri dönerek önlerindeki yolun açık olduğu sinyalini verdikten sonra tekrar durmalarını işaret etti. Diğerlerinin yanından hızla koşarak gerideki yola yöneldi. Baru ve Roald'ın yanından geçerken onlara da kendisini izlemelerini işaret etti. Atlarından sıçrayarak indiler ve Laurie dizginleri Jimmy'ye verdi. Arutha Martin'in ne gördüğünü merak ederek geriye bakarken Jimmy ileriye bakmayı sürdürdü.

Martin ile diğerleri yanlarında rahatça yürüyen biriyle birlikte döndüler. Arutha bunun elf Galain olduğunu görünce rahatladı.

Yolculukları öyle çetin koşullarda sürüyordu ki, konuştukları zaman bile tepelerdeki yankılar onları ele vermesin diye alçak sesle yapıyorlardı bunu. Arutha elfe selam verdi. "Gelmeyeceğini sanmıştık."

Galain, "Savaşönderi, siz gittikten ancak birkaç saat sonra beni bu bilgiyle birlikte arkanızdan yolladı. Bulunduğu zaman Apalla ismindeki gwali önemli olan iki şey söyledi. Birincisi, gwalinin tasvirinden pek anlaşılamayan, vahşi tabiatlı bir canavar, gölün kenarındaki alanı mesken tutmuş. Tomas dikkatli olmanızı rica ediyor. İkincisi, Moraelin'in başka bir

girişi daha var. Bunun beni sonradan gönderecek kadar önemli olduğunu düşündü," dedi. Gülümsedi. "Üstelik, takip edilip edilmediğinizi görmenin de faydalı olacağını düşündüm."

"Ediliyor muyduk?"

Galain başıyla, onayladı. "İki moredhel keşif eri ormanlarımızın en çok bir mil kuzeyinde, yolunuzu kestiler. İzlediğiniz yolu işaretliyorlardı ve Moraelin'e yaklaştığınızda biri şüphesiz önden koşup haber verecekti. Size daha önce katılacaktım, ama ikisinin de kaçıp diğerlerini uyanmadığından emin olmak zorundaydım. Şimdi öyle bir tehlike yok." Elfin ikisini de aniden ve alarm vermelerine fırsat vermeden öldürmüş olacağını bilen Martin başıyla onayladı. "Başka birinin var olduğuna dair herhangi bir belirti yok."

Martin, "Dönüyor musun?" diye sordu. "Tomas kararı bana bıraktı. Bu noktada geri dönmenin pek yararı yok. Sizinle yolculuk etsem iyi olacak. Umutsuzun İzleri'nden geçemem, ama o kapıya ulaşana dek, başka bir yayın yararı dokunabilir."

"Hoş geldin," dedi Arutha.

Martin atına bindi ve Galain bir şey söylemeden öndeki yolu keşfetmek üzere koşarak gitti. Hızla tırmanırken şelalenin püskürtüsü ilkyaz sıcağına rağmen üşümelerine neden oluyordu. Bu yükseklikte dolu, zaman zaman da kar, yazın hâlâ birkaç hafta ileride olan en sıcak ayları dışında sık sık görülen şeylerdi. Geceler korktukları kadar acı olmasa da ateş yakmadan kamp kurduklarından rutubetliydi. Elfler onlara kurutulmuş et ve fındık unu ile kum meyveden yapılmış keklerden oluşan yol tayını vermişti -besleyici yiyeceklerdi, ama lezzetli değildiler.

Yol, vadiye tepeden bakan yüksek bir otlağa çıkana kadar uçurum cephesinde ilerledi. Gümüş, parıldayan bir göl, geç ikindi ışığında kıyılarını usulca dövüyordu; duyulan yegane sesler, kuşların ötüşüyle ağaçlarda hışırdayan rüzgardı. Jimmy etrafına bakındı. "Bizi bekleyen tek şey bela olmasına rağmen nasıl... nasıl gün bu kadar güzel olabiliyor?"

Roald, "Askerlik hakkında bilmen gereken bir şey var; canını tehlikeye atacaksan, kesinlikle gerekli olmadığı sürece bunu ıslak, üşümüş ve aç bir şekilde yapmana gerek yoktur. Gün ışığının tadını çıkar, delikanlı. Bu bir armağandır," dedi.

Atlarına su içirdiler. Onlara iyi gelen bir dinlenmeden sonra, yollarına devam ettiler. Calin'in bahsettiği, gölün kuzeyindeki yolu kolaylıkla

buldular, ama yokuştu ve ilerlemesi zordu.

Gün batımı yaklaşırken Galain ufak bir ateşi güvenli bir biçimde yakabilecekleri, umut vadeden bir mağara bulduğu haberiyle döndü. "İki kez kıvrılıyor ve hava, dumanı çekip götürecek çatlaklardan yukarı çıkıyor. Martin, şimdi gidersek, gölün kıyısında avlanmak için vaktimiz olur."

Arutha, "Avda fazla oyalanmayın. Yaklaştığını o pekiyi becerdiğin kuzgun sesiyle haber ver, yoksa bazı kılıç uçlarıyla karşılanırsınız," dedi. Martin kafasını bir kez evet anlamında sallayarak atının dizginlerini Jimmy'ye verdi. "En geç gün batımından iki saat sonra," dedi ve Galain ile birlikte yoldan göle doğru dönmeye başladılar.

Roald ile Baru keşfe çıktılar ve atla beş dakika ilerledikten sonra, Galain'in bahsettiği mağarayı buldular. Düzdü, genişti ve içinde başka kimse yoktu. Jimmy gerilerine doğru keşfe çıktı ve otuz metre ileride daraldığından beklenmedik misafirlerin mağaranın ağzından girmek zorunda kalacaklarını gördü. Laurie ile Baru odun topladılar ve günlerden beri ilk defa, ufak da olsa, bir ateş yaktılar. Jimmy ile Arutha diğerleriyle birlikte yerleşerek Martin ve Galain'i beklemeye başladılar.

Martin ile Galain pusuda bekliyordu. Ormanın diğer bölümlerinden topladıkları çalıları kullanarak, doğal görünen bir tuzak hazırlamışlardı. Gölün kenarından gelen her hayvanı kendilerini göstermeden görebileceklerine emindiler. Gölün rüzgarın estiği yöndeki tarafında uzanmışlar, yarım saattir ikisi de konuşmadan bekliyordu ki, uçurumun aşağısından kayalara çarpan nalların sesleri duyuldu.

İkisi de yaylarına ok yerleştirdiler, ama başka ses çıkarmadılar. Siyahlara bürünmüş on iki atlı aşağıdaki yoldan çayıra çıkıyordu. Hepsinde de Sarth'ta gördükleri tuhaf ejder miğferi vardı ve bir şeyi -ya da birini- arıyorlarmış gibi, kafaları sürekli hareket halindeydi. Derken arkalarından Murad göründü, yanağında Arutha'nın Sarth yolunda verdiği kesik diğer yara izlerinin yanında görülüyordu.

Kara Katiller atlarının dizginlerini çektiler ve eyerlerinden inmeden atlarını suladılar. Murad rahat ama tetikte görünüyordu. Sessiz geçen on dakika boyunca atların su içmesine izin verdiler.

Atlarını sulamayı bitirdiklerinde, Arutha'nın kafilesinin arkasından yolu izleyerek uzaklaştılar. Gözden kaybolduklarında Martin, "Ormanlarınızdan uzak durmak için Yabon ile Taş Dağı'nın arasından gelmiş olmalılar. Tathar

bizi beklemek için Moraelin'e gidecekleri konusundaki varsayımında yanılmadı," dedi.

Galain, "Hayatta beni rahatsız eden pek az şey vardır, Martin, ama o Kara Katiller bunlardan biri," dedi. "Bu sonuca daha yeni mi vardın?"

"Siz insanların zaman zaman fazlasıyla tepki verme gibi bir alışkanlığı vardır." Galain atlıların arkasından baktı.

Martin, "Çok geçmeden Arutha'yla diğerlerine yetişeceklerdir. Bu Murad iz sürmeyi biliyorsa, mağarayı bulacaklardır," dedi.

Galain ayağa kalktı. "Umalım da Hadati iz zanaatını biliyor olsun. Bilmiyorsa da, hiç değilse arkadan saldırırız."

Martin neşesizce gülümsedi. "Bu mağaradakileri epey rahatlatır. Beşe karşı on üç ve içeri girip çıkmak için tek bir yol."

Daha başka bir şey söylemeden yaylarını omuzlarına alıp moredhellerin arkasından yokuşu çıkmaya başladılar.

"Süvariler geliyor," dedi Baru. Jimmy ânında ateşi her ihtimale karşı içeri taşıdıkları toprakla örtmeye başlamıştı. Bu sayede ateş duman çıkarmadan çabucak sönecekti. Sonra Laurie Jimmy'nin koluna dokundu ve atları yatıştırmaya yardım etmek için mağaranın arka tarafına gelmesi gerektiğini işaret etti. Roald, Baru ve Arutha mağara ağzının, kendileri görülmeden dışarıyı görebileceklerini ümit ettikleri bir yerine ilerlediler.

Parlak ateş ışığından sonra akşam kasvetli görünüyordu, ama çok geçmeden gözleri karanlığa alıştı ve mağaranın yakınından geçen atlıları görebildiler. En arkadaki, diğerlerinin sessiz bir komuta karşılık vererek durmasından bir an önce atını durdurdu. Yakınlarda bir şey seziyormuş gibi etrafına bakındı. Arutha moredhelin kendi varlığını hissetmiyor da sadece temkinli davranıyor olmasını ümit ederek tılsımını eliyle tuttu.

Bu saatte doğan tek ay olan ufak mehtabın üzerindeki bir bulut geçti ve mağaranın önündeki manzara biraz daha aydınlandı. Murad'ı gören Baru kaskatı kesildi, çünkü dağlı moredheli artık açık seçik görebiliyordu. Kılıcını çekmeye başlamıştı ki, Arutha'nın eli bileğine yapıştı. Prens kulağına, "Daha değil!" diye tısladı.

Ailesinin ölümünün intikamını almak ve Kanyolculuğu'nu sona erdirmek arzusuyla cebelleşen Baru'nun gövdesi tir tir titriyordu. Moredhele kendi güvenliğini düşünmeksizin saldırmak için yanıp tutuşuyordu, ama yol arkadaşlarını da düşünmesi gerekiyordu.

Derken Roald Hadati'yi ensesinden yakaladı ve yanağını Baru'nun yanağına dayayarak neredeyse hiç ses çıkarmadan kulağının içine konuştu. "On ikisi Murad'a ulaşamadan seni biçerlerse, köyünün anısını nasıl şereflendirmiş olursun?"

Baru'nun kılıcı ses çıkarmadan kınına kaydı.

Sessizce Murad'ın etrafı kolaçan edişini izlediler. Gözleri mağaranın ağzına takıldı. Girişe baktı ve Arutha bir an yaralı yüzlü moredhelin gözlerini üzerinde hissetti. Sonra tekrar yola çıkmışlar...sonra da gitmişlerdi.

Arutha mağaranın dışına kadar çıkarak atlıların geri döndüğüne dair bir belirti aradı. Birden arkasından bir ses, "Ben de bir mağara ayısı hepinizi oradan kovaladı sandım," dedi.

Arutha kalbi küt küt atarak kılıcını kınından çıkarıp dönünce arkasında duran Galain ve Martin'i gördü. Silahını yerine koyup, "Sizi deşebilirdim," dedi.

Diğerleri de ortaya çıktılar ve Galain, "Araştırma yapmaları gerekirdi, ama aceleyle bir yerlere yetişmeye kararlı görünüyorlardı. Biz de peşlerinden gitsek iyi olur. Onları gözaltında tutup yollarını işaretlerim," dedi.

Arutha, "Ya başka bir Kara Kardeş çetesi gelirse? Yol işaretlerini bulmazlar mı?" dedi.

"Yol işaretlerimi sadece Martin tanır. Hiçbir dağ moredheli elf gibi iz süremez." Yayını omzuna attı ve binicilerin peşinden koşmaya başladı.

O gecenin karanlığında kaybolurken Laurie, "Ya Kara Kardeşler orman sakiniyse?" dedi.

Galain'in sesi karanlığın içinden geri geldi: "O halde benim de kaygılanmak için sizin kadar sebebim olur."

Galain kulak mesafesinden çıktığında Martin, "Keşke şaka yapıyor olsaydı," dedi.

Galain yolda gerisingeri koşarak yolun sol tarafındaki bir ağaç sırasını işaret etti. Ağaçların yanına seğirttiler ve atlarından indiler. Atları ormanın olabildiğince içindeki bir koyağa götürdüler. Galain, "Bir devriye geliyor," diye fısıldadı. O, Martin ve Arutha aceleyle yoldan gelen herhangi birini görebilecekleri, ağaçların yanına döndüler.

Birkaç dakika acı verici bir yavaşlıkla geçti; derken dağ yolundan on iki binici geldi, moredhellerle insanlar karışıktı. Moredheller cüppe giymişlerdi

ve besbelli güneyden gelen orman sakinleriydi. Duraklamadan yanlarından geçtiler ve gözden kaybolduklarında Martin, "Şimdi hainler Murmandamus'un bayrağının altında toplanmaya koşuyor," dedi. "Seve seve öldüreceğim çok az insan vardır, ama altın uğruna moredhellere hizmet eden insanlar bunlardandır," derken neredeyse tükürdü.

Diğerlerinin arasına dönerlerken Galain Arutha'ya, "Yolun bir mil yukarısında yola çapraz bir kamp var. Kurnazlar, zira kampın etrafından dolaşmak zor ve atlarınızı orada bırakmamız gerekir. Ya böyle yapacak ya da atla kampın içinden geçeceğiz," dedi.

"Göle ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Prens.

"Sadece birkaç mil. Ama kampı bir kez geçtiğimizde, ağaç hattının üzerine çıkarız ve kayaların altı dışında saklanacak pek yer yok. Ağır bir geçiş olacak, gece yapılsa daha iyi. Etrafta illa ki keşif erleri, köprüye giden yolda da pek çok muhafız olacaktır."

"Ya gwalilerin bahsettiği ikinci giriş?"

"Doğru anladıysam, Umutsuzun İzleri'ne indiğinizde, kayadan geçerek platonun gölün yakınındaki bölümüne çıkan bir mağara ya da yarık bulacaksınız."

Arutha bunu düşündü. "Atlarımızı burada bırakalım."

Laurie hafifçe gülümseyerek, "Atları ağaçlara bağlasak da olur. Ölürsek, onlara ihtiyacımız olmayacak," dedi.

Roald, "Eski yüzbaşım savaştan önce ölümden söz edip duran askerleri iyice bir terslerdi," dedi.

"Yeter!" dedi Arutha. Bir adım uzaklaştı, sonra döndü. "Bunu uzun uzun düşündüm. Ben buraya kadar geldim ve yola devam edeceğim, ama... isterseniz siz şimdi gidebilirsiniz ve buna itiraz etmem." Laurie ve Jimmy'ye, sonra da Baru ve Roald'a baktı. Yanıt olarak sessizlikle karşılandı.

Arutha yüzlerine tek tek baktıktan sonra sertçe kafa salladı. "Pekala. Atları bağlayın ve yüklerinizi hafifletin. Yürüyeceğiz."

Moredhel ufak ay doğarken, geniş ve orta aylarla aydınlanan, aşağıdaki yolu izliyordu. İri bir kayanın arkasına yerleşmiş, bir kaya çıkıntısının üzerine tünemişti. Yoldan gelen herhangi biri tarafından görülemeyecek şekilde yerleşmişti.

Jimmy kayaların arkasına süzülürken Martin ve Galain de moredhelin sırtına nişan aldılar. Görülmeden geçmeye çalışacaklardı, ama moredhel

yanlış yöne doğru irkilirse, Martin ile Galain daha konuşamadan işini bitirmeye kararlıydılar. Gürültü çıkarma olasılığı en az kişi sayıldığından Jimmy önden gitmişti. Arkasından Baru geliyordu ve dağlı kayaların arasında, dağlarda doğan birinin rahatlığıyla ilerliyordu. Laurie ile Roald çok ağır hareket ediyorlardı ve Martin geçmeleri için gereken uzun süre zarfında hedefini koruyup koruyamayacağını merak ediyordu. Nihayet Arutha kayarak geçti; sığ bir girintiye adımını atarken hafif yel çizmesinin kayaların üzerinde çıkardığı ufak sesi gizlemeye yetmişti. Nöbetçinin göremeyeceği bir yerde duran diğerlerinin yanına gelene dek aceleyle ilerledi. Birkaç saniye içinde onu önce Martin, sonra da Galain izledi ve elf yeniden keşfe çıktı.

Baru arkadan geleceği sinyalini verdi ve Arutha işaretle kabul ettiğini bildirdi. Bir an sonra Laurie ve Roald da onu izlediler. Dönüp onları izlemeden bir an önce Jimmy yüzünü Martin ve Arutha'nınkine yaklaştırıp fısıldadı, "Geri döndüğümüzde ilk işim avazım çıktığı kadar çığlık atmak olacak."

Martin sırtına bir şaplak atarak onu yolladı. Arutha Martin'e baktı ve ağzını ses çıkartmadan kımıldatarak, "Ben de," dedi. Sonra Prens kum vadiden iniyordu. Martin son bir kez geriye baktıktan sonra, onu izledi.

Yolun yakınındaki bir çukurlukta yatıyorlar, ufak bir kaya sırtı onları geçen moredhel atlarından gizliyordu. Biniciler ağır geçişlerine ara verince nefes dahi almaktan korkarak hareketsiz durdular. Uzun, acı dolu bir an boyunca Arutha ve yol arkadaşları bulunmaktan korktular. Onların bedenlerindeki her bir sinir eylem için haykırır, her bir kas hareket etmeyi talep ederken, biniciler devriyelerine yeniden başladılar. Hıçkırığa yakın bir iç çekişle Arutha yana yuvarlandı ve yolun boş olduğunu gördü. Galain'e kafa sallayarak yola yeniden başlanmasını emretti. Elf dar boğaza doğru yola koyuldu; diğerleri de yavaşça ayağa kalkıp onu izlediler.

Gece rüzgarı dağların cephesinde sert esiyordu. Arutha sırtını kayalara vererek oturup Martin'in gösterdiği yere baktı. Galain içinde çömeldikleri çatlağın karşısındaki duvara yanaşmıştı. Yolun doğu tarafında, onları hedeflerinden uzaklaştırır gibi görünen bir dağ sırtından geçmişlerdi, ancak giderek artan moredhel faaliyetlerinden uzak durmak için dolambaçlı bir yol izlemeleri şarttı. Şimdiyse ortasında yüksek bir platonun bulunduğu geniş bir kanyona yukarıdan bakıyorlardı. Platonun ortasında, ufak bir göl seçebiliyorlardı. Sol taraflarında, kanyonun çevresinden dolaşıp geri dönen,

sonra da daha yukarıdaki dağların, her üç ayın ışığında açıkça görülen doruklarının üzerinde gözden yiten yolu görebiliyorlardı. Yolun kanyona en çok yaklaştığı yere, taştan ikiz kuleler dikilmişti. Başka bir çift kule de platonun karşısında duruyordu. Aralarındaki dar bir asma köprü rüzgarda sallanıyordu. Dört kulenin tepesinde de meşaleler yanıyor, alevleri rüzgarda çılgınca dans ediyordu. Köprünün ve kulelerin üzerinde gördükleri hareketler, plato çevresindeki alanın tamamının iyi korunduğunu anlatıyordu. Arutha kayalara yaslandı. "Moraelin."

Galain, "Öyle. Yanında bir ordu getireceğinden korkmuşlar anlaşılan," dedi.

Martin, "Bunu da düşünmedi, değil," dedi.

Arutha, "Sarth yoluyla kıyaslama yapmakta haklıymışsın. Burası da neredeyse o kadar kötü olurdu. Bu noktaya ulaşan bin adamımız olurdu -o kadar ilerleyebilirsek. Köprünün üzerinden tek sıra? Toplu kıyım olacaktı," dedi.

Martin, "Gölün üzerindeki o kara şekli görebiliyor musun?" dedi.

"Bir çeşit bina," dedi Galain. Aklı karışmış gibiydi. "Bir binayı, o binayı, herhangi bir binayı görmek olağan değil, Valheruların her şeye kadir olmalarına rağmen. Burası bir kudret mekanı. Bu bir Valheru binası olmalı, ancak bir benzerinin olduğunu daha önce hiç duymadım."

"Gümüşdiken'i nerede bulacağım?" dedi Arutha.

Galain, "Öykülerin çoğunda suya ihtiyaç duyduğu, bu yüzden de gölün kıyısında yetiştiği söylenir. Daha kesin bir şey yok," dedi.

Martin, "Şimdi içeri girme konusuna gelelim," dedi.

Galain çatlağın ön ucundan uzaklaşmalarını işaret ettikten sonra diğerlerinin beklediği yere döndü. Elf diz çöküp toprağa bir şeyler çizdi. "Biz buradayız, köprü de burada. Tabanda bir yerde, bir gwalinin içinden koşarak geçebileceği genişlikte, dolayısıyla sizin de içinden sürünerek geçebileceğiniz kadar geniş bir mağara veya iri çatlak olacak. Kayaların içinde tırmanabileceğiniz bir baca veya birbirine bağlı mağaralar olabilir. Ama Apalla halkının bu platoda biraz zaman geçirdiğini üzerine basa basa ifade etti. 'Kötü şey' yüzünden uzun zaman kalmamışlar, ama Tomas ile Calin'i orada olmak konusunda kafasının karışmış olmadığına ikna etmeye yetecek kadar şey hatırlıyordu.

"Kanyonun diğer cephesinde bir çatlak gördüm, bu yüzden ben o kara binayı kendimle köprü muhafızları arasına alana kadar ilerleyip köprünün

girişini geçeceğiz. Orada bir yol başlangıcı olarak görünen bir yere varacaksınız. Kısa bir mesafe inebilseniz bile, kendinizi iplerle aşağı salabilirsiniz. Ben de daha sonra ipleri çekip gizlerim."

Jimmy, "Tekrar yukarı çıkmak istediğimizde bu çok işimize yarar," dedi.

Galain, "Yarın gün batımında ipleri tekrar salarım. Onları gün doğumunun hemen sonrasına kadar orada bırakır, sonra tekrar çekerim. Ertesi gece gene salarım. Cephedeki çatlakta gizlenebileceğimi sanıyorum. Çalıların arasına tüymem gerekebilir, ama etrafa bakınan moredhellerden kurtulmuş olurum," dedi. Pek ikna olmuş gibi değildi. "İplere daha önce ihtiyacınız olursa da," diye ekledi gülümseyerek, "bağırın yeter."

Martin Arutha'ya baktı. "Burada olduğumuzu bilmedikleri sürece, bir şansımız var. Hâlâ güneye doğru bakıyor, bizim burasıyla Elvandar arasında bir yerde olduğumuzu sanıyorlar. Kendimizi ele vermediğimiz sürece..."

Arutha, "Bu benim de bulabileceğim en iyi plan. Gidelim," dedi.

Gün doğmadan önce kanyonda olmaları gerektiği için hızla kayaların arasında ilerlediler, kanyon kenarının diğer tarafına ulaşmaya çalıştılar.

Jimmy platonun cephesine yapışmış, köprünün altındaki gölgede saklanıyordu. Kanyonun kenarı kırk beş metre yukarılarındaydı, ama görülme ihtimalleri hâlâ vardı. Platonun cephesinde dar ve siyah bir çatlak gördüler. Jimmy başını Laurie'ye çevirdi ve "Elbette ya. Tam köprünün altında olması şarttı zaten," dedi.

"Umalım da aşağı bakmaya zahmet etmesinler."

Arkaya haber yollandı ve Jimmy çatlağın içine girdi. Ancak on ayaklık, dar bir geçitten sonra bir mağaraya açıldı. Jimmy geriye dönerek, "İçeri meşaleyle çakmak taşı uzatın," dedi.

Bunları alırken arkasında bir hareket duydu. Tıslayarak bir uyarı verdi ve eline neredeyse uçarak yerleşen kamasıyla topuklarının üzerinde döndü. Arkadan gelen hafif ışık, mağaranın çoğunun gözüne mürekkep karası görünmesine neden olduğundan, yardımdan çok köstek oluyordu. Jimmy diğer duyularına güvenerek gözlerini kapadı. Çatlağa doğru gerileyerek içinden hırsızların tanrısına dua etti.

Ön taraftan kayaları tutan pençelerin sesi gibi bir tırmalama sesi ve yavaş, ağır bir soluk sesi duydu. Sonra gwalinin kabilesinden birini yiyen 'kötü bir şey'den bahsettiğini hatırladı.

Ses bir kez daha, bu defa çok daha yakından geldi ve Jimmy şiddetle bir ışık olmasını diledi. Laurie'nin ona soran bir tonla seslendiğini duyunca

sağa ilerledi. Çocuk, "Burada bir çeşit hayvan var," diye tısladı.

Jimmy Laurie'nin diğerlerine bir şey söylediğini ve ozanın mağara girişinden uzaklaştığını duydu. Birinin, belki de Roald'ın, "Martin geliyor," dediğini hayal meyal duydu.

Bıçağa vahşi bir şiddetle tutunan Jimmy içinden, evet, iş hayvanlarla dövüşmeye gelince, ben de olsam Martin'i içeri yollardım, diye düşündü. İri yarı Crydee Dükü'nün her an yanına atlamasını bekledi ve neden bu kadar geciktiğini merak etti.

Sonra çocuğa doğru ani bir hareket oldu ve Jimmy neredeyse gayri ihtiyari arkaya ve yukarı doğru sıçrayarak bir kaya yüzüne tırmandı. Alt bacağına bir şey çarptı ve bir ağzın kapandığını duydu. Jimmy havada döndü ve tanrı vergisi yeteneklerini kullanarak düşerken kamburunu çıkarıp yuvarlandı ve kaya olmayan bir şeyin üzerine indi. Jimmy hiç tereddüt etmeden kamasıyla hamlederek bıçağın ucunun bir şeye saplandığım hissetti. Mağarayı bir sürüngen tıslaması ve hırlaması doldururken yaratığın sırtından yuvarlanmaya devam etti. Çocuk ayağa kalkarken bükülerek kamasını kurtardı. Yaratık hızlı, neredeyse Jimmy kadar hızlı bir hareketle dönerken Jimmy de yaratıktan körlemesine sıçrayarak uzaklaştı ve başını alçak bir kaya çıkıntısına çarptı.

Sersemleyen Jimmy duvara sertçe çakılırken yaratık bir kez daha ileri atlayarak yine az bir farkla ıskaladı. Yarı baygın haldeki çocuk sol eliyle uzandı ve kolunun yaratığın boynuna dolandığını hissetti. Efsanede kaplanın sırtına binen adam gibi Jimmy de elini bırakamıyordu, çünkü o sıkı sıkı tutunduğu sürece yaratık ona ulaşamıyordu. Oturarak yaratığın onu mağaranın içinde sağa sola sürüklemesine izin verirken yaratığın kösele gibi derisine art arda bıçak darbeleri indiriyordu. Kuvvet alacak bir yer olmadığından darbelerinin çoğu etkisiz kalıyordu. Yaratık kendini yerden yere atıyor ve mağarada savrulan Jimmy taş duvarlara çarpıp bereleniyordu. İçinde paniğin yükseldiğini hissetti, zira hayvanın hiddeti artıyor, kendi kolu da omzundan kopacakmış gibi geliyordu. Dehşet içinde yaratığa vururken çocuğun gözlerinden korku dolu gözyaşları süzülüyordu. "Martin?" diye yarı bağırdı, yarı yutkundu. Neredeydi o? Jimmy aniden büyük bir kesinlikle, övündüğü şansının sonunda tükendiğini hissetti. Kendini bildi bileli, ilk defa çaresiz hissediyordu, çünkü kendisini bu durumdan kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Midesinin bulandığını, tüm bedeninin hissizleştiğini ve berbat bir katiyetle, ölüm

korkusunu hissetti: Hırsızların Anayolu'ndaki bir kovalamacadaki tehlikenin insanı coşturan heyecanını değil, der top olup her şeyi unutmak istercesine korkunç, hissiz bir uyuşukluk halini.

Yaratık sağa sola atlar, Jimmy'yi duvardan duvara vururken birden hareketsiz kaldı. Jimmy bir an kamasını saplamayı sürdürdü, sonra biri, "Öldü," dedi.

Hâlâ sersem haldeki hırsız gözlerini açtı ve tepesinde duran Martin'i gördü. Baru ile Roald da arkadaydı, paralı askerin elinde yanan bir meşale vardı. Çocuğun yanında boyu iki metreden fazla, her şeyden çok timsah çeneli bir iguanaya benzeyen, kertenkelemsi bir yaratık yatıyordu; Martin'in avcı bıçağı kafatasının arkasına geçmişti. Martin Jimmy'nin önünde diz çöktü. "İyi misin?"

Hâlâ panik alametleri gösteren Jimmy yaratıktan hızla uzaklaştı. Korku yüzünden bulutlanan duyuları yaralı olmadığını algılayınca, çocuk başını şiddetle sağa sola salladı. "Hayır, iyi değilim." Yüzündeki yaş izlerini sildi ve "Hayır, topuna lanet olsun, iyi değilim," dedi. Sonra geri gelen gözyaşlarıyla, "Kahretsin. Sanırdım ki ben..." dedi.

Çatlaktan en son Arutha geldi ve çocuğun durumunu tahlil etti. Taş duvara yaşlı gözlerle yaslanmış duran çocuğun yanına geldi. Jimmy'nin koluna nazikçe dokunarak, "Artık bitti. İyisin," dedi.

Jimmy sesinde birbirine karışmış öfke ve korkuyla, "işimi bitireceğini sandım. Kahretsin, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," dedi. .

Martin, "Nihayet bir şeyden korkacaksan, Jimmy, bu canavar iyi bir seçim. Dişlerine bir baksana," dedi.

Jimmy ürperdi. Arutha, "Hepimiz korkarız, Jimmy. Sen nihayet gerçekten korkulacak bir şey buldun, o kadar," dedi.

Jimmy evet anlamında başını salladı. "Umarım etrafta dolanan bir abisi yoktur."

Arutha, "Yaralandın mı?" dedi.

Jimmy çabucak kendisini yokladı. "Sadece çürükler." Sonra yüzünü buruşturdu. "Çok fazla çürük."

Baru, "Bir kaya yılanı. Hayli de iri. Onu o bıçakla iyi öldürdün, Lord Martin," dedi.

Işıkta yaratık hatırı sayılır bir görünümde de olsa, Jimmy'nin karanlıkta tasavvur ettiği dehşetle uzaktan yakından ilgisi yoktu. " 'Kötü şey' bu mu?"

Martin, "Büyük olasılıkla. Sana bu kadar kötü görünüyorsa, bir metrelik bir gwaliye nasıl görüneceğini sen tahmin et," dedi. Laurie ve Arutha içeri girerken meşalesini kaldırdı. "Bakalım burası nasıl bir yermiş."

Dar, ancak yüksek tavanlı, görünüşüne bakılırsa kireç taşından bir odadaydılar. Dışarıya açılan yarıktan uzaklaşırken zemin hafifçe yukarı meylediyordu.

Jimmy hırpalanmış görünmesine rağmen öne ilerleyip, "Ben istenmediğim yerlere tırmanma konusunda uzmanımdır," diyerek meşaleyi Martin'in elinden aldı.

Her biri diğerinden az büyük ve diğerlerinin yukarısında bulunan bir dizi odadan hızla geçtiler. Birbirine bağlanan odalarda tuhaf bir görünüm ve her nedense insanı huzursuz eden bir yabancılık hissi vardı. Plato yukarı çıktıklarını hissetmeden uzun süre ilerlemelerine yetecek kadar genişti. Nihayet Jimmy,

"Sarmal çiziyoruz. Şu anda Martin'in o kaya yılanını öldürdüğü yerin üzerinde olduğumuza yemin edebilirim," dedi.

Çıkmaz gibi görünen bir yere gelene dek ilerlediler. Jimmy etrafına bakınarak yukarıyı işaret etti. Başlarının bir metre üzerinde, çatıda bir açıklık vardı. "Bir baca," dedi Jimmy. "Sırtım bir tarafına, ayağını da diğer tarafına dayayarak tırmanıyorsun."

"Ya fazla genişlerse?" dedi Laurie.

"O halde genellikle aşağı inilir. İnme hızı sana bağlıdır. Ben yavaş inmeni salık veririm."

Martin, "Bir gwali oraya çıkabiliyorsa, biz de çıkabilsek gerektir," dedi.

Roald, "Majesteleri kusuruma bakmasın, ama onlar gibi ağaçlar arasında sallanabileceğim de mi sanıyor?" dedi.

Bunu duymazlıktan gelen Martin, "Jimmy?" dedi.

"Evet, ben önden giderim. Birinizden biri tutunamayıp kafama indi diye can vermeye niyetim yok. Ben aşağı seslenene kadar açıklıktan uzak durun."

Jimmy Martin'in de yardımıyla bacaya kolayca çıktı. Genişliği tamdı, kolayca tırmanmaya yetecek genişlikteydi. Diğerleri, özellikle de Martin ve Baru biraz sıkışacaktı, ama kendilerini zorlayarak geçebileceklerdi. Jimmy alttaki odanın yaklaşık on metre yukarısındaki tepeye vardı ve başka bir mağara buldu. Işık olmadan büyüklüğünü anlayamıyordu, ama soluğunun hafif yankısı hayli geniş olduğunu söylüyordu. Kendisini diğerlerine

seslenecek kadar aşağı saldıktan sonra aceleyle mağaranın ucuna kadar tırmandı.

İlk kafa, Roald'ın kafası ortaya çıktığında Jimmy bir meşale yakmıştı. Hepsi de çabucak bacayı tırmandılar. Mağara genişti, bir baştan bir başa altmış metre vardı. Yerden dikitler yükseliyor, bazıları yukarıdaki sarkıtlarla birleşerek kireçtaşından sütunlar oluşturuyordu. Mağara taştan bir ormandı. Uzakta birkaç mağara ve geçit daha görülüyordu.

Martin çevresine bakındı. "Sence ne kadar yükseğe tırmandık, Jimmy?"

"Yirmi metreden çok değil. Daha yarıya bile gelmedik." "Şimdi ne tarafa?" diye sordu Arutha. Jimmy, "Bunları teker teker denemekten başka çare yok," dedi.

Pek çok çıkıştan birini seçip ona doğru yürüdü.

Saatlerce aradıktan sonra Jimmy Laurie'ye döndü ve "Yüzey," dedi.

Arkaya haber yollandı ve Arutha ozanın yanından sıkışarak geçip bakmaya geldi. Çocuğun kafasının üzerinde, bir çatlaktan hallice, dar bir geçit vardı. Arutha yukarıdan gelen, loş geçitlerden sonra gözleri kör edecek kadar parlak gelen ışığı görebiliyordu. Jimmy kafasını sallayarak tırmandı ve yukarıdaki parlaklığı örttü.

Döndüğünde, "Kaya çıkıntılarının arasına çıkıyor. Kara binanın köprü tarafının yaklaşık otuz metre uzağındayız.-Bina iki katlı, kocaman bir şey," dedi.

"Hiç muhafız var mı?"

"Görebildiğim kadarıyla yok."

Arutha bunu düşündükten sonra, "Karanlık basana kadar bekleyeceğiz. Jimmy yüzeyin yakınında durup dinleyebilir misin?" dedi.

Çocuk, "Bir çıkıntı var," dedi ve tekrar yukarı seğirtti. Arutha oturdu ve diğerleri de onun gibi yapıp karanlığın çökmesini beklediler.

Jimmy kramp girmesini önlemek için kaslarını gerip rahat bırakıyordu. Platonun tepesinde, rüzgarın zaman zaman taşıdığı sesler dışında ölüm sessizliği vardı. Duyduğu ses çoğu zaman rasgele bir sözcük veya köprü tarafından gelen çizme sesleriydi. Bir defasında kara binadan gelen tuhaf, pes bir ses duyduğunu sandı, ama emin olamadı. Güneş ufkun altına inmesine rağmen, gökyüzü hâlâ aydınlıktı. Her zamanki yemek saatinin üzerinden iki saat geçtiği kesindi, ama dağların bu kadar yukarısında, Yaz Ortası'na bu kadar yakın bir zamanda ve bu kadar kuzeyde, güneş Krondor'da olduğundan çok daha geç batıyordu. Jimmy kendi kendisine

daha önce de öğün atlamak zorunda kaldığı işler yaptığını hatırlattı, ama her nedense bu midesinin ilgi talep etmesine engel olmadı.

Nihayet etraf yeterince kararmıştı. Kendi hesabına Jimmy buna sevinmişti ve diğerleri de onunla aynı duyguları paylaşıyor gibiydi. Bu yerdeki bir şey onları düpedüz tedirgin etmişti. Martin'in bile birkaç kez beklemek zorunda oluşlarına mırıldanarak küfrettiği duyulmuştu. Yo, bu yerde yabancı bir şey vardı ve Jimmy burası millerce geride ve loş bir anı olana kadar kendini güvende hissetmeyeceğini biliyordu.

Jimmy dışarı tırmandı ve Martin peşinde diğerleriyle gelirken nöbet tuttu. Anlaştıkları gibi üç gruba bölündüler: Baru'yla Laurie, Roald'la Martin, Prens'le de Jimmy. Göl kıyısında bitkiyi arayacaklar ve aralarından biri onu bulur bulmaz kayalardaki çatlağa dönüp aşağıda arkadaşlarını bekleyecekti.

Arutha ile Jimmy'nin büyük, siyah binaya doğru gitmesi kararlaştırılmıştı ve aralarında anlaşarak işlerine binayı arayarak başlamaya karar vermişlerdi. Kadim Valheru anıtının yakınında arama yapmadan önce etrafta muhafız olup olmadığına bakmak akıllıca görünmüştü. Moredhellerin bu mekana karşı tavırlarını bilmek imkansızdı. Elfler gibi burası karşısında huşu hissedip içeri girmeyi reddediyor, bir tapınakmış gibi, bir tür tören olmadan buradan uzak duruyor olabilirlerdi. Veya binanın içinde çok sayıda moredhel de olabilirdi.

Karanlığın içinden süzülen Jimmy binanın kenarına ulaşıp duvara yanaştı. Taşlar olağanüstü derecede pürüzsüzdü. Jimmy ellerini taşların üzerinde gezdirdi ve dokularının mermere benzediğini gördü. Arutha silahları hazır durumda beklerken Jimmy binanın etrafını hızla dolaştı. "Görünürde kimse yok," diye fısıldadı, "köprü kuleleri dışında."

"İçeride?" diye tısladı Arutha.

Jimmy, "Bilmiyorum," dedi. "Burası büyük bir yer, ama sadece bir kapısı var. Bakmak ister misin?" Prens'in hayır, demesini ümit ediyordu.

"Evet."

Jimmy Arutha'yı duvarın yanından geçirip köşeyi döndürerek geniş binanın yegane kapısına getirdi. Kapının üzerinde, içinde hafif bir ışık yanan, yarım daire şeklinde bir pencere vardı. Jimmy Arutha'ya onu alttan itmesini işaret etti ve genç hırsız kapının üzerindeki pervaza tırmandı. Pervazı kavradı ve kendisini yukarı çekerek pencereden içeri baktı.

Jimmy etrafına göz gezdirdi. Aşağısında, kapının arkasında, taş levhalardan zemini olan, bir tür bekleme odası vardı. Onun ötesinde iki

kanatlı kapılar, karanlığa açılıyordu. Jimmy pencerenin altındaki duvarda bir tuhaflık fark etti. Dıştaki taş sadece sıvadan oluşuyordu.

Jimmy zıplayarak aşağı indi. "Pencereden bir şey göremiyorum."

"Hiçbir şey mi?"

"Karanlığa giden bir geçit var, o kadar; ortada muhafızdan eser yok."

"Gölün kenarını aramaya başlayalım, ama gözümüzü bu binadan ayırmayalım."

Jimmy bunu kabul etti ve göle doğru indiler. Bina, 'tuhaf bir şeyler var' teline basmaya başlıyordu, ama dikkatini dağıtan her şeyi bir kenara itip arama işine yoğunlaştı.

Kıyıda gizlice yürüyerek saatler harcadılar. Gölün kıyısında çok az su bitkisi vardı; plato bitki örtüsünden neredeyse yoksundu. Uzaktan zaman zaman hafif bir hışırdama duyuluyor, Arutha bunu arayan diğer çiftlere atfediyordu.

Gökyüzü grileştiğinde Jimmy Arutha'yı yaklaşan şafak konusunda uyardı. Prens tiksintiyle vazgeçerek çocuk hırsızın peşinden kayadaki çatlağa geldi. Laurie ve Baru çoktan oraya gelmişti, Martin ve Roald da birkaç dakika sonra onlara katıldı. Hiçbiri de Gümüşdiken'i görmemişti.

Arutha konuşmadı; sırtını diğerlerine çevirdi. Sonra korkunç bir sille yemiş gibi yumruğunu sıktı. Mağaranın karanlığına bakarken tüm gözler üstündeydi; silueti yukarıdan gelen hafif ışıkta kabartma bir çizgi gibi görünüyordu ve herkes yüzündeki yaşları gördü. Birden yol arkadaşlarına döndü. Çatlak bir sesle, "Burada olmalı," dedi. Her birine sırayla baktı ve gözlerinde bir şey yakaladılar: Derin bir duygu, duyduğu dehşeti paylaşmalarına yol açan, boğucu bir yitirme hissi. Hepsi acıyı ve bir şeyin ölüşünü gördüler. Gümüşdiken yoksa Anita kaybedilmiş demekti.

Martin kardeşinin acısını daha da çok paylaşıyordu, çünkü babasının, Arutha daha Borric'in Leydi Catherine'ini kaybettiği için duyduğu acının derinliğini anlayabilecek yaşa gelmeden önceki sessiz anlarını görmüştü. Elflerce eğitilen avcı kardeşinin şöminenin önünde, boş bir koltuğun yanında, bakacak ateşin üzerinde bir portreden başka bir şey olmadan geçen o yalnız geceleri yeniden yaşayacağını düşününce yüreğinin sıkıştığını hissetti. Üç kardeşten yalnızca Martin babalarının uyanık olduğu her anına musallat olan derin acılığa tanık olmuştu. Anita ölürse, Arutha'nın kalbi ve mutluluğu da pekala onunla birlikte ölebilirdi. Umudu kesmek istemeyen Martin, "Buralarda bir yerdedir," dedi.

Jimmy, "Bakmadığımız bir yer kaldı," diye ekledi.

Arutha, "O binanın içi," dedi.

Martin, "O halde yapılacak tek bir şey var," dedi.

Jimmy kendi söylediği sözlerden nefret ederek, "Birimizin içeri girip bakması gerek," dedi.

SAVAŞ LORDU

HÜCREDE LEŞ GİBİ NEMLİ TALAŞ KOKUSU VARDI.

Pug kımıldandı ve ellerinin needra derisinden zincirlerle duvara bağlı olduğunu gördü. Ağırkanlı, altı bacaklı yük hayvanının derisi neredeyse çelik sertliğine getirilene kadar işlem görmüş ve duvara sağlam bir biçimde tutturulmuştu. Pug'ın kafası büyü engelleyici, tuhaf cihazla olan karşılaşması yüzünden ağrıyordu. Ama onu rahatsız eden başka bir şey de vardı. Zihinsel uyuşukluğuyla mücadele etti ve kelepçelere baktı. Zincirlerin cisimsiz gazlara dönüşmesine neden olacak bir büyüyü okumaya başlarken, ani bir yanlışlık oldu. Buna yanlışlık dışında bir ad takamıyordu. Büyüsü işe yaramıyordu. Hücrenin diğer her türlü büyüyü etkisiz hale getiren bir efsun ile kaplanmış olduğunu anlayan Pug sırtını duvara vererek oturdu. Elbette, diye düşündü, insan bir büyücüyü hapiste başka nasıl tutar ki?

Pug odaya göz gezdirdi. Kapının üst tarafındaki ufak, parmaklıklı bir açıklıktan biraz ışık alan, karanlık, kuyu gibi bir hücreydi. Samanın içinde Pug'ın ayağının yakınında ufak ve aceleci bir şey hışırdadı. Pug bir tekme atınca hayvan hızla uzaklaştı. Duvarlar rutubetli olduğundan, o ve arkadaşlarının yer seviyesinin altında olduğuna karar verdi. Burada ne kadardır bulunduklarını bilmesinin hiçbir yolu, nerede olduklarına dair de hiçbir fikri yoktu: Kelewan dünyasında herhangi bir yerde olabilirlerdi.

Meecham ile Dominic Pug'ın karşısında zincirlenmiş, Hochopepa ise sağ tarafına aynı şekilde bağlanmıştı. Savaş Lordu'nun Hochopepa'ya zarar verme riskine atılmasından hareketle Pug İmparatorluk'un hassas bir dengede olduğunu hemen anladı. Hüküm giymiş bir haini esir etmek bir şey, ancak İmparatorluk'un bir Yücesini hapse atmak bambaşka bir şeydi. Hakkı gereği bir Yüce'nin Savaş Lordu'nun emirlerine karşı bağışık olması gerekirdi. İmparator dışında, Savaş Lordu'nun egemenliğine meydan okuyabilecek tek kişi bir Yüce'ydi. Kasumi yanılmamıştı. Savaş Lordu

Konsey Oyunu'nda büyük bir manevra veya saldırıya hazırlanıyor olmalıydı, zira Hochopepa'nın hapse atılması, olabilecek her türlü muhalefete karşı hor görünün ifadesiydi.

Meecham inledi ve ağır ağır başım kaldırıp baktı. "Kafam," diye mırıldandı. Zincirlerle bağlı olduğunu görerek, bağlarını deney kabilinden çekiştirdi. "Eh," dedi Pug'a bakarak, "şimdi ne olacak?"

Pug da ona bakıp başını iki yana salladı. "Bekleyeceğiz."

Belki üç veya dört saat süren, uzun bir bekleyiş oldu. Birisi göründüğünde de, bu aniden oldu. Kapı birden açıldı ve içeri siyah cüppeli bir büyücü, onun ardından da İmparatorluk Beyazı'na bürünmüş bir asker girdi. Hochopepa neredeyse tükürerek "Ergoran! Aklını mı kaçırdın? Beni hemen serbest bırak!" dedi.

Büyücü askere Pug'ı serbest bırakmasını işaret etti. Hochopepa'ya, "Ben ne yapıyorsam İmparatorluk için yapıyorum. Düşmanlarımızla düşüp kalkıyorsun, yağ tulumu. Bu sahte büyücüye gereken cezayı verdikten sonra, Meclis'e düzenbazlığını haber vereceğim," dedi.

Pug çabucak dışarı çıkarıldı ve Ergoran adındaki büyücü, "Milamber, bir yıl önce İmparatorluk Oyunları'nda yaptığın gösteri sana saygı kazandırmıştı -etrafındakilere daha fazla zarar vermene engel olmamıza yetecek kadar," dedi. İki asker bileklerine nadir ve pahalı, madeni bilezikler taktılar. "Bu zindana yerleştirilen muhafazalar, içeriden herhangi bir büyü yapılmasını önlüyor. Zindanın dışına çıktığında da, bu bilezikler gücünü etkisiz bırakacak." Muhafızlara Pug'ı getirmelerini işaret etti ve adamlardan biri Pug'ı arkadan itti.

Pug'ın Ergoran'la vakit harcamayacak kadar aklı vardı. Savaş Lordu'nun köpeği olarak bilinen tüm büyücüler arasında, Ergoran en azgınlarındandı. Meclis'in İmparatorluk'un egemen organı olan Yüce Konsey'in bir kolu olması gerektiğine inanan az sayıda büyücüden biriydi. Ergoran'ı tanıyanlardan bazıları, büyücünün nihai ereğinin Meclis'in Yüce Konsey'e dönüşmesi olduğuna inanıyordu. Çabuk sinirlenen Almecho'nun yönetimi elinde tutuyor görünmesine rağmen, çoğu zaman Savaş Partisi'nin politikasını perde arkasından kararlaştıran kişinin Ergoran olduğu söylentileri vardı.

Uzun bir merdiven Pug'ı gün ışığına çıkardı. Hücrenin karanlığından sonraki ışık bir an gözlerini kör etti. Muazzam bir binanın avlusundan itilerek geçirilirken gözleri ışığa alıştı. Geniş bir merdivenden çıkarıldı ve

basamakları tırmanırken Pug başının üzerinden geriye baktı. Nerede olduğunu anlayacak kadar nirengi noktası görebiliyordu. Yüksek Duvar adı verilen dağlardan Jamar şehrine inen Gagajin Nehri'ni gördü. Burası, İmparator'un merkez illerinin başlıca kuzey-güney yoluydu. Pug Kutsal Şehir'in kendisi, Tsuranuanni İmparatorluğu'nun başşehri Kentosani'deydi. Etrafındaki onlarca beyaz zırhlı muhafıza bakarak Savaş Lordu'nun sarayında olduğunu anladı.

Pug uzun bir holden itilerek geçirilip bir merkezi salona getirildi. Taş duvarlar bitti ve sabit, ahşap ve deriden boyalı bir kapı yana çekilerek açıldı. İmparatorluk Savaş Lordu'nun tutsağını sorguya çekmek üzere seçtiği yer, şahsi bir toplantı salonuydu.

Odanın ortasına yakın bir yerde başka bir büyücü duruyor, oturmuş bir elyazması okuyan bir adamın keyfini bekliyordu. İkinci büyücü Pug'ın biraz tanıdığı biri olan Elgahar'dı. Pug burada Hochopepa için dahi herhangi bir yardım görmeyi bekleyemeyeceğini anladı, zira Elgahar Ergoran'ın kardeşiydi; büyü yeteneği soylarına derinden işlemişti. Elgahar her zaman ağabeyinin önderliğinde hareket eder gibi görünmüştü.

Bir yastık yığınının üzerinde oturmakta olan adam orta yaşlıydı, boynundan ve kol yenlerinden geçen tek bir altın şeridin süslediği beyaz bir cüppe giymişti. Son Savaş Lordu Almecho'yu hatırlayan Pug daha çarpıcı bir tezat olmayacağına karar verdi. Bu adam, Axantucar, görünüş bakımından amcasının antiteziydi. Almecho kalın enseli, tıknaz, savaşçı tavırlı biriyken, bu adam daha çok bir alime veya öğretmene benziyordu. Tel kadar ince gövdesi, ona dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş biri izlenimini veriyordu. Yüz hatları neredeyse narindi. Sonra gözlerini okumakta olduğu parşömenden kaldırdı ve Pug aradaki benzerliği gördü: Amcası gibi bu adamın da gözlerinde aynı delice güç açlığı vardı.

Elyazmasını ağır ağır yerine kaldıran Savaş Lordu, "Milamber, geri dönmekle basiret değilse de cesaret gösterdin. Elbette idam edileceksin, ancak sen asılmadan önce, tek bir şeyi öğrenmek istiyoruz: Neden döndün?" dedi.

"Ana dünyamda bir erk, kendi davasını güden karanlık ve habis bir varlık büyüyor; davası da ana dünyamın yok edilmesi."

Savaş Lordu ilgilenmiş göründü ve Pug'a devam etmesini işaret etti. Pug ona tüm bildiklerini tam olarak ve süsleme ya da abartma olmaksızın

anlattı. "Büyü marifetiyle bu şeyin Kelewan kökenli olduğunu belirledim; bir şekilde iki dünyanın kaderi bir kez daha birbirine dolandı."

Sözlerini bitirdiğinde Savaş Lordu, "İlginç bir hikaye uydurmuşsun," dedi Ergoran Pug'ın hikayesini dikkate almamış gibiydi, ama Elgahar sahiden sıkıntılı görünüyordu. Savaş Lordu sözlerine devam etti, "Milamber, ihanet sırasında elimizden alınman gerçekten yazık oldu. Burada kalmış olsaydın seni masalcı olarak istihdam edebilirdik. İmparatorluğumuzun unutulmuş, ücra bir köşesinden çıkan büyük ve karanlık kudret. Ne fevkalade bir hikaye." Adamın gülümsemesi kayboldu ve Savaş Lordu dirseğini dizine dayayarak öne eğilip Pug'a baktı. "Şimdi, gerçeklere gelelim. Uydurduğun bu sakil kabus beni korkutarak geri dönüşünün gerçek sebeplerini görmeme engel olmak için yapılan zavallı bir teşebbüsten ibaret. Mavi Çark Partisi ile müttefikleri, Yüce Konsey'i yıkmanın eşiğinde. Dönmenin nedeni de bu, zira daha önceleri müttefik saydıkların şimdi çaresiz durumda, Savaş Partisi'nin mutlak egemenliğinin artık neredeyse bir gerçek olduğunu biliyorlar. Seninle şişman olan bir kez daha ana dünyanın istilası sırasında Savaş İttifakı'na ihanet edenlerle işbirliği içindesiniz. Bizim temsil ettiğimiz yenidünya düzeninden korkuyorsunuz. Birkaç güne kadar Yüce Konsey'in sona erdiğini bildireceğim, sen de bunu engellemek için döndün, değil mi? Kafanda ne var, bilmiyorum, ama gerçeği senden öğreneceğiz, şimdi olmasa da yakında. Ve bize karşı birlik olanların da adını vereceksin.

"Geri dönüş yöntemine de sahip olacağız. İmparatorluk benim yönetimim altında güvende olduğunda, dünyana dönecek ve amcamın yönetimi altında yapılmış olması gerekeni çabucak yapacağız."

Pug bir yüzden diğerine baktı ve gerçeği anladı. Pug deli Kral Rodric'le tanışıp konuşmuştu. Savaş Lordu Rodric kadar çıldırmış olmayabilirdi, ama aklının tam olarak yerinde olmadığına kuşku yoktu. Arkasında da çok az şeyi, ancak Pug'ın anlamasına yetecek kadarını ele veren biri vardı. Burada korkulması gereken güç Ergoran'dı, zira Savaş Partisi'nin egemenliğinin ardındaki gerçek dâhi oydu. Tsuranuanni'de bir gün belki de açıkça hüküm sürecek olan da.

Bir ulak gelip Savaş Lordu'nun önünde eğilerek ona bir parşömen uzattı. Savaş Lordu parşömeni çabucak okuduktan sonra, "Konsey'e gitmem gerekiyor. Sorgulayıcıya gecenin dördüncü saatinde hizmetlerine gereksinim duyduğumu bildir. Muhafızlar, bu adamı hücresine götürün,"

dedi. Muhafızlar Pug'ı zincirinden tutup çekerken Savaş Lordu, "Bunu düşün, Milamber. Yavaş veya hızlı bir şekilde ölebilirsin, ama öleceksin. Seçim sana ait. İki halde de, gerçeği eninde sonunda senden alacağız," dedi.

Pug transa giren Dominic'i izliyordu. Pug arkadaşlarına Savaş Lordu'nun tepkisini anlatmıştı ve Hochopepa bir süre esip gürledikten sonra sessizliğe gömülmüştü. Siyah cüppe giyen diğerleri gibi, Hochopepa da herhangi bir arzusunun hiçe sayılmasını neredeyse kavranamaz bir şey olarak görüyordu. Bu esaret ise neredeyse akıl almayacak kadar olanaksızdı. Meecham her zamanki suskunluğunu sergilemiş, keşiş de istifini bozmamıştı. Tartışma kısa sürmüş ve teslimiyetle sonlanmıştı, Dominic bundan kısa süre sonra Pug'ı büyüleyen alıştırmalarına başlamıştı. Oturup meditasyon yapmıştı, şimdi de bir tür transa giriyordu. Sessizlikte Pug, keşişin verdiği dersi düşündü. Bu hücrede de olsalar, hiç umut yokmuş gibi görünüyor da olsa, korkuya teslim olup akılsız sefillere dönüşmeleri için hiçbir neden yoktu. Pug zihnini geriye döndürerek Crydee'deki çocukluğunu hatırladı: Kulgan ve Tully'yla yaptığı, yıllar sonra, yapmaya uygun olmadığını öğreneceği bir büyüde ustalık kazanmaya çalışırken ki cesaret kırıcı dersleri. Yazık, diye düşündü. Yıldızlimanı'nda gözlemlediği pek çok şey onu, Midkemia'daki Küçük Büyü'nün Kelewan'da olduğundan çok daha ileri olduğuna ikna etmişti. Büyük olasılıkla bu, Midkemia'da sadece bir büyü çeşidi olmasının sonucuydu.

Değişiklik olsun diye Pug, ona çocukken Kulgan tarafından öğretilen, zaten hiçbir zaman beceremediği büyülerden birini denedi. Hımm, diye düşündü, Küçük Yol etkilenmemiş. İçindeki tuhaf engeli hissetmeye başladı ve bunu neredeyse komik buldu. Çocukken bu deneyimi başarısızlığa yormuştu. Şimdiyse, bunun sadece Büyük Yol'a uyumlu, Küçük Yol öğretisini reddeden zihni olduğunu biliyordu. Yine de, her nasılsa, büyü karşıtı muhafazalar konuya daha dolambaçlı yaklaşmasına neden oldu. Gözlerini kapatıp defalarca denediği, ancak her defasında başarısız olduğu bir şeyi hayalinde canlandırmaya çalıştı. Zihninin alışkanlıkları bu büyünün gereksinimlerine direniyordu, ancak normal düzenini almak üzere kayarken bir şekilde engellere çarptı, geri çekildi ve... Pug, fal taşı gibi açılan gözleriyle doğrulup oturdu. Neredeyse bulmuştu! Kısacık bir an için neredeyse anlamıştı. Heyecanını bastırmaya çalışarak gözlerini kapadı, başını öne eğdi ve yoğunlaştı. O tek bir ânı, anladığı o tek bir billur ânı bulabilse... geldiği gibi kaçan o ânı... Rutubetli, rezil hücresinde belki de

Tsurani büyüsünün en önemli keşiflerinden birinin kıyısına gelmişti. O ânı yeniden yakalayabilseydi...

Derken hücrenin kapıları açıldı. Pug başını kaldırıp baktı, Hochopepa ve Meecham da öyle. Dominic transtan çıkmadı. İçeri Elgahar girerek bir muhafıza kapıyı arkasından kapamasını işaret etti. Pug ayağa kalkarak çocukluğunu düşünürken samanların altındaki soğuk taşlara teslim olan bacaklarındaki krampları açtı.

"Söylediğin şeyler rahatsız edici," dedi siyah cüppeli büyücü.

"Öyle de olmalı, zira doğru."

"Belki de, ama sen öyle olduğuna inansan bile doğru olmayabilir. Her şeyi duymak istiyorum."

Pug büyücüye oturmasını işaret etti, ama adam başını hayır anlamında salladı. Omuzlarını silken Pug tekrar yere oturarak öyküsünü anlatmaya başladı. Rogen'in görüşüyle ilgili bölüme geldiğinde, Elgahar gözle görülür bir biçimde tedirgin olarak Pug'ı durdurup ona bir dizi soru sordu. Pug devam etti ve bitirdiğinde Elgahar başını iki yana salladı. "Söyle bana, Milamber, senin ana dünyanda, bu görüde gören kişiye söylenenleri anlayabilecek çok kişi var mı?"

"Hayır. Sadece ben ve diğer iki kişi anlayabilirdi; bunun kadim Yüce Tapınak Tsurani lisanı olduğunu ancak LaMut'taki Tsuraniler fark edebilirdi."

"Korku verici bir olasılık var. Bunu düşünüp düşünmediğini bilmek zorundayım."

"Nedir?"

Elgahar Pug'ın kulağına yaklaştı ve tek bir sözcük fısıldadı.

Pug'ın beti benzi attı ve gözlerini kapadı. Daha Midkemia'dayken zihni elindeki bilgilerden sezgi yoluyla bir şeyler çıkarma sürecine başlamıştı. Bilinç dışında bunun ne olabileceğini baştan beri biliyordu. Tek ve uzun bir iç çekişle, "Düşündüm. Her dönemeçte, bu olasılığı kabullenmekten kaçtım, ama her zaman oradaydı," dedi.

Hochopepa, "Bahsettiğiniz bu şey nedir?" dedi.

Pug başını iki yana salladı. "Hayır, eski dostum. Daha değil. Elgahar'ın senin ya da benim fikrimi duymadan vardığı sonucu düşünmesini istiyorum. Bu sadakat bağlarını sorgulamasına neden olacak bir şey olsa gerek."

"Belki de. Ama bunu yaparsam dahi, halihazırdaki durumumuzu değiştirmesi kesin olmaz."

Hochopepa'nın öfkesi patladı. "Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin? Savaş Lordu'nun işlediği suçların ışığında hangi koşullar önem taşıyabilir? Özgür iradeni bütünüyle ağabeyine teslim ettiğin noktaya mı geldin?"

Elgahar, "Hochopepa, herkesten çok siyah cüppeyi giyen senin anlaman gerekir, zira Mavi Çark Partisi'yle birlikte Büyük Oyun'u yıllardır oynayan Fumita ve sendiniz," dedi. Bu iki büyücünün İmparator'a Gediksavaşları'nı bitirmek için yardım etmesinden bahsediyordu. "İmparatorluk tarihinde ilk kez, İmparator benzersiz bir konumda. Barış konferansındaki ihanet yüzünden, itibar kaybetmesine rağmen mutlak yetke sahibi bir konuma geldi. Nüfuzunu kullanmıyor olabilir ve yetkesini bir daha kullanmayacak. O ihanet sırasında beş klanın Savaş Şefi öldü, Savaş Lordu rütbesini alma olasılıkları en büyük olan beş kişi. Onların ölümü yüzünden pek çok aile Yüce Konsey'deki konumlarını yitirdi. Klanlara buyruk vermeye bir kez daha kalkışırsa, geri çevrilebilir."

"Sen hükümdar katlinden bahsediyorsun," dedi Pug.

"Bu daha önce de olmuştu, Milamber. Ama vâris olmadığından bu iç savaş anlamına gelir. Cennetin ışığı genç ve henüz erkek evladı yok. Soyundan gelen şimdilik sadece üç kız var. Savaş Lordu iki bin yılı aşkın bir hanedanı devirmek değil, sadece İmparatorluk'u istikrara kavuşturmak istiyor. Bu Savaş Lordu'na karşı sevgi veya nefret beslemiyorum. Ama İmparator'un eşyanın düzeni içindeki durumunun sadece ruhani olduğunu anlaması ve tüm nihai yetkeyi Savaş Lordu'na devretmesi gerekiyor. Bu sayede Tsuranuanni sonsuz bir refah çağına girebilir."

Hochopepa acı bir kahkaha attı. "Böyle saçmalara inanabiliyor olman, yalnızca Meclis'te girdiğin eleme sınavının yeterince zor olmadığını gösteriyor."

Bu hakareti duymazlıktan gelen Elgahar, "İmparatorluk'un iç düzeni istikrarlı bir hale getirildikten sonra, habercisi olduğun her türlü olası tehlikeye karşı durabiliriz. Söylediklerin gerçek olsa, benim spekülasyonum doğru çıksa dahi, meseleyle Kelewan üzerinde ilgilenmek zorunda kalmamız yıllar sonra olabilir -hazırlanmak için bol bol zamanımız olur. Unutmamalısın ki, Meclis'teki bizler atalarımızın hayalini bile kuramadığı, yeni kudret doruklarına eriştik. Onlar için bir dehşet olan şey, bizim için sıkıntı verici bir şeyden ibaret olabilir."

"Cehaletin yüzünden başarısızlığa mahkumsun, Elgahar. Hepiniz öyle. Hocho ile ben bunu daha önce konuştuk. Sizin üstünlük varsayımınız hatalı.

Atalarınızın kudretini aşmadınız, henüz ona denk değilsiniz. Kara Macros'un yapıtları arasında, Meclis'in var olduğu bin yıllar boyunca hayal dahi edilemeyen güçleri ortaya seren kitaplar buldum."

Bu düşünce Elgahar'ın merakını uyandırmış gibiydi ve büyücü uzun bir süre sessiz kaldı. "Belki," dedi nihayet düşünceli bir tonla. Kapıya doğru yürüdü. "Bir şeyi basardın, Milamber. Beni kendini Savaş Lordu'nun istediği süreden daha uzun süre yaşamanın hayati önem taşıdığına ikna ettin. Sende almamız gereken bilgiler var. Geri kalanına gelince de... bunu düşünmeliyim."

Pug, "Evet, Elgahar, düşün. Tek sözcüğü düşün: kulağıma fısıldadığını," dedi.

Elgahar bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, ancak dışarıdaki muhafızla konuşarak kapının açılmasını emretti. Oradan ayrıldı ve Hochopepa, "Aklını kaçırmış," dedi.

"Hayır," dedi Pug. "Aklını kaçırmamış; sadece ağabeyinin ona söylediklerine inanmıyor. Axantucar'in ve Ergoran'ın gözlerine bakıp da onların İmparatorluk'a refah getireceğini düşünen kişi bir budala, inançlı bir idealisttir, ancak deli değildir. Asıl korkmamız gereken kişi Ergoran."

Tekrar sessizliğe gömüldüler ve Pug Elgahar'ın ona fısıldadığı şey üzerinde kara kara düşünmeye tekrar başladı. Bunun temsil ettiği ilikleri donduran olasılık düşünülemeyecek kadar dehşet verici olduğundan, zihnini bir kez daha yaşamında Küçük Yol'da gerçek ustalığı bir an gördüğü tuhaf âna çevirdi.

Zaman geçmişti. Pug ne kadar olduğunu bilmiyordu, ama gün batımının dört saat sonrası, Savaş Lordu'nun sorgulama için belirlediği saatin geldiğini tahmin etti. Odaya muhafızlar girerek Meecham, Dominic ve Pug'ın zincirlerini çözdüler. Hochopepa geride bırakıldı.

İşkence aletleriyle donatılmış bir odaya yürütüldüler. Yeşil ve altın cüppesi içinde debdebeli bir görüntüsü olan Savaş Lordu büyücü Ergoran'la konuşuyordu. Kızıl başlıklı bir adam, birbirlerini görebilecek şekilde, odadaki sütunlara zincirlenmelerini sessizce bekledi.

"Benim düşüncemin tersine, Ergoran ve Elgahar seni canlı tutmam konusunda beni ikna ettiler; ikisinin sebepleri farklı da olsa. Elgahar senin hikayene inanmaya biraz, en azından elimizden geldiği kadar çok şey öğrenmenin akıllıca olacağını düşünecek kadar yatkın görünüyordu. Ergoran ile ben buna meyilli değiliz, ancak bilmek istediğimiz başka şeyler

var. Bu yüzden, senden sadece doğruyu alacağımızı güvence altına alma işine başlayacağız." Sorgulayıcı verdiği işaret üzerine Dominic'in giysilerini yırtarak onu sadece hayalarını örten bir kuşakla bıraktı. Sorgulayıcı kapalı bir kavanozu açtı ve içinden beyazımsı bir maddeye iyice batırılmış bir sopa çıkardı. Bu sıvıdan birazını Dominic'in göğsüne değdirdi ve keşiş kasıldı. Madenleri olmayan Tsuraniler, Midkemia'da kullanılanlardan farklı, ancak en az onlar kadar etkili işkence yöntemleri geliştirmişti. Madde, tene değer değmez deriyi yakmaya başlayan, yapışkan bir kostikti. Dominic gözlerini sıkı sıkı kapattı ve çığlığını bastırdı.

"Tasarruf etmek amacıyla, önce arkadaşlarınla ilgilenilmesi durumunda bize doğruyu söyleme ihtimalinin daha yüksek olacağını düşündük. Sabık yurttaşlarının bize anlattıklarına ve İmparatorluk Oyunları'ndaki o affedilemez feverandan anlaşıldığı kadarıyla, merhametli bir tabiatın var, Milamber. Bize gerçeği söyleyecek misin?"

"Söylediğim her şey gerçek, Savaş Lordu! Dostlarıma işkence etmek bunu değiştirmez!"

"Efendim!" diye bir haykırış duyuldu.

Savaş Lordu Sorgulayıcısına baktı. "Ne?"

"Bu adam... bakın." Dominic'in yüzündeki acılı ifade silinmişti. Yüzünde mutlu bir huzur ifadesiyle sütundan sarkıyordu.

Ergoran keşişin yanına gelip onu inceledi. "Bir tür transta mı?"

Hem Savaş Lordu hem de büyücü Pug'a baktılar ve büyücü, "Bu rahip ne türlü hileler yapıyor, Milamber?" dedi.

"O Hantukama rahibi değil, bu doğru, ancak dünyamdan bir din adamı. Bedenine ne olursa olsun zihnini huzura erdirebiliyor."

Savaş Lordu'nun işareti üzerine sorgulayıcı masadan keskin bir bıçak aldı. Keşişin önüne geldi ve ani bir kesikle omzunu yardı. Dominic hareket etmedi, bedeni karşılık olarak seğirmedi bile. Sorgulayıcı maşa kullanarak bir köz alıp kesiğe bastırdı. Keşişten yine bir tepki gelmedi.

Sorgulayıcı maşasını kaldırdı ve "Faydası yok, efendim. Zihni kapalı. Bu sorunu rahiplerle daha önce de yaşamıştık," dedi.

Pug'ın kaşları çatıldı. Siyasetten arınmış olmamalarına rağmen tapınaklar Yüce Konsey'le olan ilişkilerinde genellikle sakıngan davranırdı. Savaş Lordu rahipleri sorgulamışsa bu tapınakların Savaş Partisi'ne karşı ittifak kuranlara yakın durduğu anlamına geliyordu. Hochopepa'nın bu gerçeği bilmemesinden, Savaş Lordu'nun el altından iş çevirdiği ve muhaliflerini

atlattığı anlaşılıyordu. Bu Pug'a her şeyden çok İmparatorluk'un ciddi bir dar boğazdan geçtiğini, hatta iç savaşın kıyısında bulunduğunu anlatıyordu. İmparator'dan yana saf tutanlara yapılacak saldırı yakında gelecekti.

"Bu rahip değil," dedi Ergoran Meecham'ın yanına gelerek. Uzun boylu toprak erine baktı. "Basit bir köle, dolayısıyla da onunla daha kolay başa çıkılabilir olsa gerek." Meecham büyücünün yüzüne tükürdü. Bir Yüce'ye gösterilen tereddütsüz korku ve saygıya alışkın olan Ergoran, sopa yemişçesine afallamıştı. Sendeleyerek geri adım atıp yüzündeki tükürüğü sildi. Öfke içinde, "Ağır, uzun süren bir ölüme hak kazandın, köle," dedi.

Meecham gülümsedi, bu Pug'ın kendini bildi bileli onun yüzünde gördüğü ilk gülümsemeydi, geniş, neredeyse alaycı bir sırıtıştı. Yanağındaki yara izi yüzünden suratı inanılmaz derecede şeytani görünüyordu. "Buna değerdi, seni cinsiyetsiz katır."

Meecham öfkeyle Kralın Lisanı'nda konuşmuştu, ama hakaretteki ses tonu büyücünün gözünden kaçmadı. Uzandı, keskin bıçağı sorgulayıcının masasından aldı ve Meecham'ın göğsünde uzun bir kesik açtı. Toprak eri kasıldı, yaradan kan akmaya başlarken yüzünün rengi soldu. Ergoran muzaffer bir edayla önünde durdu. Sonra Midkemialı tekrar tükürdü.

Sorgulayıcı Savaş Lordu'na döndü. "Efendim, Yüce hassas işlere karışıyor."

Büyücü geri adım atarak bıçağı elinden düşürdü. Savaş Lordu'nun yanına dönerken tekrar yüzündeki tükürüğü sildi. Sesinde nefretle, "Bildiklerini söylemekte çok aceleci davranma, Milamber. Bu süprüntünün uzun bir seans görmesini istiyorum," dedi.

Pug bileklerindeki bileziklerin büyüyü etkisiz hale getiren özellikleriyle savaşmaya çalışıyor, ama faydası olmuyordu. Sorgulayıcı Meecham'ın üzerinde çalışmaya başladı, ama metin toprak eri bağırmayı reddetti. Yarım saat boyunca Sorgulayıcı kanlı mesleğini icra ettikten sonra Meecham nihayet boğuk bir inilti çıkararak yarı baygın bir hale geçti. Savaş Lordu, "Neden geri döndün, Milamber?" dedi.

Meecham'ın acısını kendi acısıymış gibi hisseden Pug, "Size gerçeği söyledim," dedi. Ergoran'a baktı. "Gerçek olduğunu biliyorsun." Yakarısının sağır kulaklarla karşılaştığını biliyordu, zira öfke dolu büyücü Pug'ın söylediklerini umursadığından değil, sırf garez yüzünden Meecham'ın acı çekmesini istemişti.

Savaş Lordu Sorgulayıcı'ya Pug'ın üzerinde çalışmaya başlamasını işaret eti. Kızıl başlıklı adam Pug'ın giysilerini yırtarak açtı. Kostik kavanozu açıldı ve maddeden az bir miktar Pug'ın göğsüne uygulandı. Bataklıklarda köle olarak geçen yıllar Pug'ı ince, kaslı bir adam yapmıştı ve acı başlarken gövdesi kasıldı. İlk temasta hiçbir şey hissetmedi, bir an sonra macundaki kimyasallar reaksiyona girerken acı tenini dağladı. Pug neredeyse kabaran derisinin sesini duyabiliyordu. Savaş Lordu'nun sesi acıyı böldü. "Neden döndün? Kiminle temas kurdun?"

Pug göğsündeki acıya karşı gözlerini kapadı. Çıraklığında ona Kulgan tarafından öğretilen rahatlama alıştırmalarına sığındı. Tenine biraz daha macun değdi ve başka bir yangın başladı, bu kez kalçasının iç tarafındaki hassas deride. Pug'ın zihni isyan etti ve büyüye sığınmaya çalıştı. Tekrar tekrar büyüyü sınırlayan bileziklerin koyduğu engeli yarmaya çalıştı. Gençliğinde büyüye giden yolu ancak büyük gerginlik anlarında bulabilmişti. Yaşamı troller tarafından tehdit edildiğinde, ilk büyüsünü bulmuştu. Toprak Beyi Roland'la dövüşürken ona büyülü bir darbe indirmiş, İmparatorluk Oyunları'nı yok ettiğinde de bunu derinlerde sakladığı bir öfke ve incinme kaynağından güç alarak yapmıştı. Şimdiyse zihni büyüyle berkitilmiş bir kafesin parmaklıklarına vurarak geriye savrulan, gazaba gelmiş bir hayvandı ve bir hayvan gibi körlemesine hareket ediyor, ya özgür kalmaya ya da ölmeye kararlı bir biçimde engele çarpıp duruyordu.

Tenine közler konuldu ve çığlık attı. Bu acı ve öfkenin birbirine karıştığı hayvani bir çığlıktı ve zihni geri saldırdı. Yansıtan yüzeylerden bir manzaranın, her biri bir görüntüyü geri gönderen, dönüp duran çılgın aynalarla dolu bir odadaymışçasına düşünceleri bulanıklaştı. Yüzeylerden birinde Crydee'deki aşcı yamağı çocuğu, başka bir yüzeyde Kulgan'ın öğrencisinin ona baktığını gördü. Üçüncüsünde genç toprak beyi, dördüncüsünde ise Shinzawai bataklık kampındaki bir köle vardı. Ama yansımaların arkasındaki yansımalar, aynaların içinden görülen aynaların her birinde yeni bir şey gördü. Mutfaktaki çocuğun arkasında bir adam, bir hizmetkar gördü, ama o adamın kim olduğuna şüphe yoktu. Büyü olmadan, eğitim olmadan Pug, yetişkinliğe kale personelinin basit bir üyesi olarak ulaşmış, mutfakta çalışıyordu. Genç toprak beyinin görüntüsünün arkasında bir Krallık soylusunu, kolunda da karısı Prenses Carline'i gördü. Başı fır dönüyordu. Deli gibi bir şey aradı. Kulgan'ın öğrencisinin görüntüsünü inceledi. Arkasında Küçük Sanatın yetişkin bir uygulayıcısını gördü. Pug

zihninin içinde döneniyor, görüntü içinde yansıyan o görüntünün, büyüyüp Küçük Büyü ustası olan Pug'ın kökenini arıyordu. Sonra o görüntünün kaynağını, talihin bir cilvesi yaşamını bu sonuçtan uzaklaştırdığı için asla gerçekleşmeyen olası bir geleceği gördü. Ancak yaşamının alternatif olasılıkları içinde aradığı şeyi buldu. Bir kaçış yolunu. Birden anladı. Önünde bir yol açıldı ve zihni o yoldan kaçtı.

Pug'ın gözleri aniden açıldı ve Sorgulayıcının kızıl başlıklı siluetinin ardına baktı. Tekrar ayılmış olan Meecham sütundan sarkarak inliyorken Dominic hâlâ esrik bir halde kaybolmuş durumdaydı.

Pug zihinsel yeteneğini kullanarak bilincini bedeninde açılan yaralardan uzaklaştırdı. Bir anda acı hissetmez olmuştu. Sonra zihni Ergoran'ın siyah cüppeli siluetine doğru uzandı. Pug'ın gözleri kendi gözleriyle kilitlenince İmparatorluk Yücesi neredeyse sendeledi. Tarihte ilk kez Büyük Yol büyücüsü Küçük Yol yetisine sahip biriyle karşı karşıya geliyordu ve Pug Ergoran'a bir irade savaşı açtı.

Pug zihni paramparça edecek kadar büyük bir güçle büyücüyü ezerek bir an sersemletti. Siyah cüppeli adam bir an gevşedi, sonra Pug bedenin kontrolünü ele geçirdi. Kendi gözlerini kapayan Pug artık Ergoran'ın gözleriyle görüyordu. Duyularını, Tsurani Yücesi üzerinde tam bir denetim sahibi olana dek ayarladı. Ergoran'ın eli uzandı ve parmaklarından bir enerji çavlanı çıkarak Sorgulayıcı'ya arkadan çarptı. Kıvrılıp çığlık atan adamın gövdesinde kırmızı ve mor enerji çizgileri dans ediyordu. Ardından Sorgulayıcı acıyla haykırarak odada deli bir kukla gibi, kesik kesik ve kasılımlı hareketlerle dans etmeye başladı.

Savaş Lordu bir an afalladıktan sonra, "Ergoran! Bu delilik nedir?" diye çığlık attı. Sorgulayıcı uzaktaki duvara çarpıp taş zemine düşerken büyücünün cüppesine yapıştı. Savaş Lordu büyücüye temas eder etmez, acı veren enerjileri Sorgulayıcı'yı vurmayı bırakıp Savaş Lordu'nu sarmaladı. Axantucar saldırı karşısında sırt üstü düşerken acıyla kasıldı.

Sorgulayıcı yerden kalkıp ayılmak için başını sağa sola sallayarak sarsak adımlarla tutsaklara doğru yürüdü. Kızıl başlıklı işkenceci bu acının mimarının Pug olduğunu hissederek masadan ince bir bıçak aldı. Pug'a doğru adım attı, ama Meecham zincirlerine asılarak kendisini yukarı çekti. Meecham kendini zorlayarak uzandı ve Sorgulayıcının boynunu bacaklarının arasına aldı. Bir makas hareketiyle ve muazzam bir güçle sıkarak Sorgulayıcı'yı boğmaya başladı. Sorgulayıcı bıçakla Meecham'ın

bacağına saldırarak etini tekrar tekrar kesti, ama Meecham uyguladığı baskıyı azaltmadı. Bıçak üst üste, Meecham'ın bacakları kendi kanıyla sırılsıklam olana kadar yarıklar açtı, ama Sorgulayıcı kan yüzünden kayganlaşan bıçakla derin kesikler açamıyordu. Meecham keyif dolu bir çığlık atmakla yetindi. Sonra bir homurtu ve ani bir hareketle adamın nefes borusunu ezdi. Sorgulayıcı yere yıkılırken toprak erinin kuvveti süzülüp gitti. Meecham sadece zincirleri sayesinde ayakta durarak, gevşedi. Cılız bir gülümsemeyle Pug'a bakıp başını salladı.

Pug acı büyüsünü kesti ve Savaş Lordu Ergoran'ın üzerinden düştü. Pug büyücüye yaklaşmasını emretti. Yüce'nin zihni Pug'ın büyülü kontrolü altında yumuşak, uysal bir şey gibiydi ve Pug her nasılsa büyücüye hareket etmesini buyururken aynı anda kendisinin de ne yaptığının farkında olmayı başarıyordu.

Savaş Lordu ayağa kalkmaya çabalarken büyücü de Pug'ın zincirlerini çözmeye başladı. Bir eli boştaydı. Axantucar dış kapıya gitmeye çalıştı. Pug bir karar verdi. Bağlardan kurtulabilirse, Savaş Lordu'nun çağırdığı tüm muhafızlarla başa çıkabilirdi, ama iki adamı birden kontrol edemezdi ve büyücünün kontrolünü Savaş Lordu'nu yok edip kendisini kurtaracak kadar uzun süre elinde tutabileceğini sanmıyordu. Ya da tutabilir miydi acaba? Sonra Pug tehlikeyi gördü. Bu yeni büyü ona zor geliyor ve muhakeme gücü hataya düşüyordu. Neden Savaş Lordu'nun özgür kalmasına izin verecekti ki? İşkencenin acısı ve yorgunluk ona korkunç bir bedel ödetiyordu ve Pug her geçen an zayıfladığını hissediyordu. Savaş Lordu kapıyı çekerek açıp muhafızlara gelmelerini haykırdı ve kapı açıldığında Axantucar bir mızrak kaptı. Gücünü toplayarak Ergoran'ın sırtına esaslı bir darbe indirdi. Darbe büyücüyü Pug'ın diğer elini çözemeden yere yıktı. Aynı zamanda dönüp Pug'a çarpan bir psişik şok etkisi de yarattı. Pug Ergoran'ın ölüm acısıyla çığlık attı.

Pug'ın zihnine sis doldu. Derken içindeki bir şey kırıldı ve anı aynaları tuzla buz olurken düşünceleri parıldayan cam parçalarından bir denize dönüştü; eski derslerin parçaları, ailesinin görüntüleri, tatlar, kokular ve sesler bilincinde çınlıyordu.

Zihninde ışıklar dans ediyordu; yıldız ışığının yayılan ilk zerreleri, içerideki yeni manzaraların yansımaları. Birbirinin içine geçip dans ederek bir desen, bir çember, bir tünel, sonra da bir yol oluşturdular. Kendini o yola doğru attı ve yeni bir bilinç düzleminde buldu. Yeni yollardan yüründü, yeni

idraklere varıldı. Daha önce ona korku ve dehşet aracılığıyla açılan yolda artık istediği gibi yürüyebilirdi. Nihayet mirası olan güçlerin boyunduruğu elindeydi.

Görüşü berraklaştı ve basamaklarda cebelleşen askerler gördü. Pug dikkatini bileğinde kalan kelepçeye yöneltti. Aniden Kulgan'ın verdiği eski bir dersi hatırladı. Zihninin hafif bir okşayışıyla, sertleştirilmiş deri kelepçe tekrar yumuşak ve esnek bir hal aldı ve elini çekerek kurtardı.

Pug konsantre oldu ve büyüyü engelleyen bilezikler ikiye bölünerek düştüler. Başını kaldırıp merdivene baktı ve ilk kez gördüğü şeyin anlamı kafasına tam olarak dank etti. Yukarıda bir tür mücadele sürüp giderken Savaş Lordu ile askerleri odadan kaçmıştı. Kanazawai klanının mavi zırhına bürünmüş bir asker İmparatorluk Beyazları giymiş başka bir askerin yanında ölü yatıyordu. Pug Meecham'ı çabucak çözerek yere bıraktı. Meecham bacağındaki yaralar ve gövdesindeki kesiklerden çok kan kaybediyordu. Pug Dominic'e zihinsel bir arama mesajı gönderdi: Geri dön. Kelepçeleri yere düşerken Dominic'in gözleri ânında açıldı ve Pug, "Meecham'la ilgilen," dedi. Keşiş açıklama talep etmeden yaralı toprak erine bakmak üzere döndü.

Pug basamakları koşarak çıkıp Hochopepa'nın esir tutulduğu yere geldi. Hücreye girdi ve şaşıran büyücü, "Nedir bu? Dışarıdan gürültüler duydum," dedi.

Pug eğilip kelepçeleri yumuşak deriye dönüştürdü. "Bilmiyorum. Sanırım, müttefikler. Mavi Çark Partisi'nin bizi kurtarmaya çalıştığını sanıyorum." Hochopepa'nın ellerini artık yumuşamış olan bağlardan çekerek kurtardı.

Hochopepa sarsak bacaklarla ayağa kalktı. "Bize yardım etmelerine yardım etmeliyiz," dedi kararlılıkla. Sonra özgür kalışını ve yumuşayan kelepçeleri düşündü. "Milamber, bunu nasıl yaptın?"

Kapıdan geçerken Pug, "Bilmiyorum, Hocho. Bu da tartışılması gereken bir şey," diye yanıt verdi.

Pug merdivenlerden sarayın üst kademesine doğru koştu. Savaş Lordu'nun sarayının merkez galerisinde, silahlı adamlar birebir dövüşüyordu. Savaş Lordu'nun İmparatorluk Beyazlarıyla çeşitli renklerdeki zırhlara bürünmüş adamlar mücadele ediyordu. Kanlı çarpışmaya göz gezdiren Pug Axantucar'in dövüşen bir çift askerin gerisinde mücadele ettiğini gördü. Geri çekilirken onu beyaz zırh giymiş iki

asker koruyordu. Pug gözlerini kapadı ve uzandı. Gözleri açıldı ve yarattığı görünmez enerjiden bir el gördü. Onu kendi eliymiş gibi hissedebiliyordu. Bir yavru kediyi boynundan tutup kaldırıyormuş gibi, uzandı ve Savaş Lordu'nun boynunu kavradı. Onu havaya kaldırarak mücadele eden, tekmeler atan adamı kendisine doğru çekti. Tepelerinde Savaş Lordu'nu gören askerler dövüşmeyi kestiler. İmparatorluk'un en üst düzeyli savaşçısı olan Axantucar, onu kavrayan görünmez gücün karşısında hiç utanmadan dehşetle çığlık attı.

Pug onu Hocho ile birlikte durdukları yere çekti. İmparatorluk Beyazlarından bazıları şoktan sıyrılarak efendilerinin açmazına neden olan kişinin hain büyücü olduğu sonucuna vardılar. Birkaçı renkli askerlerle yaptıkları dövüşü bırakıp Savaş Lordu'nun yardımına koştular.

Sonra yüksek bir ses, "Ichindar! Doksanbirinci İmparator!" diye bağırdı.

Bir anda, hangi tarafta dövüştüğüne bakmaksızın odadaki her asker yere atılarak alnını taş zemine bastırdı. Subaylar başlarını eğerek ayakta durdular. Hepsi de Mavi Çark Partisi'ni oluşturan renklerde zırhlar giymiş bir Savaş Şefleri kortejinin içeri girişini sadece Hochopepa ile Pug izledi. En önde, yıllardır kimsenin görmediği zırhını giymiş, tekrar bir süreliğine Kanazawai Klanı'nın Savaş Şefi olmuş Kamatsu geliyordu. Hizaya girerek İmparator'un girmesine izin vermek için iki gruba ayrıldılar. İmparatorluk'taki en üst düzeyli yetkili olan Ichindar, altın tören zırhı içinde olanca debdebesiyle salona girdi. Pug'ın hâlâ tepesinde havada asılı duran Savaş Lordu'yla durmakta olduğu yere azametle yürüdü. Nihayet, "Yüce, nerede ortaya çıksan, güçlük çıkarıyor gibisin," dedi. Başını kaldırıp Savaş Lordu'na baktı. "Onu indirirsen, bu karışıklığın derinine inebiliriz."

Pug Savaş Lordu'nu salarak yere sertçe çarpmasına izin verdi.

"Bu hayret verici bir hikaye, Milamber," dedi Ichindar Pug'a. O gün daha erken saatlerde Savaş Lordu tarafından işgal edilen yastıkların üzerinde oturmuş, Savaş Lordu'nun chochasından yudumluyordu. "Sana inandığımı ve her şeyin affedildiğini söylemek basit bir çözüm olurdu, ama bana elf ve cüceler olarak adlandırdığın kimseler tarafından yapılan şerefsizliği affetmek mümkün değil." Çevresinde Mavi Çark klanlarının Savaş Şefleri ile büyücü Elgahar duruyordu.

Hochopepa, "Cennetin Işığı'nın izni olursa?" dedi, "Unutmayınız ki onlar birer araç, deyim yerindeyse shah oyunundaki birer piyondan ibaretti. Bu Macros'un Düşman'ın gelmesini önlemeye çalışıyor olması düşünülecek

başka bir konu. Bu ihanetten onun sorumlu oluşu sizi kendinizi Macros dışında bir kimseden öç alma sorumluluğundan kurtarıyor. Macros da ölü olarak kabul edildiğinden, bu tartışmaya açık bir mesele."

İmparator, "Hochopepa, senin dilin de bir relli kadar kıvrak," dedi. Esnek hareketleriyle tanınan su yılanına benzer yaratıktan bahsediyordu. "Geçerli bir nedenim olmadığı sürece ceza vermem, ama Krallık'a karşı eskiden olan uzlaşma tavrımı göstermeye de gönülsüzüm."

Pug, "Majesteleri, bu aralar bu her halükarda akıllıca olmazdı," dedi. Ichindar bu sözlerle ilgilenmiş görününce, Pug devam etti. "Bir gün uluslarımızın bir kez daha dost olarak bir araya geleceğini ümit ediyor da olsam, halihazırda ilgilenilmesi gereken daha acil meseleler var. Kısa vadede, iki dünya asla yeniden birleşmemiş gibi olmalı."

İmparator doğrularak oturdu. "Bu meseleler konusunda anladığım az şeyden hareketle, haklı olduğunu tahmin ediyorum. Çözüme kavuşturulması gereken daha büyük konular var. Kısa süre içinde Tsurani tarihinin gidişatını belki de sonsuza kadar değiştirecek bir karar vermem gerekiyor." Sessizliğe gömüldü. Uzun süre kendi kendisiyle söyleştikten sonra, "Kamatsu ile diğerleri bana gelip döndüğünü ve dünyanda Tsurani kökenli karanlık bir dehşetin var olduğu konusundaki şüphelerini anlattığında, hepsini yok saymak istedim. Ne senin, ne de dünyanın sorunları hiç umurumda değildi. Topraklarınızı tekrar istila etme olasılığına karşı dahi kayıtsızdım. Dünyanıza yapılan saldırıdan sonra Yüce Konsey'de fazlasıyla itibar kaybettiğimden, tekrar eyleme geçmekten korkuyordum." Kısa bir an düşüncelerde kaybolmuş göründü. "Savaştan önce kısa süreyle gördüğüm kadarıyla, dünyan çok güzel bir yerdi." Yeşil gözlerini Pug'a dikerek içini çekti. "Milamber, Elgahar saraya gelip de Mavi Çark Partisi'ndeki yandaşlarının raporlarını tasdik etmemiş olsaydı, sen muhtemelen ölmüş, ben de senin ardından gitmiş, Axantucar ise kanlı iç savaş yolunda ilerliyor olurdu. Altın ve beyaz renkleri sadece ihanet karşısında duyulan öfke sayesinde elde etmişti. Sen benim ölümümü, hatta belki de İmparatorluk'un başına gelebilecek daha büyük bir felaketi önlemiş oldun. Bunun dikkate alınması gerektiğini düşünüyorum, gerçi İmparatorluktaki kargaşanın daha yeni başlamakta olduğunu biliyorsun."

Pug, "Konsey Oyunu'nun daha da vahşi bir hal alacağını anlayacak kadar İmparatorluk mahsulü biriyim," dedi.

Ichindar pencerenin dışına, Savaş Lordu'nun cesedinin asılmış, rüzgarda sallandığı yere baktı. "Tarihçilere danışmam gerekecek, ama bunun bir İmparator tarafından asılan ilk Savaş Lordu olduğunu sanıyorum." Asılmak bir savaşçı için en büyük utanç ve cezaydı. "Yine de, muhtemelen o da aynı kaderi benim için tasarlamış olduğundan, bir isyan çıkacağını sanmam, en azından bu hafta."

Orada bulunan Yüce Konsey'deki Savaş Şefleri birbirlerine baktılar. Nihayet Kamatsu, "Cennetin Işığı, izninizle? Savaş Partisi kargaşa içinde hizmetten çekiliyor. Savaş Lordu'nun ihaneti onları Yüce Konsey içinde müzakere etme zemininden yoksun bıraktı. Şu anda dahi, Savaş Partisi'nin varlığı sona erdi ve ona ait olan klanlarla soylar nüfuzlarının bir zerresini yeniden kazanmak için hangi partilere katılacaklarını tartışıyorlar. Şimdilik hakemler egemen," dedi.

İmparator başını iki yana salladı ve şaşırtıcı derecede güçlü bir ses tonuyla, "Yo, şerefli lordum, yanılıyorsun. Tsuranuanni'de egemen olan benim," dedi. Ayağa kalkıp etrafındakileri süzdü. "Milamber'in dikkatimize sunduğu bu meseleler çözüme kavuşana ve İmparatorluk gerçek anlamda güvende olana veya tehlike boş çıkana kadar, Yüce Konsey tatil edilmiştir. Ben konsey içinde bir seçim yapılması kararını bildirene dek yeni bir Savaş Lordu olmayacak. Aksi yönde karar bildirene kadar, kanun benim."

Hochopepa, "Majesteleri, ya Meclis?" dedi.

"Önceki gibi, ama dikkat edin, Yüce, kardeşlerinizle ilgilenin. Bir Yüce'nin daha soyuma karşı bir komploya karıştığı anlaşılırsa, Yücelerin kanun dışı statüsü sona erecektir. İmparatorluk'un tüm ordularını büyülü kudretinize karşı ortaya sürmem gerekse, bu İmparatorluk'un bütünüyle yok olmasına neden olacak dahi olsa, bir daha hiç kimsenin İmparator'un egemenliğine meydan okumasına izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Hochopepa, "Bu yapılacaktır, İmparator Hazretleri. Elgahar'ın görevden el çekmesiyle ağabeyi ve Savaş Lordu'nun eylemleri Meclis'teki başkalarının durup düşünmesine neden olacaktır. Konuyu azaların dikkatine sunacağım," dedi.

İmparator Pug'a, "Yüce, Meclis'e seni görevine iade etmesi talimatını veremem, etrafta dolanmandan da tam rahat olduğum söylenemez. Ama bu mesele çözüme kavuşana dek, gerektiği gibi gelip gitmekte özgürsün. Tekrar ana dünyana gitmek üzere buradan ayrılacağında, bize bulduklarını bildir. Elimizden gelirse dünyanın yok olmasını önlemene bir parça yardım

etmeyi isteriz. Şimdi" -kapıya yöneldi- "sarayıma dönmem gerekiyor. Yeniden imar edilecek bir İmparatorluğum var."

Pug diğerlerinin gidişini izledi. Kamatsu yanına gelerek, "Yüce, işler şimdilik iyi bir sonuca varmış gibi görünüyor," dedi.

"Şimdilik, eski dostum. Cennetin Işığı'na yardım etmeye çalış, zira bu akşamki kararlar yarın halka açıklanınca yaşamı kısa sürebilir."

Shinzawailerin Lordu Pug'ın önünde eğildi. "Nasıl istersen, Yüce."

Pug Hochopepa'ya, "Dominic ile Meecham'ı dinlendikleri yerden alıp Meclis'e gidelim, Hocho. Yapılacak işlerimiz var," dedi.

"Biraz sonra, zira Elgahar'a soracağım bir şey var." Tıknaz büyücü sabık Savaş Lordu'nun gözdesine yaklaştı. "Neden konumunu aniden değiştirdin? Her zaman ağabeyinin elinde oyuncak olduğunu sanırdım."

İnce yapılı büyücü yanıt verdi, "Milamber'in uyarısını getirdiği, kendi dünyasında var olan şey beni düşündürdü. Bir süre tüm olasılıkları değerlendirdikten sonra Milamber'e bariz yanıtı söyleyince o da benimle hemfikir oldu. Bu yok sayılamayacak kadar ciddi bir riskti. Bununla kıyaslandığında, diğer tüm meseleler önemsiz kalıyor."

Hochopepa dönüp Pug'a baktı. "Anlamıyorum. Neden bahsediyor?"

Pug bitkinlikle ve bitkinlikten öte bir şey, öne çıkan, derinlerde gizli bir korkuyla kendisini saldı. "Adını anmaya bile tereddüt ediyorum." Etrafındakilere baktı. "Elgahar benim şüphelendiğim, ancak kendi kendime bile itiraf etmekten korktuğum bir sonuca vardı."

Bir an sessiz kaldı ve odadakiler nefeslerini tuttular; sonra, "Düşman geri döndü," dedi.

Pug önündeki deri ciltli kitabı iterek, "Bir çıkmaz sokak daha," dedi. Yorgun gözlerini kapatarak elini yüzünden geçirdi. Uğraşacak çok fazla şeyi vardı ve zamanın elinden kayıp gittiğini hissediyordu. Bir Küçük Yol büyücüsü olarak yeteneğinin keşfini kendisine saklıyordu. Doğasında varlığından hiç şüphe etmediği bir yan vardı ve bu açığa çıkan şeyleri araştırabileceği daha mahrem koşullar olabilmesini diliyordu.

Hochopepa ile Elgahar oturmuş bir şeyler okudukları yerden başlarını kaldırdılar. Elgahar da herkes kadar çok çalışarak yaptıklarını telafi etmek istediğini belli etmişti. "Bu kayıtlar karmakarışık halde, Milamber," diye yorum yaptı.

Pug da onunla aynı fikirdeydi. "Hocho'ya iki yıl önce Meclis'in kibri yüzünden ihmalci davranmaya başladığını söylemiştim. Bu kargaşa da

bunun bir örneği sadece." Pug siyah cüppesini düzeltti. Geri dönme nedeni öğrenildiğinde, eski arkadaşları tarafından verilen, Elgahar tarafından da desteklenen bir önergeyle, tam üyeliğe iade edilmişti. Orada bulunan üyelerin arasından sadece birkaçı çekimser kalmış, hiçbiri de ret oyu vermemişti. Her biri Sınama Kulesi'nde durmuş ve Düşman'ın öfkesiyle kudretini görmüştü.

Pug'ın Meclis'teki en eski dostlarından olan Shimone, Dominic ile birlikte içeri girdi. Savaş Lordu'nun Sorgulayıcısı ile olan karşılaşmalarından beri, rahip inanılmaz iyileştirici yetenekler sergilemişti. Büyülü şifa sanatını Pug ve Meecham üzerinde kullanmıştı, ama çalışma şeklindeki bir şey onları kendi üzerinde kullanmasına engel oluyordu. Bununla birlikte, Meclis'teki büyücülere aldığı kesikler ve yanıkların iltihap kapmasını önleyecek bir ağrı lapasının nasıl yapılacağı konusunda talimat verecek bilgiye de sahipti.

"Milamber, senin bu rahip arkadaşın bir harika. Buradaki yapıtlarımızın kataloglarını çıkarmak hakkında bazı fevkalade yöntemler biliyor."

Dominic, "Sadece Sarth'ta öğrendiklerimi paylaştım. Burada hayli çok kargaşa var, ama ilk bakışta göründüğü kadar kötü değil," dedi.

Hochopepa gerindi. "Beni asıl düşündüren, burada zaten bilmediğimiz çok az şey olması. Anlaşılan kulede paylaştığımız görü Düşman'ın hatırlandığı ilk vaka ve ondan başkası da kayıtlara geçmemiş."

"Bu doğru olabilir," dedi Pug. "Asıl büyük büyücülerinin çoğunun altın köprüde can verdiğini ve geride sadece çıraklarla Küçük Yol büyücülerini bıraktığını hatırlasana. Herhangi bir kayıt tutma çabasına girişilene kadar yıllar geçmiş olabilir."

Meecham elinde işlenmiş ağır derilerle ciltlenmiş eski kitaplardan koca bir deste taşıyarak içeri girdi. Pug yakında bir yeri işaret etti ve Meecham kitapları yere bıraktı. Pug desteyi açtı ve eserin nüshalarını etraftakilere dağıttı. Elgahar bunlardan birini dikkatle açarken kitabın cildi gıcırdadı. "Tsuranuanni tanrıları adına, bu eserler çok eski."

"Meclis'teki en eski eserlerden," dedi Dominic. "Sırf yerlerini bulmak Meecham ile benim bir saatimizi, kazıp çıkarmak ise başka bir saatimizi aldı."

Shimone, "Bu o kadar eski ki, neredeyse farklı bir lehçe. Burada hiç duymadığım fiil kullanımları ve çekim ekleri var," dedi.

Hocho, "Milamber, şunu dinle: 'Köprü ortadan yok olduğunda Avarie hâlâ meclis kurulmasında ısrar etti,'" dedi. Elgahar, "Altın köprü mü?" dedi.

Pug ile diğerleri yaptıkları İşe ara vererek okumaya devam eden Hochopepa'yı dinlediler. "Alstwanabilerden geriye kalanlar sadece on üçtü, bunların arasında Avarie, Marlee, Caron" -liste böyle sürüp gidiyor- ve aralarında huzur yoktu, ama Marlee kudret sözcüklerini söyleyip korkularını giderdi. 'Chakakan'ın -bu 'Chochocan'ın eski bir söylenişi olabilir mi acaba?- 'bizim için yarattığı bu dünyanın üzerindeyiz ve katlanacağız. İzleyenler, Karanlık'tan kurtulduğumuzu söylüyor.' Karanlık? Olabilir mi?"

Pug pasajı tekrar okudu. "Bu Rogen'in görüsünden sonra kullandığı ismin aynısı. Rastlantı olamayacak kadar farklı kaynaklar. Kanıtımız burada: Düşman'ın Prens Arutha'ya yapılan suikast denemeleriyle bir şekilde bağlantısı var."

Dominic, "Orada başka bir şey daha var," dedi.

Elgahar da onunla aynı fikirdeydi. "Evet, 'izleyenler' kim?"

Geçirdiği günün yorgunluğuyla uykusu gelen Pug kitabı ileri itti. O gün onunla birlikte arama yapanlardan sadece Dominic kalmıştı. Ishap keşişi yorgunluğu istediği zaman yok sayabiliyor gibiydi.

Pug gözlerini kısa bir süre dinlendirmeye niyetlenerek kapattı. Zihni pek çok şeyle meşguldü ve pek çok şeyi bir kenara itmişti. Şimdiyse görüntüler hızla geçiyor, hiçbiri kalmıyordu.

Pug çok geçmeden uyuyakaldı ve uyurken bir düş gördü.

Tekrar Meclis'in çatısında duruyordu. Shimone tarafından kule merdivenlerine götürüldüğü gün olduğu gibi üzerinde yine öğrencilere özgü gri cüppe vardı. Tekrar tepeye çıkmak, tekrar fırtınayla yüzleşmek ve ona Yüce mertebesini kazandıracak sınavı tekrar geçmek zorunda olduğunu biliyordu.

Düşünde merdivenleri, her basamakta yanıp sönen bir dizi imge görerek tırmandı. Bir saman kuşu balık bulmak için suya çarptı, kızıl kanatları göğün ve suyun mavisinde alev alevdi. Sonra başka görüntüler sel gibi geldi, kölelerin ter döktüğü sıcak ormanlar, savaşçıların karşı karşıya gelişi, can çekişen bir asker, kuzeyin tundralarından akın eden Thunler, kocasının hanesinden bir muhafızı ayartan genç bir kadın, tezgahının başında bir baharat taciri. Sonra görüsü kuzeye geçti ve orada...

Yakıcı soğuk ve çelik kadar keskin rüzgarlarla savrulan buzdan ovalar gördü. Burada yıpranmanın acı kokusunu alabiliyordu. Kar ve buzdan bir kulenin içinden, rüzgar işlemesin diye sarıp sarmalanmış şekiller çıktı. İnsan biçimli bu şekiller, insan olmadıklarını gösteren düzgün bir adımla ilerliyorlardı. İnsanların bilmediği yönlerden yaşlı ve bilge varlıklardı ve gökte bir alamet arıyorlardı. Başlarını kaldırıp yukarı baktılar ve izlediler. İzlediler. İzleyiciler.

Pug doğrulup oturdu, gözleri açıktı. "Ne oldu, Pug?" dedi Dominic.

"Diğerlerini getir," dedi. "Buldum."

Pug sabah yelinde uçuşan siyah cüppesiyle diğerlerinin önünde durdu. Hochopepa bir kez daha, "Yanına kimseyi almayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır, Hocho. Dominic ile Meecham'ı Midkemia'ya dönebilsinler diye malikaneme götürerek yardımcı olabilirsin. Burada tüm öğrendiklerimi Kulgan ve diğerlerine, şimdiye kadar öğrendiklerimizi bilmesi gereken herkese yolladığım mektuplarla aktardım. Kuzeydeki bu İzleyicileri bulmaya çalışırken bir efsanenin peşine düşmüş olabilirim. Dostlarımın geri dönmesini sağlayarak bana daha çok yardımcı olabilirsin."

Elgahar öne adım attı. "İzin olursa, ben de dostlarınla birlikte dünyana gitmek isterim."

Pug, "Neden?" dedi.

"Meclis'in Savaş Lordu'nun meselelerine yakayı kaptırmış birine pek ihtiyacı yok ve anlattıklarına bakılırsa, akademinde eğitime ihtiyaç duyan Yüceler varmış. Bunu bir hafifletici hareket say. En azından bir süre orada kalıp bu öğrencilerin eğitimlerini devam ettiririm."

Pug bunu düşündü. "Peki. Kulgan sana yapılması gerekenleri bildirir. Yüce mertebesinin Midkemia'da hiçbir şey ifade etmediğini aklından hiç çıkarma. Sadece topluluktan biri olacaksın, o kadar. Bu zor gelecektir."

Elgahar, "Çaba göstereceğim," dedi.

Hochopepa, "Bu şahane bir fikir. Hanidir geldiğin o barbar topraklarını merak ediyorum ve karımdan bir süre uzak kalmak canıma minnet. Ben de giderim," dedi.

"Hocho," dedi Pug gülerek, "akademi alışık olduğun rahatlıklardan yoksun, zorlu bir yerdir."

Hochopepa öne çıktı. "Bunu kafana takma, Milamber, kendi dünyanda da müttefiklere ihtiyacın var. Şakayla konuşuyor olabilirim, ama dostlarının yardıma ihtiyacı olacak, üstelik de yakında. Düşman hepimizin

deneyimlerinin ötesinde bir şey. Onunla savaşmaya hemen başlayacağız. Rahatsızlığa gelince de, başımın çaresine bakarım."

"Üstelik" dedi Pug, "Macros'un kitaplığından ilk bahsettiğim andan beridir ağzının suları akıyor," dedi.

Meecham başını iki yana salladı. "Onunla Kulgan. Aynı bezelyede iki tane."

Hochopepa, "Bezelye nedir?" dedi.

"Yakında öğrenirsin, eski dostum." Pug Hocho ve Shimone'yle kucaklaştı, Meecham ve Dominic'le el sıkıştı, diğer Meclis üyelerine de eğilerek selam verdi. "Gediği çalıştırma talimatlarını yazdığım şekilde uygulayın. İçinden geçtikten sonra da mutlaka kapatın; Düşman hâlâ dünyalarımıza girmek için bir gedik arıyor olabilir.

"Ben desen kullanarak gidebileceğim kuzeydeki en uzak nokta olan Shinzawai malikanesine gideceğim. Oradan at alacak ve Thun tundralarını geçeceğim. İzleyiciler hâlâ varsa, onları bulup, Düşman hakkında sahip oldukları bilgilerle birlikte Midkemia'ya döneceğim. O zaman da yeniden görüşeceğiz. O güne kadar dostlarım, birbirinize iyi bakın."

Pug gereken büyüyü okudu ve bir ışıldamayla birlikte ortadan kayboldu.

Diğerleri bir süre oradan ayrılmadılar. Nihayet Hochopepa, "Gelin, hazırlanmamız gerekiyor," dedi. Dominic, Meecham ve Elgahar'a baktı. "Gelin, dostlarım."

İNTİKAM

JİMMY İRKİLEREK UYANDI.

Yüzeyde birisi yürüyerek geçmişti. Jimmy de bütün dün diğerleri gibi uyumuş, kara binayı araştırmak için gecenin çökmesini beklemişti. Yüzeye en yakın konumu o almıştı.

Jimmy ürperdi. Bütün gün düşleri kendisine yabancı, sıkıntı veren imgelerin tasallutuyla dolu olmuştu -tam anlamıyla kabus değil de, tuhaf özlemler ve hayal meyal tanınan şeylerle dolu rüyalar. Sanki başka birinin düşlerini miras almış ve o başka biri insan değilmiş gibiydi. Her nedense hatırlanan öfke ve nefret tortulan hissetti. Bu ona kendisini kirli hissettirdi.

Tuhaf, ikircikli duyguyu bir yana iterek aşağı baktı. Diğerleri, meditasyon yapıyor gibi görünen Baru dışında, uyuyorlardı. Baru en azından bacaklarım kavuşturmuş ve ellerini önünde birleştirmiş, gözlerini kapamış ve düzenli nefes alarak dimdik onanıyordu.

Jimmy kendisini yüzeyin hemen altına gelene dek dikkatlice yukarı çekti. Biraz uzaktan iki ses duyuluyordu. "... burada bir yerlerde."

"İçeri girecek kadar aptallık ettiyse, bu onun sorunu," dedi tuhaf bir aksanla konuşan başka bir ses. Bir Kara Kardeş, diye düşündü Jimmy.

"Eh, arkasından içeri girecek değilim -buradan uzak durmak için uyarıldıktan sonra. Jaccon'u bulmazsak, muhtemelen sırf garez uğruna kulaklarımızı kopartır."

"Reitz hiçbir şey," dedi moredhelin sesi. "Murad hiç kimsenin kara binaya girmemesini emretti. Gazabını üzerine çekip Kara Katilleriyle yüz yüze gelmek mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi bir insana ait olan ilk ses, "ama sen de Reitz'e söylenecek bir şey düşünsen iyi olur. Bende mazeretler taze bitti..."

Sesler kesildi. Jimmy sesler duyulamaz oluncaya kadar bekledikten sonra kısa bir bakış daha atmayı göze aldı. İki insan ve bir moredhel köprüye doğru yürüyor, insanlardan biri el kol hareketleri yapıyordu. Köprünün

ucunda durdular ve eve doğru işaret ederek bir şeyler söylediler. Konuştukları kişi Murad'dı. Köprünün uzak ucunda, Jimmy dördünün geçmesini bekleyen insanlardan oluşan tam bir bölük atlı gördü.

Jimmy aşağı atlayıp Arutha'yı uyandırdı. "Yukarıda misafirlerimiz var," diye fısıldadı çocuk. Sesini Baru'nun duyamayacağı kadar alçaltarak, "Senin yaralı suratlı eski dostun da onlarla birlikte," dedi.

"Gün batımına ne kadar var?"

"Bir saatten az, karanlık çökmesine belki iki saat."

Arutha başıyla onaylayarak beklemek üzere yerleşti. Jimmy onun yanından üst mağaranın zeminine kendini bıraktı ve çıkınında kurutulmuş sığır eti aradı. Midesi ona bütün gün yemek yemediğini hatırlatmaktaydı ve o gece ölecekse, önce yemek yemesinin iyi olacağına karar vermişti.

Zaman ağır ağır geçti ve Jimmy Arutha'nın kafilesindeki herkesin, bu durumdan beklenmesi normal olandan daha gergin olduğunu fark etti. Hem Martin, hem de Laurie derin, kasvetli bir sessizliğe gömülmüştü; Arutha ise katatonik denecek kadar kendi içine dönmüş görünüyordu. Baru ağzını kıpırdatarak dualar okuyordu ve esrik bir hali vardı. Roald ise oturmuş bir duvara bakıyor, görünmeyen bir manzarayı seyrediyordu. Jimmy tuhaf giysilere bürünmüş ve acayip işlerle uğraşan yabancıların görüntülerinden silkindi ve kendisini zorlayarak ayıldı. "Hey," dedi herkesi rahatsız etmeye ve dikkatlerini ona çevirmeye yetecek kadar otoriter bir sesle. "Hepinizin... kaybolmuş bir hali var."

Martin'in gözleri odaklanır gibi oldu. "Ben.... Ben babamı düşünüyordum."

Arutha usulca konuştu. "Bu yeryüzünden. Neredeyse... tüm umudumu kaybetmiştim, vazgeçmeye hazırdım."

Roald, "Tekrar Bölen Geçidi'ndeydim, ama bu defa Yüksekşato ordusu zamanında yetişemeyecekti," dedi.

Baru, "Ben de... kendi ölüm duamı okuyordum," dedi.

Laurie mağarayı aşıp Jimmy'nin yanına geldi. "Bu yeryüzünden. Ben yokken Carline'in başka birini bulduğunu düşünüyordum." Jimmy'ye baktı. "Ya sen?"

Jimmy omuzlarını silkti. "Beni de bir tuhaf etti, ama belki yaşımdan filandır. Sadece acayip giysiler giymiş yabancı insanları düşündürdü. Bilmiyorum. Beni sinirlendirdi gibi."

Martin, "Elfler moredhellerin buraya kudret düşleri görmek için geldiğini söylüyor," dedi.

Jimmy, "Eh, tek bildiğim, o yürüyen ölülere benziyordunuz," dedi. Yarığa doğru ilerledi. "Karanlık oldu. Ben gidip de etrafa bakmayım ve etraf sessizse hepimiz gidebiliriz."

Arutha, "Bence seninle ben beraber gitmeliyiz," dedi.

"Hayır," dedi çocuk hırsız. "İtaatte kusur etmek istemem, ama hayatımı uzman olduğum bir şeyi yaparak tehlikeye atacaksam, bunu bırak ben yapayım. O yerin içinde birinin etrafta sürünerek dolaşması gerekecek ve senin kuyruğuma takılmanı istemiyorum."

"Çok tehlikeli," dedi Arutha.

"Bunu inkar edecek değilim," dedi Jimmy. "Sana Ejder Lordu'nun kutsal mekanının maharet gerektireceğini garanti ederim ve biraz aklın varsa, yalnız gitmeme izin verirsin. Aksi halde daha ben, 'Oraya basmayın, Majesteleri,' diyemeden ölmüş olursun ve öyle olacaksa daha baştan hiç zahmet etmesek daha iyiydi. Geceşahinleri'nin seni şişlemesine izin verirdik, ben de Krondor'da daha nice rahat geceler geçirirdim."

Martin, "Hakkı var," dedi.

Arutha, "Bunu sevmedim, ama haklısın," dedi. Çocuk gitmek üzere dönünce ekledi, "Sana zaman zaman bana Amos Trask denen o korsanı hatırlattığını söylemiş miydim?"

Karanlıkta çocuğun sırıttığını hissedebiliyorlardı.

Jimmy yarıktan hızla çıktı ve dışarı bakındı. Etrafta hiç kimseyi görmeyince binaya doğru hızlı bir koşuya kalktı. Duvarın dibine gelince, kapıya ulaşana kadar yan yan ilerledi. Bir an sessizce durup soruna hangi açıdan yaklaşmanın en doğrusu olacağına karar vermeye çalıştı. Kapıyı tekrar inceledikten sonra kapının pervazında parmak ve ayak koyacak yerler bularak güçbela duvara tırmandı. Bekleme odasını pencereden tekrar gözledi. Çift kanatlı kapılar arkadaki karanlığa açılıyordu. Onun dışında oda boştu. Jimmy yukarıya bir göz attı ve boş bir tavanla karşılaştı. İçeride onu öldürmek için bekleyen şey neydi? Köpeklerde pire olduğu ne kadar kesinse, içeride bir tuzak olduğu da o kadar kesindi. Ve böyleyse, bu ne türden bir tuzaktı ve nasıl atlatılabilirdi? Jimmy bir kez daha bu yerde bir terslik olduğuna dair yakasını bırakmayan o rahatsız edici hisse kapıldı,

Jimmy tekrar yere indi ve derin bir nefes aldı. Elini uzatıp kapının sürgüsünü kaldırdı. Kapıyı iterek menteşeleri sağda olan kapı arkadaki

herhangi bir şeyden bir an için korusun diye sola doğru sıçradı. Hiçbir şey olmadı.

Jimmy ihtiyatla içeri bakarak duyularının tutarsızlıkları, mekanın tasarımındaki kusurları, bir tuzağı ortaya çıkarabilecek herhangi bir şeyi aramasına izin verdi. Hiçbir şey görmedi. Jimmy kapıya yaslandı. Ya tuzak büyülüyse? İnsanları, moredhel olmayanları, yeşil giyen herhangi birini veya her neyse onu öldürmek için tasarlanmış bir büyüye karşı hiçbir savunması yoktu. Jimmy elini kapıdan içeri uzattı, her an geri çekmeye hazırdı. Hiçbir şey olmadı.

Jimmy oturdu. Sonra yere yattı. Dar açıdan her şey farklı görünüyordu ve bir şey görebilmeyi ümit ediyordu. Ayağa kalkarken bir şey dikkatini çekti. Zemin aralarında ufak boşluklar olan, eşit boyut ve dokudaki mermer levhalarıyla döşenmişti. Ayağını kapının önündeki levhaya hafifçe koyup ağırlığını yavaş yavaş verdi ve herhangi bir hareket olup olmadığına baktı. Hiç hareket yoktu.

Jimmy içeri girdi ve uzaktaki kapılara doğru ilerledi. Üzerine basmadan önce her mermer levhasını yokluyor ve içinde bir tuzak olmadığına karar veriyordu. Duvarı ve tavam da inceledi, odada ona bilgi verebilecek her türlü şeyi tarttı. Hiçbir şey. O eski tanıdık duygu Jimmy'nin yakasını bırakmıyordu: Burada ters olan bir şey vardı.

Jimmy içini çekerek açık kapılardan binanın merkezine yöneldi ve içeri girdi.

Jimmy önceki mesleğinde pek çok rezil şahıs görmüştü ve bu Jaccon onların arasında hiç sırıtmazdı. Jimmy dümdüz yere uzanıp cesedi tersyüz etti. Ölü adamın ağırlığı kapının önündeki diğer taşa inince, hafif bir şaklama sesi oldu ve yukarıdan bir şey geçti. Jimmy Jaccon'u inceledi ve adamın göğsünde, köprücük kemiğinin yakınına saplanmış ufak bir dart buldu. Jimmy darta dokunmadı; dokunmasına gerek yoktu; çabuk etki eden bir zehir içerdiğini biliyordu. Adamın üzerindeki bir başka ilgi çekici nesne de, kabzasına mücevherler yerleştirilmiş, güzel bir kıvrık hançerdi. Jimmy hançeri adamın kemerinden çekti ve kendi tuniğinin içine tıktı.

Jimmy topuklarının üzerine oturdu. Hiç kapısı olmayan uzun, boş bir holden binanın toprak seviyesinin altındaki bir katına inmişti. Arutha ile diğerlerinin beklemekte olduğu mağaralardan en çok yüz metre uzakta olduğunu tahmin ediyordu. Cesede holden çıkan yegane kapının önünde

rastlamıştı. Kapının hemen arkasındaki taş levha diğerlerine göre hafifçe çöküktü.

Aya kalkıp kapıdan çapraz geçerek kapının önünde olanın yanındaki levhaya bastı. Tuzak o kadar barizdi ki, insanı neredeyse bağırarak dikkatli olmaya çağırıyordu, ama bu ahmak, efsanelerdeki hazinelere koşarken içine düşmüştü. Ve de bedelini ödemişti.

Bir şey Jimmy'yi rahatsız ediyordu. Tuzak fazla barizdi. Sanki birisi onu alt ettiği için kendisine güvenmesini istemişti. Başını iki yana salladı. İçinde ne kadar tedbirsizlik varsa, hepsi kaybolmuştu. Artık bütünüyle profesyonel, atılan herhangi bir yanlış adımın muhtemelen son adımı olacağını anlayan bir hırsızdı.

Jimmy yanında getirdiği tek meşalenin verdiğinden daha fazla ışık olmasını isterdi. Jaccon'un altındaki zemini yokladı ve yerinden oynamış bir taş daha gördü. Elini kapının pervazında gezdirdi ve herhangi bir tuzak teli veya onun gibi tetikleyici bir alet bulamadı. Kapının önündeki levhalara basmaktan kaçınarak kapıdan çıkan Jimmy cesedin yanından geçerek binanın merkezine doğru yoluna devam etti.

Daire şeklinde bir odaydı. Ortasında ince bir kaide yükseliyordu. Kaidenin üzerinde, görünmeyen bir kaynaktan aydınlanan kristal bir küre vardı. Kürenin içinde de, yeşil-gümüş yaprakları, kırmızı meyveleri ve gümüş dikenleri olan tek bir dal. Jimmy ihtiyatla yürüdü. Kaidenin durduğu yer dışında her yana bakıyordu. Odanın kürenin etrafındaki ışık havuzuna adım atmadan uzanabileceği her yerini santim santim araştırdı ve tuzağı tetikleyen türden hiçbir şeye rastlamadı. Ama Jimmy'nin kafasının gerisindeki, yakasını hiç bırakmayan his bu yerde bir şeylerin yanlış olduğunu haykırıyordu. Jaccon'u bulalı beri, hepsi de işini bilen her hırsızın bulabileceği kadar kolay olan üç tuzaktan kaçınmıştı. Şimdiyse burada, en son tuzağın olmasını beklediği yerde, hiç tuzak bulamıyordu.

Jimmy yere oturdu ve düşünmeye başladı.

Arutha ile diğerleri dikkat kesildiler. Jimmy hızla yarığın içine girmiş ve hafif bir gümlemeyle mağaranın zeminine inmişti. "Ne buldun?" diye sordu Arutha.

"Büyük bir yer. Hepsi de kapıdan binanın ortasına gidip dışarı çıkacağın tek bir yol olacak şekilde tasarlanmış, bir sürü boş odası var. İçeride ortasındaki bir tür ufak mahfaza dışında bir şey yok. Etrafından dolanılabilecek kadar basit, birkaç tuzak var.

"Ama binanın tamamı fazlasıyla merkezini şaşmış. Yanlış olan bir şey var. Bina sahte." "Ne?" dedi Arutha.

"Seni yakalamak istediğini, ancak fazla kurnaz olmandan endişe ettiğini düşün. Seni yakalamak üzere işe aldığın tüm zeki delikanlıların bir nebze yavaş kalması durumunda son bir kapsamlı şey eklemez miydin sence?"

"Binanın bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Martin.

"Evet, büyük, inceden inceye işlenmiş, zekice bir tuzak. Bak, diyelim ki bir mistik gölün var ve kabilen buraya büyü yapmak, ölülerden güç almak veya Kara Kardeşler burada ne yapıyorsa onu yapmak için geliyor. İnsan gibi düşünmek için bu son kapsamlı şeyi eklemek istersin. Belki de Ejder Lordları bina yapmıyordur da insanlar yapıyordur; sen de bu binayı, içinde hiçbir şey olmayan bu büyük binayı inşa edersin. Sonra bir yerine, örneğin içindeki bir mahfazaya bir dal Gümüşdiken koyar ve bir tuzak kurarsın. Birisi yolun üzerine yerleştirdiğin ufak merhabaları bulur, kendisini çok, çok akıllı sanarak etraflarından dolaşır, sağda solda gezinir, Gümüşdiken'i bulur, çeker ve..."

"Ve tuzak kapanır," dedi Laurie çocuğun mantığına duyduğu hayranlık sesinden okunarak.

"Ve tuzak kapanır," dedi Jimmy. "Nasıl yaptıklarını bilmiyorum, ama son tuzağın bir tür büyü olduğuna kalıbımı basarım. Geri kalanları bulmak fazlasıyla kolaydı, en sonunda da hiçbir şey yoktu. İddiaya girerim Gümüşdiken'in içinde olduğu küreye dokunduğun zaman dışarıyla aranda on iki kapı kapanacak, duvarlardan o ölü savaşçılardan yüz tanesi çıkacak veya binanın tamamı tepene inecek."

Arutha, "İkna olmuş değilim," dedi.

"Bak, orada bir açgözlü haydutlar sürüsü var. Pek çoğu fazla akıllı değiller, yoksa dağlarda yaşayan eşkıyalar olmazlardı. Bir şehirde yaşayan izzetinefis sahibi hırsızlar olurlardı. Aptal olmanın yanında, açgözlüler. Bu yüzden Prens'i arayıp biraz altın kazanmak için buraya geliyorlar ve onlara, 'Binaya girme,' deniyor. Şimdi, bu zeki delikanlılardan her biri moredhellerin yalan söylediğini düşünüyor, zira herkesin kendisi kadar aptal ve açgözlü olduğuna inanıyor. Bu zeki delikanlılardan biri oraya gidip etrafa bakınıyor ve zahmetlerinin karşısında gırtlağına bir dart yiyor.

"Kaidenin üzerindeki küreyi bulduktan soma geri dönüp etrafı iyice bir kolaçan ettim. O saray yakın bir zamanda moredheller tarafından inşa edilmiş. Ben ne kadar eskiysem o da yaklaşık o kadar eski. Cephesi taş

kaplı, çoğu ahşaptan bir bina! Eski binalarda bulundum. Bu onlardan biri değil. Nasıl yaptılar, bilemiyorum. Belki büyüyle ya da sadece çok fazla köle çalıştırarak, ama en çok birkaç ay önce yapılmış."

"Ama Galain burasının bir Valheru mekanı olduğunu söyledi," dedi Arutha.

Martin, "Onun haklı olduğunu sanıyorum, ama bence Jimmy de haklı. Bana Tomas'ın savaştan hemen önce Valheruların yer altı sarayından Dolgan tarafından kurtarılışını anlattındı ya, hatırlıyor musun?" Arutha hatırladığını söyledi. "O yer de burayı hatırlatıyor."

"Bir meşale yakın," dedi Arutha. Roald bunu yaptı ve yarıktan uzaklaştılar.

Laurie, "Bir mağaraya göre zeminin hayli düz olduğunu fark eden oldu mu?" dedi.

"Duvarlar da hayli düzgün," diye ekledi Roald.

Baru etrafa bakındı. "Acelemiz yüzünden bu yeri hiç yakından incelemedik. Doğal değil. Çocuk haklı. Bina bir tuzak," dedi.

Martin, "Bu mağara sistemi iki bin veya daha çok yıldır yıpranmakta. Üzerimizde bu yarık varken her kış buraya yağmur ve yukarıdaki gölden sızıntılar geliyordur. Duvarlara yazılanların büyük bölümünü aşındırmış," dedi. Elini ilk bakışta taştaki dönüşlere benzeyen şeylerin üzerinde gezdirdi. "Ama hepsini değil." Duvarlarda, yıllarca aşınmaktan silikleşmiş bir deseni gösterdi.

Baru "Ve böylece kadim umutsuzluk düşleri görüyoruz," dedi.

Jimmy, "Daha keşfetmediğimiz bazı tüneller var. Bir bakalım," dedi.

Arutha yol arkadaşlarına baktı. "Pekala. Sen önden git, Jimmy. Bütün tünellerin açıldığı o mağaraya dönelim, sen de muhtemel bir tanesini seç ve nereye çıktığına bakalım."

Üçüncü tünelde aşağı inen merdiveni buldular. Onu izleyerek yerdeki tortuların görünümünden anlaşıldığı kadarıyla çok eski olan, geniş bir salona geldiler. Buraya bakan Baru, "Bu salona yüzyıllardır kimse ayak basmamış," dedi.

Zemine çizmesiyle vuran Martin onunla hemfikir oldu. "Burada birikmesi yıllarca sürecek kadar toz var."

Jimmy onları uzun zaman önce pastan neredeyse kullanılmaz hale gelmiş, tozlarla ağırlaşmış meşale tutacaklarının asılı olduğu dev kemerlerin altından yürüttü. Salonun uzak ucunda bir oda keşfettiler. Roald bir

zamanlar koca koca kapıların asılı durduğu, artık tuhaf pas yığınlarına dönüşerek neredeyse tanınmaz hale gelmiş dev demir menteşeleri inceledi. "Bu kapıdan geçmek isteyen her neyse, beklemeye pek meraklı değilmiş."

Jimmy kapıdan geçerken durdu. "Buna bak."

Kadim ihtişamın hayal meyal yankılarını taşıyan, geniş bir salonla karşı karşıya idiler. Duvarlarda artık hiçbir renk taşımayan, lime lime olmuş paçavralardan az hallice durumdaki duvar halıları asılıydı. Meşalelerinden duvarlara titreşen ışıklar vuruyor, kadim anıların çağlar süren uykularından uyandığı izlenimini veriyordu. Belki bir zamanlar tanınabilecek olan bir sürü nesne, artık salonda dört bir yana saçılmış çer çöp yığınları oluşturuyordu. Tahta kıymıkları, bükülmüş bir demir parçası, altından tek bir kırık çömlek parçası, hepsi de bir zamanlar var olanların ipucunu verirken, saklı gerçekleri açığa vurmuyordu. Odada sağlam duran yegane nesne, sağdaki duvarın yarı boyundaki bir kaidenin üzerinde duran tahttı. Martin yaklaşıp yüzyıllar öncesinden kalan taşa dokundu. "Bir zamanlar burada bir Valheru oturmuş. Tahtı buymuş." Salondaki herkes, bir düşü hatırlar gibi, bu yerin ne kadar yabancı olduğunu hissettiler. Üzerinden bin yıllar geçmişken, Ejder Lordu'nun erki hâlâ hayal meyal oradaydı. Artık başka bir şeyle karıştırmaya imkan yoktu: Burada, kadim bir ırkın mirasının yüreğinde duruyorlardı. Moredhel düşlerinin kaynağı, Kara Yol üzerindeki kudret kaynaklarından biri buradaydı.

Roald, "Pek bir şey kalmamış. Buna neden olan neydi? Yağmacılar mı? Kara Kardeşler mi?" dedi.

Martin adeta duvarlardaki tozda yüzyılların tarihini görerek etrafına bakındı. "Sanmam. Kadim irfanı bildiğim kadarıyla, bu Kaos Savaşları zamanından kalmış dahi olabilir." Topyekün yıkımı işaret etti. "Ejderlerin sırtında savaşıyorlardı. Tanrılara meydan okuyorlardı ya da efsanelerimiz böyle diyor. O mücadeleye tanık olan pek az şey ayakta kalmış. Gerçeği muhtemelen hiç öğrenemeyeceğiz."

Jimmy odada dolanıyor, oraya buraya parmağını sokuyordu. Nihayet geri döndü ve "Burada yetişen bir şey yok," dedi.

Arutha kızgınlıkla, "Gümüşdiken nerede, o halde?" diye sordu. "Her yere baktık."

Herkes uzun bir an sessiz kaldı. Nihayet Jimmy, "Her yere değil," dedi. "Gölün etrafına baktık ve" -eliyle salonu gösterdi- "gölün altına da baktık. Ama gölün içine bakmadık."

"Gölün içine mi?" dedi Martin.

Jimmy, "Calin ve Galain onun suyun kenarına çok yakın yetiştiğini söylemişti. Bu durumda, elflere bu yıl çokça yağmur yağıp yağmadığını sormayı akıl eden oldu mu?" dedi.

Martin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Su seviyesi yükselmiş!" dedi.

"Yüzmek isteyen var mı?" dedi Jimmy.

Jimmy ayağını geri çekti. "Soğuk," diye fısıldadı.

Martin Baru'ya, "Şehir çocuğu işte. Dağların iki bin yüz metre yükseğine çıkmış, göl soğuk diye şaşırıyor," dedi.

Martin şapırtı çıkarmamak için dikkatle suya adım attı. Baru da onu izledi. Jimmy de derin bir nefes alıp su her adımla birlikte daha da yükseldikçe yüzünü buruşturarak peşlerinden gitti. Bir kaya sırtının üzerinden adımını attığında beline kadar suya girdi ve sessiz bir acı solumasıyla ağzını açtı. Kıyıdaki Laurie acımayla yüzünü buruşturdu. Arutha ile Roald köprüde herhangi bir alarm işareti olup olmadığını gözlüyordu. Üçü de suya inen hafif meylin arkasında yere doğru eğilmişti. Gece sessizdi ve moredhellerle hain insanların çoğu köprünün uzak ucunda uyuyordu. Şafağın hemen öncesindeki saatleri beklemeye karar vermişlerdi. İnsan iseler muhafızların yan uykulu olması muhtemeldi ve moredheller bile gün doğumundan hemen önce hiçbir şey olmayacağını varsaymaya meyilli olacaktı.

Sudaki hafif hareket seslerini Jimmy'nin ilk kez kafasını suyun altına sokup ânında dışarı çıkarken aldığı soluğun sesi izledi. Ciğerlerine hava doldurarak tekrar suyun altına daldı. Diğerleri gibi elleriyle yoklayarak körlemesine çalışıyordu. Aniden yosun kaplı kayalar arasındaki keskin bir şeye çarpınca eli kesildi. Ona gürültülü gelen bir solukla yukarı çıktı, ama köprüde duyulduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Suyun altına batarak kaygan kayaları yokladı. Dikenli bitkiyi yine parmağına batması sayesinde buldu, ama zıplayarak yukarı çıkmadı. Bitkiyi tutup çekerek elini iki kez daha deldi, ama bitki birden çıktı. Yüzeye çıkarak, "Bir şey buldum," diye fısıldadı.

Sırıtarak elindeki, ufak ayın ışığında neredeyse bembeyaz renkte parlayan bitkiyi kaldırdı. Gümüş dikenleri olan bir gül dalına yapıştırılmış kırmızı meyveleri andırıyordu. Jimmy onu hayranlıkla elinde çevirdi. Muzaffer bir ufak "Ah" sesiyle, "Buldum," dedi.

Martin ile Baru da sudan yürüyerek yanına geldiler ve bitkiyi incelediler. "Bu kadarı yeter mi?" diye sordu Hadati.

Arutha, "Elfler hiç söylemedi. Bulabilirseniz biraz daha alın, ama sadece birkaç dakika daha bekleyebiliriz," dedi. Bitkiyi dikkatle bir beze sardı ve çantasına kaldırdı.

On dakika içinde üç bitki daha bulmuşlardı. Arutha bunun yeterli olduğuna ikna oldu ve mağaraya dönme zamanının geldiği sinyalini verdi. Üzerinden sular damlayan ve iliklerine kadar donmuş durumdaki Jimmy, Martin ve Baru yarığa doğru seğirtip diğerleri nöbet tutarken içeri girdiler.

Mağaranın içinde Arutha bitkileri Roald'ın tuttuğu yanan ufak bir odun parçasının ışığında incelerken yeniden doğmuş gibiydi. Jimmy Martin'e sırıtırken dişlerinin takırdamasına engel olamıyordu. Arutha gözlerini bitkiden alamıyordu. Gümüş dikenleri, kırmızı meyveleri ve yeşil yapraklarıyla dallara bakarken içinden geçen tuhaf duygulara şaşıyordu. Zira dalların berisinde, yalnızca onun görebileceği bir yerde, usul bir kahkahanın yeniden duyulabileceğini, yumuşacık bir elin yüzüne dokunabileceğini ve bildiği her türlü mutluluğun tecessümünün bir kez daha onun olabileceğini biliyordu.

Jimmy Laurie'ye baktı. "Başarabileceğimizi düşünüyor değilsem, ne olayım."

Laurie Jimmy'ye tuniğini attı. "Şimdi tek yapmamız gereken tekrar aşağı inmek."

Arutha başını kaldırdı. "Çabuk giyinin. Hemen gidiyoruz."

Arutha kanyonun kıyısından çıkarken Galain, "İpleri tekrar çekmek üzereydim. Ucu ucuna yetiştiniz, Prens Arutha," dedi.

"Bir gün daha beklemektense dağdan olabildiğince çabuk inmenin en iyisi olduğunu düşündüm."

"Buna itiraz edemeyeceğim," dedi elf. "Dün gece hainlerin şefi ve moredhel liderleri arasında bir tartışma oldu. Duyacak kadar yaklaşamadım, ama karanlık olanlarla insanlar pek iyi anlaşamadığından, bu anlaşmanın yakında sona ereceğini tahmin ediyorum. Bu olursa, Murad beklemeyi kesip tekrar aramaya başlamaya karar verebilir."

"O halde buradan aydınlık bastırmadan önce uzaklaşabildiğimiz kadar uzaklaşsak iyi olacak."

Bir sahte şafak dağlara gelirken gökyüzü, çoktan ağarmaya başlamıştı. Talih kısmen onlardan yanaydı, zira dağların bu tarafında gölgede, yüzlerini

şafağa verseler olacağından daha uzun bir süre saklanabileceklerdi. Bunun sadece biraz yardımı olacaktı, ama her türlü yardıma minnettar olurlardı.

Martin, Baru ve Roald iplerden çabucak çıkmıştı. Diğerlerine bahsetmeyi ihmal ettiği üzere tırmanma becerisine sahip olmayan Laurie, biraz debelendi. Yol arkadaşlarının sessiz teşvikleriyle, nihayet kenardan yukarı çıktı.

Jimmy çabucak yukarı tırmandı. Sabah aydınlığı artıyordu. Jimmy birinin köprüden uzaklaşması durumunda kanyonun cephesinde görülmekten korkuyordu. Aceleden dikkatsiz davrandı ve bir kaya çıkıntısına basıp kayınca ve ayak başparmağı yana savruldu. Yaklaşık bir metre düşerken ipe yapıştı ve kanyonun cephesine çarpınca bir homurtu koyuverdi. Sonra yan tarafında acı patladı ve haykırışını bastırdı. Ses çıkarmadan soluk almaya çalışarak sırtını kanyon duvarına döndü. Bir spazmla ipi sol kolunun altına sarıp sıkı sıkı bağladı. Dikkatle tuniğinin içine uzandı ve ölü adamdan aşırdığı bıçağı hissetti. Giyinirken bıçağı yapması gerektiği gibi çantasına yerleştirmek yerine aceleyle tekrar tuniğinin içine tıkmıştı. Şimdi yan tarafına çelik en az beş santim saplanmıştı. Sesini denetim altında tutarak, "Beni yukarı çekin," diye fısıldadı.

İpi yukarı çektiklerinde gelen ilk acı dalgasıyla birlikte ip neredeyse Jimmy'nin elinden kurtulacaktı. Kaydı ve dişlerini gıcırdattı. Derken kenardan çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu Prens.

"Dikkatsiz davrandım," diye yanıt verdi çocuk. "Tuniğimi kaldırsana."

Laurie bunu yaptı ve küfretti. Martin çocuğa kafa salladı, çocuk da aynı şekilde yanıt verdi. Sonra bıçağı çekti ve Jimmy neredeyse bayılacaktı. Martin bir cüppeden parça kesip çocuğun yan tarafını sardı. Laurie ve Roald'a işaret etti, onlar da kanyondan uzaklaşırken çocuğu iki koluna girip taşıdılar. Hızla aydınlanan sabahta aceleyle yürürlerken Laurie, "Bunu kolay yoldan yapamazdın, değil mi?" dedi.

Günün ilk yarısı boyunca Jimmy'yi taşırken yakayı ele vermemeyi başarmışlardı. Moredhellerin Moraelin'in istila edildiğinden hâlâ haberleri yoktu ve gözlerini dışarı çevirmiş, artık kaçmaya çalışanların yaklaşmalarını bekliyorlardı.

Ama şimdi bir moredhel gözcüsünü izliyorlardı. Moredhel daha önce geçmekte onca zorlandıkları o kaya çıkıntısının üzerinde tünemişti. Vakit öğleye yaklaşmıştı ve bir çukurluğa çömelmiş, gözden anca gizlenmişlerdi.

Martin Galain'e işaret vererek elfe ilk mi, ikinci mi harekete geçmek istediğini sordu. Elf dışarı çıkarak Martin'in de peşinden gelmesine izin verdi. İkindi durgun, gün üç gece önceki geçişlerinde ufak hareketleri gizleyen hafif yelden dahi yoksundu. Artık nöbetçiyi ayaklandırmadan altı metre gitmek için bile elf ve Martin'in sahip olduğu beceriler gerekliydi.

Martin yayına bir ok yerleştirdi ve Galain'in omzunun üzerinden nişan aldı. Galain avcı bıçağını çekti ve moredhelin yanında ayağa kalktı. Galain moredhelin omzuna dokundu. Beklenmeyen dokunuş üzerine kara elf hızla arkasını döndü ve Galain bıçağıyla gırtlağını kesti. Moredhel yükseldi ve Martin'in oku göğsüne saplandı. Galain onu dizlerinden kavrayarak eski oturur konumuna getirdi. Martin'in okunu, ucunu çekip çıkarmaya çalışmak yerine bükerek kırdı. Birkaç saniye içinde moredhel öldürülmüştü, ama hâlâ mevkiindeymiş gibi görünüyordu.

Martin ile Galain tekrar eğildiler ve diğerlerine döndüler.

"Birkaç saat içinde onu bulurlar. Bizim giriş yolunda olduğumuzu düşünüp önce yukarımızı arayabilirler, ama sonra dağdan ineceklerdir. Şimdi kaçmamız gerekiyor. Durmazsak elf ormanlarının dış bölgelerinin iki gün uzağındayız. Gelin."

Yoldan aceleyle ilerlediler; Laurie tarafından yarı yarıya taşınan Jimmy acıyla yüzünü buruşturuyordu. "Keşke atlar hâlâ orada olsaydı," diye mırıldandı Roald.

"Değillerse bile," dedi Jimmy zayıfça, "hiç değilse yolun tümü yokuş aşağı."

Yalnızca atlara açık arazide koşmak için ihtiyaç duydukları minimum molayı vermek için durdular. Hayvanlar muhtemelen koşudan sonra tekrar kullanılamaz olacaktı, ama bunun çaresi yoktu. Artık Anita'nın iyileşmesini sağlayacak şey elinde olduğundan, Arutha hiçbir şeyin dönmesine engel olmasına izin vermeyecekti. Daha önce, umutsuzluğun kıyısındaki bir adamdı; şimdiyse içinde bir ateş yanıyordu ve onu hiçbir şeyin söndürmesine izin vermeyecekti. Gecenin içinde atlarını sürdüler.

Ağızları köpüklenmiş, nefes nefese kalmış atlar, bitkin biniciler tarafından ağaçlık yolda sürüldüler. Hâlâ dağların eteklerinde, ancak elf ormanlarının sınırına daha yakın olan ormanların derinliklerine girmişlerdi. Jimmy kan kaybı, yorgunluk ve acıdan yarı baygın haldeydi. Yarası gece bir ara yeniden açılmıştı ve yan tarafını tutmaktan fazla bir şey yapamamıştı. Sonra çocuğun gözleri kaydı ve Jimmy yüz üstü yola kapaklandı.

Tekrar ayıklığında Martin ve Roald yarasını Martin'in cüppesinden kesilmiş yeni sargılarla sararken Laurie ve Baru'nun desteğiyle doğrulup oturdu. "Elvandar'a varana kadar bununla idare etmen gerekecek," dedi.

Arutha, "Tekrar açılırsa, bir şey söyle. Galain, onun atına bin ve düşmesine izin verme," dedi.

Bir kez daha eyerlerin tepesindeydiler ve bir kez daha kabusu andıran yolculuğa katlandılar.

İkinci günün şafağına yakın, ilk at yalpaladı. Martin onu hemen öldürdü ve "Bir süre koşarım," dedi.

Dük neredeyse üç mil boyunca koştu; yorulmuş atların hızı normalden daha yavaş da olsa, bu etkileyici bir başarıydı. Önce Baru, sonra da Galain bir süre yayan gittiler, ama yine de sınırlarına yaklaşıyorlardı. Atlar eşkin gitmeye başlamıştı. Sonra sadece yürüyebildiler.

Sessizlik içinde gecede yol aldılar, geçen her dakika onları güvenliğe yaklaştırır, arkalarında bir yerde, dilsiz moredhel yüzbaşısı ve Kara Katillerinin peşlerinden geldiğinin bilinciyle metreleri sayarak. Sabaha yakın, ufak bir yoldan geçtiler ve Martin, "Burada güçlerini ikiye bölmeleri gerek, zira doğuda Taş Dağı'na yönelmediğimizden emin olamazlar," dedi.

Arutha, "Herkes atından insin," dedi.

Söylediğini yaptılar ve Prens, "Martin, atları bir süre Taş Dağı'na götür, sonra da serbest bırak. Biz yola yayan devam edeceğiz," dedi.

Martin kendisine söyleneni yaparken Baru da yürüyenlerin ayak izlerini gizledi. Martin onlara bir saat sonra yetişti. Orman yolundan aşağı onlara doğru koşarken, "Galiba arkadan bir ses duydum. Emin olamıyorum. Rüzgar şiddetleniyor, ses de hafifti," dedi.

Arutha, "Elvandar'a doğru yola devam edeceğiz, ama savunulabilir bir konum bulmak için gözlerinizi açık tutun," dedi.

Yaklaşık yarım saat boyunca, peşlerinden gelenlerin ormanda yankılanan seslerini duyana kadar tökezleyerek koştular. Korku onları koşmaya itince bir enerji patlaması hissettiler. Sonra Arutha neredeyse kusursuz bir doğal siper oluşturan yarı çember halindeki bir kaya çıkıntısını işaret etti. Galain'e, "Yardıma daha ne kadar var?" diye sordu.

Elf erken sabah ışığında ormanları süzdü ve "Ormanlarımızın sınırına yakınız. Halkım bir, belki iki saat uzaklıktadır," dedi.

Arutha elfe çabucak Gümüşdiken'in içinde olduğu çantayı verdi ve "Jimmy'yi al. Siz dönene kadar onları burada tutarız," dedi. Hepsi de

çantanın elfin zamanında dönememesi ihtimaline karşı verildiğini biliyordu. Hiç değilse Anita hâlâ iyileşebilecekti.

Jimmy kayaya oturdu. "Gülünç olma. Yardım istemesi için gereken zamanı ikiye katlarım. Durduğum yerde dövüşmeyi koşmaktan daha iyi becerebilirim." Bunu söyleyerek taş siperlerin üzerinden tırmandı ve kamasını çıkardı.

Arutha çocuğa baktı: bitkindi, tekrar kan kaybediyordu, yorgunluk ve kan kaybı yüzünden neredeyse tekrar bayılacak haldeydi, ama yine de kamasını tutarken sırıtıyordu. Arutha başını sertçe salladı ve elf yola düştü. Çabucak kayaların arkasına geçtiler, silahlarını çekip beklediler.

Uzun dakikalar boyunca, her geçen an kurtulma şanslarının arttığını bilerek, kayaların arkasında toplaşıp beklediler. Aldıkları her nefesle kurtuluş ve mahvoluşun onlara doğru koştuğunu hissediyorlardı. Hayatta kalmaları her şeyden çok şansa bağlıydı. Calin ile savaşçıları ormanın kıyısına yakın bir yerde bekliyor olması ve Galain'in onları çabuk bulması durumunda umut vardı; aksi halde hiç umut yoktu. Atlıların uzaktan gelen sesleri giderek daha yüksek bir hal alıyordu. Her an ağır ağır geçiyor, keşfedilme ihtimali olan her saniye geçmek bilmiyor ve beklemenin ıstırabı artıyordu. Sonra, neredeyse memnuniyetle karşıladıkları bir rahatlamayla, bir bağırış duyuldu ve moredheller üzerlerine saldırdı.

Bir hedef bulduğunda yayını çoktan germiş olan Martin ayağa kalktı. Onları gören ilk moredhel göğsüne saplanan okun şiddetiyle geriye savrularak eyerinden düştü. Arutha ile diğerleri hazırlandılar. Etrafta açılan ani ateşe şaşıran on iki moredhel süvari sürü halinde dönüp duruyordu. Onlar daha karşılık veremeden Martin bir tanesini daha indirdi. Üçü dönüp uzaklaştılar, ama diğerleri saldırıya geçti.

Kaya çıkıntısı yükselip yayıldığından moredhellerin onları çiğnemesine engel oluyordu, ama onlar yine de atlarının nallarıyla hâlâ nemli olan toprakta donuk gümbürtüler çıkararak dörtnala yaklaştılar. Atlarının boyunlarına yakın gitmelerine rağmen, iki tanesi daha taştan tabyaya varana kadar Martin'in oklarına hedef oldu. Derken moredheller yanlarındaydı. Baru kayaların üzerine fırladı; havayı bölen uzun kılıcı hayal meyal görünüyordu. Kolu gövdesinden kopan bir moredhel yere düştü.

Arutha koşup kayalardan atlayarak bir Kara Kardeş'i eyerinden aşağı sürükledi. Moredhel Arutha'nın bıçağıyla can verdi. Başka bir süvari saldırıya geçerken meçini kınından çeken Arutha yerinde döndü. Prens son

âna kadar yerini terk etmedi, sonra yan bir sıçrayış ve bir kesme hamlesiyle atlıyı oturduğu yerden etti. Hızlı bir hamleyle moredhel öldü.

Roald moredhellerden birini eyerinden aşağı çekti ve ikisi de kayaların korunağına kaydılar. Jimmy onlar yerde yuvarlanırken bekledi, bir açıklık gördüğünde de çocuğun kaması başka bir Kara Kardeş'in ölümüne neden oldu.

Geriye kalan ikisi Laurie ve Martin'in hazır olduğunu görüp geri çekilmeyi yeğlediler. Martin'in yayı sabah ışığında şarkısını söylerken ikisi de öldüler. Onlar eyerden çıkar çıkmaz, Martin kayaların üzerindeydi. Cesetleri çabucak yağmaladı ve kısa bir yay ve iki ok dolu sadakla birlikte döndü. Boşalmış sadağını göstererek, "Bendekiler neredeyse bitti," dedi. "Bunlar metrelik ok değil, ama gerekirse bu ufak at okunu kullanabilirim."

Arutha etrafına bakındı. "Çok geçmeden yenileri de gelecektir."

"Kaçacak mıyız?" diye sordu Jimmy.

"Hayır. Ancak kısa bir fark atarız ve burası kadar kolay savunulabilir bir yer bulamayız. Bekleyeceğiz."

Dakikalar geçti ve hepsi de moredhellerin onlara saldırmak için kullanacaklarını bildikleri yola bakarak beklediler. Laurie, "Koş, Galain, koş," diye fısıldadı.

Orman onlara sonsuzluk gibi gelen bir süre sessiz kaldı. Sonra toz bulutlarıyla, yeri döven nallarla, atlılar göründü.

Dev dilsiz Murad önden geliyor, onu bir düzine Kara Katil izliyordu. Onların peşinden de diğer moredheller ve hain insanlar geliyordu. Murad dizginlerini çekerek diğerlerine de durmaları işaretini verdi.

Jimmy inledi. "Yüz kişiler."

Roald, "Yüz değil, daha çok otuz gibi," dedi.

Laurie, "Bu da yeter," dedi.

Arutha kayanın üzerinden bakarak, "Belki birkaç dakika dayanabiliriz," dedi. Hepsi de durumun umutsuz olduğunun farkındaydı.

Sonra Baru ayağa kalktı. Ve kimse ona engel olamadan moredhele, Jimmy, Prens ve Martin'in bilmediği bir dilde bağırmaya başladı. Laurie ve Roald başlarını iki yana salladılar.

Arutha dağlıya uzanmaya kalktı, ama Laurie, "Yapma. Murad,'ı birebir dövüşe davet ediyor. Bir şeref meselesi," dedi.

"Murad kabul eder mi?"

Roald omuzlarını silkti. "Bunlar acayip tiplerdir. Kara Kardeşlerle daha önce savaşmıştım. Bazıları cani hainlerdir. Ama çoğu kafayı şeref, tören gibi şeylere takmıştır. Onları nerede bulduğuna bağlı. Oradakiler kuzey Yabon'dan gelme bir tür bataklık askeri çetesiyse, saldırmakla yetinirler. Ama Murad'ın emrindekiler eski moda, derin orman Kara Kardeşleriyse, hayır demesini anlayışla karşılamayabilirler. Arkasında büyülü güçlerin var olduğunu göstermeye çalışıyorsa, reddedip de bağlılıklarını koruyamaz. Ama daha çok Murad'ın şeref meselelerinde ne düşündüğüne bağlı."

"Sonucu ne olursa olsun, Baru aralarında karışıklık çıkardı," diye gözlem yaptı Martin.

Dilsiz Baru'ya sakince bakarken Arutha moredhellerin etrafta beklediğini görebiliyordu. Sonra Murad elini Baru ve diğerlerine doğru salladı. Cüppe giymiş bir moredhel yaklaşarak yüzünü Murad'a çevirdi ve soran bir tonla bir şey söyledi.

Dilsiz tekrar işaret etti ve onunla yüzleşen moredhel elini diğer yöne doğru salladı. Siyah zırh giyenler dışındaki moredhel atlılar, atlarını birkaç metre geriye çektiler. İnsanlardan biri yaklaşıp atını Murad'a doğru çevirdi. Moredhel lidere bağırarak bir şey söyledi, insanlardan arkadaki birkaçı da onu desteklediler.

"Martin," dedi Arutha, "söylenenleri anlayabiliyor musun?"

"Hayır. Ama her ne ise, pek övücü olmadığı kesin."

Birden Murad da kendi kılıcını çekip canım sıkan insanı kesti. Başka bir insan da bir şey haykırdı ve öne gelmeye davrandı, ama iki moredhel atlarıyla yolunu kestiler. İlk haydut asık suratla dönüp diğer insanlara katıldı.

Murad tekrar insanlara doğru bir işaret yaptı ve atıyla saldırdı.

Baru kayalardan atladı ve konumunu almak için biraz öteye koştu. Kılıcını vurmak üzere geri çekerek hazır bekledi. At yanına neredeyse varmıştı ki, Baru kendisini zarar göreceği yerden uzaklaştıran dairesel bir adımla hamletti ve at acıyla kişneyip sendeledi.

Yaralı hayvan yere yıkıldı. Cüssesine rağmen Murad düşen hayvandan yuvarlanarak kurtuldu ve kılıcı hâlâ elinde olduğu halde ayağa kalktı. Hızlıydı ve Baru'nun saldırısını karşılamak için zamanında döndü. İki dövüşçü birbirine çarpan kılıçların sesiyle çatıştılar.

Arutha etrafına bakındı. On iki Kara Katil sessizce bekliyordu, ancak Arutha daha ne kadar bekleyeceklerini bilemiyordu. Murad bir şeref

meselesine karıştığından, mesele sonuca varana kadar bekleyebilirlerdi. Prens şiddetle bunun böyle olmasını ümit ediyordu.

Bütün gözler izliyordu; Martin, "Gardınızı indirmeyin. Bu iş biter bitmez, iki durumda da bize tekrar saldıracaklar," dedi.

"Hiç değilse nefesimi toplayabilirim," dedi Jimmy.

Arutha bölgeyi inceledi. Oraya yirmi moredhel daha yaklaşmaktaydı. Baru'nun tek yaptığı onlara zaman kazandırmak olmuştu.

Murad hamle etti ve bir hamleyle karşılandı. Dakikalar içinde iki dövüşçü de, iki tarafın da ölümcül bir yara açabilecek kudrette olduğunu, ama bunu tam olarak başaramadığını kanıtlayan, kanayan yaralarla dolmuştu. Kesme ve defetme, hamle ve karşı hamle, biçme ve eğilmeyle mücadele sürüp gidiyordu. Hadati'nin boyu moredhele denkti, ama kara elfin cüssesi daha iriydi. Başının üzerinden bir dizi sille vurarak Baru'yu geriletmeye başladı.

Martin kılıcını hazır etti. "Baru yorulmaya başladı. Çok geçmeden bitecek."

Ama hamlelerini müziğe uyduran bir dansçı gibi Baru, Murad' ı kendini tekrarlayan bir düzen içine soktu. Kılıç bir kalkıp bir iniyordu ve kalkarken Baru çekilmeyi bırakıyor, onun yerine öne ve yana adım atıyordu. Geniş bir biçme hareketiyle Murad'ın kaburgalarını doğradı. Deli gibi kanayan, derin bir yara açılmıştı.

"Bu şaşırtıcı oldu," dedi Martin sakince.

"Çok iyi bir hamle," dedi Roald profesyonel bir hayranlıkla.

Ama Murad şaşırtmacalı hamlenin işini bitirmesine izin vermedi. Yerinde döndü ve Hadati'nin kılıç tutan kolunu kavradı. Murad'ın dengesi bozulmuştu, ama Baru'yu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Tepeden boğuşarak Arutha'nın durduğu kayalara doğru yuvarlandılar. Kanla ıslanan parmaklarından silahları kayıp gitti ve iki hasım birbirlerine yumruklarıyla saldırdılar.

Sonra yine ayağa kalkmışlardı, ama Murad'ın kolları Baru'nun belindeydi. Hadati'yi havaya fırlatan moredhel kenetlediği ellerini Baru'nun kuyruk sokumuna yerleştirerek belkemiğini kırmaya çalıştı. Baru acıyla haykırarak başını arkaya savurdu. Sonra ellerini gök gürültüsü gibi bir tokatla moredhelin kulaklarına yapıştırarak kulak zarını patlattı.

Murad çağıldayan, guruldayan bir acı haykırışı koparak Baru'yu yere bıraktı. Bir an acıdan körleşen yaratık kulaklarını elleriyle örttü. Baru

geriye geldi ve Murad'a, burnunu kıran, dişlerini döken ve dudağını yaran bir yumruk indirdi.

Baru Murad'ın yüzüne üst üste darbeler indirerek başını geriye doğru savurdu. Hadati moredheli döve döve öldürmenin eşiğinde gibiydi. Ama Murad Baru'nun bileğini kavradı ve tekrar yere yuvarlandılar.

Sonra Murad Baru'nun tepesine binmişti ve ikisi de diğerinin boğazına sarılmıştı. Acıdan ve sarf ettikleri efordan homurdanarak birbirlerini boğmaya başladılar.

Jimmy uzanıp ayaklarının altındaki moredhelin cesedinden kamasına ilaveten bir hançer aldı. Martin, "Yakında, yakında," dedi.

Murad tüm gücüyle çabalıyor ve onun yüzü de Baru'nunki gibi kızarıyordu. İkisi de nefes alamıyordu ve iş sadece kimin önce teslim olacağına bağlıydı. Baru moredhelin ağırlığını taşıyordu, ama Murad'ın da yan tarafında hâlâ kanayarak her geçen saniye gücünü azaltan bir yarası vardı.

Sonra bir homurtu ve iç çekişle Murad yüz üstü Baru'nun üzerine düştü. Murad hareket edene kadar ormanlarda uzun bir sessizlik oldu. Yuvarlanarak Baru'nun üzerinden indi. Hadati ağır ağır ayağa kalktı. Moredhelin kuşağından bir bıçak alarak Murad'ın boğazını yavaşça kesti. Topuklarının üzerinde oturan Baru derin derin nefes aldı. Ve içinde bulunduğu tehlikeye hiç kulak asmadan bıçağını Murad'ın göğsüne derinden sapladı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Roald.

Martin, "Tathar'ın Kara Katiller hakkında söylediklerini hatırlasana. Yeniden dirilmeye çalışmasın diye Murad'ın yüreğini kesip çıkarıyor," dedi.

Dövüşü izleyen birliğe diğer moredhel ve hainler katılmıştı ve Hadati'nin moredhel şefini doğramasını izleyen atlıların sayısı artık elliyi aşmıştı. Hadati moredhelin göğsünü keserek açtı, sonra da eli yaranın derinlerine dalarak tek bir hamleyle Murad'ın yüreğini çekip çıkardı. Herkesin görebilmesi için elini havaya kaldırarak orada toplanmış moredhellere ve insanlara Murad'ın kalbinin artık atmadığım gösterdi. Sonra kalbi bir kenara fırlattı ve sarhoş gibi ayağa kalktı.

Sendeleyerek, sarsak bir koşu kopararak ancak on metre ötede olan kayalara ulaşmaya çalıştı. Bir moredhel atlı ona yandan vurmak için yaklaştı ve Jimmy hançerini fırlattı. Ucu yaratığın gözüne saplanarak bir çığlıkla gerisingeri eyerden düşmesine yol açtı. Ama başka bir moredhel

Baru'ya yaklaşıp ona doğru hamle etti. Kılıç Baru'nun yanına geldi ve Hadati öne doğru düştü.

"Lanet olsun sana!" diye başladı Jimmy neredeyse ağlayarak. "Kazanmıştı. Geri gelmesine izin verebilirdin!" Kamasını çekti, ama diğer atlı eğildi. Baru'ya vuran moredhel kasılıp arkasını döndü ve Arutha ile arkadaşları sırtında bir ok gördüler. Başka bir moredhel yayını kaldırarak bir şey haykırdı. Bu üçüncünün ve insanlardan birinin öfkeyle bir şeyler haykırmasına neden oldu.

"Nedir bütün bunlar?" diye sordu Arutha.

Roald, "Baru'yu öldüren bir hain, onuru yok. O at üzerindeki Jimmy'yle aynı fikirde, anlaşılan, Hadati kazanmıştı, geri dönüp arkadaşlarıyla birlikte ölmesine izin verilmesi gerekiyordu. Şimdi kendisi de bir hain olan katille insan haydutların hepsi birden birbirlerine bağırıyorlar. Biraz zaman kazanabiliriz ya da en azından büyük şefleri artık öldüğünden, bazıları belki çekip gider," dedi.

Sonra Kara Katiller saldırıya geçtiler.

Martin yükselip ateşe başladı. Okçunun hızı olağanüstüydü ve kayadan dayanağa ulaşana kadar üç atlı atından düşmüştü.

Çelik çeliğe çarptı ve savaş başladı. Roald Baru'nun daha önce yaptığı gibi kayanın üzerine sıçradı; onun kılıcı da menziline giren herkese iniyordu. Enli kılıcı elinin uzanabileceği kadar yaklaşan herkesi katlederken hiçbir moredhel kısa kılıcıyla ona vuracak kadar yaklaşamıyordu.

Arutha Laurie'yi hedef alan bir darbeyi savuşturduktan sonra eğildiği yerden kılıcını savurarak bir atlıyı indirdi. Roald fırlayıp birini eyerden düşürdü ve kılıcının kabzasıyla dövdü. Diğerleri geri çekilene kadar birkaç moredhel ölmüştü.

Arutha, "Hepsi saldırmadı," dedi.

Diğerleri moredhellerden bazılarının geride durduğunu ve bazılarının iki hain insanla birlikte hâlâ ağız dalaşında olduğunu gördüler. Kara Katiller'den birkaçı hâlâ at sırımdaydı ve yoldaşlarının başına gelenleri umursamadan tekrar saldırı düzenine giriyorlardı.

Jimmy kayaların hemen kenarındaki başka bir moredhelden bir hançer daha kurtardı ve bir şeyi fark etti. Martin'in koluna yapıştı. "O süslü kırmızı göğüslüğüyle altın yüzükleri filan olan şu çirkin herifi gördün mü?"

Martin, insan atlıların başında duran böyle birini gördü. "Evet."

"Onu şimdi öldürebilir misin?" "Zor bir atış. Neden?"

"Çünkü ormanlarda elfler olduğuna ne kadar eminsem, onun da Reitz olduğuna o kadar eminim. O haydut çetesinin yüzbaşısı. Onu indirirsen diğerleri büyük ihtimalle kaçar veya en azından yeni bir yüzbaşı seçilene kadar geride dururlar."

Martin ayağa kalktı, nişan aldı ve okunu saldı. Ok ağaç gövdelerinin arasından uçarak gösterilen atlının boğazına saplandı. Kafası aniden havaya kalktı ve eyerinden geriye doğru takla attı.

"Hayret verici," dedi Jimmy.

Laurie soğuk soğuk, "Uyarmadan vurmak pek sportmence değil," dedi.

"Özürlerimi iletebilirsin," dedi Martin. "Siz ozanların destanlarınızda kahramanlara hep böyle yaptırdığını unutmuştum."

"Kahraman olan bizlersek," dedi Jimmy, "haydutların kaçması gerekir."

Jimmy'nin tahminine uygun bir şekilde, insan hainler kendi aralarında mırıldanmaya, bir an sonra da kaçmaya başladılar. Bir moredhel arkalarından öfkeyle selendi, sonra Prens'in kafilesine yeni bir saldırı yapılmasını eliyle işaret etti. Başka bir moredhel ilkinin önünde toprağa tükürdü ve atını çevirerek birkaç yoldaşına da kendisiyle birlikte gelmelerini işaret etti. Yirmi kadarı insanların peşinden gittiler.

Arutha saydı. "Bu defa yirmiden az kişi, bir de Katiller var."

Önceki saldırıda geride duranlar dahil tüm atlılar atlarından indi. At üzerinde kayalara yaklaşamayacaklarını anlamışlardı. Ağaçları siper olarak kullanıp açılarak koşup Arutha'nın etrafını sardılar.

Roald, "Daha en başta yapmaları gereken buydu," dedi.

"Kafaları biraz ağır çalışıyor, ama bütünüyle ahmak da değiller," diye yorum yaptı Laurie.

Kara Kardeşler saldırırken Jimmy hançerini kavradı. "Ben ahmak olmalarım yeğlerdim," dedi.

Moredheller bir dalga halinde yaklaştı ve bir anda dört bir yanda savaş başlamıştı. Bir kılıç tepeden inerken Jimmy yana doğru sıçradı. Hançerini yukarıya itti ve moredhelin karnına sapladı.

Roald ile Laurie, çevrelerini sarmış Kara Kardeşlerin arasında sırt sırta çarpışıyordu. Martin oku bitene kadar ateş etti, sonra da moredhelin sadağını ve oklarını kaptı. Ok atışı hızlıydı ve hedefini iyi buluyordu, yayı bırakıp kılıcını çekene kadar on iki Kara Kardeş daha yere yıkılmıştı.

Arutha çıldırmış gibi savaşıyor, meçi dört bir yana hasar veriyordu. Hiçbir moredhel yaklaşıp da yara almaktan kurtulamıyordu. Ama Prens

zamanın eninde sonunda galebe çalacağını biliyordu. Savunucular yorulacak ve yavaşlayacaktı, o zaman da öleceklerdi.

Arutha ölümün kesinliği içine çökünce, kollarındaki gücün akıp gittiğini hissetti. Ümit etmenin bir yararı yoktu. Hâlâ ayakta duran yirmi moredhel vardı; kendileriyse sadece beş kişiydiler.

Martin kılıcını savurarak önüne çıkan herkesi doğruyordu. Roald ve Laurie hamle edip hamleleri savuşturarak santim santim geriliyor, ancak saldıranların karşısında yavaş yavaş yoruluyorlardı.

Bir moredhel taş siperin üzerinden atlayıp Jimmy'ye doğru döndü. Katı tarafı yüzünden ancak biraz yavaşlayan Jimmy tereddüt etmeden harekete geçti. Uzandı ve moredhelin elini keserek kılıcını düşürmesini sağladı. Jimmy tekrar bıçağını savururken Kara Kardeş kemerindeki bıçağı çekti. Moredhel geriye sıçrayarak çocuğun kendisini kesmesini önledi. Sonra yaklaştı ve Jimmy'nin üzerine saldırdı. Çocuk bıçağını deli gibi savuruyor, dengesini ve bıçağını yitiriyordu ve moredhel tepesine binmişti. Bir bıçak çocuğun yüzüne doğru geldi ama Jimmy eğilince kayaya çarptı. Jimmy yaratığın bileğini kavrayarak bıçağı kendisinden uzaklaştırdı. Gücünü kaybetmiş çocuk kendisinden güçlü olan moredheli tutamadığından, bıçak yüzüne yaklaştı.

Sonra moredhelin kafası arkaya çekildi ve Jimmy kara elfin boğazını keserek geride kanlı bir iz bırakan bir bıçak gördü. Moredhel saçlarını tutan el tarafından geriye çekildi, sonra el Jimmy'ye uzatıldı.

Çocuğun başında durup ayağa kalkmasına yardım eden Galain'di. Sersemleyen Jimmy etrafına bakındı. Ormanlarda avcı boruları ötüyordu ve hava oklarla doluydu. Moredheller saldıran elflerin karşısında geri çekiliyordu.

Martin ile Arutha silahlarını bırakıp bitkinlikle yıkıldılar. Roald ile Laurie oldukları yere yığıldılar. Calin elf savaşçılarını da çağırarak onlara doğru koştu.

Arutha duyduğu ferahlamadan gözleri gayri ihtiyari dolarak başını kaldırdı. Çatlak bir sesle, "Bitti mi?" dedi.

Calin, "Bitti, Arutha. Bir süreliğine. Geri döneceklerdir, ama o zamana kadar hepimiz ormanlarımızın sınırları içinde güvende oluruz. İstila etmeye niyetlenmedikleri sürece, moredhel o sınırı geçmeyecektir. Büyümüz hâlâ orada fazlasıyla güçlü," dedi.

Bir elf Baru'nun bedeninin üzerine eğildi. "Calin! Buradaki hâlâ hayatta!"

Martin nefes nefese kayalarda yatıyordu. "O Hadati çetin cevizmiş."

Arutha Galain'in elini geri çevirerek ayağa kalktı; bacaklarında hiç derman yoktu. "Ne kadar uzakta?"

"Bir milden az. Sadece ufak bir çayı geçmemiz gerekiyor, sonra ormanlarımızda oluruz."

Saldırıdan sağ çıkanlar umutsuzluklarının yavaş yavaş kaybolduğunu hissettiler, zira artık şanslarının çok yüksek olduğunu biliyorlardı. Elf onlara eşlik ederken, yeni bir saldırıya kalkışsalar bile, moredhellerin onları yenmeye yetecek kadar kuvvet toplamaları küçük bir olasılıktı. Murad da ölmüş olduğundan, önderliklerinin paramparça olması muhtemeldi. Pek çok Kara Kardeşin tavrından, Murad'ın onlar için büyük bir önem ifade ettiği anlaşılıyordu. Ölümü Murmandamus'un planlarını bir süreliğine kesinlikle zayıflatacaktı.

Jimmy hissettiği ürpertiye şaşırarak kendi kendisini kucakladı; zira bir anda Moraelin'deki mağaraya geri dönmüş gibiydi. O tuhaf zaman kaymasını hissetti ve o ürpertiyi nerede hissettiğini hatırladı -iki kez, ilki sarayda, ikincisi de Söğütler Evi'nde. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve dehşet dolu bir katılıkla, kendilerine bir tür büyü yapılmakta olduğunu anladı. Sıçrayarak kayadan uzaklaştı ve açıklığa bakındı. İşaret ederek, "O halde şimdi başlasak iyi olur! Bakın!" diye bağırdı.

Kara Katiller'den birinin cesedi hareket etmeye başlamıştı.

Martin, "Yüreklerini kesip çıkaramaz mıyız?" dedi.

"Çok geç," diye haykırdı Laurie. "Üzerlerinde zırh var ve hemen harekete geçmemiz gerekirdi."

On iki Kara Katil ağır ağır doğrulup ellerinde silahlarıyla Arutha'nın kafilesine dönüyorlardı. Temkinli adımlarla Prens'e yaklaşmaya başladılar. Calin bağırarak emirler verdi ve elfler bitkin haldeki ve yaralı adamları kaldırdılar. İki tanesi Baru'yu taşıyordu ve koşmaya başladılar.

Yaralarından hâlâ kan akan ölü savaşçılar sarsak adımlarla onları izliyordu ve zamanla bir güç üzerlerindeki denetimi kusursuz hale getiriyormuş gibi, hareketleri daha düzgün bir hal alıyordu.

Yaşayan ölüler artan bir hızla onları izlediler. Koşan elf okçuları durup arkalarını dönerek oklarını attılar, ama hiçbir etkisi olmadı. Oklar ölü moredhellere çarpıp onları sendeletiyor, birkaç tanesini yere yıkıyordu, ama yeniden doğruluyorlardı.

Jimmy arkasına baktı ve her nedense, güzelim ormanlardaki sabah aydınlığında koşan bu yaratıkların görüntüsü, sarayda veya Krondor'un lağımlarında gördüğü her şeyden daha korkunç bir manzaraydı. Silahlarını hazır tutarak koşarken hareketleri şaşırtıcı derecede akıcıydı.

Yaralı ve yorgun insanları taşıyan elfler koşmaya devam ederken Calin diğerlerine moredhelleri yavaşlatmalarını emretti. Elf savaşçılar kılıçlarını çekip yaşayan ölülere saldırdılar; birkaç hamleyi savuşturduktan sonra geri çekileceklerdi. Geri muhafızlar Kara Katiller'i yavaşlatmıştı, ama onları durdurmak mümkün olmuyordu.

Elfler bir düzeni benimsediler. Dönecek, dövüşecek, biraz geri çekilecek, tekrar dövüşecek, sonra da kaçacaklardı. Ama düşmanlarına zarar veremeyişleri tehlikeyi sona erdirmek yerine, sadece erteleyebilmelerine yol açıyordu. Nefes nefese kalmış, yorgun elfler yaman bir selin önünü kesmeye çalıştılar. Birkaç dakika sonra insanlar ufak bir çaydan yarı taşınarak, yarı sürüklenerek geçiriliyordu.

Calin, "Ormanlarımıza giriyoruz. Burada direneceğiz," dedi.

Elfler kılıçlarını çekip beklediler. Arutha, Martin, Laurie ve Roald da silahlarını hazır edip bekledi. İlk moredhel kılıcı elinde suya girip suları şapırdatarak onlara doğru yaklaştı. Bir elf ona vurmaya hazırlanırken kıyıya ulaştı, ama yaşayan ölü ayağını kıyıya basar basmaz, elflerin arkasındaki bir şeyi sezer gibi oldu. Elf yaratığa faydasız bir darbe indirdi, ancak ölü Kara Katil sendeleyerek geri çekildi ve korunmak istermiş gibi ellerini kaldırdı.

Birden savunucuların yanından bir atlı, beyaz ve altın renkler içinde ihtişamlı bir şekil, rüzgar gibi geçti. Elvandar'ın efsanevi atı olan beyaz bir elf küheylanının sırtında, Tomas moredhele saldırıyordu. Elf küheylanı şaha kalktı ve Tomas sırtından atlayıp kılıcıyla altın bir kavis çizerek Kara Katil'i neredeyse ikiye biçti.

Çılgın bir alevin ete kemiğe bürünmüş hali gibi Tomas kıyıda uçar gibi koşuyor, çaya adım atan her Kara Katil'i perişan ediyordu. Mistik kökenlerine rağmen, hepsi de Tomas'ın kol gücü ve Valheru kudretinin birleşimi karşısında çaresiz kalıyordu. Birkaçı kolaylıkla savuşturuldu ve korkunç bir hızla yanıtlanan tek bir darbe savurmayı başardı. Tomas'ın altın kılıcı öne fırladı ve siyah zırhlar kırılgan postlar gibi kolaylıkla çatladı. Ama yaşayan ölülerden hiçbiri kaçmaya çalışmadı, teker teker gelip bertaraf edildiler. Arutha'nın yanındakiler arasından yalnızca Martin Tomas'ın savaştaki halini görmüştü ve o dahi böyle bir gösteriye hiç tanık

olmamıştı. Çok geçmeden bitti ve çayın kenarında tek duran Tomas'tı. Sonra diğer atların sesleri geldi. Arutha arkasına baktı ve sırtında Tathar ile diğer Efsunörücüleri taşıyan başka elf küheylanlarının yaklaştığını gördü.

Tathar, "Selamlar, Krondor Prensi," dedi.

Arutha başını kaldırıp baktı ve zayıfça gülümsedi. "Hepinize teşekkürler."

Tomas kılıcını tekrar kınına yerleştirerek, "Sizinle yolculuk edemezdim, ama bunlar ormanımızın sınırını geçme cüretini gösterdiğinde, harekete geçebilirdim. Elvandar'ı korumak benim görevim. Burayı istilaya cüret eden herkes bunların gördüğü muameleyi görecektir," dedi. Calin'e, "Bir cenaze ateşi yakın. O kara iblisler bir daha asla dirilmeyecek," dedi. Diğerlerine ise, "Bu iş bittiğinde, Elvandar'a döneceğiz," dedi.

Jimmy kendini çayın kenarındaki çimenlere attı; bedeni hareket edemeyecek kadar ağrılı ve bitkindi. Birkaç saniye içinde uykuya dalmıştı.

Ertesi gece bir şölene katıldılar. Kraliçe Aglaranna ile Prens Tomas Arutha ve yol arkadaşlarını ağırladı. Galain Martin ile Arutha'nın oturduğu yere yaklaşarak, "Baru yaşayacak. Şifacımız onun gördüğü en sağlam insan olduğunu söylüyor," dedi.

"Tekrar ayağa kalkması ne kadar sürecek?" diye sordu Arutha.

"Uzun zaman alacak," dedi Galain. "Onu bizim yanımızda bırakmanız gerekecek. Aslında biz buraya varmadan bir saat önce ölmesi gerekirdi. Epey kan kaybetmiş ve o kesiklerden bazılarının durumu ciddi. Murad neredeyse bel kemiğini ve boğazını kıracakmış."

"Ama onun dışında yepyeni olacak," dedi Roald masanın öteki tarafından.

Laurie, "Eve, Carline'e dönünce, bir daha yanından asla ayrılmayacağıma söz veriyorum," dedi.

Jimmy gelip Prens'in yanına oturdu. "İmkansızı başaran birine göre düşünceli görünüyorsun. Mutlu olacağını sanırdım," dedi.

Arutha gülümsemeye cesaret etti. "Anita iyileşene kadar mutlu olmayacağım."

"Ne zaman eve dönüyoruz?"

"Sabah Crydee'ye gideceğiz; elfler bize oraya kadar eşlik edecek. Oradan da gemiyle Krondor'a gideceğiz. Banapis Bayramı'na yetişiriz herhalde. Murmandamus beni büyüsüyle bulamazsa, bir gemi güvenli olacaktır. Geldiğimiz gibi atla dönmek istersen o ayrı tabii?"

Jimmy, "Pek sanmam. Etrafta hâlâ o Kara Katiller'den olabilir. Onlarla bir kez daha çatışmaya girmektense seve seve boğulmaya razıyım," dedi.

Martin, "Crydee'yi tekrar görmek güzel olacak. Görülecek çok işim var, evimi bir düzene sokmam gerekiyor. Mülk yönetimi yüzünden ihtiyar Samuel aklını kaçırmak üzeredir herhalde, gerçi Baron Bellamy'nin yokluğumda işleri iyi idare ettiğine eminim. Ama gitmeden önce yapılacak çok şey olacak," dedi.

"Nereye gitmeden önce?" dedi Arutha.

Martin masum bir ses tonuyla, "Eh, Krondor'a elbette," dedi. Ama bakışları kuzeye çevrildi ve kardeşinin düşüncelerinin aynısını içinden geçirdi. Orada Murmandamus ve henüz başlamamış bir savaş vardı. Konu çözüme kavuşmamış, sadece ilk çatışma kazanılmıştı. Murad'ın ölümüyle birlikte Karanlık'ın kuvvetleri yüzbaşılarını yitirmiş, geri itilmiş, kargaşa içinde çekilmek zorunda kalmışlar, ancak alt edilmemişlerdi ve yarın olmasa bile başka bir gün, geri döneceklerdi.

Arutha, "Jimmy, bir toprak beyinden beklenenin ötesinde bir zeka ve cesaret gösterdin. Nasıl bir ödül istersin?" dedi.

İri bir geyik pirzolasını dişleyen çocuk, "Eh, sana hâlâ bir Krondor Dükü lazım," dedi.

DEVAM

SÜVARİLER ATLARININ DİZGİNLERİNİ ÇEKTİLER.

Yukarıya bakarak topraklarının sınırlarını imleyen dağ tepelerini, Büyük Duvar'ın yüce doruklarını süzdüler. İki haftadır on iki atlı dağların içinden geçerek Tsurani devriyelerinin normalde gezdiği yerlerin dışına, ağaçların yetişmediği yüksekliğe çıkmışlardı. Bulması günler alan bir geçitten ağır ağır geçiyorlardı. Hiçbir Tsuraninin çağlar boyunca aramamış olduğu bir şey, Yüksek Duvar'dan kuzey tundralarına geçen bir yol arıyorlardı.

Dağlarda hava soğuktu; Gediksavaşları sırasında Midkemia'da askerlik yapanlar dışındaki askerler için yabancı bir durum. Shinzawai Hane Muhafızları'nın daha genç askerleri için bu soğuk acayip, neredeyse korku verici bir şeydi. Ama hâlâ yüzlerce metre yukarılarında olan dorukların tuhaf beyazlığını incelerken cüppelerine dalgınlıkla sarınmaları sayılmazsa, duydukları rahatsızlığa dair herhangi bir belirti göstermiyorlardı. Tsuraniydi onlar.

Hâlâ bir Yüce'nin siyah cüppesi içinde olan Pug yol arkadaşına döndü. "Sanırım buradan sonra az bir yol kaldı, Hokanu." Genç subay başıyla evetledi ve devriye kuvvetine ilerleme işaretini verdi. Haftalardır Shinzawai Lordu'nun küçük oğlu bu muhafız takımını İmparatorluk'un kuzey sınırlarının ötesine götürmekteydi. Gagagin Nehri'ni en yüksekteki kaynağına, dağlardaki isimsiz bir göle kadar izleyen tek tek seçilmiş savaşçılar, Tsuranuanni İmparatorluğu devriyelerinin gittiği yolları izlemişti. Burası, İmparatorluk ile Thun göçebelerinin yuvası olan kuzeydeki tundralar arasındaki yabani, kayalarla kaplı, çorak görünümlü topraklardı. Yanlarında bir Yüce olmasına rağmen, Hokanu kendisini savunmasız hissediyordu. Dağlardan çıktıkları zaman yakınlarda göç eden bir Thun kabilesiyle karşılaşırlarsa, kabilenin genç savaşçılarından yirmi veya daha fazlası yanlardan koşarak, bir Tsurani kafasını ödül olarak almak için mazeret arıyor olacaktı.

Yoldaki bir dönemeci döndüler ve dağlardaki dar bir aralıktan ötedeki toprakların bir bölümünü gördüler. Uçsuz bucaksız tundraları bu ilk görüşleriydi. Uzakta belli belirsiz seçilebilen, uzun ve alçak bir beyaz engel vardı. "Nedir bu?" dedi Pug.

Hokanu omuzlarını silkti; yüzü yavuz bir Tsurani maskesiydi. "Biliyorum, Yüce. Tundralardaki başka bir dağ sırası olduğunu tahmin ediyorum. Ya da belki tasvir ettiğin o şeydir, şu buz duvarı."

"Bir buzul."

Hokanu, "Her neyse; kuzeyde, İzleyiciler'in olabileceğini söylediğin yerde uzanıyor."

Pug arkasındaki on sessiz atlıya baktı. Sonra, "Ne kadar uzakta?" diye sordu.

Hokanu güldü. "Daha bir ay açlıktan ölmeden gidebileceğimizden daha uzakta. Durup avlanmamız gerekecek."

"Etrafta bol av hayvanı olduğunu sanmam."

"Tahmin edeceğinden çok vardır, Yüce. Thun her kış geleneksel güney sınırlarına, bin yılı aşkın zamandır elimizde tuttuğumuz topraklara ulaşmaya çalışır, yine de buradaki kışlardan her nasılsa sağ çıkarlar. Aramızdan dünyanızda kış geçirmiş olanlar, karlı topraklarda yiyecek aramayı bilir. Tekrar orman sınırının altına indiğimizde, sizdeki tavşan ve geyiklere benzer yaratıklar olacaktır. Hayatta kalırız."

Pug seçeneklerini gözden geçirdi. Bir an sessizce düşündükten sonra, "Sanmam, Hokanu. Haklı olabilirsin, ama benim bulmayı ümit ettiğim şey, bir efsaneden ibaretse, herkesi geçerli bir neden olmadan yanımızda getirmiş oluruz. Sanatımı kullanarak babamın evine dönebilirim, birkaçınızı, üç veya belki dört kişiyi de beraberimde götürmeyi başarabilirim, ama ya gerisi? Yo, ayrılık zamanının geldiğini düşünüyorum."

Hokanu, babası ona Pug'ı korumasını emrettiği için itiraz edecek oldu, ama Pug siyah cüppeyi giymişti. "Nasıl istersen, Yüce." Adamlarına işaret verdi. "Yiyeceklerinizin yarısını verin." Pug'a, "Burada az yersen seni daha birkaç gün doyuracak kadar yiyecek var, Yüce," dedi. Yiyecekler iki yolculuk çantasında toplanıp Pug'ın eyerinin arkasına asıldığında, Hokanu adamlarına beklemelerini işaret etti.

Büyücü ile subay biraz ilerlediler ve Shinzawailerin oğlu, "Yüce, getirdiğin uyarıyı ve yolculuğunu düşündüm," dedi. Aklındakileri

söylemekte zorlanıyormuş gibi bir hali vardı. "Ailemin yaşamına çok şey getirdin, hepsi iyi değildi, ama babam gibi ben de her zaman senin şerefli, düzenbazlık nedir bilmeyen bir insan olduğuna inandım. Ana dünyanda bahsettiğin tüm bu sıkıntıların nedeninin bu efsanevi Düşman olduğuna inanıyor ve onun hem senin dünyanı, hem de bizim dünyamızı bulmak üzere olduğunu düşünüyorsan, ben de buna inanmak zorundayım. Korktuğumu itiraf ediyorum, Yüce. Utanıyorum."

Pug başını iki yana salladı. "Bunda utanacak bir şey yok, Hokanu. Düşman hepimizin kavrayışının ötesinde bir şey. Onu bir efsane, sen daha küçükken ve öğretmenlerin sana İmparatorluk'un tarihini anlatmaya başlamışken bahsedilen bir şey olarak gördüğünü biliyorum. Onu mistik görüde gören ben dahi, dünyalarımızın karşı karşıya olduğu hayal edilebilir en büyük tehlike olması dışında, kavrayamıyorum. Yo, Hokanu, bunda utanılacak bir şey yok. Gelmesinden korkuyorum. Kudretinden ve deliliğinden korkuyorum, çünkü o öfke ve nefretle yoğrulmuş akılsız bir şey. Ondan korkmayan herkesin akıl sağlığından şüphe ederim."

Hokanu onunla hemfikir olarak başını eğdi, sonra büyücünün gözlerinin içine baktı. "Milamber... Pug. Babamın içini rahatlattığın için sana teşekkür ederim." Pug'ın Kasumi'den getirdiği mesajdan bahsediyordu. "Her iki dünyanın tanrıları seni esirgesin, Yüce." Bir saygı ifadesi olarak başını eğdikten sonra atını sessizce çevirdi.

Çok geçmeden Pug çağlardır hiçbir Tsuraninin ayak basmadığı geçidin üzerinde tek başına oturuyordu. Altında Yüksek Duvar'ın kuzey yamaçlarındaki ormanlar, onların ötesinde de Thunlerin dağ sıraları vardı. Ya tundraların ötesinde? Belki bir düş veya efsane. Her büyücünün siyah cüppeye hak kazanmak için girdiği son sınavdaki bir görüde bir anlığına görülen yabancı yaratıklar. Sadece İzleyiciler olarak anılan yaratıklar. Pug'ın ümidi Düşman hakkında, yaklaşan savaşta bir fark yaratacak bir tür bilgiye sahip olmalarıydı. Zira Pug yorgun atının üzerinde, Kelewan'in en geniş kıtasındaki en büyük dağların rüzgarla savrulan yücelerinde otururken, büyük bir savaşın, iki dünyanın da yok oluşuyla sonuçlanabilecek bir savaşın başladığına emindi.

Pug atını ilerlemeye zorladı ve hayvan aşağıya, tundralara ve bilinmeyene doğru ilerlemeye başladı.

Pug dizginlerini çekti. Hokanu'nun devriyesiyle ayrıldığından beri, tundralara doğru inerken tepelerde hiçbir şey görmemişti. Şimdi, eteklerin

bir gün uzağında, bir Thun grubu ona doğru hızla yaklaşıyordu. İnsan başlı atlan andıran yaratıklar koşarken savaş şarkılarını söylüyor, güçlü toynakları tundrayı ritmik sarsıntılarla dövüyordu. Ama efsanevi at adamların aksine, bu yaratığın gövdesinin üst kısmı, ağır bir at veya katırın üzerinde bir tür kertenkelenin insan şeklinde büyümüş hali gibiydi. Kelewan'daki diğer tüm yerli canlılar gibi, altı ayaklıydılar ve diğer akıllı ırk olan böceğimsi cho-jalarda olduğu gibi, üst bacaklar kollara dönüşmüştü. İnsanların aksine, altıparmakları vardı.

Pug Thunler neredeyse yanına gelene kadar bekledi, sonra da mistik bir engel kurup ona çarpmalarını izledi. Thunlerin hepsi de iri yarı, savaşçı erkeklerdi, gerçi Pug türün dişisinin neye benzeyeceğini tasavvur edemiyordu. Yine de, tüm yabancı görünümlerine rağmen bu yaratıklar, Pug'ın aynı koşullarda genç insan savaşçılardan bekleyeceği gibi tepki verdiler: kafaları karışarak ve kızarak. Birkaçı boş yere engeli döverken diğerleri gözlemek için biraz uzaklaştılar. Sonra Pug Shinzawai Lordunun yolculuk için verdiği başlığı çıkardı. Mistik engelin sisinin ardından, genç Thunlerden biri üzerinde siyah cüppeyi gördü ve arkadaşlarına seslendi. Dönüp kaçtılar.

Üç gün onu saygılı bir mesafeden izlediler. Bazıları kaçıp gitti ve bir ara geriye kalanlara diğer Thunler katıldı. Arkasında sürekli Thunler olduğu halde bu geliş gidişler, aralıksız devam etti. Geceleyin Pug kendisiyle atının çevresine bir korama çemberi dikiyor ve ertesi sabah uyandığında Thunler hâlâ onu izliyor oluyorlardı. Derken, dördüncü günde, Thunler nihayet barışçıl bir temas kurdular.

Tek bir Thun, ellerini başının üzerinde beceriksizce kavuşturmuş, avuç içlerini birleştirip Tsuranilerin müzakere işaretini yaparak ona doğru yaklaştı. Pug yaklaştığında ihtiyarlardan birini gönderdiklerini gördü.

"Kabilene şerefler olsun," dedi Pug yaratığın Tsurani dilini bilmesini ümit ederek.

Buna yanıt olarak insan sesine çok yakın bir kıkırdama geldi. "Bu ilk kez oluyor, siyah olan. Bana insan şeref vermemişti hiç." Koyu bir aksam vardı, ama söyledikleri anlaşılabiliyordu ve acayip, kertenkeleyi andıran yüz hatları tuhaf bir biçimde manalıydı. Thun silahsızdı, ama eski yara izlerinden bir zamanlar kudretli bir savaşçı olduğu anlaşılıyordu. Şimdiyse ihtiyarlık onu dinçliğinden büyük ölçüde yoksun bırakmıştı.

Pug kuşkusunu ifade etti. "Sen kurban mısın?"

"Yaşamım senindir. İstersen gök ateşlerini indir. Ama sanmam istediğini." Yine o kıkırdama. "Thunler Siyah olanlarla karşılaşmıştı. Ya gitmeye bu kadar yakın birini neden alasın gök ateşin koca bir kabileyi yakabilecekken? Yo, sen ancak kendi amaçların için çalışırsın, değil mi? Yakında buz avcılarıyla, sürü halinde gezen katillerle yüzleşmeye bırakılacaklara sıkıntı vermek, senin amacın değil." Pug Thun'ü inceledi. Neredeyse göçebe sürüye ayak uyduramayacak ve kabile tarafından tundranın avcılarına terk edilecek yaştaydı.

"Yaşın sana bilgelik getirmiş. Thunlerle bir alıp veremediğim yok. Tek istediğim kuzeye geçmek."

"Thun Tsuranice sözcük. Bizler Lasura halkıyız. Siyah olanları gördüm. Sizler belalı kişiler. Dövüş neredeyse kazanıldı, sonra siyahlar gök ateşi getirdi. Tsurani cesurca savaşır ve Tsurani büyük ödüldür, ama siyah olanlar? Lasura'yı rahat bırakmak işiniz değildir çoğu zaman. Neden geçmek istiyorsun dağlarımızdan?"

"Uzun çağlar öncesinden kalma, büyük bir tehlike var. Kelewan'in bütünü, Tsuraniler için olduğu kadar Thunler için de bir tehlike. Bu tehlikenin nasıl karşılanacağını bilenler, buzun yükseklerinde yaşayanlar olduğunu sanıyorum." Kuzeyi işaret etti.

İhtiyar savaşçı irkilen bir at gibi şaha kalktı ve Pug'ın atı ürktü. "O halde, deli siyah, kuzeye git. Orada ölüm bekler seni. Öğreneceğini öğren. Buzda yaşayanlar kimseyi hoş karşılamaz ve Lasura'nın delilerle tartışmaya niyeti yoktur. Deliye zarar verenlere tanrılar zarar verir! Tanrılar dokunmuş sana." Fırlayıp uzaklaştı.

Pug hem ferahlama hem de korku hissetti. Thunlerin 'buzda yaşayanlar'ı bilmesi İzleyicilerin ne uydurma veya uzun zaman önce tarihe karışmış olmama ihtimallerinin var olduğunu gösteriyordu. Ama Thun'ün uyarısı görevi için korku duymasına yol açtı. Onu yükseklerde, kuzeyin buzlarında bekleyen neydi?

Thun çetesi ufukta kaybolurken Pug uzaklaştı. Buzlardan rüzgar geliyordu ve cüppesine sarındı. Daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Yine haftalar geçmiş ve at ölmüştü. Bu Pug'ın at etiyle ilk yaşaması değildi. Kendini kısa mesafelere yollamak için sanatlarını kullanıyor, ama daha çok yürüyordu. Onu her türlü tehlikeden çok rahatsız eden şey, zaman konusunda bir fikri olmamasıydı. Düşman'ın yaklaşan saldırısı hakkında

hiçbir zaman mefhumuna sahip değildi. Bildiği kadarıyla Düşman Midkemia'ya girmek için yıllara ihtiyaç duyuyor olabilirdi. Başka ne olursa olsun, altın köprü zamanında sahip olduğu kudrete hâlâ sahip olamayacağını biliyordu, aksi halde Midkemia'yı ezip geçerdi ve gezegendeki hiçbir güç onu durduramazdı.

Pug kuzeye doğru ilerlerken, temposu iyice yeknesak bir hal aldı. Hafif bir yükseltiye varana kadar yürüyor ve gözlerini uzaktaki bir noktaya dikiyordu. Konsantre olarak kendisini oraya düşünce gücüyle aktarabiliyordu, ama yorucu ve biraz da tehlikeliydi. Yorgunluk zihnini uyuşturuyordu ve onu hareket ettirmek için gereken enerjiyi toplarken yaptığı herhangi bir hata ona zarar verebilir, hatta onu öldürebilirdi. Bu yüzden kendisini yeterince uyanık ve böyle bir büyü yapmaya uygun bir yerde hissedene kadar yürüyordu.

Sonra bir gün uzaktan tuhaf bir şey görmüştü. Buzlu yarın üzerinde yükselen tuhaf bir şey vardı. Açıkça görülemeyecek kadar uzakta olduğundan, hatları belirsizdi. Oturdu. Küçük Yol büyücüleri tarafından kullanılan bir uzağı görme büyüsü vardı. Onu bir an önce okumuşçasına hatırlıyordu; bu zihnindeki, Savaş Lordu'nun yaptığı işkence ve büyü yapmasını engellemek için yapılmış efsun yüzünden her nasılsa gelişmiş bir yetenekti. Ama ölüm korkusunun verdiği güçlü uyaran olmadığından, büyünün işine yaramasını sağlayamıyordu. İçini çekerek ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek kuzeye doğru yürümeye başladı.

Üç gündür büyük bir buzulun ön kenarının üzerinden göğe yükselen buzdan kuleyi görüyordu. Şimdi yüksek bir yere güçlükle tırmandı ve uzaklığı tarttı. Kendisini bilinen bir konum, zihnini odaklayacağı bir desen olmaksızın bir yerden başka bir yere aktarmak, hedefini göremediği sürece tehlikeli bir işti. Girişe benzeyen bir yerin önündeki ufak bir kaya çıkıntısını seçti ve bir büyü yaptı.

Bir an sonra esrarlı sanatlarla yapılmış, buzdan bir kuleye giren bir kapının önünde duruyordu. Kapıda cüppeli bir şekil belirdi. Sessizlik ve zerafetle hareket ediyordu, ama kukuletasının derin karanlığından yüz hatları hiç görünmüyordu.

Pug bekledi ve hiçbir şey söylemedi. Thunlerin bu yaratıklardan korktuğu belliydi ve Pug kendisi namına pek korku duymasa da, kıracağı bir pot, Düşman'ı durdurmak konusunda onlara yardım edebileceğini

düşündüğü tek kaynağa mal olabilirdi. Yine de, gerekirse kendisini korumak için her an hazırlıklıydı.

Rüzgarlar kar tanelerini etrafında girdaplar halinde savururken, cüppeli şekil Pug'a onu izlemesini işaret edip kapıya doğru döndü. Pug bir an tereddüt ettikten sonra cüppeli şeklin ardından kuleye girdi.

Kulenin içinde, duvarlara oyularak yapılmış merdivenler vardı. Kulenin kendisi de buzdan yapılmış gibiydi, ama her nedense içerisi hiç soğuk değildi; aslına bakılırsa, tundranın acı yelinden sonra kule neredeyse sıcak geliyordu. Merdivenler kulenin zirvesine, aşağıda da buzun içine iniyordu. Pug içeri girdiğinde şekil merdivenlerin aşağısında neredeyse gözden kaybolmuştu. Hedefi buzulun çok altındaymış gibi, imkansız görünen bir mesafe boyunca indiler. Durduklarında Pug yüzeyin yüzlerce metre altında olduklarına emindi.

Merdivenin dibinde, duvarlarla aynı ılık buzdan yapılan geniş bir kapıya geldiler. Şekil kapıdan geçti ve Pug yine onu izledi. Diğer tarafta gördüğü şey hayretten donakalmasına neden oldu.

Görkemli buzdan anıtın, Kelewan'in Kuzey Kutbu'nun donmuş ıssız topraklarının altında, bir orman vardı. Üstüne üstlük, Kelewan'daki hiçbir ormana benzemeyen bir ormandı ve ulu meşeler, karaağaçlar, dişbudak ve çamları gören Pug'ın yüreği küt küt atmaya başladı. Çizmelerinin altındaki şey toprak değil, buzdu ve dört bir yanda yeşil dallar ve çardaklardan yumuşak, yeşil bir ışık yayılıyordu. Pug'ın kılavuzu bir yolu işaret etti ve tekrar öne geçti. Ormanın derinlerinde geniş bir açıklığa geldiler. Pug önündeki manzaranın bir benzerini hiç görmemişti, ama başka bir yer, çok uzaklarda, buna çok benzeyen başka bir yer olduğunu biliyordu. Açıklığın ortasında aralarına kurulmuş, dalların sırtındaki yollarla birbirlerine bağlanan koca koca platformların olduğu, dev ağaçlar yükseliyordu. Gümüş, beyaz, altın ve yeşil ışıklar, mistik bir ışıkla için için yanıyor gibiydi.

Pug'ın kılavuzu ellerini başlığına kaldırıp yavaşça açtı. Pug'ın gözleri hayretle açıldı, zira önünde duran yaratığı Midkemia'da yetişen birisinin tanımamasına imkan yoktu. Pug'ın ifadesinde bariz bir inanmazlık vardı ve neredeyse konuşamaz haldeydi. Önünde ihtiyar bir elf duruyordu, hafif bir gülümsemeyle, "Elvardein'e hoş geldin, Meclis'ten Milamber. Yoksa sana Crydeeli Pug denilmesini mi yeğlersin? Seni bekliyorduk," dedi.

"Pug'ı tercih ederim," dedi yarı fısıldayarak. Midkemia'nın yaşayan ikinci en eski ırkının yabancı bir gezegenin buzlarının derinlerinde, bu olanaksız ormanda yaşarken bulmaktan o kadar şaşırmıştı ki, kendini ancak biraz toparlayabilmişti. "Bu yer nedir? Sen kimsin ve buraya geldiğimi nereden bildin?"

"Biz pek çok şeyi biliriz, Crydee'nin oğlu. Dehşetlerin, adına Düşman dediğiniz o en büyüğüyle yüzleşmenin zamanı geldiği için buradasın. Öğrenmek için buradasın. Biz de öğretmek için buradayız."

"Siz kimsiniz?"

Elf Pug'a dev bir platformu işaret etti. "Öğrenmen gereken çok şey var. Yanımızda bir yıl kalacaksın ve buradan ayrıldığında, şimdi ancak gözucuyla görebildiğin bir kudrete ve idrake ulaşacaksın. Bu eğitim olmadan, yaklaşan savaştan sağ çıkamazsın. Bu eğitim sayesinde, iki dünyayı kurtarabilirsin." Pug öne eğilirken başını sallayan elf Pug'ın yanında yürümeye başladı. "Bizler elf türünün Midkemia'dan uzun zaman önce kaybolan bir ırkıyız. Bizler o dünyanın en ihtiyar ırkı, insanların Ejder Lordları olarak bildiği Valheruların hizmetkarlarıyız. Uzun zaman önce bu dünyaya geldik ve senin de öğreneceğin nedenlerden dolayı, burada yaşamayı seçtik. Seni bize getirenin dönüşünü gözlüyoruz. Düşman'ın dönüşünü göreceğimiz güne hazırlanıyoruz. Bizler eldarız."

Bunu duyarak sersemleyen Pug hayretler içinde kalmıştı. Sessizlik içinde elflerin şehri Elvandar'ın ikizine, buzların derinliklerinde, eldarın Elvardein adını verdiği yere adım attı.

Arutha salonda yürüyordu. Lyam da yanındaydı. Arkalarında Volney, Rahip Nathan ve Rahip Tully koşturuyordu. Fannon, Gardan ve Kasumi, Jimmy ve Martin, Roald ve Dominic, Laurie ve Carline beraberce sürü halinde arkadan geliyordu. Prens'in üzerinde hâlâ Crydee'den gemiyle gelirken giydiği lekeli ve paralanmış yolculuk giysileri vardı. Hızlı ve bereket versin ki, olaysız bir yolculuk yapmışlardı.

İki muhafız hâlâ Pug'ın mühürlediği odanın dışında bekliyordu. Arutha onlara kapıyı açmalarını işaret etti. Kapı açıldığında elini sallayarak yana geçmelerini işaret etti ve kılıcının kabzasıyla Pug'ın tembihlediği gibi mührü parçaladı.

Prens ile iki rahip Prenses'in yanına koştular. Lyam ile Volney geriye kalanları dışarıda tuttu. Nathan elf Efsunörücüler tarafından yapılan ilacın bulunduğu şişeyi açtı. Kendisine verilen talimatlar doğrultusunda Anita'nın

dudaklarına bir damla döktü. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra Prenses'in dudakları titredi. Ağzı kımıldandı ve dudaklarındaki damlayı yaladı. Tully ve Arutha onu oturttular; Nathan şişeyi Anita'nın ağzına yaklaştırıp ona içirdi. Anita şişedeki sıvının hepsini içip bitirdi.

Gözlerinin önünde Anita'nın yanaklarındaki renk geri döndü. Arutha yanına çömelirken gözleri titreyip açıldı. Başını hafifçe çevirdi ve neredeyse sessiz bir fısıltıyla, "Arutha," dedi. Eli usulca yaklaşıp hiç utanmadan ağlayan Arutha'nın ıslak yanağına dokundu. Arutha Anita'nın elini alıp öptü.

Lyam ile diğerleri odaya doluştular. Rahip Nathan ayağa kalktı ve Tully, "Sadece bir dakika! Dinlenmesi lazım!" diye gürledi.

Lyam gürültülü, mutlu kahkahasını koyuverdi. "Şunu bir dinleyin. Tully, Kral halâ benim."

Tully, "Seni Kesh İmparatoru, Queg Kralı, yanında bir de Dala Kalkanı Kardeşlerinin Baş Ustası dahi yapsalar umurumda değil. Benim için her zaman yeteneği kıt öğrencilerimden biri olacaksın. Bir saniye, sonra hepiniz dışarı," dedi. Başını çevirdi, ama diğerleri gibi onun da yanakları ıslaktı.

Prenses Anita etrafındaki bütün gülümseyen yüzlere bakarak, "Ne oldu?" dedi. Doğrulup oturdu ve yüzünü buruşturarak, "Ah, canım yandı," dedikten sonra mahcup mahcup gülümsedi. "Arutha, sahiden ne oldu? Tek hatırladığım nikahta sana doğru döndüğüm..."

"Daha sonra açıklarım. Sen dinlen, yakında tekrar görüşeceğiz."

Anita gülümseyip ağzıyla elini kapatarak esnedi. "Kusuruma bakmayın. Ama uykum var." Yatağa yerleşti ve çok geçmeden uyumuştu.

Tully onları odadan kovalamaya başladı. Dışarıya çıktıklarında Lyam, "Peder, bu nikahı ne zaman bitirebiliriz?" dedi.

"Birkaç gün içinde," dedi Tully. "O karışımın iyileştirici özellikleri olağanüstü."

"İki nikah," dedi Carline.

Lyam, "Rilannon'a dönene kadar bekleyecektim," dedi. "Hayatta olmaz," diye terslendi Carline. "İşimi şansa bırakacak değilim."

"Eh, Majesteleri," dedi Kral Laurie'ye, "anlaşılan mesele karara bağlandı."

Laurie, " 'Majesteleri' mi?" dedi.

Lyam yürüyüp uzaklaşırken güldü ve elini sallayarak, "Elbette, Carline sana söylemedi mi? Kız kardeşimi halktan biriyle evlendiremem. Seni

Salador Dükü yaptım," dedi.

Laurie öncekinden de sarsılmış görünüyordu. "Gel, aşkım," dedi Carline elinden tutarak. "İdare edersin."

Arutha ve Martin güldüler ve Martin, "Son zamanlarda soylular sınıfının çivisi çıktı, fark ettin mi?" dedi.

Arutha Roald'a döndü. "Senin istediğin altındı, ama benim teşekkürüm altının ötesine geçiyor. Bir ikramiye alacaksın. Volney, bu adam bizim kararlaştırdığımız fiyat olan, yüz altın lirayı alacak. Sonra da ikramiye olarak bunun on katını alacak. Teşekkür olarak da bir bin altın daha."

Roald sırıttı. "Çok cömertsiniz, Majesteleri."

"Ve kabul edersen, burada istediğin kadar misafirim olabilirsin. Muhafız birliğime katılmayı bile düşünürsün belki. Boşalmak üzere olan bir yüzbaşı mevkii var."

Roald selam verdi. "Teşekkür ederim, ama hayır, Majesteleri. Son zamanlarda, özellikle de bu son işten sonra yerleşme zamanının geldiğine karar verdim, ama askere yazılmak gibi bir hırsım yok."

"O halde istediğin kadar bizimle kalabilirsin. Kraliyet Vekilharcı'na senin için bir daire hazırlaması talimatım vereceğim," dedi.

Roald sırıtarak, "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi.

Gardan, "Bir yüzbaşı mevkiinin boşalmak üzere olduğu benim nihayet bu görevi tamamlayıp Majesteleri ile birlikte Crydee'ye dönebileceğim anlamına mı geliyor?" dedi.

Arutha başını iki yana salladı. "Kusura bakma, Gardan. Muhafız birliğimin yüzbaşılığına Çavuş Valdis geçecek, ama senin emekliliğin daha gelmedi. Yıldızlimanı'ndan getirdiğin Pug'a ait o raporlara bakılırsa, etrafta olmana ihtiyacım olacak. Lyam seni Krondor Şövalye-Mareşali yapmak üzere."

Kasumi Gardan'ın sırtına bir şaplak attı. "Tebrikler, Mareşal."

Gardan, "Ama..." dedi.

Jimmy beklentiyle gırtlağım temizledi. Arutha dönüp, "Evet, Toprak Beyi?" dedi.

"Eh, ben düşünmüştüm ki..." "Bir şey mi soracaktın?"

Jimmy gözlerini Arutha'dan Martin'e çevirdi. "Eh, hazır ödüller dağıtıyorken, düşündüm de..."

"Ah, evet, elbette." Arutha dönüp toprak beylerinden birini bularak, "Locklear!" diye bağırdı.

Genç toprak beyi koşarak gelip Prens'in önünde eğildi. "Majesteleri?"

"Toprak Beyi Jimmy'ye deLacy'nin yanına kadar eşlik et ve Baş Teşritafçı'ya Jimmy'nin artık Kıdemli Toprak Beyi olduğunu bildir."

Locklear ile birlikte uzaklaşırken Jimmy sırıttı. Bir şey söyleyecek oldu, sonra vazgeçip Locklear'ı izledi.

Martin elini Arutha'nın omzuna koydu. "Gözünü o çocuktan ayırma. Bir gün Krondor Dükü olmaya ciddi ciddi niyeti var."

Arutha, "Bir gün olamazsa ne olayım," dedi.

SON DEYİŞ

GERİ ÇEKİLİŞ

MOREDHEL SESSİZ BİR HİDDET İÇİNDEYDİ.

Önündeki üç kabile reisine öfkesini hiç belli etmiyordu. Kabile reisleri, en önemli ova konfederasyonlarının liderleriydi. Onlar yaklaşırken ne söyleyeceklerini, daha söylenmeden biliyordu. Sabırla dinledi; tahtının arkasındaki büyük ateşin ışığı göğsünde titreşiyor, oradaki ejder şekilli doğum izine kıpırdanıyormuş izlenimi veriyordu.

"Efendi," dedi en ortadaki kabile reisi, "savaşçılarım huzursuzlanıyor. Kızıp şikayet ediyorlar. Güney ellerini ne zaman istila edeceğiz?"

Pantathialı tısladı, ama liderinin yaptığı bir dizginleme hareketi onu susturdu. Murmandamus tahtında arkasına yaslandı ve sessizce bu engeli düşündü. En önemli generali, sahip olduğu kudretlerle dahi diriltilemeyecek bir biçimde, ölüydü. Kuzeyin direnen klanları eyleme geçmeyi talep ederken, Murad'ın ölümü yüzünden bozguna uğrayan dağ klanları gün be gün elinden uzaklaşıyordu. Güney ormanlarından gelenler aralarında fısıldaşarak ufak geçitlerden insanlar ve cücelerin topraklarına giderek, Yeşil Yürek yakınlarındaki dağ eteklerinde ve Gri Kuleler'in yaylalarındaki anayurtlarına dönme planları yapıyorlardı. Bağlılıklarını koruyanlar sadece tepe klanları ve Kara Katiller'di ve onlar da vahşiliklerine rağmen, çok ufak bir kuvvettiler. Yo, ilk muharebe kaybedilmişti. Önündeki kabile reisleri ondan gergin ittifaklarını eski kan davaları patlak vermeden önce sağlama bağlayacak, bir vaat, bir işaret veya şer alameti talep ediyorlardı. Murmandamus orduları orada yürütmeden daha ancak birkaç hafta

tutabileceğini biliyordu. Bu kadar kuzeyde, güzden önce sadece iki aylık ılık hava kalmıştı, ardından haşin kuzey kışı çabucak bastıracaktı. Ganimet ve yağma getirecek olan savaş hemen başlamazsa, savaşçıların çoğu çok geçmeden evlerine dönmek zorunda kalacaktı. Nihayet Murmandamus konuştu.

"Ey evlatlarım, kehanetler henüz gerçekleşmedi." Gökteki, kamp ateşlerinin şavkında güç bela görülen yıldızları işaret ederek, sözlerine devam etti. "Ateş Haçı yalnızca başlangıcı haber veriyor. Ama henüz zamanı gelmedi. Cathos dördüncü Kantaşı'nın henüz gereken konuma gelmediğini söylüyor. En alçak yıldız, yazın gün dönümünde, gelecek yıl doğru konumuna gelecek. Yıldızları acele ettiremeyiz." İçten içe onu bu kadar önemli bir görevde yarı yolda bıraktığı için Murad'a ateş püskürüyordu. "Kaderimizi fazla hızlı hareket eden, belki de niyetinden emin olmayan birine emanet ettik." Kabile reisleri birbirlerine baktılar. Hepsi de Murad'ı nefret ettikleri insanlara yıkım vermek konusunda hiçbir kusur işlemeyen biri olarak tanıyordu. Murmandamus aklındakileri okurmuş gibi, "Murad tüm gücüne rağmen, Batının Lordu'nu hafife aldı. Bu insanın korkulacak biri, yok edilmesi gereken biri oluşu da bu yüzden. Onun ölümüyle güneye giden yol açılacak, biz de irademize karşı duran herkesi ezebileceğiz," dedi.

Ayağa kalkarak, "Ama daha zamanı gelmedi. Bekleyeceğiz. Savaşçılarını eve gönder. Kışa hazırlansınlar. Ama bu haberi yay: Tüm kabileler ve klanlar gelecek yaz burada toplansın, güneye doğru yolculuğuna tekrar başlayan güneşle birlikte tüm konfederasyonlar yürüyüşe geçsin. Zira gelecek Yaz Ortası Gününde, Batının Lordu ölecek," dedi. Sesinin tonu yükseldi. "Bizler atalarımızın gücüne karşı sınandık ve eksik bulunduk. Kararlılığımızı yitirmek suçundan hüküm giydik. Bir daha böyle bir başarısızlığa düşmeyeceğiz." Yumruğunu avucuna çarptı, yükselen sesi bir çığlığı andırıyordu. "Bir yıl içinde nefret ettiğimiz Batının Lordu'nun yok edildiği haberini vereceğiz. Ve tek başımıza yürüyor olmayacağız. Hizmetkarlarımız goblinler, dağ trolleri, toprakta yürüyen devleri çağıracağız. Hepsi gelip bize hizmet edecek. İnsanların topraklarına yürüyüp şehirlerini yakacağız. Tahtımı cesetlerinden bir dağ üzerine dikeceğim. Sonra da, evlatlarım, kan dökeceğiz."

Murmandamus kabile reislerine çekilme izni verdi. Bu yılkı sefer sona ermişti. Murmandamus yılan rahibin çarpık gövdesinin yanından geçerken

muhafızlara yanına gelmelerini işaret etti. İçinden Murad'ın ölümü ve bu ölümün neden olduğu kayıplar hakkında kara kara düşünüyordu. Ateş Haçı gelecek yıl ve ondan bir süre sonrasına kadar halihazırda olduğu gibi görünmeye devam edeceğinden dizilimleri hakkındaki yalan tutacaktı. Ama zaman artık ona düşmandı. Bir kış hazırlıklarla ve hatırlayarak geçecekti. Yo, kışın dondurucu geceleri ağır ağır geçerken bu yenilgi içine dert olacaktı, ama o geceler başka bir planın, Karanlığın Felaketi olan, Batının Lordu'nun ölümünü getirecek başka bir planın doğumuna tanıklık edecekti. O ölümle birlikte de, insan uluslarına yapılacak saldırı başlayacak ve hepsi olması gerektiği gibi moredhelin ayaklarının dibinde ölü yatana dek kıyım sona ermeyecekti. Moredheller de tek bir efendiye, Murmandamus'a hizmet edecekti. Ona en sadık olanlara döndü. Meşalelerinin titrek ışığında, delilik gözlerinde dans ediyordu. Kadim salonlarda duyulan tek ses, kulağı tırmalayan fısıltı, onun sesiydi. "Akıncılarımız kuşatma makinelerimizi çekmek üzere kaç insan köle esir aldı?"

Yüzbaşılardan biri, "Birkaç yüz, Efendi," dedi.

"Onları öldürün. Hemen."

Yüzbaşı emri yerine getirmeye koştu ve tutsakların ölümü Murad'ın başarısızlığını telafi ettiğinden Murmandamus öfkesinin biraz azaldığını hissetti. Neredeyse tıslayarak, "Hata yaptık, ey evlatlarım. Haklı mirasımız olan şeyi yeniden kazanmak için çok çabuk harekete geçtik. Bir yıl soma, doruklardaki karlar tekrar eridiğinde, yine toplanacağız ve o zaman bize karşı gelenlerin hepsi korkuyu tanıyacak," dedi. Salonu arşınlarken bir kudret siluetiydi; delice bir aydınlık onu neredeyse görülür bir haleyle sarmalıyordu. Manyetizması neredeyse elle tutulur bir şeydi. Sessiz bir zaman geçirdikten sonra, Pantathialıya döndü. "Gidiyoruz. Kapıyı hazırla."

Yılanbaşıyla evetlerken Kara Katiller duvardaki konumlarını aldılar. Hepsi birer oyuğa yerleştiğinde, etraflarını bir yeşil enerji alanı sardı. Hepsi kendi kuytusundaki bir heykel gibi kaskatı olarak ertesi yaz gelecek çağrıyı beklemeye başladı.

Pantathialı uzun büyüsünü okumayı bitirdi ve havada ışıltılı bir gümüşi alan belirdi. Murmandamus ile Pantathialı başka tek kelime etmeden kapıdan geçerek Sar-Sargoth'tan ayrılıp yalnızca kendisi ve Cathos tarafından bilinen bir yere geçtiler. Kapı gözden kayboldu.

Salona sessizlik hâkimdi. Sonra dışarıdan, can veren esirlerin çığlıkları geceyi doldurdu.

RAYMOND E. FEIST

Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesi'nde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Saga) kitaplarının, The Serpentwar Saga dizisinin ilk kitabının yazarıdır. Daughter of the Empire, Servent of the Empire ve Mistress of the Empire kitaplarını Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da eşi, roman yazan Kathlyn Starbuck ve kızıyla yaşamaktadır.

İthaki Yayınları - 173
Fantastik Kurgu - 38
Gümüşdiken Gediksavaşları Efsanesi 3. Cilt
Raymond E. Feist
ISBN 975-8725-16-5
Özgün Adı: Riftwar Saga 3 Silverthorn
İngilizceden çeviren: Gamze Sarı
1. Baskı İstanbul, 2003

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Düzelti: Şule Cepcepoğlu
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 449 98 34 ithaki@ithaki.com.tr www.ithaki.com.tr

1 Kassâr: Yıkayıcı, leke temizleyici, (çn.)